

ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபையின் மூலமாக வெளிவந்தவை

	ரூ. அ.		ரூ. அ.
1. பூர்வாசாய வைபவம்	1 8	15. ஷே ஜந்தாம் பத்து	9 12
2. ஆசாய ஹ்ருதயஸாரம்	4 0	16. பகவத்விஷயம் ஈடு ஆரூபபத்து	
3. திய்ய பரபத்தஸாரத்திரட்டு	1 0	முதல் பத்தாம் பத்துவரை	12 0
4. பன்னிரு திங்கள நுபவம்	9 0	17. ஷே ஒன்பதாம் பத்து	1 8
5. சித்யா நஸந்தாஸம் மூலம்	1 0	18. திவ்யபரபத்தக்கணனாடி	0 12
6. சித்யா நஸந்தாஸம் உரை	2 8	19. விஷ்ணு ஸஹஸரநாம வரை	1 0
7. பரந்தா ஹஸ்யம் மரணிகமமாக	1 0	20. ஸ்ரீ தேவிகா ஹஸ்யமாக 1 to 16	1 0
8. ஸ்ரீராமா நுஜன் முதல் தொகுதி	4 0	21. திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து	
9. கத்யத்ரய உரை	1 2	திவ்யார்த்த தீபிகையுரை	2 0
10. திருப்பாவையுரை	1 4	22. ஆசாய ஹ்ருதய வியாக்ஷியானம்	
11. பகவத்விஷயம் ஈடு முதற்பத்து	1 12	(மணவாளமாமுனிகள் குளியது)	4 4
12. ஷே இரண்டாம் பத்து	9 0	23. ஸ்ரீராமா நுஜன் தொகுதி 2	4 0
13. ஷே மூன்றாம் பத்து	2 4	24. திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து	
14. ஷே நன்காம் பத்து	2 4	திவ்யார்த்த தீபிகையுரை	2 8

இவை கிடைக்குமிடம் :-

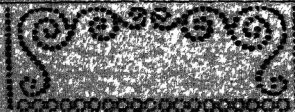
P. B. அண்ணங்காசாரியர், காஞ்சிபுரம்.

காலபாடி ராதாகிருஷ்ணய்யா, 147, அண்ணாபிள்ளை தெரு மதுரை T.

G. ரங்கைய நாயுடு, பர்மாஷெல கிளக்கு, மதுரை.

(இவ் சென்னைப் பிரசார செயல் சீயமிக்கப்பட்டன.)

ஸ்ரீ S. செங்கண்வாமி அய்யங்கார், No. 91 அய்யங்கார் தெரு, குமபகோணம்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரெம்பெருமானா ஐயர் திருவடிகளை சரணம்.

நம்மாழ்வாரருவிச் செய்த

தருவாய்மொழி - முதற்பத்து.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதீவாத் பரங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
தீவ்யார்த்ததீபிகை யுரையுடன் கூடியது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமியின்
ஷஷ்டி பூர்த்தி நினைவு மாலையின்

17-வது மலராக வெளியிடப்பட்டது.

பார்வர்ட் பிரிண்டர்ஸ், குரூபரிகாணம்,

கிடைக்குமிடம்:—

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

விலை 2—8—0

1953.

॥ श्रीः ॥

श्रीवैष्णव संप्रदाय पुस्तकसूची

॥ श्रीकाञ्ची - प्रतिवादि भयंकर अण्णङ्गाचार्य संमुद्रणम् ॥

Rs. A

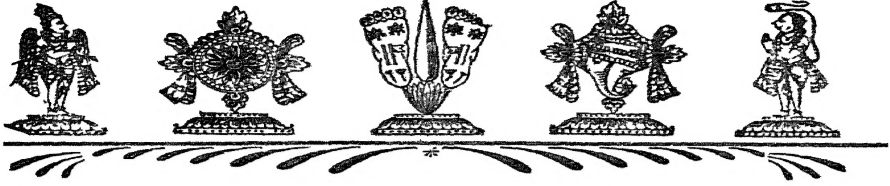
१.	श्रीमद्भेदान्तदेशिकग्रन्थमाला समग्रा समीचीनरक्षावन्धनसहिता — तस्याः प्रत्येकविभागाः रक्षावन्धं विना —	४५—०
२.	अधिकरणसारावली शतदृषणी च	५—०
३.	मीमांसापादुका सेश्वरमीमांसा न्यायपरिशुद्धिः न्यायसिद्धाञ्जनं च	५—०
४.	सर्वार्थसिद्धिसहितः तत्त्वमुक्ताकलापः	६—०
५.	हंससंदेशः, सुभाषितनीवी, यादवाभ्युदयः, संकल्पसूर्योदयश्च	५—०
६.	ईशवास्तोपनिषद्भाष्यम् चतुःश्लोकीभाष्यम् स्तोत्ररत्नभाष्यम् गद्यभाष्यं च	३—०
७.	गीतार्थसंग्रहश्च गीताभाष्यतान्पर्यचन्द्रिका च	८—०
८.	तत्त्वटीका, निश्चयपञ्चा, सञ्चारित्ररक्षा पाञ्चगव्यश्च इत्यादि	६—०
९.	श्रीतत्त्वशोधन-वात्सल्यार्थप्रकाशिकादिकम्	२—०
१०.	श्रीमदण्णङ्गाचार्यसंस्कृतग्रन्थमाला १, २, ३,	५—०
११.	द्वयप्रोपस्तोत्रप्रभृति सर्वाणि स्तोत्राणि (आन्ध्राक्षरमुद्रितानि)	२—०
१२.	पादुकासहस्रम् (आन्ध्राक्षरेषु)	१—८
१३.	पूर्वाचार्यस्तोत्रमाला (श्रीवैष्णवसंप्रदायप्रवर्तनधुरंधर श्रीकुलशेखरसूरिप्रभृति श्रीवरवरमुनिशिष्यवर्गपर्यन्त सकलपूर्वाचार्यप्रणीता)	२—०
१४.	सिद्धित्रयम् — भगवद्यामुनमुनिभिरनुगृहीतम्	१—०
१५.	श्रीवैष्णुसहस्रनामभाष्यम् भगवद्गुणदर्पणाख्यम् श्रीपराशरभट्टार्यानुगृहीतम्	२—८
१६.	यतीन्द्रमतदीपिका	१—०
१७.	वेदान्तवादावलिः—मैसूरु अनन्तार्यकृता	२४—०
१८.	श्रीवचनभूषणमीमांसाभाष्यम्—कुञ्जत्तरय्यनकृतिः ॥	३—०
१९.	वैदिकमनोहरा मासपत्रिका सञ्चिकाः १—५०	१२—०
२०.	श्रीवैष्णवसुधा (हिन्दी) मासपत्रिकासञ्चिकाः १—४८	१३—०
२१.	तकशास्त्रसर्वस्वम्	०—८
२२.	क्षेत्रतीर्थयात्रादर्शः	०—८
२३.	रहस्यरत्नमालिका	०—८
२४.	औत्तरदिश्यदेशादिव्य प्रबन्धावली	२—०
२५.	ब्रह्मव्याप्तिपरिष्किया	०—८
२६.	यतिराजविशतिव्याख्या (हिन्दीटीकायुता)	०—१२
२७.	श्रीभट्टनाथसूक्तसर्वस्वम्	१—०
२८.	तिरुण्डाण्डुदिव्यप्रबन्धस्य संस्कृतव्याख्या	०—१२
२९.	आल्वारवैभवम् - (हिन्दीभाषायाम्)	०—१२
३०.	तिरुण्डाण्डुव्याख्या (हिन्दी) सकलदिव्यदेशसूची च	०—१२

वैदिकमनोहराणां संस्कृतपत्रिका प्रतिमासमवतरति । अन्वर्थनाम्नी सैष पत्रिकेति विद्वांसः प्रशंसन्ति । अस्या वार्षिकमूल्यम्—रुप्यत्रयमात्रम् ॥

प्राप्तिस्थानम्—ग्रन्थमाला आफिस, काञ्चीपुरम्
P. B. ANNANGARACHARYA
Editor Granthamala Kancheepuram
(23-6-53)

ஸ்ரீ :

பேரநுளாளன பெருந்தேவிததாயார திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பொதுத் தனியின்கள்

நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது

ஸ்ரீஸைலேசதயாபாத்ரம் திபகத்யாதிசுணர்ணவம் |
யதீந்தரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முரிம் ||

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தவை

லக்ஷ்மீநாதஸமாசம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம் |
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம் ||
யோரித்யமச்யுத பதாம்புஜ யுகம்ருகம்
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணய மேநே ||
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகலிந்தோஃ
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்யே.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது

மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூகிஸ்
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதன்வயாராம் |
ஆத்யஸ்ய நஃ குலபதேர் வசுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்கரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா ||

ஸ்ரீபராசரபட்டா அருளிச்செய்தது

பூதம் ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந் |
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிஸ்ரரான்
ஸ்ரீமத் பராங்குஸமுரிம் ப்ரணதோஸ்மி நிதயம்

(பொதுத்தனியின்கள் முற்றும்.)

॥ श्रीः ॥

श्रीवैष्णव संप्रदाय पुस्तकसूची

॥ श्रीकाञ्ची - प्रतिवादि भयंकर अण्णङ्गराचार्य संमुद्रणम् ॥

Rs. A

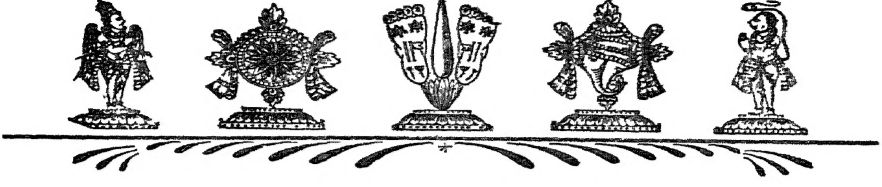
१.	श्रीमद्वेदान्तदेशिकग्रन्थमाला समग्रा समीचीनरक्षाबन्धनसहिता — तस्याः प्रत्येकविभागाः रक्षाबन्धं विना —	४५—०
२.	अधिकरणसागरवली शतदृषणी च	५—०
३.	मीमांसापादुका सेश्वरमीमांसा न्यायपरिशुद्धिः न्यायसिद्धाञ्जनं च	५—०
४.	सर्वार्थसिद्धिसहितः तत्त्वमुक्ताकलापः	६—०
५.	हंससंदेशः, सुभाषितनीवी, यादवाभ्युदयः, संकल्पसूर्योदयश्च	५—०
६.	ईशावास्योपनिषद्भाष्यम् चतुःश्लोकीभाष्यम् स्तोत्ररत्नभाष्यम् गद्यभाष्यं च	३—०
७.	गीतार्थसंग्रहश्च गीताभाष्यतान्पर्यचन्द्रिका च	८—०
८.	तत्त्वटीका, निश्चयश्च, सञ्चरित्रश्च पांचगात्रश्च इत्यादि	६—०
९.	श्रीतत्त्वशोधन-वान्सल्यार्थप्रकाशिकादिकम्	२—०
१०.	श्रीमदण्णङ्गराचार्यसंस्कृतग्रन्थमाला १, २, ३,	५—०
११.	द्वयप्रोयस्तोत्रप्रभृति सर्वाणि स्तोत्राणि (अन्ध्राक्षरमुद्रितानि)	२—०
१२.	पादुकासहस्रम् (आन्ध्राक्षरेषु)	१—८
१३.	पूर्वाचार्यस्तोत्रमाला (श्रीवैष्णवसंप्रदायप्रवर्तनधुरंधर श्रीकुलदेवस्वरूपसूरिप्रभृति श्रीवरवरमुनिशिष्यवर्गपर्यन्त सकलपूर्वाचार्यप्रणीता)	२—०
१४.	सिद्धित्रयम् — भगवद्यामुनमुनिभिरनुगृहीतम्	१—०
१५.	श्रीविष्णुसहस्रनामभाष्यम् भगवद्गुणदर्पणाख्यम् श्रीपराशरभट्टार्यानुगृहीतम्	२—८
१६.	यतीन्द्रमतटीपिका	१—०
१७.	वेदान्तवादावलिः—मैसूरु अनन्तार्यकृता	२४—०
१८.	श्रीवचनभूषणमीमांसाभाष्यम् — कुञ्जत्तरय्यनकृतिः ॥	३—०
१९.	वैदिकमनोहरा मासपत्रिका सञ्चिकाः १—७०	१२—०
२०.	श्रीवैष्णवसुधा (हिन्दी) मासपत्रिकासञ्चिकाः १—४८	१३—०
२१.	तर्कशास्त्रसर्वस्वम्	०—८
२२.	श्रेयतीर्थयात्रादर्शः	०—८
२३.	रहस्यरत्नमालिका	०—८
२४.	औत्तरदिव्यदेशादिव्य प्रबन्धावली	२—०
२५.	ब्रह्मव्याप्तिपरिष्किया	०—८
२६.	यतिराजविंशतिव्याख्या (हिन्दीटीकायुता)	०—१२
२७.	श्रीमद्भनाथसूक्तसर्वस्वम्	१—०
२८.	तिरुण्ण्डाण्डुदिव्यप्रबन्धस्य संस्कृतव्याख्या	०—१६
२९.	आल्यारवैभवम् - (हिन्दीभाषायाम्)	०—१२
३०.	तिरुण्ण्डाण्डुव्याख्या (हिन्दी) सकलदिव्यदेशसूची च	०—१२

वैदिकमनोहरानां संस्कृतपत्रिका प्रतिमासमवतरति । अन्वर्थनां सौष पत्रिकेति विद्वांसः प्रशंसन्ति । अस्या वार्षिकमूल्यम्—रुप्यत्रयमात्रम् ॥

प्राप्तिस्थानम्—ग्रन्थमाला आफिस, काञ्चीपुरम्
P. B. ANNANGARACHARYA
Editor Granthamala Kancheepuram
(23-6-53)

ஸ்ரீ :

பேருள்ளான பெருந்தேவித்தாயார திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பொதுத் தனியன்கள்

நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது

ஸ்ரீஸைலேசதயாபாத்ரம் திபக்த்யாதிசூனார்ணவம் |
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாத்ரம் முநிம் ||

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தவை

லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம் |
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே சூருபரம்பராம் ||
யோநித்யமச்ச்யுத பதாம்புஜ யுகம்ருக்ம்
வயாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணய மேநே ||
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகணிந்தோஃ
ராமாதுஜஸ்ய சரணௌ ஸரணம் ப்ரபதயே.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது

மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதிஸ்
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதநவயாநாம் |
ஆத்யஸ்ய நஃ சூலபதேர் வசூளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததநக்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா ||

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது

பூதம் ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார சூலசேகர யோகிவாஹாந் |
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரம்ஸ்ராரந்
ஸ்ரீமத் பராங்குஸமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம் ||

. (பொதுத்தனியன்கள் முற்றும்.)

அலங்காரமாக ஆழ்வார்க்குப் புராண நிருபகமுமான தாமிரபரணி திவ்ய நதியையும் அதுஸந் தித்துப் பின்பு 'ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்' என்னவேனுமென்கிறது. இதனால் உத்தேசிய வஸ்துவின் ஸம்பந்த ஸம்பந்தம்பற்றி வஸ்துக்களும் உத்தேசியம் என்கிற சாஸ்தார்த்தம் வெளியிடப்பட்டதாகும். எம்பெருமானது சேவடியை அதுஸந் திக்குமவர்கள் * வைகுந்த வாநுடையும் * இறந்தால தக்குமுராண கண்ணன் விண்ணுரையும் * அமுத விரசையாற் றையும் அதுஸந் திக்குமாரேபலே.

“வாய்த்த வழுவெயநாடன் மன்னு குருகூர்ச் சடகோபன்” என்றும் “நல்லார் நவில் குருகூர் நகரன்” என்றும் “பொருந் செங்கனிதுறைவன்” என்றும் நாடடையும் ஊரையும் ஆற்றையும் தமக்கு நிருபகமாக ஆழ்வார் தாமே அருளிச்செய்திருக்கையாலே அம் மூன்றையும் அதுஸந் திக்கச் சொல்லிற்று.

தெளிந்து = ஆழ்வார் திருவடிகளே உபாயமும் உபேயமும் என்கிற தெளிந்த அத்திய வஸ்தாயங்கொண்டு என்பபடி. (*)

மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர் பேணும்
இனத்தாரை யல்லா திறைஞ்சேன் — தனத்தாலும்
எதுங் குறைவிலேன் எந்தை சடகோபன்
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று.

மனத்தாலும்	நெஞ்சினும்	உதம குறைவு	எவ்விதமான குறையுமுடைய
வாயாலும்	வாக்கினும்	இலேன்	{ யேனல்லேன், (எதனுலென்னில்)
வண்குருகூர்	{ திருநகரியை ஆராய்ச்	எந்தை	{ அல்லாத ஸ்வாமியான நம்
பேணும்	{ கின்ற	சடகோபன்	{ மாழ்வாருடைய
இனத்தாரை	{ கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்க	பாதங்கள்	திருவடிகள்
அல்லாது	{ லோக தயிர (மனநெய்யாகலோ)	யாமுடைய	நம்முடைய
இறைஞ்சேன்	வணங்கமாட்டேன்;	பற்று	ஆதாரமாயிராவின்து
தனத்தாலும்	செல்லாதது		

* * * — ஆழ்வார் திருநகரியையே போற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவகோஷ்டியில் அந்விதத மஹான்களைத்தவிர மற்று எவரையும் வணங்கமாட்டேனென்றது, எப்போதும் அபிபுடிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிகாமணிகளையே வணங்குவேனென்றபடி.

மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர் பேணுகையாவது — “திருக்குருகூர்தனை உள்கொள் ஞானத்து வைம்பின்” என்றும் “திருக்குருகூர்தனைப் பாடி யாடிப் பரவிச்சென் மினகர்” என்றும் ஆழ்வார் உபதேசித்தருளினபடியே திருக்குருகூரை நெஞ்சாலே சிந்தித்தும் வாயாலே சொல்லியும் போருகை. மனமொழிகாரிண்டைச் சொன்னது மூன்றாவதான சரீரத் திற்கும் உபலக்ஷணம் என்று சிலர் கொள்வர். திருநகரியைச் சென்றடைதல் மெய்யினால் பேறுதலாகும். திருக்குருகூரை நெஞ்சினால் நினைந்து வாயினால் மொழிதலே போதும், சென்று சேரிககவேனுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லை என்பது இத்தனியனருளிச் செய்தவரின் திருவுள்ளமென்ப. “பேணுபினத்தாரை” என்றது, பேணுகிறவர்களின் ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களெல்லாரையும் குறிக்கும்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே தமக்குத் தஞ்சமென்றும் அவையே தமக்கு வைத்தமாநிதியென்றும் பின்னடிகளறி சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் திருவடிகளை ஆசிரயிக்கப்பெற்ற நமக்கு இனியொரு குறையுமில்லை யென்கிறார். எம்பெருமானை ஆசிரயித்தவர்கள் “தநம் மதியம் தவ

பாதபங்கஜம்” என்று அவனது திருவடிகளையே தமக்குச் செல்வமாக நினைத்திருப்பதுபோல, ஆழ்வாரை ஆசிரயித்தவர்கள் “விபூதில் ஸர்வம் யதேவ நிபமேக மதந்வயநாம்” என்று ஆழ்வார் திருவடிகளையே ஸகலசர்வம்மாக நினைத்திருப்பராகையாலே “தனத்தாலு மேதுங் குறை விவிலன்” என்றது.

எந்தை - என் தந்தை. முன்னடியில் இறைஞ்சேன் என்று ஒருமைபாகச் சொல்லிப் பின்னடியில் யாமுடைய என்று பன்மைபாகச் சொன்னது, இப்படிப்பற்றிய தனித்தன்மைப் பன்மை; ஸ்வஸம்பந்திகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு பேசுகிற ரெனனவுமாம்...(*)

ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி யிராமானுச முனிதன்
வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்—ஆய்ந்தபெருஞ்
சீரரா சடகோபன் செந்தமிழ்வேதந்தரிக்கும்
பேராத வுள்ளம் பேற.

ஆய்ந்த	குற்றங் கலசாதம்	உள்ளம்	நெஞ்சை
பெரு சீர	சிறந்த திருக்குணங்களினால்	பேற	பெறும் பொருட்டு
ஆர்	பரிபூர்ணரான	ஏய்ந்த பெரு	{ தகுதியான பெரும்புகழை புடைய எம்பெருமானு ருச முனிதன்
சடகோபன	நம்மாழ்வார அருளிச்செய்த	கீர்த்தி இராம	
செந்தமிழ்	{ செவலிய தமிழ்வேதத்	நுச முனிதன்	
வேதம்	{ தை	வாய்ந்த பாதம்	{ பொருத்தமான திருவடித் மலர் தாமரைகளை
தரிக்கும்	தாங்கிக்கொள்ளவல்லதாய	மலர்	
பேராத	{ வேறென்றில் செல்லமாட் டாததான	வணங்குகின்றேன்	வணங்குகின்றேன்

* * * மேல் தனியனில் “தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல்தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்” என்னப்படுதலால் திருவாய்மொழியை வளர்த்தவரான எம்பெருமானுடைய திருவருளினிந்தித் திருவாய்மொழியை மனப்பாடமாகத் தரிக்கவல்ல சக்தி வாய்க்கமாட்டாததலால், செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராதவுள்ளம் பெறுதற்காக இராமானுசனது மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றே நென்கிறது இதில்.

எம்பெருமானார் தாம் *மாறாடி பணிந்துபுத்த விராமானுசனுப் *மாறன் பணித்த மறை யுணர்ந்தோரையு *தென்குருகைப்பிரான பாட்டெனனும் வேதப்பகரதமிழ்தன்னைத் தன்பத்தி யென்னும் வீட்டின்கண்ணைவத்த விராமானுசனுப் *பண்டரு மாறன் பசுந்தமிழானந்தம்பாயமத மாய விண்டிடும் வேழமாய *திருவாய்மொழியின மணந்தரு மின்னிசை மன்னு மிடந்தொலும் புகுந்து நிற்கும் குணநகிகழ கொண்டலாய *உறுபெருஞ் செல்வமுந் தந்தையுந் தாயும் உயர் குருவும் வெறிதரு பூமகன்ராதனும் மாறன் விளங்கியசீர் நெறிதருஞ் செந்தமிழாரணமே யென்றிருப்பாராய (தூற்றந்தாகியில்) பரஸித்தராகையாலே, திருவாய்மொழியைத் தரிக்கும் நெஞ்சு பெறுதற்கு அவரைப் பிரார்த்தித்தல் பொருந்துமென்க. இப்படிப்பட்ட அந்தரங்க பக்தராகையாலன்றோ ஆழ்வாரது திருவடிகளைக்கு இராமானுசன் என்றே திருநாமம் வழங்கி வருவது ஸம்பந்தாயமாயிற்று.

“எங்கள் கதியே யிராமானுசமுனியே, சங்கைக்கெடுத்தாண்ட தவராசா, பொங்குபுகழ் மங்கையர் கோனீந்த மறையாயிரமனைத்தும், தங்குமனம் நீயெனக்குத்தா” என்ற பெரிய திருமொழித் தனியனையும் இவகு ஸ்மிரப்பது. ... (*)

வான் திகழஞ் சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல்
ஆன்ற தமிழ்மறைக ளாயிரமும்—என்ற
முதற்றாய் சடகோபன் மொயம்பால் வளர்த்த
இதத்தா யிரமானுசன்

வான் திகழும் { ஆகாசத்தையும் ஒங்க விளங்கு
சோலை { கலாநிதிகளையும்
மதிள் { மயபத பராசாரங்கோயும்
உண்டிதத்தா {
அசங்கா { திருவெங்கடாசலம் டர்ளி
செயல் மொழியுடைய
வண் புசுழ்மேல் { திருச்சுழியை ஞான லீலைய
ஆழ் { மயக்கமொழி

தமிழ் மறைகள் { தமிழ் வேதமான ஆயிரம்
ஆயிரமும் { பாசுரங்களையும்
என்ற முதல் { பெற்ற முக்கியமான
தாய் { மாதா
சடகோபர் { நமமாழ்வாராவர்
மொயம்பால் { மிருககுடனே
வளாதச { ஆதனை வளாதத
இதம் தாய் { ஹிதமான மாதா
இராமாநசன { எம்பெருமானாவா

* * * — கிழ்த தனிடனிலே “செந்தமிழ் வேதநதரிக்கும் பேராதவுள்ளம் பெற—இராமா
நுசமுனிதன் வாயந்த மலர்ப்பாதம் உணங்குகின்றேன்” என்று பேசுமபடி எம்பெருமானார்க்
கும் திருவாய்மொழிசொழுவன் தொடர்பை வெளியிடுவது இப்பாசுரம். உலகத்தில் பிரஜை
சனங்குப் பெற்றதாய் என்றும் வளாதததாய் என்றும் இரண்டு தாய்மார் ஏற்படுவதுபோல்
திருவாய்மொழியாகிய ப்ராஜைக்கும் இரண்டு தாய்மாருண்டு; அவர்களாகியார் நம்மாழ்வாரும்
எம்பெருமானாரும். ஆழ்வா பெற்றருளினர்; எம்பெருமானார் போஷித்தருளினார். கண்ண
பிரானாகு தேவகிப்பிராடடியும் யசோதைப்பிராடடியும் போலே.

என்ற தாய் பெற்றுப் பொகட்டுப்போனால் வளர்க்குந்தாய் தன் மடுக்காலே காத்து
நோக்குமாபோலே எம்பெருமானார் திருவாய்மொழியைக் காத்தருளினவாறு என்னென்னில்;
“பிள்ளான் ஈஞ்சியர் பெரிய வாசகான் பிள்ளை, தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, மண
வாளையோக திருவாய்மொழியைக்காத்த, ஞானவாளரென்று நெஞ்சேகூறு” என்று உபதேசரத்
தினமாலையில் பணவாளாமுனிசர் அருளிச்செய்தபடியே திருவாய்மொழியைக்காத்த ஆசிரியர்
ஐவருள் முதல்வரான திருசுருருகைப்பிரான் பிள்ளாணைக் கொண்டு ஆரூயிரப்படி வியாக்கியான
மிடுவீத்தது எம்பெருமானாரானே. (“தெள்ளாரும் ஞானத்திருச்சுருகைப்பிரான், பிள்ளான்
எத்ராசர் பேரருளால்—உள்ளாரும், அன்புடனே மாறன் மறைப்பொருளை யன்றுரைத்தது,
இன்பமிகுமாறாயிரம்” என்ற உபதேசரத்தினமாலே காண்க.) முதன்முதலாகத் திருவாய்
மொழியை வளர்த்தவர் எம்பெருமானாரே யென்க. “பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ரவாக்
யங்கள் ஒருக்கவிடுவர்” என்றது முதலான ஆசார்யஹருதய ஸூத்திப்படியே திருவாய்
மொழியை யடியொற்றியே எம்பெருமானாதாசுரத்தின மஹார்த்தங்கள் யோஜிக்கப்பட்
டிருத்தல் முதலான காரண விசேஷங்களும் இங்கு அதுஸந்திக்கவுரியன.

திருவாய்மொழியில் “சங்கலும் பசலும்” என்ற ஒரு திருவாய்மொழி தவிர மற்று ஒரு
பாசுரத்திலும் திருவரங்காரது னுடைய பரஸ்தாவமே இலை யாயிருக்க “மதிளரங்கர் வண்
புசுழ்மேல் ஆன்ற தமிழ் மறைகளாயிரமும்” என்று திருவாய்மொழி ஆயிரமும் ஸூரங்கநாதன்
விஷயமாக அருளிச்செய்யப் பட்டதாகப் பேசுகைக்கு அடியென்? என்னில்; நம் பூருவாசாரியர்
சுலாவரும் நீர்வழிப்பது இப்படியே; ஆழ்வார் திருவரங்கநாதனுக்கென்றே திருவாய்மொழி
யாயிரத்தையும் வகைப்பித்து அதிலிருந்து மற்றதைத் திருப்பதி யெம்பெருமான்களுக்குப்
படியவந்தார் என்றாய்த் து பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி; “திருவேங்கடத்துக்கலைபத்தும்”

“வண்கிருமோகூர்க்கு ஈத்தபத்திவை” என்றற்போன்ற சொற்போக்கில் இந்த நிர்வாஹம் ஸ்வரஸமாக விளங்குமென்ப.

ஈற்றடியில், ஹிதம் என்னும் வடசொல் இதம் எனத் திரிந்தது. (*)

மிக்க விறைநிலையும் மெய்யா முயிர்நிலையும்
தக்க நெறியுந் தடையாகித்—தோக்கியலும்
ஊழ்வினையும் வாழ்வினையு மோதுங் குருகையர்கோன்
யாழினிசை வேதத்தியல்.

குருகையர் கோன்	{ திருநகரியிலுள்ளார்க்குத் தலைவரான ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)	தக்க நெறியும்	{ ஸ்வரூபாத்ரூபமான உபாயத் தின் ஸ்வரூபத்தையும்
யாழின் இசை வேதத்து இயல்	{ வீணகானமபோன்ற திருவாய் மொழிப் பாசரங்கள்	தடை ஆகி தொக்கு	{ (பகவதப்ராப்திக்குப்) பிரபந்த கமாகிச் சோந்து கிடக்கிற
மிக்க இறை நிலையும்	{ ஸாவோதக்ருஷ்டானை எம் பெருமானுடைய ஸ்வரூபத் தையும்	இயலும் ஊழ் வினையும்	{ முன்னே வினைகளாகிற விரோதி ஸ்வரூபத்தையும்
மெய்யாம் உயிர் நிலையும்	{ நியதான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையும்	வாழ்வினையும்	{ வாழ்வாகிற பரமபுருஷார்த்த ஸ்வரூபத்தையும்
		ஓதும்	கூறுவன.

* * * — திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தங்கள் இன்னவை யென்கிறது இதில். திருமந்திரத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தமே திருவாய்மொழியிற் சொல்லப்படுகின்றன : அதாவது அர்த்தபஞ்சகம். ஸகல சாஸ்த்ரங்களுக்கும் ப்ரமேயமாயிருக்கும் அந்த அர்த்தங்கள் இத் தனிப்பனில் அடைவே சொல்லப்படுகின்றன. சேதநர்களால் அடையப்படவேண்டியவனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், அவ்வெம்பெருமானே அடைகின்ற சேதநர்களின் ஸ்வரூபம், அடைவிக்கின்ற வழியின் ஸ்வரூபம், அடையவொட்டாமல் தடை செய்யும்தான ப்ரதிபந்தகத்தின் ஸ்வரூபம். பிரதிபந்தகம் தொலைந்து பெறக்கடவதான பலத்தின் ஸ்வரூபம் —என்பதே அர்த்தபஞ்சகமாகும்.

எம்பெருமானே ஸர்வஸ்மாத்பரன், ஜீவாத்மா அவ்வெம்பெருமான் பக்கலில் சேஷத்வத்தையே தனக்கு நிரூபகமாகவுடையவனுயிருப்பன், சரணாகதியே எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு வழி, பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புகிற விவையே பிரதிபந்தகம். ஒழிவின்காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவினா வடிமைசெய்வதே பரமபுருஷார்த்தம் என்கிற இவ்வைந்து அர்த்தங்களும் இத் திருவாய்மொழியில் பன்னிப்பன்னி யருளிச்செய்யப்பட்டு மாறு காண்க.

நகாஞ்சு அண்ணங்கராசாரியர்
இயற்றிய திருவாய்மொழி
திவ்யார்த்த தீபிகையில்

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்:

திருவாய்மொழி - அவதாரிகை

இது, மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் தலைவரும் ப்ரபந்நஜன கூடஸ்தருமான நமமாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு திவ்ய ப்ரபந்தங்களுள் நான்காவதான ப்ரபந்தம்; சரம்ப்ரபந்தமெனப்படும். திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதி திருவாய்மொழி என்ற நான்கு பிரபந்தங்களும் நமமாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளாம். இந்நான்கும் முறையே நான்கு வேதங்களின் ஸாரமாம். நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் திருவாய்மொழி நான் காவது ஆயிரமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது; இது ஸாமவேத ஸாரமாகும்.

ஆழ்வார் தமது ஞானச்சுண்ணுசகு இலக்கான எம்பெருமானை நோக்கி “தேவரீரை அதுபவிப்பதற்கு இடையூறான தேஹ ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தந்தருளவேணும்” என்று ஸம்ஸாரஸ்பந்த நீர்ருத்தியை அபேக்ஷித்தார் முதற் பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில். ஆழ்வார் அப்படி பிரார்த்தித்தபோதிலும் எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாரைக்கொண்டு நாட்டுக்கு நன்மையாகச் சில திவ்யப்ரபந்தங்களை வெளியிடுவதனு ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றினவனுக்கையாலே “பொய்நீன்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும் இந்நீன்ற நீர்மையினியாமுருமை” என்று இவர் அபேக்ஷித்தபோதே இவருடைய பிரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டித் தந்தருளவில்லை. இவ்வாழ்வார் இந்த ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு விடிக் ஓடு * நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே போய்ச்சேரவேணுமென்று பாரிப்பது நம்முடைய குணங்களை அதுபவிப்பதற்காகவேயன்றி வேறென்றுகூகாவன்றே; அந்த குணுபவத்தை இவர்க்கு நாம் இவ்விடத்திலேயே வாய்க்கச்செய்வோம்; இங்கேதானே இவர்குணுபவம் பண்ணிக் களித்தாராய் அவ்வதுபவம் உள்ளடங்காமல் புறவெள்ள மீட்டுப் பிரபந்தங்களாகப் பெருகி லோகோபகாரமும் செய்தாராகட்டும்” என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றித் தனது ஸ்வரூபரூபுரான விபூதிகளைக்காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வார் அவற்றைக்கண்டு பரமாரந்தம் பொலிய அதுபவித்தார் திருவாசிரியத்திலே. அப்படி அதுபவித்த பகவத்விஷயத்திலே அவ் விஷயத்திற்குத் தகுதியாக ஆசை கரைபுரண்டு பெருகிச் செல்லுகிறபடியைப் பேசினார் பெரிய திருவந்தாதியில்.

தாயானவன் தனது பிராஜைக்கு அலீர்ணத்தை யறுத்துப் பசியை மிகுத்துச் சோறிடுமா போலே எம்பெருமான் தமக்கு ருசியைப் பிறப்பித்தபடியையும், அந்த ருசிதான் பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகளாய்க்கொண்டு பக்குவமான படியையும், பின்பு பிரகிருதி ஸம்பந்தம்ற்றுப் பேற்றோடே தலைக்கட்டினபடியையும் அருளிச் செய்கிறார் இத் திருவாய்மொழியில்.

ஸ்ரீசுரவர்த்தி திருமகனார் காட்டுச்செழுந்தருளின பிறகு மாதவ சுருஹத்தினின்றும் அயோததிக்கு மீண்டுவந்த பரதாழ்வானை நோக்கிக் கைசேயியானவன் ‘ராஜந்!’ [அரசனே!] என்று அழைத்தவளவில் பரதன் அச் சொல்லைக்கேட்டு என்ன ஸங்கடமடைந்தனனோ அந்த ஸங்கடம் ஆழ்வார்க்குத் திருவிருத்தத்திலேயாயிற்று. பிறகு அப்பரதன் சில பரிஜனங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு சித்திரகூடஞ்சென்று இராமபிரானை மீட்டு எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருவதாகப் புறப்பட்டுச் செல்லும்போது அப்பரதனது நெஞ்சில் என்னதரிப்பு இருந்ததோ அவ்வுசையான தரிப்பு ஆழ்வார்க்குத் திருவாசிரியத்திலே யாயிற்று. பிறகு பரதன் ஸ்ரீநந்திராமத்திலே யிருந்துகொண்டு பதினான்கு வருஷம் தனது ஆசையை வளர்த்துக் கொண்டிருந்த நிலைபோலும் பெரிய திருவந்தாதியில் ஆழ்வாருடையநிலை. பெருமான் மீண்டு திருவடையாத்திக் செழுந்தருளித் திருவபிஷேகங் சண்டருளி அப்பரதனும் ஸ்வரூபாநுரூபமான பேறு பெற்றுப்போலேயாம் இத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் பேறும்பேறு.

திருவாய்மொழி என்பதற்கு - மேன்மையையுடைய வாயினுத் சொல்லுஞ் சொற்களினு லாகிய தூல் என்பது பொருள். திரு என்பது வாய்க்கும் அடைமொழி [விசேஷணம்] ஆகலாம், வாய்மொழிக்கும் அடைமொழியாகலாம். வாய்மொழி என்னும் முதற்கருவியின் பெயர் அதன் காரியமாகிய பிரபந்தத்திற்கு ஆனது, ஆகுபெயர். அது திரு என்னும் அடைமொழியினால் அடுக்கப்பட்டதுபற்றி அடையதெத ஆகுபெயரென்பதும்.

திரு—உயர்வை விளக்கும் அடைமொழி. இந்த அடைமொழி கொடுக்கும்படி ஆழ்வா ரது வாக்குக்குள்ள விசேஷம் அவரது திருநாவீறுடையிரான் எனனுந் திருநாமத்தாலும் விளங்கும். திருமங்கையாழ்வாரருளிய செயலாகிய திருமொழியினும் வேறுபாடு விவங்கு தற்குத் திருவாய்மொழி யெனப்பட்டது. வாய்மைதவகிய மொழியெனப்பொருமுளா.

இப் பிரபந்தம் தூறு பதிகங்களாக அமைந்த ஆயிரத்தொருதூற்றிரண்டு செய்யுள்களை யுடையது. பத்துப் பத்தாக அமைந்தது. இப் பிரபந்தம் முழுவதும் அந்தாதித்தொடையாற் பாடப்பட்டது. அந்தாதித் தொடையாவது—முன்னின் பாசரத்தின் இறுதி அடுத்தவரும் பாசரத்தின் முதலாக அமைவது. இவ்வந்தாதி, சொற்றொடர்நிலை பொருட்டொடர்நிலை என்ற தொடர்நிலைவகை பிரண்டனுள் சொற்றொடர் நிலையாகும்: “செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர் நிலையே” என்றார் தண்டியலங்காரத்தும். இத் திவ்யப்பிரபந்தத்தின் பாசரங்கள் பொருளில் ஒன்றை ஒன்று தொடர்ந்து நிற்பதுதோன்ற அறிவிற் சிறந்த ஆசிரியர்கள் வியாக்கியானித் தருள்வதனால் இது பொருட்டொடர் நிலையுமாம். “பொருளினுஞ் சொல்லினு மிருவகை தொடர்நிலை” என்னுந் தண்டியலங்காரச் சூத்திரத்தின் உரையில் “இரண்டென்னது வகை யென்ற மிகையான் மூன்றாவது—பொருளினுஞ் சொல்லினுந் தொடர்தலு முண்டெனக்கொள்க” என்றது காண்க. நெடுக ஒரு கதையாகக் கூறுதல்லாமல்ஸ்தோத்ரரூபமாக அருளிச் செய்யப் பட்ட பாசரங்களாதலாச்சொற்றொடர் நிலையாகவே கொள்ளலாம் என்பது ஒருசாரர்கொள்கை.

தொல்காப்பியத்துச் செய்யுளியலிற் கூறப்பட்ட அம்மை அழகு தொன்மை தோல விருந்து இயைபு புலன் இழைபு என்ற எண்வகை வணப்பினுள் இந்தால் விருந்தென்னும் வணப்பின் பாற்படும். “விருந்தேதானும் புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே” எனத் தொல்காப்பியச் சூத்திரவுரையில் நச்சிகாக்கினியர் “விருந்துதானும் பழங்கதைமேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றாற் பல செய்யுளுந் தொடர்ந்துவாதொடுத்துச் செய்யப்படும தொடர்நிலை மேலது” என்றும், “அது, முத்தொள்ளாயிரமும் பொய்கையார் முதலாயினோர் செய்த அந்தாதிச் செய்யுளும் என உணர்க; கலம்பகம் முதலாயினவஞ் சொல்லுப்” என்றும் உரைத்துள்ளமை காண்க.

ஆழ்வார்களுள் நம்மாழ்வார்க்கு ஏற்பட்ட ஒப்புயர்வற்ற அகிசயம் போலவே இத் திருவாய்மொழிக்கும் மறறை அருளிச்செயல்களிற் காட்டில் ஏற்றம் உண்டு. திருவாய்மொழி திருவிதிகளில் ஸேவிக்கப்படாமல் ஆஸ்தானத்திலேயே ஸேவிக்கப்பட்டுவருகிற ஸம்பந்தாய மும், இத் திருவாய்மொழிக்கே பலபல வியாக்கியானங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றமையும் இதன் ஏற்றத்தை வற்புறுத்தும்.

இந்தத்திருவாய்மொழிக்குத் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் அருளிச்செய்த ஆறுபிரப் படி, நஞ்சியர் அருளிச்செய்த ஒன்பதினாயிரப்படி, பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்த இருபத்துநாலாயிரப்படி, நம்பிள்ளை அருளிச்செய்ததை வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை பட்டேலை கொண்ட ஈடு முப்பத்தாறுபிரப்படி, வாகிகேஸரி அழகிய மணவாளசீயர் அருளிச்செய்த பன்னீ ராயிரப்படி என்னும் ஐந்து வியாக்கியானங்கள் ப்ரஸித்தமாக வழங்கிவருகின்றன. (வடவா சார்ய ஸம்பந்தாயத்திலும் ஒன்பதினாயிரப்படி, பதினெண்ணாயிரப்படி, இருபத்துநாலாயிரப் படி என்று சில வியாக்கியானங்கள் உண்டு.) மேற்கூறிய வியாக்கியானங்களைத் தழுவியும் ஆவச்யமான மற்றும் பல விஷயங்களைச் சேர்த்தும் இத்தீபிகையுரை எழுதப்படுகின்றது.

இத் திருவாய்மொழிக்குப் பாசுரங்களின்மேல் விபாக்கியானமாக அல்லாமல் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியினுடையவும் ஒவ்வொரு பத்தினுடையவும் ஸாரஸங்க்ரஹ ரூபமாக வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் சில திவ்யங்கரங்கங்கள் நம்பூருவர்களால் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளன. பூநீமத் வேதாந்த தேசிகன் அருளிச்செய்த த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி, த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரம், அழகிய மணவாளச்சியர் அருளிச்செய்த த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி என்பவை ஸம்ஸ்கிருத பாலோகரூபமானவை. மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ஸுப்பரஸித்தம்.

அரிய பெரிய ஆழ்பொருள்கள் உள்ளடங்கியிருக்கப்பெற்ற இந்த த்ராவிட வேதஸாகரத்திலே சிற்றறிவினனாகிய அடியேன் வாய்வைக்கச் சிறிதும் யோக்யதைபுடையேனல்லேனாயினும், ஆசிரியர்கள் காட்டியருள்ள வழியைப் பின்பற்றி எழுது மிவ்வரையை குணக்ரஹிகளான ரஸிகர்கள் இயற்கையின்னருளால் நோக்கியருள்க. ... (*)

திருவாய்மொழி அவதாரிகை முற்றிற்று.

பூநீ :

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழிந்தருளிய

திருவாய்மொழி

பூகாஞ்சி பாதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது

முதற் பத்து — முதல் திருவாய்மொழி

உயர்வறவுயர்நலம் உடையவன்யவனவன் *

மயர்வறமதிநலம் அருளினன்யவனவன் *

அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியவனவன் *

துயரறுசுடரடி தோழுதேழென்மனனே.

என் மனனே

எனது மனமே !

உயர்வு அற

{ (தன்னைப் பார்க்கிலும்)
உயர்த்தி இல்லாதபடி

உயர்

உயர்ந்த

நலம்

{ (ஆனந்தம் முதலிய) கல்யாண
குணங்களை

உடையவன்

{ (சுயமாக) உடையனான
வன்

யவனவன்

யாவனொருவனே,

மயர்வு அற

அஜ்ஞானம் நசிக்கும்படி

மதி நலம்

{ ஞானத்தையும் பக்தியை
பும்

அருளினன்

{ (அடிபெணுக்குக்) கிருபை
பண்ணினவன்

யவனவன்

யாவனொருவனே,

அயர்வுஅறம்

மறப்பு இல்லாத

அமர்கள்

நித்யஸூரிகளுக்கு

அதிபதியவன்

ஸ்வாமி யாவனொருவனே

அவன்

அநத எம்பெருமானுடைய

துயர்அறு

சுடர் அடி

{ துக்கங்களைப் போக்குகிற
சோதிமயமான திருவடிகளை

தொழுது

வணங்கி

எழு

நீ கடைத்தேறக்கடவை.

* * * இதில், மஹோபகாரங்களைத் தமக்குச் செய்தருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தொழுது மேன்மை பெறும்படியாக ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிறார்.

புறமத்தவருடைய கொள்கைப்படி எம்பெருமான் நீர்க்குணனல்லன், ஸம்ஸ்த கல்யாண குணதமகன் என்கிற வேதாந்த வித்தாந்தத்தை முதலடியிலே வெளியிட்டருளுகிறார். இதனால், எம்பெருமான் தனது திருக்கலயான குணங்களைக் காட்டி இவ்வாழ்வாரை எடுபடுத்திக்கொண்டமை விளங்கும்.

குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமைப்படுதல் என்றும் ஸ்வரூபமாகவே அடிமைப்பட்டிருத்தல் என்றும் இருவகைப்பட்டுள்ளதான அடிமைமையில் குணப்ரயுக்தமான அடிமைமிற்காட்டி, ஆம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான அடிமையே சிறக்குமென்பது ஸம்பந்தாய லாரார்த்தமாயினும், ஆழ்வார் தம்மை எம்பெருமான் அகப்படுத்திக்கொண்டது திருக்குணங்களைக்கொண்டாதலால் தாம் இழிந்த குறையை முதலிலே பேசுகிறாரென்க. ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான அடிமையும் ஆழ்வார்க்குக் குறைவற்ற தென்னுமிடம் “ஆகிலுங் கொடியவென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கு மெல்லே” என்ற பாசுரத்தால் வெளியிடப்படுகின்றமை காண்க.

ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான அடிமை இயற்கையிலேயே இருக்கச்செய்தேயும் சேஷியானவன் கல்யாணகுணங்கட்கும் கொள்கலமாயிருப்பதனால் இக்குணங்களும் அடிமைக்கு ஓர் உபாதியாக அமைகின்றன வென்றுணர்க. ஸ்ரீராமபிரானுடைய வநவாஸ ஸமயத்திலே அத்ரிபகவானுடைய ஆச்ரமத்தில் பெருமான் எழுந்தருளி மஹர்ஷியை அதுவர்த்தித்திருந்த பின்பு அவருடைய தேவியான அநஸூரியையைப் பிராடடி அதுவர்த்தித்திருக்கிறவளவிலே, அவள் பிராட்டியைப் பார்த்து “உற்றாரையும் செல்வத்தையும்விட்டுப் பெருமாள் பின்னே காட்டுக்குவந்த விது தைவ யோகத்தாலே உமக்கு நன்றாகக்கூடிற்று; நகரத்திலிருக்கிலுமாம், காட்டிலிருக்கிலுமாம்; பெண்டிர்க்குத் தெய்வம் பாதாவே கிடார். நீர் இப்படியே எப்போதும் பெருமாள் விஷயத்திலே அனுகூலித்திருக்கக் கடவீர்” என்று சொல்ல; பிராட்டி வெட்கமுடைந்து கவிழ்தலையிட்டிருந்து “எனக்குப் பெருமாள்பக்கலில் அதுராகம் ஸ்வரூபமாகவே உண்டாயிருக்கச்செய்தே அவர் தாம் குணங்களிற் சிறந்தவராகையாலே எனனுடைய அதுராகத்தை குணப்ரயுக்தமாக நாட்டார் நனைக்கக்கூடும்; எப்போதாவது ஒருஸமயம் அவரைக் குணங்களைவிட்டுப் பிரித்துக்காட்டக் கூடுமுகில் அப்போது என்னுடைய அதுராகம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமேயன்றி குணப்ரயுக்தமல்ல என்பது நன்கு விளங்க அவகாசமுண்டாகும்; அப்படி ஒரு நொடிப்பொழுதும் காட்டமுடியாதபடி அவர் எப்பொழுதும் ஸம்ஸ்தகல்யாணகுணம்நுதஸாகரமாக இருப்பதால் நான் அவர் பக்கல் இருக்குமிருப்பை அறிவிக்கப்பெறுகிறிலேன்; அவர் குணவீரருமாய் விருபருமாயிருந்தபோதிலும் நான் அவர்பக்கல் இப்படியே காணுமிருப்பேன்” என்றான் என்பது ப்ரஸித்தம். இனையபெருமான் திருவடியோடே தம்மைப்பற்றிச் சொல்லிக் கொள்ளும்போது “அஹம்ஸ்யாவரோ ப்ராதா க்ரீணர் தாஸ்ய முபாகத:” என்று பெருமாளுடைய திருவுள்ளத்தாலே நான் அவர்க்கு உடன் பிறந்தவனாகிறேன்; என்னுடைய கருத்திலால் குணங்கட்குத் தோற்று அவர்க்கு அடிமைப்பட்டவன் நான் என்றதும் இங்கு நிரீககததக்கது.

உபநிஷத்துப்போலே பகவத்குணத்தை அளவிடப்புகுந்து பின்வாங்கிப் பரிபவப்படாமல் ஆழ்வார் “உயர்வறுவுயர் ஸமுடையவன்” என்று அழகாகப்பேசி முடித்தனரென்ப.

உயர்வு அற உயர்ஸம்—உயர்ந்தவையென்று பேர்பெற்ற மற்ற வஸ்துக்களெல்லாவற்றினுடையவும் உயர்த்தி உண்மையன்றென்னும்படியும் தன்னுயர்த்தியே சர்வவதமாகும்படியும் உயர்ந்த கல்யாணகுணங்களை யுடையவன் என்றதாயிற்று.

இனி, உயர்வு என்று வருத்தத்திற்கும் பேருண்டாதலால், வருத்தமில்லாமல் உயர்த்தி பெற்றனவான குணங்களையுடையவன் என்றலுமொன்று. மற்றையோர்க்கு ஒரு உயர்த்தியுண்

† உயவு என்னுள் சொல்லுக்கே வருத்தமென்ற பொருளுண்டெனறும் உயர்வு என்பதற்கு அப் பொருளில்லை யெனறும் சிலா கூறுவா; பூருவாசாரியர்களின் வியாக்கியானங்களில் இவ்வர்த்தமுள்ளது.

டாக வேண்டிமானால் மிக வறுத்தத்தாலன்றி உண்டாகமாட்டாது; “யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ; புநல் தரைலோக்யதாநுத்வம் ப்ராப்தவாரிதி சுச்ரும.” என்று— நான் முகங்கடவுள் பல்லாயிரம் யுகங்கள் விஷ்ணுவை ஆராதித்து லித்தி பெற்றானென்று சொல்லிற்று; பாமசுவன் முதலிய ஒவ்வொரு கடவுளாரும் இங்ஙனமே வறுத்தப்பட்டு லித்தி பெற்றமை வேத வேதாங்கங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளது. அவர்களைப்போலன்றிக்கே எம்பெருமானது குணேக்கர்ஷம் ஆயாவந்தாலுமன்றி இயற்கையாகவே அமைந்ததாயிற்று.

ஆளவந்தார் முதலிய நம் ஆசாரியர்கள் எம்பெருமானுடைய குணசாலித்வத்தை அருளிச்செய்யுமிடங்களில் “ஸ்வாபாலிகாநவதிகாதிசயாலங்க்யேய கல்யாண குணகண:” என்றருளிச்செய்வது காண்க. இதில் ‘ஸ்வாபாலிக’ என்றது—வறுத்தமின்றி இயற்கையாகவே அமைந்த என்றபடி.

“உயர்வறுவுயர்குணமுடையவன்” என்னுதே ‘நலமுடையவன்’ என்கையாலே அவனது திருக்குணங்கள் முழுதும் பரம போக்யம் என்னுமிடம் பெறப்படும். நன்மையே உருவெடுத்திருக்கும்போலே. நலம் என்பது பால்பகா அஃறிணைப் பெயராதலால் பன்மைப்பொருள்பட்டு குணவுழுவாங்களைச் சொல்லக்கடவது. ஆனந்தகுணமொன்றையே சொல்வதாகவுங்கொள்வர்; அப்போது மற்ற குணங்கட்கும் உபலக்ஷணமாகிறது. ஆனந்தாவஹமான விபூதியையுடையவன் என்றலுமொன்று; காரியத்தைச் சொல்லும் சப்தத்தினால் காரணத்தை லக்ஷிக்கிற முறைமையில் காரியமான ஆனந்தத்தைச் சொல்லுகிற நல மென்னுஞ் சொல் காரணமான விபூதியை லக்ஷிக்கக் குறையிலையென்க. இரட்டிற் மொழிதலால், உயர்வறுவுயர்ந்த திருக்குணங்களையும் விபூதியையு முடையவன் என்றும் முதலடிக்குப் பொருள் கொள்ளத்தகும்.

கூரத்தாழ்வான் இம்முதலடியிலே மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பாராம்: ‘எம்பெருமானுக்குக் குணமில்லை, விபூதியில்லை’ என்கிற குத்ருஷ்டிகளின் மிடற்றைப் பிடித்தாற்போல உபக்ரமத்தில்தானே உயர்வறுவுயர்நலமுடையவன் என்ற அமுரு என்னே! என்று உருகிப்போவாராம்.

மயர்வுஅற மதிநலமருளினன் = அடியோடு ஞானமே இல்லாமையும், ஒன்றை வேறென்றாக அறிகையும், அதுவோ இதுவோவென்று ஸந்தேஹங்கொள்ளாததும், தெரிந்ததை மற்ற தொழிகையுமாகிற இவையெல்லாம் மயர்வு எனப்படும்; அது அலும்படியாக ஜ்ஞாந பக்திகளிரண்டையும் தமக்குத் தந்தருளினபடியைக் கூறினர். மதிநலம் எனப்பதை ‘நலம்மதி’ எனக் கொண்டு ‘நல்ல ஞானத்தையருளினன்’ எனவும் பொருள் கூறுவர்; முனைக்கும்போதே வயிரம் பற்றி முனைக்கும் பதார்த்தம்போல உபக்ரமமே பக்திதசையாகப்பெற்ற ஞானம் என்றபடி.

‘எனக்கு அருளினன்’ என்ன வேண்டாவோ? எனக்கென்பதை ஏன்விட்டார்? என்னில்: எம்பெருமானுடைய விஷயீகாரம் பெறுதற்கு முன்பு தம்மை அஸக்கல்பராக [இல்லாதவராக] நினைத்திருக்கின்றமையால் ‘மயர்வறமதிநல மருளினன்’ எனப்பதற்கு முன்னே ‘எனக்கு’ என்று ஸ்வலத்தையைக்கூறத் திருவுள்ளம்பற்றிலர் என்பர். துயரறு சுடரடி தொழுது என்ற பிறகே தம்மை உளராக நினைத்தார்போலும்; அதன்பிறகேயன்றோ என் என்று தமது ஸதையை வெளியிட்டுக்கொண்டார்:

‘மயர்வறமதிநலமருளினன்’ என்ற இரண்டாமடியால், இத்தலையில் நினைவின்றியே யிருக்க, தானேவந்து அருளினன் என்றார்: அங்ஙனம் தானாகவே வந்து அருளினவன் தன்னருள் கொள்வாரில்லாத ஒருவனோ? என்ன; அவனருளையே எதிர்பார்த்திருப்பார் ஒருநாடாகவுளர் என்கிறார் மூன்றாமடியால்.

அயர்வறுமமரர்களதிபதி = அயர்வாவது மறப்பு; அது ஒருநாளாயில்லாதவர்களான நித்யஸூரிகளுக்கு நியாமகன் என்க.

துயரறு சுடரடி = அடியார்களுடைய துக்கங்களையெல்லாம் போக்கி அதனால் ஒளிபெற்று விளங்குகின்ற திருவடி என்று எம்பெருமானார்க்கு முந்திய முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி:

அதாவது—துயரறுக்குஞ் சுடரடி என்று கொண்டார்கள். அங்ஙனன்றியே எம்பெருமானார் ‘துயரறும் சுடரடி’ என்று பொருள் நிர்வஹிப்பாராம். அதாவது—அடியார்கள் துயர்தீர, தான் துயர் தீர்தானாயிருக்கை. எம்பெருமான் பரதூக்கதூக்கியாகையால் ஆஸ்ரிதருடைய தூக்க நிவ்ருத்தியைத் தன்னுடைய தூக்க நிவ்ருத்தியாகக் கொள்ளுமியலவினன் என்பதாம்.

எழு = அதேகாகியடைவதைத் தவிர்த்து உயர்கதியடைந்திடு என்றவாறு : உஜ்ஜீவித்துப் போ என்றதாயிற்று.

இப் பிரபந்தத்தில் நிரூபிக்கப்படுகிற தத்துவ ஹித புருஷார்த்தங்களைச் சுருங்கச்சொல்லுகிறது இப்பாசரம். திருமாலே பரதத்துவமென்றும் அவனது அடி தொழுகையே பரம ஹிதமென்றும், (தத்க்ரதூங்கயாத்நாலே) அதனைப் பரபிக்கையே புருஷார்த்தமென்றும் சொல்லிற்றுகிறது.

பிரபந்தம் இடைபூறின்றி முடிவதற்காகப் பிரபந்தாரம்பத்தில் இயற்றப்படவேண்டிய இஷ்ட தேவதாரமஸகாரம் முதலான மங்களமும் சுடரடிதொழுதேழு என்பதனும் இயற்றப்பட்ட தென்னுள்க.

இப்பாட்டில், யவனவன் என்பதை ஒரே சொல்வடிவாகக்கொண்டு பொருளுரைக்கப் பட்டது. (வடமொழியில் ‘யோஸை’ என்பதுபேரால் இதனைக்கொள்க.) அன்றியும், யவன்—யாவனொருவன், அவன்—அவனுடைய என்று முதல் மூன்றடிகளிலும் பொருள் கூறி ஒவ்வொரு அடியோடும் ‘தொழுதெழென்மனனே!’ என்று கூட்டி மூன்று வாக்கியமாயும் யோஜித்துப் பொருள்கூறுவர். உயர்வறவுயர்நல முடையவன் யவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதேழு; மயர்வறமதிரலமருளினன் யவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதேழு; அயாவறுமமார்களதி பதியவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதேழு—என்றிப்படி மூன்று வாக்கியமாகிறது. இது வன்றி, (முதலடியில்) யவன் - யாவனொருவனே, அவன்...அருளினன் என்றும், (இரண்டாமடியில்) யவன் - அப்படி அருளினவன் யாவனே, அவன்.. அதிபதி என்றும், (மூன்றாமடியில்) யவன் - அப்படி அதிபதியானவன் யாவனே, அவன் - அவனுடைய, அடி தொழுது எழு என்றிப்படி வாக்கையக வாக்யமாகவும் யோஜிப்பதுண்டு. [வாக்யையக வாக்யம் - பல சிறு வாக்கியங்கள் உள்ளடங்கிய மஹாவாக்யம்.]

யவனவன் என்னுமிடங்களில் யாவன் என்பது யவன் எனக் குறுகியுள்ளது. 1. “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்” 2. “பயிலுந் திருவுடையார யவனேலுமவர்க்கண்டி” 3. “விண்ணுக் கடந்தும்பரப்பால்மிக்கு மற்றெப்பால் யவர்க்கும்” என்றவிடங்களிலும் இவ்வாதே. இங்கே யாவனே எஞ்சாமைப் பொருளது. 4. “ஆவோடல்லது யகரமுதலாது” என்ற விதியைக்காட்டி (மேற்குறித்தவிடங்களில்) யவன், யவர், யவர்க்கும் என்றுள்ள பாடங்களை மறுத்து எகர முதலதாகப் பாடங்கொள்ளவேணுமென்று சிலர் வற்புறுத்துவர்; அது அஸம்பிரதாயம். ஏட்டுப்பிரதிகளிலெல்லாம் யகர முதலதான பாடமே காண்கிறது; “ஆவோடல்லது யகர முதலாது” என்ற விதிக்குக் கதியிலலையோவெனின்; அச் சூத்திரவிதி இயற்கை மொழிக்கே யன்றிச் செய்யுளில் வேண்டுமிக் குறுக்கல் பெற்ற மொழிக்கு விலக்காகாது என்று கற்றுணர்ந்த பெரியோர்கூறுவர்.

இப்பாட்டில், முதலடியால் கல்யாணகுணமுடைமையும், இரண்டாமடியால் அவற்றுள் முக்கியமான காரணயமும், மூன்றாமடியால் நித்யவியூதியாட்சியும், நான்காமடியால் திருமேனியுடைமையும் அருளிச்செய்ததனால் இப்பாசரம் முழுதும் குத்ருஷ்டிகட்குக் கழுத்துப்பிடியாமென்ப.

ஸ்ரீ ஹஸ்திசைல ஸிகரோஜ்ஜ்வல பாரிஜாதனுள பேரருளாளனுடைய திருவடிகளைத் துயரறு சுடரடி என வ்யவஹரித்தல் ஸம்பரதாயமாதலால் இப்பாசரம் தேவப்பெருமானை நோக்கியதென்று பெரியோர் பணிப்பர். ... (1)

1. திருவாய்மொழி 3-6-9. 2. ஷு 3-7-1. 3. திருவிருதம் 43.

4. தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் - மொழிமாபு 32.

† திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளைப் பூவார்கழல்களென்றும், அழகியமணவானன் திருவடிகளைப் பொதுவின் பொன்னங்கழல் என்றும் திருப்பொலிந்த சேவடி என்றும் வழங்குதல் போல.

மனனகமலமற மலர்மிசையேழுதரும் *
 மனனுணாவளவிலன் போறியுணர்வவையிலன் *
 இன்னுணர்முழுநலம் எதிர்நிகழ்கழிவிலும் *
 இன்னிலனென்னுயிர் மிருகரையிலனே.

2

மனனகம்	மனத்திலேயிருக்கிற	பொறி உணர்வு	(மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும்) வெளியிந் திரியங்களின ஞானத்தினால் அளவிடப்படாதவனுமாய்
மலம் அற	{ (காமம கோபம் முதலிய) தீக்குணங்கள் கழியக் கழிய (அதனால்)	அவை இலன்	இப்படிப்பட்டவனும்
மலர்	மலாந்ததாதி	இன்ன முழு உணர்வு நலம்	பரிபூரண ஞானானந்த ஸ்வ ரூபியும்
மிசை எழு தரும்	{ மேலே மேலே விருத்தி யடைகிற	எதிர் நிகழ் கழி வினும்	{ எதிராகலம் நிகழ்காலம் இறந்த காலம் என்ற மூன்றுகாலங் களிலும்
மனன் உணர்வு	{ மாநல ஐஞான மென்கிற யோக அணாசகியால்	இன்ன இலன	ஒப்பு இல்லாதவனும்
அளவிலன்	அளவிடப்படாதவனும்	மிருகரை இலன	{ மேற்பட்டவ ரில்லாதவனுமா யிருப்பவன
		என நன் உயிர்	எனக்கு நல்ல ஆதமா.

* * * — எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாரை வசப்படுத்திக்கொண்டது தனது திருக் கல்யாண குணங்களைக் காட்டி யாதலால் அக்குணங்களிலே முற்பட இழிந்து பேசினார். அக் குணங்கள் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி நிற்குமேயொழிய நிராசரமாய் நில்லாது; ஆகவே அக்குணங் களுக்கு ஆசரயமான ஸ்வரூபத்தை அவன் அவன் என்று கீழ்ப்பாட்டிலேயே பரஸ்தாவித்தார். அந்த திவ்ய ஸ்வரூபமானது சித்தது அசித்தது என்கிற இரண்டு தத்துவங்களிற்காட்டிலும் விலக்கணமாயிருக்கிறபடியை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார்.

“மனனகமலமற மலர் மிசையேழுதரும் மனனுணர்வளவிலன்” என்னுமளவால் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்திற்காட்டிலும் பரமாத்மஸ்வரூபம் விலக்கணம் எனப்படுகிறது. “போறியுணர்வவையிலன்” என்று ஐடப்பொருள்களிற்காட்டில் விலக்கணம் எனப்படுகிறது. ஞானமும் ஆனந்தமுமே வடிவெடுத்ததாயும், முக்காலங்களிலும் ஒப்புயர்வற்றதாயுமிருக்கிற அந்த பரமாத்ம ஸ்வரூபம் அடியேனுக்குத் தாரகமாயுமிராநின்றது என்கிறார் பின்னடிகளில். என்னுயிர் என்றதையும் ஒரு விசேஷணமாகக்கொண்டு அப்படிப்பட்டவனது சுடரடிதொழு தெழென்மனனே!—என்று முன் பாட்டோடே கூட்டிப் பொருளுரைத்துக்கொள்வதுமுண்டு.

அற என்றதை ‘அற அற’ என்று இரட்டித்துக்கொள்க. ‘கிரமமாகஒழிய’ என்பது பொருள். மனனகமலம்—“காமக் குரோதரூப லோபரூப ஹரஷோ மாநோ மதோ த்ருதி:—விஷாதச்சாஷ்டமஃ ப்ரோக்த: இத்யேதே மநஸோ மலா:” என்று சொல்லப்பட்ட காமம் குரோதம் முதலிய துர்க்குணங்கள் படிப்படியாகக் கழிந்துகொண்டேவர, அதனால் மனவுணர்ச்சி யானது விகாசம் பெற்று மேன்மேலாகக் கொழுந்துவிட்டுக் கிளர்ந்துவரும். அப்படிப்பட்ட மாந ஸஜ்ஞாந்தகாலே ஜீவாத்மா உணரப்படுவன்; எம்பெருமானேவெனில் அப்படி உணரப்படமாட் டான் என்க.

[மனன் அகம்] அகம்—எழாம்வேற்றுமைபுருபு; மகஸ்விலே என்றபடி. மன னுணர்வு—மாநஸஜ்ஞானம்; (அதனாலே) அளவு—பரிச்சேதித்தல்; அதை யுடையவன் ஜீவாத்மா; அஃதில்லாதவன் எம்பெருமான் என்க. இங்ஙனன்றியே, மனனுணர்வு என்பதற்கே ‘மனத்தினுணரப்படும் ஜீவாத்மா’ என்று பொருளுகொண்டு, அதனை வல்லாதவன் எம்பெருமான் என்றும், பொறியுணாவவை என்பதற்கு—கண முதலிய இந்நிரியங்களால் உணரப்படும் பொருள்கள் என்று பொருள்கொண்டு, அவைபோலல்லாதவன் எம்பெருமான் என்றும் உரைப்பர்.

பகவத் ஸ்வரூபமானது சேதநாசேதந ஸ்வரூபங்களிற் காட்டில் விலக்கணம் என்று சொல்லவேணுமானால் ‘ஜீவாத்மாவைப்போலல்ல; ஜடப்பொருள்போலல்ல’ என்றிப்படி எளிதாகச் சொல்லலாமே; அங்ஙனம் சொல்லாமல் “மனனகமலமற” என்று தொடங்கி ‘ஜீவாத்மா மாநலஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகவல்லவன், ஜடப்பொருள் பாஹ்ய இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகவற்று’ என்கிற விஷயங்கள் சொல்லப்படுதற்குக் காரணம் ஏதென்னில்; உலகத்திற் சில பதார்த்தங்களுக்குப் பரஸ்பர விலக்கண்பம் குறையற்றிருக்கச் செய்தேயும் ஏதாவது ஒரு ப்ரகாரத்தாலே ஸாம்யமும் சொல்லக்கூடியதாயிருக்கும்: காண்மின்; பொன்னும் கரியும் ஒன்றோடொன்று நெடுவாசி பெற்றிருக்கச்செய்தேயும், பொன்னைக் காண்கிற கண்ணை கரியையுங் காண்கிறது; கரிபைக் காண்கிற கண்ணை பொன்னையுங் காணுகிறது என்று இப்படியால் ஒரு ஸாம்யமும் சொல்லக்கூடியதாயிருக்கும்; அப்படிப்பட்ட ஸாம்யமாவது எம்பெருமானுக்கு சேதநாசேதநங்களோடு உண்டோவென்னில் அதுவுமில்லை பெண்கைக்காக ஜீவாத்மானை கிரஹிக்கிற இந்திரியம் இன்னதென்றும் ஜடப் பொருள்களை க்ரஹிக்கிற இந்திரியங்கள் இன்னவையென்றும் கூறப்பட்டதென்க.

இங்ஙனம் சொல்லக்கூடுமோ? எம்பெருமான் பாஹ்ய இந்திரியங்களாலே க்ரஹிக்கக் கூடியவனல்லனையினும் அழுக்கற்ற மனத்தினால் க்ரஹிக்கக்கூடியவனாக ஒதப்பட்டிருக்கின்றானே, அதற்கு மாறாக “மனனுணர்வளவிலன்” என்னக்கூடுமோ? எனனில்; கூடும். எம்பெருமான் விசத்தமான மனத்தினால் க்ரஹிக்கக்கூடியவன் என்று ப்ரமாணங்கள் சொன்னதற்குக் கருத்து யாதெனில்; ‘எம்பெருமான் அப்படிப்பட்டவனல்லன், அவ்வளவனல்லன்’ என்றிப்படி அறியக்கூடியவன் என்று சொல்லுவதேயாம். ஆதலால் அந்தக் கரணத்தினால் ஜீவாத்மா க்ரஹிக்கப்படுவதற்கும் ப்ரமாத்மா க்ரஹிக்கப்படுவதற்கும் நெடுவாசியுண்டென்க.

எம்பெருமான் அடியோடு ஞானத்திற்கே விஷயமல்லன் என்று சொல்லிவிட்டால் ஆகாசத்தாமரை, மலடிகன், முயற்கொம்பு முதலிய வஸதுக்கள்போல் எம்பெருமானும் ஒரு அஸத்தபாதர்த்தம் [இல்லாத பொருள்] என்று சொன்னதாக முடியுமாதலால், அப்படிப்பட்ட துச்சத்வஸங்கை எம்பெருமானிடத்து உண்டாகாமெனக்காக விசத்தமான அந்தக் கரணத்தினால் க்ரஹிக்கக்கூடியவனாகச் சொல்லிறேயன்றி, உண்மையில், அணுத்வயமான ஜீவாத்மா க்ரஹிக்கப்படுவதுபோல் விபுத்வயமான ப்ரமாத்மா க்ரஹிக்கப்பட்டு முடியாதென்ப.

இனன் = இப்படிப்பட்டவன். முன்னடிகளிற் சொன்ன தன்மைகளையே உட்கொண்டு ‘இப்படிப்பட்டவன்’ என்று அதுபாஷிக்கிறபடி. முன்பு சொல்லப்பட்டதையே மீண்டும் அதுபாஷணஞ் செய்தல் டிபாட்டின் மிகுதியை விளக்கும்.

உணர் முழுநலம் = உணர் என்றது உணர்வு என்றபடி; ஞானம் என்க. நலம் = ஆனந்தம். முழு என்றதை இரண்டனோடுங் கூட்டுக. கட்டடங்க ஞானமுமாய் கட்டடங்க ஆனந்தமுமாயிருக்குமென்றவாறு. ப்ரமாத்ம் ஸ்வரூபத்தில் ப்ரகாசமல்லாததும் அதுகூல மல்லாததுமான பாகமே கிடையாதென்றதாயிற்று. ஆனந்தமும் ஞான விசேஷமே யாதலால் ஒன்றைச்சொன்னாலே போதுமே; ஆனந்தம் ஞானம் என்ற இரண்டையுஞ் சொல்லத் தேவையிலையென்னில்; அப்போது இனன் என்றதற்கு ‘உபமானம்’ என்று பொருள் கொண்டு, நேராகத் தன்னை அறியமுடியாமையாலே எப்போதும் உபமானத்தினாலேயே அறியப்படுவதான முருகலமாயிருக்கும் என்று உரைத்துக்கொள்ளலாம். உபரிஷத்து “யதா லைந்தவந்” என்று ஓர் உபமர்னத்தைபிட்டேயன்றோ ப்ரப்ராஹ்ம் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பது. ஆழ்வார் தாம் 1. “கடிசேர்நாற்றத்துள்ளாலை யின்பத்துன்பக்கழிநேர்மை, ஓடியாவின்பப் பெருமையோன்” என்று ஓர் உபமானத்தைபிட்டு நிரூபிக்கின்றமை காண்க.

நம் தர்சனத்தில், சித்து அசித்து ஈச்வரன் என மூன்று தத்துவமே உள்ளது. ஈச்வரன் மற்றை யிரண்டு தத்துவங்களிற் காட்டில் விலக்கணம் என்பது முன்னடிகளிலேயே வியத்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்க, ‘எதிர்க்கீழ்கழிவினும் இனனிலன்’ என்று மூன்று காலங்

களிலும் ஒப்பில்லாதவன் என்று மறுபடியும் சொல்வதற்குப் பயன் என்? என்னில்; கேண்மின்; ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமென்றும் வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தம் என்றும் த்ருஷ்டாந்தம் இருவகைப்படும்; ‘அவனைப்போல இவனிருக்கிறான்’ என்று அந்வயமுகத்தாலே ஒப்புச்சொல்லுகை ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தம்; ‘அவன் எப்படி அயோக்யனாயிருக்கிறானோ அப்படி இவன் அயோக்யனல்லன்’ என்று வ்யதிரேகமுகத்தாலே சொல்லுகை வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தம். இப்பாட்டின் முன்னடிகளால் எம்பெருமானுக்கு ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமில்லையென்றது; ‘இன்னிலன்’ என்பதால் வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமும் இல்லை யென்னப்படுகிறது. ‘சேதநாசேதநங்களைப்போல எம்பெருமானும் இந்திரிய க்ராஹன்’ என்னக்கூடுமானால் அப்போது ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமும்; அங்ஙனல்லன் என்று சொல்லப்பட்டமையால் ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமில்லையென்று முன்னடிகளிற் சொல்லிற்றாயிற்று. இனி, ‘எம்பெருமான் அவைபோலல்லன்’ என்று சொல்லுகிற முகத்தால் வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்த ஸத்பாவமாவது எம்பெருமானுக்குச் சொல்லக்கூடுமோ வென்று விமர்சித்துப் பார்த்து அதுவுமில்லை யென்கிறது இன்னிலன் என்பது.

இப்படிச் சொல்லும்படித்தில் ‘எம்பெருமான் சேதநாசேதநங்கள் போலல்லன் என்று சொல்லமுடியாது’ என்பதாகத் தேறுகின்றது; ஆகவே ‘எம்பெருமான் சேதநாசேதநங்களைப் போன்றவன்’ என்று முன்னடிகட்கு முரணாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகிறதே என்று சிலர் சங்கிக்கலாம்; அப்படியல்ல. வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமில்லையென்று சொல்வதன் கருத்து யாதெனில்; ‘வளிஷ்டன் சண்டாளனைப்போலல்ல’ என்று ஒருவன் சொன்னால், ‘ஃஃஃ, அப்படி சொல்லாதே’ என்று ஒருவன் அதனை மறுத்துச் சொன்னானாகில் ‘வளிஷ்டர் சண்டாளனைப்போன்றவர்தாம்’ என்று ஸ்தாபிப்பதா அதன் கருத்து? அல்ல; எடுத்துக்காட்டிலும் தகாத ஒரு ஹேயவஸ்துவோடே ஸர்வோத்த்ருஷ்ட வஸ்துவுக்கு ஸாம்யம் உண்டென்கையும் ஸாம்யம் இல்லையென்கையும் இரண்டும் இசழ்வாம்; ஸாம்யப்ரஸக்தியேயில்லாத வஸ்துவோடே ஸாம்யத்தை மறுப்பதும் தகாததேயாம்.

இவ்வளவு அர்த்தங்களையுஞ் சுருக்கி ஒன்பதினாயிரப்படியிலே நஞ்சியர் அருளிச்செய்கிறார் — “அவனோடு ஒவ்வாதென்று சொல்லுகைக்கும் ஸத்ருசமாயிருப்பதொரு பதார்த்தத்தை யுடையனல்லன் என்கிறது” என்று.

இங்ஙனையாகில், “கார்வண்ணன் திருமேனி கண்ணும்வாயும் கைத்தலமுமடியிணையுங் கமலவண்ணம்” என்றும் “நீலமேகநிபம்” என்றும் இப்படியே பலரும் பல த்ருஷ்டாந்தங்களைக்கொண்டு எம்பெருமானை வருணிப்பது சேருமோ? எனில்; சேராதுதான்; நெஞ்சில் ஒருபடியாகப் பதிவதற்காக ஏதோ சில உபமானங்களைக் கூட்டிச்சொல்லுகிறதே யொழிய, உண்மையில், பாஞ்சோதிக்கு ஸர்வாத்மநா விஸத்ருஸமான வஸ்துகளை உவமை கூறுதலும் இகழ்வையா மென்பதை இவ்வாழ்வார் தாமே மேலே “ஒடநரைததிலவுலகுனைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும், பட்டுரையாய்ப் புறகென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதி!” என்று ஸபஷ்டமாகவே அருளிச்செய்கிறார்.

இன்னுணர்முழுநலம் என்பதற்கு “நோகத் தன்னை அறிய முடியாமையாலே எப்போதும் உபமானத்தாலேயே அறியப்படுவதான முழுநலமாயிருக்கும்” என்றும் ஒரு பொருள் கொள்ளலாமென்று மூன்றாமடியில் சொல்லுவதை, ‘நான்காமடியில்வந்து இன்னிலன் [உபமானமற்றவன்] என்று சொல்லுவது நேர்விரோதமன்றோ வென்று சிலருடைய நெஞ்சு குழம்பியே கிடக்கும். இதற்கு நாம் என்செய்வோம்!. ஏதாவதொரு உபமானத்தையிட்டுப் புகழ்ந்தாலன்றி வஸ்துள்வருபம் தெரியமாட்டாதுகையாலே உபமானத்தைக்கொண்டே உணரவேண்டியதாயிராநின்றது; உபமானத்துக்கு அர்ஹமானவஸ்து எதுவுமில்லை என்கிற உண்மைப்பொருளை மறையாதே வெளியிடவேண்டியதாயிராநின்றது; ஆகையாலே இந்த ஶிரோதம் அபரிஹார்யமாய் ஸ்ஹையமாகக்கூடவது. இதனை எதுபோலக் கொள்ளவேணுமென்றால், — “எனதாவி தந்தொழிந்தேன் இனி மீள்வதென்பதுண்டே” என்று ஆத்மஸமர்ப்பணம்

பண்ணி “எனதாவியார் யானுர் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே” என்று அநனை உடனே மறுத்துக்கூறுமிடத்து “ஆம்ஸமர்ப்பணம் பண்ணவும் வேணும், ஐயோ! அஃபாயமாகப் பண்ணினோமே! என்று அநதாபப்படவும் வேணும்” என்று சாஸ்தரார்த்தம் தேறுவது போல், எம்பெருமானை உபமானமுதததாலே புகழவும் வேணும், உடனே, ஐயோ! விலக்கண வஸ்துவுக்கு ஒப்புச்சொல்லி அவநித்ததை வினாததோமே! என்று அநதாபப்படவும் வேணும் என்று சாஸ்தரார்த்தமாகக் கொள்கதக்கது.

மிதுநரைஇலன்—மிதுநர் என்றால் தனனைப்பார்க்கிலும் மேற்பட்டவர்; எம்பெருமான தானே ஸர்வஸ்மாதபரணாகையாலே அவனுக்கு மேற்பட்டார் ஆருமில்லையென்கிறது. அவனுக்கு ஸமானமானவர்களை இல்லை என்று முடிததயின்ப, மேற்பட்டாரிருக்கக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையே உண்டாக இடமில்லாதிருக்க, ‘மிதுநரையிலன்’ என்னக்கூடுமோ வெனின்; “ந தத் ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே” என்ற ச்வேதாச்வதர உபரிஷததின் சாயையை அடியொற்றிச் சொல்லுகிறபடி. அவ்வுபரிஷதத்துத்தான் அப்படி சொல்லக்கூடுமோவென்னில்; எம்பெரு மானுக்கு மேற்பட்டவர்கள் எப்படி அஸம்பாவிதர்களோ அப்படியே ஒத்தாரும் அஸம்பாவிதர் களென்று உபமானராஹித்யத்தைத் திடப்படுத்தவதற்காகவே சொல்லுகிறதென்று நஞ்சியர் ஒருவழிகாட்டினர்.

முதற்பாட்டில் உயர்வில்லாதவனென்றார்; உயர்வில்லாவிடினும் ஒப்புண்டோ என்று சங்கித்து, ‘மிதுநரையிலனே’ என்று கொண்டு முன சொன்ன உயர்வில்லாத ஸாவேச்வரனைச் சுட்டி, அவன் சேதநாசேதந விலக்கணஜ்ஞாநாகநத ஸவாநுபியாதலால் எதிர் நிகழ்கழிவினும், இன்னிலன்—ஸமாநவில்லாதவன் என்றார் இப்பாசுரத்தில் என்றுங்கொள்ளலாம். அப்பொழுது, இனன்—இப்படிப்பட்டவனுடைய என்று பொருளகொண்டு, சுடரடிதொழுததெழன் மனனே! என்று முன்பாட்டோடே கூட்டிக்கொள்க.

என்னுயிர் என்பதை, என் நன் உயிர் என்றும், எனன் உயிர் என்றும் இரண்டிவகை யாகவும் பிரிக்கலாம்.

மனன் இனன் என்ற விடங்களில் மகரனகரப்போலி அறிக. மனம் என்றாலும் மனன் என்றாலும், இனன் என்றாலும் இனம் என்றாலும் ஒக்குமென்க. இனன் எனபதற்கு இப்படிப் பட்டவனென்று பொருளாகும்போது, இனன் என்று நகர வீற்றதாகவே சொல்வடிவ மாக்கும்.

... .. (2)

இலனதுஉடையனிது எனநீனைவரியவன் *
நிலனிடைவிசும்பிடை உருவினனருவினன் *
புலனோடுபுலனான் ஒழிவிலன்பரந்த * அந்
நலனுடையோருவனை நணுகினம் நாமே.

3

அது திவன { அநதப்பொருள் (தனக்கு)
(என) { இல்லாதவனென்றும்
இது உடையன { இநதப்பொருளையுடைய *
என { வன் என்றும்
நிலைவு { நிலைப்பதற்கு அருமைப் பீ.
அரியவன { பட்டவனாகியும்
நிலன இடை { பூமி முதலான (கீழ்) உலகங்
கனிவிலம்
விசம்புஇடை { ஆகாசம் முதலான (மேல்)
உலகங்களிலும் (உளள்)
உருவினன் { ரூபியான அசேதநப்
பொருள்களை யுடையவ
னாகியும்

அருவினன் { ரூபியல்லாத சேதனாகளை
யுடையவனாகியும்
(இப்படிப்) புலன்களுக்கு
புலனோடு { விஷயமாகிற பொருள்க
ளோடு (கலந்த நின்றாலும்)
புலன் அவன் { (தான்) புலன்களுக்கு விஷய
மாகாதவனாகியும்
ஒழிவுஇலன் { எப்பொழுதும் எங்கும்
பரந்த { வியாபித்திருக்கிற
அ நலன்உடை { முன் சொன்ன கலயான
ஒருவனை { குணங்களை யுடைய ஒப்பற்ற
எம்பெருமானே
நாம் நணுகினம் நாம் கிட்டப்பெற்றோம்.

* * * கல்யாணகுணமுடைமையையும் நித்யவியூகியாட்சியையும் திவ்யமங்களவிக்ரஹ முடைமையையும் முதற்பாட்டிலே அநுஸந்தித்து, அவற்றிற்கு ஆசிர்யமான திவ்யாதமஸ்வ ரூபத்தின் வைலக்ஷணயத்தை இரண்டாம் பாட்டிலே அருளிச்செய்து, அவற்றோடே சேர்த்து ஒரு கோர்வையாக அநுபவிக்கத்தக்கதான லீலாவியூகியுடைமையை இப்பாட்டிலே அருளிச் செய்கிறார்.

பரம்போக்யமான கல்யாணகுணம் முதலியவற்றை ஒரு பெரிய திருநாள்போலே அநு பவியாநின்ற இவர்க்கு அதயந்த ஹேமமாய * இருள்தருமாஞாலமென்று பெயர்பெற்றதான இந்த லீலாவியூகியின் ஆட்சியை அநுபவித்தல் ப்ராபதமாகுமோ? ஞானிகள் அருவருக்கும் படியாயன்றோ இவ்வியூகியிருப்பது; இதனை அநுஸந்திக்க இவர் எங்ஙனே யிழிந்தார்? என்று சங்கக் பிறக்கக்கூடும்; இவ்வியூகி இருள்தருமாஞாலமாயிருந்தாலும் ஆழ்வார் மயர்வற மதி நலமுடன் பெற்றவராகையாலே அந்த ஞானவிளக்கத்தினால் இவ்வியூகியின் இழிவை நோக் காத ‘இதெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஆட்சியின்கீழ் அமைந்தது’ என்றுகொண்டு ததீயத் வாக்காரத்தைவிட்டுப் பார்க்குமவரான பின்பு அவனுடைய ஐச்வரியங்களுையெல்லாம் ஒன்று விடாமல் அநுபவிக்கிற அடைவிலே இதனையும் அநுபவிக்கிறார் என்று கொள்க.

இங்கே ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி யருளிச்செயல்:— “ராஜகங்களுக்கு நாடெங்கும் செல்லாநிற்கச்செய்தே மலிவுகளும் தாங்களுமாகச் சில பூந்தோட்டங்களைக் குடநீர் வார்த்து ஆக்குவது அழிப்பதாய் லீலாரச ல மதுபவிக்குமாபோலே ‘திருவிண்ணகர்ச சேர்ந்தபிரான் பெய்தகாவுகணடர் பெருந்தேவுடை முவுலகு’ என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனும் பெரிய பிராட்டி யாருமாகக் கடாசுரத்தபோது உண்டாய் இல்லையாகில் இல்லையாய் அவர்களுக்கு லீலாரச ல விஷயமாயிருக்கிற லீலாவியூகியை அநுபவிக்கிறார்” என்று.

இலன் அது, உடையன் இது—என நீனைவு அரியலன்—‘இவனுக்கு அது இல்லை’ என்றும் நீனைகமுடியாது; ‘இவனுக்கு அது உண்டு’ என்றும் நீனைக்கமுடியாது—‘இவனுக்கு அது இல்லை’ என்று நீனைக்குமிடத்துக் குறைவுபாடு ஏற்படுமாகையாலே அப்படி நீனைக்கக் கூடாத்தாயினும் ‘இவனுக்கு அது உண்டு’ என்று நீனைப்பதற்குத் தடை என்ன? என்னில், ‘இராமனுக்கு வியாகரணம் தெரியும்’ என்றால் அவனுக்கு மீமாம்ஸைதெரியாது, தர்க்கம் தெரியாது, வியாகரணமொன்றுதான் தெரியும், என்று நீனைக்க இடமுண்டாவதுபோல, ஒரு பொருளைச் சுட்டி ‘எம்பெருமான் அத்நையுடையன்’ என்றால் ‘அது தவிர மற்ற பொருள்கள் அவனுக்கு இல்லை’ என்று தோற்ற இடமுண்டாகிக் குன்றயாய்த் தலைக்கட்டுமாதலால் ‘இவ னுக்கு அது இல்லை’, என்று சொல்வதோடு ‘இவனுக்கு அது உண்டு’ என்று சொல்வதோடு வாசியற இரண்டும் ஒன்றாதவையே என்றுணர்க.

ஆனால் எம்பெருமானுடைய ஐச்வரியத்தை எப்படிதான் பேசக்கடவதென்றால், நிலனி டை விசம்பிடை யுருவினன்னுவினன் என்று பேசவேணுமென்கிறா. வேதபுருஷன் * பதீம் விச்வஸ்ய * என்று பேசினுப்போலே ஸர்வஸ்வாமி யென்னவேணுமென்க. பூமி முதற் கொண்டு பாதாளம் வரையிலுள்ள கீழுலகங்களிலும், பரம்பதற் தவிர அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட தான மேலுலகங்களிலும் சேதநபதார்த்தங்களும் ஜடப்பொருள்களும் எததனையுண்டோ அவற்றை யெல்லா முடையவன் என்னவேணும். இதில் ‘பரம்பதந்தவிர’ என்றதனால், பரம பதம் எம்பெருமானுடைய ஆட்சிக்கு உட்பட்டதன்றோவென்று சங்கிக்கவேண்டா; லீலாவியூகிச் செல்வத்தை மாத்திரமே இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறாராகையாலும் நித்யவியூகிச்செல்வத்தை முதற்பாட்டில் அருளிச்செய்தாராகையாலும்.

உருவினன் அருவினன்—‘ரூபி’ என்னும் வடசொல் உரு என்றும், ‘அரூபி’ என்னும் வடசொல் அரு என்றும் சிதைத்துக்கிடக்கிறது. ஜடப்பொருள்களெல்லாம் ஒரொருவகையான ரூபத்தையுடையனவாகக் காணப்படுதலால் அவை ரூபி யெனப்படும். (ரூபி - ரூபமுடையது.) ஜீவாத்மா உருவமற்றவனுதலால் அரூபி யெனப்படுவான். நிலனிடை விசம்பிடை யுருவினன், நிலனிடை விசம்பிடை யருவினன் என்க. நிலன்—நிலம்; மகரனகரப்போலி.

இப்படி ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வோவரன் இந்த லீலாவிபூதியின் ரக்ஷணாத்நிலே உதாரிந
னயக்கொண்டு பரமபதத்திலே போகப்ரவணாயிரப்பவனல்லன்; இவற்றினுடைய லாபநஷ்
டங்களையே தன்னுடைய லாப நஷ்டங்களாகக்கொண்டு, புலப்பதும் பதார்த்தங்களெல்லாவற்றி
லும் அந்தர்யாமியாயிரப்பவன் என்கிறார் டுல்கனோடு என்று. புலன் எனபது இங்குப் புலன்
களாலறியப்படும் பொருள்களுக்காகியும். லக்ஷணை பென்க. புலப்படுகின்ற ஸகல் பதார்த்தங்
களோடும் அந்தராத்மாவாயக கலந்து நின்றினையாகிடும் என்பது. அழகரு வன நுகோடே
உறைகின்ற அரும்பொருளும அந்த ஸம்பத்தத்தாலே தானும் அழகுகேற்பபடுவதுபோல
தோஷமே வடிவான பதார்த்தங்களிலே உட்புகின்ற எம்பெருமானும் அவற்றின் தோஷங்கள்
தன்னிடத்திலே தடடப்பெற்று ஜடப்பொருள்களைப்போலே பரிணாமசாயியும் சேதநரைப்
போலே ஸுகதுக்கங்கள் கலையிருப்பவனுடும் ஆபிடககூடுமோவென்று சங்கைப்பக்ககூடு
மாதலால் அந்த சங்கையை ஒழித்தருளுகிறார் புலனலன் என்று. புலன்களினுடைய படியை
யுடையவனல்லன். ஜடப்பொருள்போலே விகாராஸபதமல்லன்; ஓட்டற்று விளங்காநிற்கு
மவன் என்க.

ஒழிவு இலன் பரந்த—ஒழிவு இல்லாதவனுய் வியாபித்த என்கை. ஒரு வஸ்துவு மொழி
யமல் ஸகல் வஸ்துக்களிலும் வியாபித்த என்றாவது, ஒருகாலமுமொழியாமல் ஸர்வகாலங்களி
லும் வியாபித்த என்றாவது பொருள் காண்க.

கீழிரண்டு பாடிலுஞ் சொன்ன குணங்களோடு கூடியிருக்குத்தன்மையை அதுவாதஞ்
செய்கிறார் அந்நலனுடையோருவனை என்று. இப்படி பரமவிலக்கணான எம்பெருமானை நாம்
கூடப்பெற்றோமேயென்று ஆனந்தம் தோற்ற முடிக்கிறார். நெடுங்காலம் பிறவிக்கடவிலே
அழுந்தி எம்பெருமானுடைய கதையின் வாஸநையையும் அநியாதிருந்த நாம் இப்படி உபய
விபூதியுத்தையிருந்துள்ள அவனைப் பூர்ணமாக அதுபவிக்கப்பெற்றோம் என்னும் மகிழ்ச்சி
சொல் தொடையிலே விளங்கும்.

அனறியே, நணுகின்மநாமே! என்று காகுஸ்வரமாகக் கொண்டு, அப்படிப்பட்ட எம்
பெருமானை நீசரில் நீசரான நாமோ நணுகினோம்!; நணுகுவதற்கு நமக்கு யோக்யதையில்லா
திருக்க நணுகினதுபோல் தோற்றுக்கிறவிது ஒருகால் சித்தப்பரமமாக விருக்குமோ? என்பதாக
வும் உரைப்பர். (3)

நாமவனிவனுவன் அவளிவளுவளெவள் *
தாமவரிவருவர் அதுவிதுவுதுவேது *
வீமவையிவையுவை அவைநலந்தீங்கவை *
ஆமவையாயவை ஆய்நின்றவவரே.

4

நாம்	{ நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும்	அவர் இவர் உவர்	{ அவர் இவர் உவர் என்னும் பலர்பால் சுட்டுப்பொருள் * களும்
அவன் இவன் உவன்	{ அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண்பால் சுட்டுப் பொருள் களும்	அது இது உது	{ அது இது உது என்னும் ஒன்றன்பால் சுட்டுப்பொருள் களும்
அவள் இவள் உவள்	{ அவள் இவள் உவள் என்னும் பெண்பால் சுட்டுப்பொருள் களும்	எது	{ எது என்னும் ஒன்றன்பால் வினாப்பொருளும்
எவள்	{ எவள் என்கிற பெண்பால் வினாப்பொருளும்	வீம் அவை	{ நசிகுருத்தன்மையுள்ள பொருள்களும்
தாம்	{ தாம் என்னும் பன்மைப் தொதுப்பொருளும்	இவை உவை அவை	{ இவை உவை அவை என்னும் பலவின்பால் சுட்டுப்பொருள் களும்

நலம் அவை	நல்ல வஸ்துகளும்	ஆய நின்ற	{ ஆகிநின்ற எல்லாப் பொருள் களும்
நீங்கு அவை	கெட்ட வஸ்துகளும்		
ஆம் அவை	எதிர்காலப்பொருள்களும்	அவரே	{ அநத ஸாவேசவானே யாம்.
ஆப அவை	{ இநதகாலப் பொருள் களும்		

* * * இப்பாட்டு முதல் மேற்பாட்டுக்களெல்லாம் கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன லீலாவிபூதிச் செல்வத்தைப் பன்னிப்பன்னி யுரைக்கின்றன. பரம போகயமான * நலமந்தமில்லதோர் நாடாகிய ந்த்யவிபூதியை [பரமபதத்தை] விட்டு இருள் தருமா ஞாலமாகிய இந்நிலத்தை விசேஷமாக வருணிப்பதேனா? எனினில்; அந்தத் திருநாட்டிலுள்ளவர்கள் அஜ்ஞாநம் அந்யதாஜ்ஞாநம் விபீதிஜ்ஞாநம் அந்யசேஷத்வம் உபாயாநதர பரத்வம் உபேயாநதர பரத்வம் முதலிய குற்றங்குறைகளில் ஒன்றுமின்றியே எம்பெருமான் திருவுள்ளமுக்கருமாறு இருப்பவர்களாகையால் அந்த நாடு திருந்துவதற்காகச் சொல்லவேண்டிய பாசரம் என்ன இருக்கிறது? ஸர்வாத்மநா பரதந்திரமாயிருக்கிற அந்தத் திருநாட்டைப்பற்றிப்பேச வேண்டியதொன்றில்லை. இந்த நாடு அதற்கு எதிர்த்தடையிருக்கையாலே இதைப்பற்றியே பன்னியுரைக்கப் பரஸத்தியுள்ளது. ஆகவே மேற்பாசரங்களாலே லீலாவிபூதிச் செல்வத்தைப் பரக்க அருளிச்செய்வது பொருந்துமென்க.

எம்பெருமானார் கத்யத்தில் * ஸ்வாதீநதீர்விதசேதநாசேதநஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி பேதம் * என்று அருளிச்செய்வது—இப்பாட்டு முதல்முறையேயுள்ள மூன்று பாசரங்களிலும் சொல்லுகிற பொருளையே ஸங்க்ரஹித்தபடியாம். ஸகல சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய அதீதமாயிருக்குமென்பது இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறது; அப்படியே அவற்றின் ஸ்திதியும் [ரக்ஷணமும்] அவனதீதமாயிருக்குமென்பது மேற்பாட்டிற் சொல்லுகிறது. அயற்றின் பரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனதீதங்களாயிருக்கு மென்பது அதற்கு மேற்பாட்டிற் சொல்லுகிறது.

இந்நாட்டிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களினுடையவும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுக்கு அதீதமென்னுமட்டம் இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறது. இவற்றின் ஸ்வரூபம் அவனதீதமாயிருக்கையாவது என்னென்னில்; ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே எம்பெருமான் தானே இவற்றை யுண்டாக்கி ஜீவத்வாரா உட்புகுந்து வஸ்துவாகவும் ஒரு பெயருடையதாகவுமாக்கியும், பிறகு பிரளயகாலத்திலே இவற்றையெல்லாம் தன் பக்கலிலே ஸூக்ஷ்ம ரூபமாகக் கிடக்கும்படி ஏறிட்டுக்கொண்டு தரித்தும் போருகையாகிற இதுதான் இவற்றின் ஸ்வரூபம் அவனதீதமாயிருத்தலாம்.

உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளையும் தனித்தனி யெடுத்துக்கொண்டு ‘இதன் ஸ்வரூபம் அவனதீதம், இதன் ஸ்வரூபம் அவனதீதம், இதன் ஸ்வரூபம் அவனதீதம்’ என்றிப்படி சொல்லுவதென்றால் இஃது ஒருநாளும் ஓயாத கதையாகும். இங்ஙனன்றியே, ‘ஸகல பதார்த்தங்களும் அவனதீதம்’ என்று ஒரே வார்த்தையாகச் சொல்லி முடித்துவிடலாமே யென்றால், இதில் ஸ்வாஸ்யமில்லை; கேட்போர்க்கு ரஸிக்காது; ஆழ்வார்க்கும் திருப்திபிறவாது. ஆகவே பெருக்கமும் சுருக்கமுமின்றியே பேசியருளுகிறார்.

நாம் என்று தன்மையாக [உத்தமபுருஷனாக]ச் சொல்லிக்கொள்ளப்படுகிற வ்யக்திகளும், அவன் என்று தூரத்திலுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸாமான்ய புருஷவ்யக்திகளும், இவன் என்று ஸமீபத்திலுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸாமான்ய புருஷவ்யக்திகளும், உவன் என்று—மிக்க தூரத்திலுமல்லாமல் மிக்க ஸமீபத்திலுமல்லாமல் நடுவனுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸாமான்ய புருஷவ்யக்திகளும், அவள் என்று தூரத்திலுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்திரீவ்யக்திகளும், இவள் என்று ஸமீபத்திலுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்திரீவ்யக்திகளும், உவள் என்று நடுவனுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்திரீவ்யக்திகளும்,

களும், எவள் என்று வினவப்படுகிற வ்பக்திகளும், அது, இது, உது, எது என்னப்படுகிற அஃறிணைப்பொருள்களும் [அதாவது—அசேதநவஸதுக்களும்], அழியக்கூடிய பொருள்களும், நல்ல பொருள்களும் கேட்ட பொருள்களும், இனி உண்டாகப்போகிற பொருள்களும் கீழ் உண்டாக்கிழிந்த பொருள்களுமாகிய அனைத்தின் ஸ்வரூபமும் எம்பெருமானுக்கு அதீதம் என்றதாயிற்று.

‘எம்பெருமானுக்கு அதீதம்’ என்று மூலத்தில் இல்லாதிருக்க எவ்விதம் அந்த அர்த்தம் செப்கிறது? மூலத்தில் அவரே எனறிருப்பதால் ஸகலஸ்துக்களுக்கும் எம்பெருமானாகும் அபேதமேயன்றே சொல்லப்படுகிறது; ஆகவே அக்ஷைதமாகச் சொல்லியிருக்க வேறுவகையாகப் பொருள்பணிப்பது எவ்வகை? எனில்; கௌமீன;—மேல் ஏழாம்பாட்டில் “உடன் மிசைப்பிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துான்” என்று ஸ்வவஸதுக்காலும் எம்பெருமான் அந்தர்பாமியாக இருக்கிறெனப்பதை வ்யகதமாகப் பெரிபடுக்கிற படிபைக்கொண்டு ஸமயம் கண்க.

இப்பாட்டில் முதலடியிலுள்ள அவன் இப்பாதிசு ஜாதபேகவசனமாகக்கொள்ளத்தக்கன. இரண்டாமடியில் அவா இப்பாதிசு பன்மைபாக இருக்கும்போது, அவன் இப்பாதிசு ஜாதபேகவசனமாகக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லைபே பென்னில்; இரண்டாமடியில் அவர் இப்பாதிசுகவுள்ள பன்மை வ்யக்திபஹும்த்வத்தைச் சொல்லவந்ததன்று; ‘பூஜாயாம் பஹு வசநம்’ என்பதுண்டாகையால் பூஜபத்வத்தையுடைய காட்ட வந்த பன்மைபாகக் கொள்ளத்தக்கது. பூருவர்களின் விபாகியானவர்களும் இவ்வனமேயுள்ளது. இதைநோக்கி, முதலடியிலுள்ளவை ஸாமான்ய புருஷ வாசகங்கொன்று கொள்ளப்பட்டது. எவள் என்றதுபும் ஷீங்கிர்த்தேசத்திற்கும் உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளத்தக்கது. இவ்வனமே, வீமவை என்று அழியக்கூடிய பொருள்களைச் சொன்னது அழியாப்பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகும். அழியாப்பொருள்களின் ஸ்வரூபமும் எம்பெருமானுடைய அதீதமோ என்கிற சங்கைபை ஆழ்வான ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் * இச்சாத எவ * என்கிற சலோகத்தால் தீர்த்தருளினர்.

நலம் தீங்கவை—நவமை தீமை என்று, பண்பை [தீர்மத்தை]ச் சொல்லுகிறதாகவுங் கொள்ளலாம்; நலப்பொருள் தியபொருள் என்று பண்பினை [தீர்மியை]ச் சொல்லுகிறதாகவுங் கொள்ளலாம். ஜாதியோடும் வ்யக்தியோடும் வாசியறவும், குணத்தோடும் தீர்வயத்தோடும் வாசியறவும், கரியையோடும் கரியாவததோடும் வாசியறவும் எல்லாவற்றின் ஸ்வரூபமும் எம்பெருமானதீதம் என்றதாயிற்று.

ஆமவை என்று எதிர்காலப்பொருள்களையும் ஆயவை என்று இறந்தகாலப்பொருள்களையும் சொன்னதுபோல நிகழ்காலப்பொருள்களையும் சொல்லவேண்டியிருக்கச் சொல்லாது விட்டதேன்? எனில்; நிகழ்காலமென்பது ஒரு நொடிப்பொழுதேபாகும்; இது இறந்த காலத்திலும் எதிர்காலத்திலும் அடங்கிப்போகக்கூடவதாதலால் தனிப்பட்டச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லையென்பர்.

ஆக இப்பாட்டால், ஆண், பெண், அலி, சிறந்தபொருள்கள், அழியும் பொருள்கள், விலக்ஷணப் பொருள்கள், அவிலக்ஷணப்பொருள்கள், இறந்தகாலப்பொருள்கள், எதிர்காலப் பொருள்கள்—என்று சில வகைகளாலே இந்த லீலா விபூதியிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களையும் நிர்ந்தேசித்து, இவற்றின் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானதீதமென்று அருளிச்செய்தாராயிற்று....(4)

அவரவர்தமதமது அழிவறிவகைவகை *
அவரவரிறையவர் எனவடியடைவர்கள் *
அவரவரிறையவர் குறைவிலிறையவர் *
அவரவா விதிவழி அடையநின்றனரே.

அவர் அவர்	அநதந்த அதிகாரிகள்	குறைவு இலா	{ (அவரவர்கள் விரும்பின பலனகளைக் கொடுப்பதில்) குறை யற்றனவே;
தம தமது	தங்கன் தங்களுடைய		(எதனாலே என்னில்)
அறிவு	ஞானத்தாலே		{ ஸாவஸாயியான ஸ்ரீமந் நாராயணன்
அறி	அறியப்படுகிற	இறையவர்	{ அவரவர் அந்தந்த அதிகாரிகள்
வகை வகை	பலபல படிகளாலே		{ தங்கன் தங்கன் அதருஷ்ட டாதுஸாரமாக
அவரவர்	அநதந்த தெய்வகளை	விதி வழி	{ அடைய பலன்பெறும்படியாக
இறையவர்என	ஸ்வாமிகளென்றெண்ணி		{ (அநதந்த தேவதைகளுக்கு) அநதாயாமியாக எழும் தருளியுள்ளன.
அடி அடைவர்	{ ஆசிரியப்பர்கள்,	அடைய	{ [அதனாலே காண்மின்.]
அவரவர்	{ அநதந்த அதிகாரிகளால் தொழப்படுகி	நின்றனா	
இறையவர்	{ தெய்வங்கள்		

* * * ஸகல பதார்த்தங்களினுடையவும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானதீநமென்று கீழ்ப்பாட்டிற் சொல்லிற்று; ஸ்வரூபம்போலவே ஸ்திதியும் [அதாவது — ரக்ஷணமும்] எம்பெருமானதீநமே என்கிறது இப்பாட்டில். இவ்வுலகில் ரக்ஷகர்களைன்று பேர்சமப்பவர்கள் பலவகைப்பட்டாராநின்றனர். ஒருவன் ஒரு வீட்டுக்குமாத்திரம் ரக்ஷகனென்றிருப்பன், ஒருவன் ஒரு கிராமத்துக்காக ரக்ஷகனென்றிருப்பன்; ஒரு நாட்டுக்காக ரக்ஷகனென்றிருப்பன் ஒருவன் மூவுலகுக்கு ரக்ஷகனென்றிருப்பன்; ஒருவன் பதினாலுலகுக்கு ரக்ஷகனென்றிருப்பன். ஆகவிப்படிப்பட்ட அவரவர்கள் ரக்ஷகரென்னுமபடி நிற்பது அந்த வ்யக்திகளில் எம்பெருமான் அந்தராத்மாவாய் நின்று நடத்துகையாலத் தனையேயன்றி, இவனுடைய அதுபரவேசமின்றி ஒருவராலும் ஒரு ரக்ஷணமும் பண்ண முடியாது என்பது ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் முறையி டப்பட்டுள்ளது. * ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே - ஸமர்த்தோ த்ருச்யதே கச்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம்., * ஸம்பத்துக்களைக் சேமித்துக்கொடுப்பதிலும் ஆபத்துக் களைத் தவிர்த்தொழிப்பதிலும் எம்பெருமானுக்கன்றி மற்றொருவற்கும் சக்தியில்லை என்று சொல்லிற்று. இதனை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார்.

உலகத்திலுள்ள சேதநர்கள் ஸாத்விகராகவும் ராஜஸராகவும் தாமஸராகவுமுள்ளார்கள், சுத்த ஸாத்விகராயிருப்பவர்கள் “உன்னித்து மற்றொரு தெய்வந்தொழாள் அவனையல்லா” “கனாவாய் துன்பம் கனையாதொழிவாய் களைகண் மறறிலேன்” என்னுமாபோலே எம்பெருமானையன்றி மற்றொரு தெய்வத்தையும் தொழாதவர்களாயும் ஒரு பிரயோஜனத்தையும் விரும்பாதவர்களாயு இருப்பார்கள்; அன்னவர்களைப்பற்றி இங்குச் சொல்லவேண்டியதொன்றுமில்லை. மற்ற குணங்கட்கு வசப்படவர்கள் ஆரோக்யம், ஐசுவரியம் ஸந்தாநம் முதலிய கூடா பண்களை விரும்பினவர்களாய், அப்படிப்பட்ட பலன்களையும் நேர்கொடுநேரே எம்பெருமானிடத்துச் சென்று விரும்புதலின்றியே தாம் தாம் அபிமானித்திருக்கிற தெய்வங்கள் பக்கலிலே விரும்புமவர்களாயிருப்பார்கள்; அப்படிப்பட்டவர்களைக் குறிக்கிறார் அவரவா என்று.

தமதமது அறிவு — ஒவ்வொரு சேதநருடையவும் ஞானம் ஒவ்வொருவிதமாயிருக்குமன்றோ. இங்கு ஞானமென்று ருசியைச் சொல்லுகிறது. தங்கன் தங்களுடைய ருசியினாலே யென்றபடி. ஒருவனுக்கு ஸ்வர்க்கபோகத்திலே ருசியுண்டாகும்; மற்றொருவனுக்கு இஹ லோக போகங்களிலே ருசியுண்டாகும்; இன்னொருவனுக்கு இன்னொன்றிலே ருசியுண்டாகும்; ஆகவே அதிகாரிகள் பலவகைப்பட்டிருக்கிறபோலவே அவாசளுடைய ருசிகளும் பலவகைப் பட்டிருக்கும். தமதமது என்கிற இரட்டிப்பால் அந்த ருசி பேதங்கள் காட்டப்படுகின்றன.

அப்படிப்பட்ட ருசுபேதங்களினால்; அறி — அறிப்பிட்ட, வகைவகை—சேதநர்கள் பல வகைப்பட்டிருக்கிறுப்போலவும் அவர்களுடைய ருசுகள் பலவகைப்பட்டிருக்கிறுப்போலவும் அவர்களா கோலின பலன்களுக்காக அனுட்டிக்கும் ஸாதனங்களும் பலவகைப்பட்டிருக்கிறும்:— ‘வகைவகை’ என்ற இரட்டிப்பால் அது சொல்லப்படுகிறது. சிலர் தயானத்திலும், சிலர் யஜ்ஞங்களினாலும், சிலர் அர்ச்சனையினாலும், சிலர் திருநாமங்கரித்தவகையினாலும், சிலர் அபிஷேகத்தினாலும் ஆகவிப்படி வெவ்வேறுபட்ட வகைகளாலே தெய்வங்களை வழிபடுபவர்களன்றோ; அந்த வகைகளாலல்லாமல் இடக்கு குறிக்கொள்ளாததக்கன, அப்படிப்பட்ட உபாபங்களைக்கொண்டு.

அவரவர் இறையவரோ அடியடைவார்கள் — முதலடியிலுள்ள ‘அவரவா’ என்றது வழிபடுகின்ற சேதநர்களைச் சொல்லிற்று; இவ்வடியிலுள்ள ‘அவரவர்’ என்பது வழிபாடு செய்யப்படுகிற பலபல தெய்வங்களைக் குறிக்கின்றது. ஆதிரனென்றும் சுந்திரனென்றும் சிவனென்றும் பிரமனென்றும் காலியென்றும் ஐயனென்றும் அம்மனென்றும் இப்படி உரைக்கப்படுகின்ற நாமபேதங்களைத் திருவுள்ளம்பற்றி அவரவர் என்கிறா. இறைபவரேன — ‘இறையவர்’ என்கிற வாசகம் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே அஸாதாரணமாயினும், பிரதிபத்தி செய்கிற சேதனர்களின் அபிமானத்தைப்படிபொற்றி [அவர்களுடைய கருத்தாலே] இறையவர் என்கிறார்; ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு தெய்வத்தை ஸ்வாமியாகக் கொள்வர் என்றவாறு.

“தொழுது மாமலர்நீர்கடர் தூபங்கொண்டு, எழுதுமென்னுமிது மிகை” என்கிறபடியே தொழுது எழுவுதுதானும் மிகையாமபடியான பசுவுத் விஷயத்திலே வாஸனை பண்ணிப் போருகின்ற ஆழ்வார் திருவாக்கில் அடியடைவாகள் என்கிற வாசகமேமாயதது வரக்கூடியது.

அவரவாரிறையவர்குறைவிலா—அவரவர்களுடைய இறையவர் என்றவது, அவரவர்களாகிய இறையவர் [அதாவது, அந்தந்த இறையவர்] என்றவது உரைக்கலாம். முதற்பொருளில், ஆச்ரயிப்பவர்களான அந்தந்த சேதன்களினால் போற்றப்பட்ட தெய்வங்கள் என்றபடி. குறைவிலா—தமமை அடுத்தவர்கட்கு வேண்டிய பலன்களையளிப்பதில் தகுதியுடையார் என்றபடி. ஆனால், அத தெய்வங்கள் தாமாகவே பலனளிப்பதில்லை; எம்பெருமான் தங்களிடத்தில் அதுபர்வேசுத்திருப்பதனால் தான் தாங்கள் பலனளிக்கத் திறமைபெறுகிறார்களென்கிறார் வாக்ய சேஷத்தினால். [அவரவா விதிவழியுடைய இறையவா நின்றனர்] என்று அந் வயிப்பது.

ஈடு முப்பத்தாறுபிரப் படியில் இங்கே “ஐயன்பாழியிலானீ போர்க்கு உரித்தாமன்றாயிற்று அவ்வோ தேவதர்மாத்ரங்களுக்கு பலப்ரதாஸாகதிபுள்ளது” என்று ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது; இதன் கருத்தாவது — பிடாரிகோவில்களின் வாசலில் குபவன்செபத பெரிய பெரிய யானை குதிரைகள் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும். ஆனால் அவை போர்செய்யமாட்டா; ஒழுங்காக அங்கு நிற்கும்த்தனையேயன்றி ஒருகாரியமும்செய்யமுடியா; அதுபோலவே தேவதர்மாத்ரங்களுமே என்றபடி. [ஐயன் பாழி—சாஸ்தா என்கிற தெய்வத்தின் கோவில் என்க. ஆனே—யானை குதிரை முதலானவை. போர்க்கு உரித்தாமன்றாயிற்று—யுத்தஞ்செய்ய உபயோகப்படுமேயானால் என்றவாறு.]

ஆக இப்பாட்டால் சொல்லிற்றாயிற்று என்னெனில்; உலகத்தில் நடக்கிற ரக்ஷணத் தொழில் யாவும் எம்பெருமானுடையதே. அகநி, இந்திரன், சிவன், பிரமன் முதலிய இதர தெய்வங்களைக்குறித்து அவரவர்கள் வழிபாடுகள் செயது தாம் தாம் கோலின பலன்களைப் பெறுவதாகக் கண்டாலும் அதுவும் எம்பெருமானுரையே அததெய்வங்களுக்கு உள்வீடாக இருந்து நடத்துகிற ரக்ஷணமேயன்றி அத தெய்வங்களை ஸ்வத்திரமாகச்செய்துவிடுகிற ரக்ஷணமன்று என்றதாயிற்று. (5)

நின்றனரிருந்தனா கிடந்தனர் திரிந்தனர் *

நின்றிலரிருந்திவர் கிடந்திலாதிரிந்திவர் *

என்றுமோரியல்வின்னர் எனநினைவரியவர் *

என்றுமோரியல்வோடு நின்றவேந்திடரே.

நின்றனர்	நிற்பவர்கள்	என்றும்	எப்போதும்.
இருந்தனர்	இருப்பவர்கள்		
கிடந்தனர்	கிடப்பவர்கள்		
	{ தீர்ப்பவர்கள் (ஆக இப்படிப் பட்டவர்களினுடைய நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் வாதிற் ப்ரவருத்திகளெல்லாம் அப் பெருமானுடைய அதீதமே.)	ஓர் இயல்வினா என் நினைவு அரியவா	{ ஒரேவிதமான இயற்கையை யுடையவரெனது நினைக்க முடியாதவரும் (அவரே.) (அவாதாம் யாவரென்னில்);
நின்றிலர்	நில்லாதவர்கள்	என்றும்	எப்போதும்
இருந்திலர்	இராதவர்கள்		
கிடந்திலர்	கிடவாதவர்கள்	ஓர் இயல்வொரு நின்ற	{ ஒரேவிதமான இயற்கை யோடு கூடியிருக்கின்றவராய்
	{ திரியாதவர்கள் (ஆக இப்படிப் பட்டவர்களினுடைய நில்லாமை இராமைகிடவாமை திரியாமையாகிற் நிவருத்திகளெல்லாமும் அப்பெருமானுடைய அதீதமே.)	எம் திரா	{ திடமான பிரமாணத்தினால் வலித்தரான நம்முடையவர்.

* * * லீலாவிபூதியின் ஸ்வரூபமும் ரக்ஷணமும் எம்பெருமானுடைய அதீதமென்பது கீழிரண்டு பாசாங்களில் அருளிச்செய்யப்பட்டது; அதனுடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனுடைய அதீதமே யென்கிறது இப்பாட்டில். இதில் முதலடியில் ப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது; இரண்டாமடியில் நிவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது.

நின்றனர் இருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர்—நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் என்கிற காரியங்களைச் செய்கிற புருஷர்களைச் சொல்லுகிற சொற்கள் இவையாயினும் புருஷர்கள் வரையில் விவக்ஷிக்கவேண்டிய அவசியம் இங்கு இல்லை; கீழ் நாலாம்பாட்டிலேயே உலகத்திலுள்ள ஸகல வ்யக்திசுரீனுடையவும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய அதீதம் எனபது சொல்லப்பட்டுவிட்டபடியால் அதனையே ஈண்டுஞ் சொல்லுவதாகக் கொள்ளில் படனில்லை; அபூர்வமான பொருளே இங்குக்கூறப்பட்டதாகவேண்டும். ஆகவே, நின்றனர் இதயாதிகரு-நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் என்கிற தொழில்கள் மாததிரமே இங்குப்பொருளாக அமையும். இங்ஙனமே இரண்டாமடியிலும் நின்றிலா இதயாதிசுரு - நில்லாமை இராமை கிடவாமை திரியாமை என்பவைகளே பொருளாகப்பொருளுதம். மூலத்தில் தர்மவாசகசப்தம் இருக்கச் செய்தேயும் தர்மியை விட்டு தர்மத்தை மாத்திரம் பொருள்கொள்ளுமிது ஸமஸ்கிருத சாஸ்திர மரியாதைசுரு மிகவுமிணங்கினதேயாகும்: எங்ஙனே யென்னில்:—

* அருண்யா பிங்ஸாக்ஷ்யா க்ரீணுதி * என்று வேதத்திலுள்ளது. யஜ்ஞத்திற்காக ஸோமம் ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்றும் அதனை விலைகொடுத்து வாங்கவேண்டுமென்றி வேறு வகையால் ஸம்பாதிக்கலாகாதென்றும் சொல்லி ஒருகிற பிரகாரணத்திலே அந்த வாக்கியம் [யஜுர்வேதம் - ஆறுவது காண்டம் முதல் ப்ரச்சம் 45வது பஞ்சாதி.] உள்ளது. சிவந்த தாயும் பொன்வரீணமான சண்டையுடையதாயும் ருசுகின்ற பசுவை விலையாசக்கொடுத்து ஸோமம் வாங்கவேண்டியது என்பது இதன் பொருள். இவ்விடத்தில், இரண்டு விசேஷணங்களோடு கூடிய விசேஷ்யமான பசுவாகிற் வ்யக்தி பூலதத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அதில் நோக்கில்லை; பசுவைக்கொண்டுதான் ஸோமம் வாங்கவேண்டுமென்பது ஏறகனவே கீழ்வாக்கியங்களிலும் இதர விதிவாக்கியங்களிலும் ஸித்தித்துவிட்டபடியால் இங்கே விசேஷ்யமான அம்ஸாத் தில் நோக்கு இனதியே விசேஷணமான அம்ஸத்தில் மாததிரமே நோக்கு என்று கொள்ள வேணும்; இப்படியே சாஸ்திரஜ்ஞர்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதாவது, 'சிவப்பு நிறமுடைய பசு' என்கிறவரையில் இங்கு விதேயமல்ல; சிவப்பு நிறம் என்பது மாததிரமே இங்கு விதேயம் என்று கொண்டார்கள்.

மற்றோரிடமுங் காண்மின் :—* லோஹிதோஷ்ணோ ருத்விஜ் ப்ரசரந்தி * என்பதாக ஒதப்பட்டுள்ளது; அபிசார கருமத்தில் ருதவிக்குக்கள் சிவந்த தலைப்பாகையுடையவர்களாயிருந்தால் வேண்டுமென்று சொல்லிற்று. தலைப்பாகையோடு கூடியிருக்கவேண்டுமென்பது ஏற்கெனவே வேறு பிரமாணத்தினால் கிடைத்திருப்பதால் அந்தத் தலைப்பாகையில் சிவப்பு மாதிரிமே இங்கு விதிவிஷயம் என்று கொண்டார்கள். ஆக இப்படிப்பட்ட வழியாகவே இப்பாசரத்திலும் விசேஷ்யாம்சத்தைத் தவிர்த்து விசேஷணமசததில் மாதிரிமே [அதாவது நிற்கல் இருததல், கிடத்தல், திரிதல்: நிலாமை இராமை கிடவாமை திரியாமை என்கிற ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி அம்சங்களில் மாதிரிமே] நோக்காக்கொள்வது ஆவச்யகமும பொருத்தமுடையதுமாம்.

நின்றனர் இத்யாதிக்கு நிற்கல் முதலியவற்றைப் பொருளாகக்கொண்டாலும் அந்த நிற்கல் முதலியவை எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பாதீந மென்பது மூலத்தில் சொல்லிற்றில்லையே யென்னில்; நன்கு சொல்லிற்று; எங்குனையென்னில்; நின்றனர் (முதலிய யாவரும்) எம் திடர்' என்று மூலத்திலுள்ளதன்றோ? திடர் என்றது திடமான பிரமாணமாகிய வேதத்தினால் ஸீத்திக்கும் எம்பெருமான் என்றபடி. 'நின்றனர் முதலான யாவரும் எம்பெருமான்' என்று ஸாமாநாதிகரணயத்தாற் சொல்லுகிறவிதற்குக் கருத்து 'எம்பெருமானுக்கு அதிநம்' என்று சொல்லுவதுவேயாம்.

இங்கே ஒரு சங்கை:—பிரவ்ருத்திருபமான காரியங்களெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பாதீநம் என்பதில் தட்டில்லை; நிவ்ருத்தியும் அவனுடைய அதிநம் என்று ஏதுக்கு இசையவேண்டும்? ஒரு வியாபாரமுமற்றிருக்கையாக நிவ்ருத்தி ஸ்வயமாகவே யுள்ளதன்றோ? உயர விதி யெறியப்படுங் கல்லானது தன்னடையே கிழே விழாநின்றால் அந்த நிவ்ருத்தியும் பகவத ஸங்கல்பாதீநமென்று கொள்ளவேணுமோ? என்று. இந்த சங்கைக்கு எம்பார் அருளிச்செய்த ஸமாதானமாவது:— 'ஸ்வர்கத்தில் நின்றும் விழுகிற த்ரிசங்குவை சக்திமாந் நிற்கச்சொல்ல நிற்கவேண்டிற்றுக் கண்டாயே: அப்படியே நிவ்ருத்திக்கும் அவன் வேணுகான்' என்றருளிச்செய்தாராம்.

என்றும் ஓரியல்வினரேனநினைவரியவர்—எம்பெருமானுடைய படிகள் பலபலவாகையாலே எத்தனைநாளும் ஆராய்ந்தாலும் இன்னப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையுடையவனென்று நெஞ்சால் நினைக்கவும்கூட முடியாதவனெம்பெருமான். "என்று மோரியல்வினரேன நினைவரியவர்" என்று சொல்லிவைத்து உடனே "என்றுமோரியல்வொடுநின்ற" என்றுரைத்தது பொருந்துமோ எனின்; கேண்மின்: * என்று மோரியல்வினரேன நினைவரியவர் என்று சொல்லப்பட்ட இயல்வு என்றைக்கும் ஒருப்படிப்பட்டிருக்கு மென்பதே ஈற்றடியின் கருத்தாம்.

திடர்—த்ருமான வேதப்ரமாணத்தினால் ஸீத்திப்பவர் என்றபடி. எம்பெருமான் அப்படி ஸீத்திப்பது வைதிகோத்தமராகிய தமக்குப் ப்ரமலபம் என்பது தோன்ற "எம் திடர்" என்கிறார். (6)

திடவிசம்பேரிவளி நிர்நிலமிவைமிசை *
படாபொருள்முழுவதுமாய் அவையவைதோறும் *
உடன்மிசையுயிரேனக் கரந்தெங்கும்பாந்துளன் *
சுடரமிசுசுருதியுள் இவையுண்டசரணே.

7

திடம்	உறுதியான	நிலம்	பூமியென
விசயபு	ஆகாசமென்ன	இவை மிசை	} ஆகிய இவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு
எரி	அக்ரீபென	படர் பொருள	
வளி	வாயுவென்ன	முழுவதும் ஆய	} படர்ந்த பதார்த்தங்கள் யாவும் தானும்படி அவற்றுக்கு உபாதாமாய் [அவற்றை உணர்வாகி]
நீர்	ஜலமென்ன		

அவை அவை { அந்தந்த பதார்த்தங்களெல்
தொறும் { லாவற்றிலும்
உடல் மிசை { சரீரத்தில் ஆதமா வியாபிப்
உயிர் என { பதுபோல
காந்து மறைந்து
எங்கும் பரந்து { உள்ளிலும் வெளியிலும்
வியாபிதது.

சடாமிகு சுருதி { தேசபொலிந்த வேதத்தில்
யுள் உளன் { உள்எவளுன எம்பெருமான்

இவை உண்ட { (ஸம்ஹாரகாலத்தில்) இவம்
சுரன் { றையெல்லாம் தன் பக்கவிலே
யாக்கிக்கொள்ளும் தேவ
ஞவான்.

* * * கீழ்ப்பாசரங்களில் எல்லாம் பொருள்கட்கும் எம்பெருமானே நியாமகன் என்று சொல்லவேண்டியிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாமல் 'எல்லாம் எம்பெருமானே' என்று [ஸமாநாதி கரணமாகச்] சொல்லியிருப்பதால் அத்தவதாபிப்ராயம்போல் தோன்றக்கூடுமன்றோ? உண்மையில் அப்படியில்லை. ஸகல சேதநாசேதநங்களும் சரீரமாய எம்பெருமான் ஸகலாந்தர்யாமி த்வேந சரீரியாய் நின்றலால் இப்படிப்பட்ட சரீர சரீரிபாவ ஸம்பந்தத்தைப்பற்றவே ஐக்கியம் சொல்லப்பட்டதென்று நிரூபிக்கிறது இப்பாசரம். விசிஷ்டாதவைதக் கோட்பாட்டை இப் பாட்டு ஸாரமாக எடுத்துரைக்கின்றது என்றுணர்க.

திடவிசம்பு என்று தொடங்கி முழுவதுமாய் என்னுமளவும்—பஞ்சபூதமடியாகவுண் டாகின்ற ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் எம்பெருமானே உபாதாநகாரணம் என்று சொல்லு கிறது. ஆகாசம் அக்ரி வாயு ஜலம் பூமி என்கிற ஐந்து பூதங்களின் காரியப்பொருளாக விரி கின்ற தேவமதுஷ்யாதி ஸகல பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கி என்றபடி. முதலிலுள்ள தீடம் என்னும் அடைமொழி ஆகாசமொன்றில் மாத்திரம் அந்வயிப்பதாகவுமாம்; மேலுள்ள நில மீறான பூதங்களிலும் அந்வயிப்பதாகவுமாம். காரியங்கள் அழிந்துபோனாலும் காரணங்க ளான பூதங்கள் சிறிது காலமளவும் அழியாதிருத்தல்பற்றித் தீடமென்று பூதங்களை விசேஷிப் பதாகக் கொள்க. இது ஆகாசத்திற்கு மாத்திரம் விசேடணமென்று கொள்ளில், ஆகாசமா னது மற்றுள்ள பூதங்களுக்கு முன்னே யுண்டாகி அவை யழிந்தாலும் சிலநாள் நிற்கக் கடவதாகையாலே தீடமென்றதென்க. அன்றியும் லோகாயதிகள் முதலான சிலர் 'ஆகாசந் தவிர நான்கேபூதங்கள்' என்று கொள்ளுகிறபடியால் அக்கொள்கையைக் கண்டித்து ஆகாசம் திடமாகவுண்டென்று காட்டுகிறபடியுமாம்.

முழுவதுமாக்கி என்னுதே ஆய் என்றது—* பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய * என்கிற உப் நிஷத்தின் சாயையை அடியொற்றி பென்ப.

அவையவைதொறும் உடன்மிசை உயிரேனக்கரந்து எங்கும் பரந்துளன்—உண்டான ஒவ்வொரு பொருளிலும் சரீரத்தில் ஆத்மா உறைபுமாபோலே மறைந்திருந்து எல்லாவற்றிலும் தனித்தனியே குறைவற வியாபித்திருக்கு மெம்பெருமான். [உடன்மிசை உயிரேன] நம் முடைய சரீரத்துக்கு ஆத்மா தாரகனாய் நியாமகனாய் சேஷியாயிருப்பதுபோல அந்த சரீராத் மாக்களுக்கு எம்பெருமான்தான் தாரகனாய் நியாமகனாய் சேஷியாயிருக்குமென்றபடி. கரந்து என்றது ஒருவர்க்குந் தெரியாமல் என்றபடி. எங்கும் பரந்து என்றது உள்ளும் புறமும் வியாபித்து என்றபடி.

ஆழ்வார் தாம் இப்படி நிஷ்கர்ஷித்து அருளிச்செய்கிற விஷயத்திற்கு மூலப்ரமாணம் வேதமே யென்று காட்டுகிறார் உளன் சுடர் மிகு சுருதியுள் என்று.

இவையுண்ட சுரன்—கீழ்ப் பாசரங்களில் ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகள் எம் பெருமானுடைய அதிசெய்யென்று சொல்லிற்று; ஸம்ஹாரமும் அவ்வெம்பெருமானுடைய செயலே யென்கிறது இதனால். பிரளயகாலத்திலே எம்பெருமான் ஸகலலோகங்களையும் தனது திருவயிற்றிலே வைத்தடக்கி ஆலந்தளிரிலே பள்ளி கொள்வதாக நூற்கொள்கை. ... (7)

சுராரிவருநிலை வீண்முதல் முழுவதும் *
வரன்முதலாயவை முழுதுண்டபரபரன் *
புரமொருமூன்றேறித்து அமரர்க்குமறிவியந்து *
அரனயனென உலகழித்தமைத்துள்ளே.

8

சுரர் அறிவு அரு நிலை	{ (பிரமன் முதலிய) தேவா களுக்கும் அறிபவொண்ணாத நிலைமையை உடைத்தான	அரன் என	{ 'ருதரமூ'த்தியின் உருவத் தைததர் த்தவகுதி
விண் முதல் முழுவதும்	{ மூலப் பருதி முதலாகவுள்ள ஸகலவஸதுக்களுக்கும்	ஒரு மூன்று புரம் எரித்து	{ இணையிலவாத திரிபுரங்களைத் தவிர்த்து
வரன் முதல் ஆய்	{ சிறந்த காரண பூதனும் [அவற் றையெல்லாம் படைத்த வனாயும்]	உலகு அழித்து	{ உலகங்களை அழித்தல் செய்தும்
அவை முழுது உண்ட	{ அவற்றையெல்லாம் (பிரளய காலத்தில்) திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்குபவனுடி முள்ள	அபான என	{ நான்முகக்கடவுள் என்னும் படியாக நின்று
பரபரன்	பரமபுருஷன்	அமராக்கு அறிவுஇயந்தும்	{ தேவர்களுக்கு ஞானததைகொடுத்தும்
		அலகு அமைத்து	{ உலகங்களைப் படைத்தல் செய்தும்
		உள்ள	{ அவர்களுக்குள்ளே ஆத்மா வாயிருக்கும்வன்.

* * * வேதாந்தங்களில் வித்திப்பவனும் எம்பெருமானேயென்றும் அனைத்துக்கும் ஆத்மாவாய் நிற்பவனும் அவனேயென்றும் உலகத்தின் ஸருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துகிறவனும் அவனேயென்றும் கீழ்ப்பாசரங்களில் அருளிச்செய்த ஆழ்வாரானோக்கிச் சிலர் 'இப்படி எல்லாப் பெருமைகளையும் ஒருவன் தலையிலேயே ஏற்றிச் சொல்லிவிடலாமோ? பிரமன் சிவன் முதலான தேவர்களும் சிலசில அரியபெரிய காரியங்களை நடத்திப்போருவதாகப் பரமாணங்களில் விளங்குகின்றதே; சிவபிரான் த்ரிபுரஸம்ஹாரமாகிற மிகப்பெரிய அருந்தொழிலை நடத்தினனென்றும் ஸகலலோகத்தின் ஸம்ஹாரத்தொழிலுக்கு அதிகாரியாயிருக்கின்றனென்றும், பிரமனும் தேவர்களுக்கெல்லாம் ஜ்ஞாநபரதானம் பண்ணினனென்றும் லோகஸ்ருஷ்டியை நடத்திப் போருகிறனென்றும் பிரமாணங்களால் நன்கு விளங்கும்போது எல்லாப்பெருமைகளையும் விஷ்ணுவாகிற ஒரு வயக்தியின்மேலேயே ஏற்படுத்தொன்னால் பக்தபாதத்தாலே சொல்லுகிறதாக ஆகுமே' என்று கூற, அவர்களுக்குத் தெளிவுபிறக்குமாறு அருளிச்செய்யும் பாசரம் இது.

முன்னடிகளில் ஸருஷ்டியையும் ஸம்ஹாரத்தையும் பேசியிருப்பதன் கருத்து—இந்த இரண்டு தொழில்களையும் பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் அஸாதாரணமாகச் சிலர் நினைப்பதனால் அந்த நினைவைக்குலைப்பதற்குத் தம்முடைய வித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்துச் சொல்லுகிறபடி. ஸருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களென்னும் மூன்று காரியங்களில் ரக்ஷணமாகிற ஸ்திதி என்னும் காரியம் மாத்திரம் எம்பெருமானுடையது, மற்ற இரண்டு காரியமும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களினுடையது என்று பல்ர் நினைத்திருப்பார்கள்; அன்னவர்களுடைய நினைவினபடி ரக்ஷணத்தொழில் எம்பெருமானுடையதே என்பதில் விவாத மொன்றுமில்லாமையால் பிரதிபக்ஷிகளாலும் அந் கீகரிக்கப்பட்ட அவ்விஷயத்தை மீண்டும் நாம் எடுத்து ஸ்தாபிக்கவேண்டிய அவசியமில்லையென்றும் விவாதாஸ்பதமான மற்ற இரண்டு காரியங்களைப்பற்றியே இங்கு உண்மையைப் பேசவேண்டுமென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி ஆழ்வார் அவ்விண்ணொடியுமே இப்பாடடில் பிரஸ்தாவித்த உண்மை யுணர்த்துகின்றாரென்று உணர்க.

* கலம்ந்ரு கலு ஆகாச ஓதச்ச ப்ரோதச்ச * என்கிற உபநிஷதவாக்யத்தில் ஆகாச சப்தத்தினால் ப்ரகருதியைச் சொல்லுகிறதாக வேதாந்திகளின் வித்தாந்தம். அந்த ரீதியில் இங்கு விண் என்கிற ஆகாசவாசக சப்தமும் ப்ரகருதி வாசகமாகும் என்று ஆசார்யர்கள் நிர்.

பரந்த எவரும் வியாபித்த
தன் பரவையுள் குளிர்ந்த கடலினுள்
ரீர் தொறும் ஜலபரமாணுதோறும்
பரந்த அண்டம் { விஸ்தாரமான இவ்வண்டத்தி
இது என பரந்து { விருக்குமாபோலே நெருக்
உளன { குண்ணமல் இருப்பவனாய்
(இப்படி)
நிலம் பூமியிலும்
விசம்பு மேலுலகங்களிலும்
ஒழிவு அற ஒன்றொழியாமே
கார்த சில் { அதி ஸூகூஷமாய் அற்ப
இடம் தொறும் { மான இடங்கள் தோறும்

இடம் அவ்வவ்விடங்களிலே
திகழ் விளங்காநின்ற
பொருள்தோறும் ஆத்மவஸ்துக்கள் தோறும்
காந்து { (வ்யாப்யவஸ்துக்களும்
அநிநாதபடி) மறைந்து
எவரும் பரந்து { எல்லாவிடங்களிலும் வியா
உளன { பித்திராகின்றான்
(யாவனெனில்);
இவை உண்ட { இவ்வஸ்துக்களை ஸம்ஹார
கரண { தசையிலும் தனக்குள்ளே
யடக்கி, தான் ஸத்ரிமா
யிருக்கு மெம்பெருமான்.

* * * [பரந்ததன் பரவையுள்] பரத்துவத்தைப் பேசுவதான இப்பதிகத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கே பரத்வமுள்ளதாக ஸ்தாபித்தல் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலுள்ளது. அந்த நாராயணத் திருநாமத்தை மேற்பதிகங்களிலே ஸபஷ்டமாகப் பேசியருளுகிற ஆழ்வார் இந்தப் பதிகத்திலே ஒருவாறு மறைத்தே காட்டினார். கீழ் ஏழாம்பாட்டில் “சுடர்மிசு சுருதியுள் இவையுண்ட சுரனே” என்றது முக்கியமாக நாராயணத் திருநாமத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றியேயாமென்பது ஸம்பிரதாயம். சுருதி யென்றால் வேதம்; மிகுசுருதி யென்றால் வேதாந்தமாகிய உபநிஷத்து; சுடர்மிகுசுருதியென்றால் நாராயணனுமாகும். ஆகவே நாராயணனுமாக ஸித்தனான எம்பெருமானுக்கே இப் பதிகத்தில் பரத்துவம் பேசப்பட்டதென்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஸர்வவ்யாபகத்வமே நாராயண நாமத்தின் தேர்ந்த பொருளாதலால் அதனை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார்.

பரந்து குளிர்ந்திருந்துள்ள கடலில் ரீர்த்திவலைகள்தோறும் வியாபித்திரா நின்றான் என்று முதலடியில் கூறினார். சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் சாண்டிலய வித்யையில்* ஏஷமபூத்மா அந்தர்ஹ்ருதயே ஜ்யாந் ப்ருதிவ்யா: ஜ்யாயாநந்தரிக்ஷாத் ஜ்யாயாந் திவோ ஜ்யாயாநேப்யோ லோகேப்ய:* என்று மிகப் பெரிதாக ஓதப்பட்டுள்ள பரம்பொருள் ரீர்த்திவலையிலே வியாபியாகின்றால் அவகாசம் அற்பமாகி நெருக்குப்படடிருக்குமோவென்ன அப்படிப்பட்ட வருத்த மில்லையென்று வ்யாப்தியின் ஸௌகரியத்தை இரண்டாமடியார் கூறுகின்றார். ஓர் அண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அதிலே ஏகாகியை வைத்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படி அஸங்குசிதமாகவே வ்யாப்தியுள்ள தென்றவாறு.

இப்படி ஜலபரமாணுக்களிலே வியாபித்துவிடுமிவ்வளவேயோவென்ன; நிலவிசம்பொழி வற என்று பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் அப்படியே யென்கிறார். ஸகல பதார்த்தங்களிலும் வியாப்தியுண்டென்று சொன்னபடி. அதனையே பின்னடிகளில் விவரிக்கின்றார் [கரந்தசிலிந் தோறும் இத்யாயினால்.] இமையோடு இமைபொருந்தும்போதைக் காற்றிலே முடியும்படியான ஸூகூஷமான அல்ப சரீரங்கள்தோறும் அந்தந்த சரீரங்களிலே ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாய்க் கொண்டு விளங்காநின்ற ஆத்மாக்கள்தோறும், யார்க்கும் தெரியாதபடி வியாபித்திருக்கும்.

ஜீவாத்மாவானவன் சரீரத்திலே வியாபித்திருப்பது ஞானத்தினாலேயன்றி ஸ்வரூபத்தாலேயன்று; பரமாத்மா அகநனன்றியே ஸ்வரூபத்தாலே எங்கும் வியாபித்திராகின்றான்.

இப்படி சொல்லக்கூடுமோ? ஜீவஸ்வரூபமோ அணுவாக ஓதப்பட்டது; பரமாத்ம ஸ்வரூபமோ விபுதாக ஓதப்பட்டது. அணுவஸ்துவினுள்ளே விபுவான வஸ்து குறையற வியாபித்திருக்குமென்றால் இது எங்கனே ஸம்பாவிதம்? என்ன, இலையுண்டகரனே என்பது இதற்கு ஸமாதானம்போலுள்ளது. “சிறுவடிவைக்கொண்டு பெரியவற்றையெல்லாம் தன்

வயிற்றிலே வைத்தால் * தாழ்குமுலார்வைத்த தயிருண்டபொன்வயிறு, இவ்வேழுலகமுண்டு மிடமுடைததால்* என்கிறபடியே பின்னையும் அவ்வயிறே இடமுடைத்தாம்படி யிருக்கவல்ல ஸர்வசக்தி சிறியவயிற்றிலே குறைவற இருக்கமாட்டானே என்கிறார்” என்பது ஈடு.

கரன் = வடசொல்விகாரம்; திடமாகவுள்ளவன் என்றபடி: திடமான பிரமாணமாகிய வேத வேதாந்தங்களில் வித்தன் என்றவாறு. (10)

கரவிகம்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசை *
வனவில்திறல்வரலி அளிபொறையாய்நின்ற *
பரனடிமேல் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் *
நிரனிறையாயிரத்து இவைபத்தும்வீடே.

11

கரம்	திடமான	பொறை	{ எதையும் பொறுத்துக்கொண் டிருப்பதாகிற கடிமை
விசம்பு	ஆகாசமென்ன		யென்ன
எரி	அக்னியென்ன	ஆய் நின்ற	{ ஆகிய இததருமங்களைல் லாம் தனவசமாயிருக்கப் பெற்ற
வளி	வாயுவென்ன	பரன்	ஸர்வேச்வரனுடைய
நீர்	ஜலமென்ன	அடிமேல்	திருவடிவிய்யமாக
நிலம்	பூமியென்ன (ஆகிய)	குருகூர் சடகோ பன் சொல்	{ திருநகரியில் திருவவதரித்த நம்மாழ்வாரா அருளிச்செய்த
இவை மிசை	{ இவற்றின்மீதுள்ள [இவற் றிற்கு ஸ்வபாவங்களாயுள்ள]	நிரல் நிறை	{ சப்தபூர்த்தியும் அர்த்த பூர்த்தியுங்கொண்ட
வரன்	சிறந்த	ஆயிரத்து	ஆயிரம் பாசாங்களிலே
நயில்	சப்தமென்ன	இவை பத்தும்	இப்பததுப்பாசாரமும்
திறல்	(கொளுத்தும்) சக்தியென்ன	வீடு	மோகூப்பராகம்.
வலி	(எதையும் தாக்கவல்ல) பலமென்ன		
அளி	குளிர்ச்சியென்ன		

* * * இப்பதிகம் கற்பார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது இது. இவை பத்தும்வீடே யென்றது இப்பததுப் பாசாரமும் வீடாகிய மோகூ ஸாமராஜ்யத்தைத் தரவல்லது என்றபடி.

பரனடிமேல் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன ஆயிரத்தில் இப்பத்தும் வீடளிக்கு மென்க. பரனுக்கு அடைமொழியாய் நிற்பன முன்னிரண்டடிகள். முதலடியில் ஐந்து பூதங் கள் சொல்லப்படுகின்றன. இரண்டாமடியில் அந்தப் பூதங்களின் குணங்கள் முறையே சொல் லப்படுகின்றன.

- (1) விசம்பு-ஆகாசம்; அதன் குணம்-நவ்ல்-சப்தம்.
- (2) எரி-அக்ரி; அதன் குணம்-திறல் தஹசக்தி.
- (3) வளி-வாயு; அதன் குணம்-வலி-மிடுக்கு.
- (4) நீர்-ஜலம்; அதன் குணம்-அளி-குளிர்ச்சி.
- (5) நிலம்-பூமி; அதன் குணம்-பொறை-கடிமை. என்று உணர்க.

இவையாய்நின்ற பரன் என்றது—இப்படிப்பட்ட பூதங்களையும் அவற்றின் குணங்களையும் உண்டாக்கி அவையெல்லாம் தானிட்ட வழக்காம்படி யிராநின்ற பரமபுருஷன் என்றபடி. பஞ்சபூதங்களையும் அவற்றின் குணங்களையும் சொன்னது மற்றுமுள்ள தத்துவங்களையுஞ் சொன்னபடியாய் லீலாவிபூதி முழுவதையுஞ் சொல்லிற்றாகி, நித்ய விபூதிக்கும் அது உப லக்ஷணமாக, ஆக உபயவிபூதி நிர்வாஹகரையிருக்கிற பரம புருஷனென்றதாயிற்று.

குருகூர் = ‘குருகா என்னும் வடகொல் குருகையென ஐயீரூயிற்று. ஆழ்வார் திருநகரி வடமொழியில் ‘குருகாபுரி’ என வழங்கப்பட்டது; அதுவே தமிழில் குருகூரென வழங்க லாயிற்று.

ஆழ்வார் தாமே * குருகூர்ச்சட்கோபன்சொன்ன என்று பிறர்போலக் கூறினது கவிஸம்பந்தராயம். பக்தி தலையெடுத்துத் திவ்யப் பிரபந்தங்களை அருளிச்செய்கிற ஆழ்வார் தமது திருநாமத்தை நீர்தேசித்துக் கொள்வது—பின்புள்ளார் ஆதரித்துப் பரிக்கரஹிதத் தப் பொருடாம்.

நீரனிறையாயிரத்து என்றவிடத்து ஈடு முப்பததாறாயிரப்படி ஸ்ரீஸூக்திகள் காண் மின்;—“நீரல்நிறை என்னுதல், நீரன் நிறை எனனுதல். நீரல் நிறை என்றபோது சப்தங் களும் நிறைந்து அர்த்தங்களும் புஷ்கலமாயிருக்கை. நீரன் நிறை என்றபோது நேரே நிறுத் தப்படுகை. லக்ஷணங்களறி குறையாமே எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமந்தாதியும் க்ரமத் திலே நிறுத்தப்படுகை.”

ஆயிரம் = ஆயிரம் பாசரம் பாடவேணுமென்று ஆழ்வார் ஸங்கல்பஞ்செய்துகொண்டு அருளிச்செய்யப்புகவில்லை; * மயர்வற மதிநலமுளப்பெற்றவராகையாலே ஆயிரம் பாசரங் கள் தம் திருவாக்கில் அவதரிக்குமென்றுணர்ந்து அருளிச்செய்தபடி. எம்பெருமான் விஷ யத்திலே ஆயிரம்பாசரம் பேசியல்லது தரிக்கமாட்டாத தம்முடைய நிலைமையைக்கொண்டு அருளிச்செய்தபடியாகவுமாம்.

இவைபத்தும் வீடு = இப்பத்துப்பாசரங்களும் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளின்மே லேவிடப்பட்டன-ஸூர்ப்பிக்கப்பட்டன என்றும்பொருளுரைப்ப. 11

முதல்திருவாய்மொழியுரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

ஸ்ரீ:

இரண்டாந்திருவாய்மொழி — வீடுமீன்—அவதாரிகை.

ஆழ்வார் தாம் அதுபவிக்கும் பகவத்விஷயம் தனியே அதுபவிக்கக்கூடியதல்லாமை யாலே *மச்சித்தா மத்தகத்பராணை: “போதயந்த: பரஸ்பரம்” * என்று கீதாசார்யன் பணித்த படியே பிறரோடு உசாவியே போதுபோககித் தரிக்கவேண்டியவரான தாம் அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளைப் பெறுதற்காக நாற்புறமும் கணவைத்துப்பார்த்தார்; எல்லாரும் ஸமஸாரி களாயிருந்தனர்; தாம் பகவத்விஷயத்திலே ஊன்றியிருக்கிறாப்போலே அவர்கள் விஷயாந் தரங்களிலே ஊன்றியிருக்கக் கண்டார் ஆழ்வார். அன்னவர்களுடைய அநர்த்தத்தைத் தவிர்க் காமல் நிர்கமாட்டிற்றிலர். அவர்களை எப்படி மீட்கலாமென்று பார்த்தார். “இவர்களோ சேநராயிருந்தார்கள்; விஷயாந்தரங்களிலே வாசியறிந்து தீயவற்றைக்கழித்து நல்லவற்றைக் கைக்கொள்பவராயிராநின்றார்கள்; காய்கறி முதலானவற்றிலும் நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து நல்லவற்றைப் பரிக்கரஹிக்கவும் தீயவற்றைப் பரிஹரிக்கவும் வல்லவரான இவர்கள் இன்ன மும் சிறிது ஆராய்ச்சியைச் செலுத்தமாட்டாதே யிராநின்றார்கள்; பகவத்விஷயத்தின் நன்மை யையும் விஷயாந்தரங்களின் தீமையையும் நாம் எடுத்துக்காட்டினால் உண்மையை ஆராய்ந்து பார்த்து ஹேயவிஷயங்களை விட்டு உபாதேய விஷயத்தைப் பற்றக்கூடுமே; ஆதலால் அதை உபதேசித்துப் பார்ப்போம்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, எம்பெருமானுடைய நன்மையையும்,

ஸம்ஸாரிகள் பற்றிக்கிடக்கிற விஷயாந்தரங்களின் அற்பத்தன்மை அநித்யத்தன்மை முதலிய வற்றையும் அருளிச்செய்யாநின்றனாகொண்டு விஷயாந்தரங்களில் நசையற்று பகவத்பத்தியைப் பண்ணுங்கொள்ளென்று உபதேசிக்க இழிகிறார். (*)

வீடுமின்முற்றவும் * வீடுசெய்து * உம்முயிர்
வீடுடையானிடை * வீடுசெய்ம்மினே.

1

முற்றவும்	{ (பஹு விரோதிபான ஸாத்ய ஸாதனங்கள்). எல்லாவற்றையும்	உம் உயிர்	உங்களுடைய ஆத்மவஸ்துவை
வீடுமின்	வீட்டுவீடுங்கள்,	வீடு உடையான்	{ மோகக் கிரவாஹகளுடைய ஸ்வாமியிடத்திலே
வீடு செய்து	அப்படி வீட்டு,	வீடு செய்ம்மின	ஸமர்ப்பியுங்கள்.

எம்பெருமானைத் தவிர்த்த மற்றெல்லா விஷயங்களையும் விட்டு எம்பெருமானது திருவடிகளிலே ஆத்மாவை ஸமர்ப்பியுங்கொள்கென்கிறார். “முற்றவும் வீடுமின்” என்று அடைவே சொல்லலாயிருக்க, அப்படிச்சொல்லாமல், தொடங்கும்போதே வீடுமின் என்பானென் னென்னில்; ஒரு சிறு குழந்தை கையிலே ஒரு பாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடந்தால் ‘போடு, போடு’ என்று சொல்லி, பிறகு ‘பாம்பு’ என்னுமாபோலேயும், ஒருவன் வீட்டினுள்ளே கிடந்து உறங்காநிற்க வெளியிலே நெருப்புப்பற்றி எரியாநின்றால் ‘புறப்படு, புறப்படு’ என்று கோஷித் துவிட்டுப் பிறகு ‘நெருப்பு’ என்னுமாபோலேயும் முந்தற, விடுங்கொள்கென்கிறார்.

எதை விடுவதென்ன, முற்றவும் என்கிறார். அஹங்கார மமகாரங்களாலே தூஷிக்கப் பட்டவற்றிலே சிலவற்றை வைத்துக்கொண்டு சிலவற்றை விடுவதென்பது கூடாதே; முழு வதையும் விடவேண்டுமாதலால் முற்றவும் என்கிறார்.

உம்உயிர்வீடுடையானிடை = இதற்குப் பலபடியாகவும் பொருளுரைக்கலாம். உங்களுடைய உயிரையும் அதற்கு வீடாகிய சரீரத்தையும் தனக்குச் சரீரமாகவுடையானை பகவானிடத்தில் என்னலாம்: உங்களுடைய உயிரை வீடாகவுடையானை எம்பெருமானிடத்தில் என்னலாம். உம் உயிர்-உங்களாத்மாவை, வீடு-விடுமிடத்தில், உடையானிடை-ஸ்வாமியிடத்தே, வீடு செய்மின்-என்னலாம். வீடுடையானிடை-வீடாகிய பரமபதத்தையுடையவனுள் எம்பெருமானிடத்தில், உம்முயிர் வீடு செய்மின் என்னலாம்.

“அநித்யமான சரீரத்திற்கு ஒரு நன்மை தேடிக்கொள்ளச் சொல்லுகிறென்னல்லேன், நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கன்றோ நானொரு நன்மை தேடிக்கொள்ளச் சொல்லுகிறது” என்ற கருத்தும், “என் உயிர்க்கா நான் நன்மை தேடச்சொல்லுகிறென், உங்கள் உயிர்க்கன்றோ” என்ற கருத்தும் ‘உம்முயிர்’ எனப்பதில் தோன்றும்.

‘வீடு செய்மினே’ என்றும் ‘வீடு இசைமினே’ என்றும் இரண்டு பாடங்களும் வியாக்கியானங்களில் பரிசுரவரிக்கப்பட்டுள்ளன; “வீடு இசைமினே” என்றது-விட இசையுங்கொள் என்றபடி. விடவேண்டியவற்றை விடாமற்போனாலும் விடவேணுமென்கிற அபேகைகூடியாவது நெஞ்சிற் கொள்ளுகொள் என்றவாறு. ஆபிமுக்கயம் காட்டுகிறவளவிலேயே பரம ஸந்தோஷமடையுமியலவினான எம்பெருமானுக்கு இந்த சேதநன் விஷயாந்தரங்களை அறவிடுவதிற்காட்டிலும், விட இசைவதுதானும் மகிழ்ச்சிக்குறுப்பாகும் என்க. (1)

மின்னின்னிலையில * மன்னுயிராக்கைகள் *
என்னுமிடத்து - இறை யுன்னுமின் நீரே.

2

உயிர மன்னு	ஆத்மா பொருந் தி வர்த்திக்கிற	என்னும் இடத்து	என்றுசொல்லுமளவில்
ஆக்கைகள்	சரீரங்கள்	நீரே	நீங்களே
மின்னின்	மின்னலைக்காட்டிலும்	இறை	சிறிது
நிலையில	நிலையுடையவல்லல்;	உன்னுமின்	ஆராய்ச்சி பண்ணிப்பாருங்கள்.

எம்பெருமானைத் தவிர்த்த மற்ற விஷயங்களை விட்டு அவன் பக்கலிலே ஆத்ம ஸம்பப் பணம் பண்ணப் பாருங்கோள் என்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; அதுகேட்டவர்கள் ‘இது எங்கனே ஸாத்யமாகும்? நெடுநாளாக வரஸை பண்ணித் தொடர்ந்துவருகிற விஷயங்களை விடமுடியுமோ?’ என்ன அவற்றின் குற்றங்குறைகளைக்காணவே நன்கு விடலாமென்கிறார் இப்பாட்டில்.

‘உயிர்ப்மன்னு ஆக்கைகள் மின்னின்னிலையில’ என்றும் அந்வயிக்கலாம், ‘மன்உயிர் ஆக்கைகள் மின்னின்னிலையில’ என்றும் அந்வயிக்கலாம். ஆத்மாக்கள் விஷயபோகக் களுக்கு ஆயதனமாகப் பற்றியிருக்கிற சரீரங்களானவை மின்னல்போலவுங்கூட நிலைத்திராதவை; என்றும், நித்யர்களான ஆத்மாக்கள் கொண்ட சரீரங்களானவை—என்றும் முறையே உரைத்துக்கொள்க. மின்னின் = மின்னல்போல; மின்னலைக்காட்டிலும்.

என்னுமிடத்து இறையுன்னுமின்றீரே—இந்த விஷயத்தை நீங்கனே ஆராய்ந்து பார்க்கலாமே; இதற்காக ஒரு ஆசார்யோபதேசம் வேணுமோ? என்றவாறு.

பன்னீராயிர வுரையின்படிக்குப் பின்னடிகளின் கருத்தாவது—மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள் என்று சொல்லும்படியாதலால் நீங்கள் இறை—ஸ்வாமியை, உன்னுமின் - மநநம் பண்ணுகோள் என்பதாம். ... (2)

நீர்நுமதென்றிவை *
சோமினுயிர்க்கு * அதன்

வேர்முதல் மாய்த்து * இறை
நேர்நிறையில்கே.

3

நீர் நுமது } அஹங்கார மமகாரங்களா
என்ற இவை } கிற இவற்றை
வேர் முதல் } (ருசி வரஸைகளாகிற) பந்த
மாய்த்து } வேறோடே முதலறுத்து
இறை } ஸ்வாமியை

சேர்மின் } அடையுங்கள்;
உயிர்க்கு } ஆதமாய்ச்சு
அதன் நேர் } அதனெடுகத்த
கிறை இல் } பூர்த்தி இல்லே.

விடவேண்டிய வஸ்த்துக்கள் பலபல கிடப்பதால் அவற்றை யெல்லாம் தனிக் தனியே எடுத்துரைத்தல் பெரும்பாடாகுமாதலால் விடவேண்டியவற்றைச் சுருங்க அருளிச் செய்கிறாநீதி. [*அநாத்மயாத்ம புத்திரீ யா அஸ்வே ஸ்வமீதி யாமதி*, அலித்யாதருஸம்பூதிஜே மேதத் த்விதா ஸ்திதம் *] என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திற் சொல்லப்பட்டது. இதைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஆழ்வார் “நீர்நுமதென்றிவை வேர் முதல்” என்றார். இங்கு ‘நான எனதென்றிவை’ என்றோ ‘நாம் நமதென்றிவை’ என்றோ இருக்கவேண்டும்; அப்படி யிருந் தால்தான் அஹங்கார மமகாரங்களுக்குப் பர்யாயமாகும்; ஆழ்வார் அப்படி யருளிச்செய்யாது நீர் நுமது என்று:—அதுவாதிரீதியாலுங்கூட அஹங்கார மமகார ஸ்பர்சம் தமக்குக்கூட தென்ற சுருத்திலுலென்க. இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காணமின்—“நான் எனது என்று தம் வாக்காலே சொல்ல மாட்டாரே, நாக்கு வேம் என்று.” ... (3)

இல்லதுமுள்ளதும் *
எல்லையிலந்நலம் *

அல்லதவனுரு *
புல்குபற்றற்றே.

4

அவன் உரு } அந்த எம்பெருமானுடைய
} ஸ்வரூபமானது,
இல்லதும் } லிகாராஸ்பதமாகையாலே
அல்லது } அஃதது என்னப்படுமதான
} அசேதநத்தின்படியை
} புடையதுமன்று,
உள்ளதும் } ஸத்தி என்னப்படுவது
அல்லது } ஜீவாத்மாவின் படியை
} புடையதுமன்று.

எல்லே இல் } எல்லையிலாத
அ நலம் } அப்படிப்பட்ட ஆந்நதஸ்வ
} ரூபியாயிருக்கும்; (ஆதலால்)
பற்று அற்று } ஹேய விஷய ஸங்கத்தைவிட்டு
புல்கு } (அப்பெருமானை) ஆச்ரயிக்க.

விடவேண்டிய விஷயத்தின் தோஷ மிகுதியை இரண்டாம் பாட்டிலுருளச்செய்தா; பற்றவேண்டிய பகவதவிஷயத்தின் நன்மை மிகுதியை இப்பாட்டிலுருளச்செய்கிறார். அவனுரு உள்ளதும்ல்லது இல்லது மல்லது = நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் எல்லாம் உள்ள வஸதுக் களையன்றி இல்லாத வஸது ஒன்றுமேயில்லையே; அப்படியிருக்க இல்லது என்பதேன்: எனில்; கேண்மின்: இங்கே இல்லது என்றதற்கு 'அடியோடு இல்லாதது' என்றாவது 'பொய்யானது' என்றாவது பொருளில்லை; 'அழியுக்கனமையுடையது' என்று பொருள். உள்ளது என்றது அழியாத பொருள் என்றபடி. அசித்தையும் சித்தையும் சொன்னவாறு. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத் தில் இரண்டாவது அம்சத்தில் பன்னிரண்டாவது அத்யாயத்தில் * ஜயோதீம்ஷி விஷ்ணு புவநாநி விஷ்ணு: வநாநி விஷ்ணு: கிரயோ தீசச் ச, நத்யஸ் ஸமுத்ராச ச ஸ ஏவ ஸாவம் யதஸ்தி யந்நாஸ்தி ச விப்ரவாய் * என்றுள்ள சீலாகத்தில் அஸ்தி சபதத்தாலே சித்தையும் நாஸ்தி சப் தத்தாலே அசித்தையும் சொல்லியிருக்கையாலும், தைத்திரீய உபநிஷத்தில் * ஸத்யஞ்சாந்ரு தஞ்ச ஸத்யமபவத் * என்ற விடத்து ஸத்ய சபதத்தாலே சித்தையும் அந்ருத சபதத்தால் அசித் தையும் சொல்லியிருக்கையாலும் அவற்றை அடியொற்றி ஆழ்வாரும் உள்ளது இல்லது என்ற சப்தங்களினால் சித்தையும் அசித்தையும் குறித்தனர்.

இனி உள்ளது—உள்ளேயிருப்பது [சரீரத்தினுள்ளேயிருப்பது] என்று பொருளாய் ஆத்மாவைச் சொல்லிற்றாகி, இல்லது—(இல்-விடு) வீடாகவுள்ளது, [ஆத்மாவுக்கு இருப்பிட மாகவுள்ளது] என்று பொருளாய் உடலைச் சொல்லிற்றாகி ஆக இவ்வழியாலே சித்தையும் அசித் தையும் சொல்லிற்றாகவுந் கொள்ளலாமென்பார். பரமாத்மாவனுடைய ஸ்வரூபம் சேதந அசேதந விலக்கணம் என்கை.

ஆனால் பரமாத்ம ஸ்வரூபம் எங்ஙனே யிருக்குமென்ன, எல்லையிலந்நலம் என்கிறது. எல்லையிலாத ஆகந்தமயமாயிருக்குமென்றவாறு. அப்படிப்பட்ட பரம்பொருளை, பற்றற்றே புல்கு = * புறம்புண்டான பற்றுக்களையுடைய வாஸநையோடே விட்டே பற்றவேணும். புல்கு என்னும் ஏவலாருமகினைமுறுதுக்குச்சேர விளி வருவித்துக்கொள்க. நாட்டைநோக்கிச் சொல்வதாகக் கூறுப. ...

அற்றது பற்றெனில் *	உற்றது வீரேயிர் *	5
சேற்றது மன்னுறில் *	அற்றிறைபற்றே.	
பற்று அற்றது } விஷயாந்தரஸங்கம் அற்றொ எனில் } பிற்த்தது எனனுமளவிலேயே	மனன உறில் } நிலைநிற்கும்படி பகவத்.	
உயிர } ஆததுமா		பார்க்கில்
வீடு உற்றது } மோகூத்தைப் பெற்றானு வன்; [கைவல்ய மோகூ முண்டாகும்;]	அற்று } (ஆசாயிக்கும்போதே) எம் பெருமானுக் கென்றே	
அது } அந்தக் கைவல்ய மோகூத்தை	இறை } அநத எம்பெருமானே	
செற்றது } வெறுத்தது	பற்று } பற்றுக்.	

எம்பெருமானைப் பற்றுதற்கு இடையூறுகக் கைவல்ய மோகூத்தில் நசையுண்டாகக் கூடியதாதலால் அநத இடையூறுதன்கண் விலக்கிக்கொள்ளுமாறு உபதேசித்தருள்கிறார் பாட்டில்.

உலகத்தில் அவரவர்களது ருசியின்படி விருப்பங்கள் பலவகைப்படும். இஹலோகத் துப் பரிபூர்ண ஐச்வரியத்தையே சிலர் விரும்புவர்; தேவேந்திர பட்டத்தில் விருப்பமுள்ளவர் கள் இவ்வுலகச் செல்வங்களிற் கண்வையார். நான்குக் கடவுளது பதவியை விரும்புமவர் இந்நிரபதவியிற் கண்வையார். ஆத்மாதுபவமாகிற் கைவல்ய மோகூத்தில் விரும்பமுடையார் கீழ்ச்சொன்னவற்றிற் கண்வையார். * உயர்வறவுயர்நலமுடையனப் * அயர்வறுமடையர்

ராஜகுமாரன் ஒரு அழகிய தோட்டத்தைக்கண்டு உள்ளே புகறினெத்தும் கட்டுங்காவ லுமாயிருந்தது கண்டு அஞ்சி நிற்கு மளவில் “இஃது உன் தகப்பனது தோட்டங்காண்” எனவெ ற்வினைதந்படி புருந்து திளைத்துப் பரிமாறலாமன்றோ; அதுபோலக் கொளக, அடங்க எழில்; தொகுத்தல் விகாரம். சம்பத்து—ஸம்பத என்ற வடசொல் விகாரம்.

ஈசனடங்கெழிலுத்தென்று—‘அஃதடங்க ஈசனெழிலென்று’ என அர்வயித்துக்கொள் ளவேணும். அஃதெல்லாம் நமது ஸ்வாமியானவனுடைய ஸம்பத்து என்று அனுஸந்தித்து என்றபடி.

உள்ளே அடங்குத = எம்பெருமானது விபூதியினுள்ளே தானு மொருவனாக அடங்கப் பார்க்கவேணும். அதற்கு வெளிப்பட்டால் விநாசமே பவிக்கும்; அதனுட்பட்டு விட்டால் கூசவேண்டிய அவசியமேயில்லை யென்க. ... (7)

உள்ளமுரைசெயல் * உள்ளலிம்புன்றையும் *
உள்ளிக்கெடுத்து * இறையுள்ளிலோடுங்கே.

8

உள்ளம்	ஒருஞ் என்றும்	உள	ஆராய்ந்துபார்த்து
உரை	வாகுத என்றும்	கெடுத்து	} அவற்றிற்குள்ள விஷயங் தரப்பற்றைத் தவிர்த்து
செயல்	உடல் என்றும்	இறை உள்ளில்	
உள்ள	ஏற்கெனவே யுள்ள	ஒடுங்கு	எம்பெருமான்பக்கலிலே இப்பது.
இம்புன்றையும்	இந்த மூன்று உறுப்புக்களையும்		

* * * என்ன உபகரணங்களைக்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்வது? என்ன, புதிதாக ஸம்பாதிக்கவேண்டாமல் ஏற்கெனவே அமைந்திருந்துள்ள மனமொழி மெய்கள் மூன்றையும் ‘இவை எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வதற்குறுப்பாகவே கண்டவை’ என்று அனுஸந்தித்து, புறம்புண்டான விஷயங்களில் நின்றும் மீட்டு எம்பெருமான் பக்கலிலே ஊன்றவைப்படுதன்கிறாரிப்பாட்டில்.

ஒடுங்கு என்பதைத் தன்வினையாகவும் பிறவினையில் வந்த தன்னையாகவுங்கொளவர். நீங்கள் ஒடுங்கவேணுமென்றும் உங்கள் உறுப்புக்களை ஒடுங்கச்செய்யவேணுமென்றும் முறையே பொருள்காண்க. ஒடுங்குதல் அர்வயிததல. (8)

ஒடுங்குவன்கண் * ஒடுங்குமெல்லாம் *

விடும்பின்னுமாக்கை * விடும்பொழுதெண்ணே.

9

அவன் கண்	அந்த எம்பெருமான் பக்கலிலே	விட்டு நீங்கும்;
ஒடுங்க	அர்வயிக்கவே	பின்னும் அதற்குப்பிறகு
எல்லாம்	} (ஆக்மாவை) ஒடுங்கப் பண்ணுவதான அவிதயை முதலானவை யெல்லாம்	} கவிமொ பொழுது சரீரம் தொலையும் நாளை
ஒடுங்கவும்		
	எண்	எதிர்பார்த்திருப்பது.

* * * எம்பெருமானோடு நமக்குள்ள உறவின உணர்ச்சி யுண்டாகவே கூசாமல் அனுசரிப்பென்றா ஏழாம்பாட்டில். அவன தன்விஷயத்தில் உபயோகப் படுத்துதற்காகவே தந்திருப்பின உறுப்புக்களை அவன் விஷயத்திலேயே உபயோகப்படுத்து மதனையே வேண்டுவது உணர்வு எட்டாப்பாட்டில். இவற்றைக்கேட உலகர்கள் ‘ஆழ்வீர்! நாங்கள் ஸ்வாதந்திரியம் பாராட்டி அதனால் பகவத விஷயத்தில் ஊற்றமற்றிருக்கின்றோமல்லோம், எம்பெருமானுடைய போக்யத்தை! அறியாமலிருக்கிறோமல்லோம்; அப்பார்த்தங்களான விஷயாதரங்களை விட்டுப் பார்ப்பதுன அவனையே பஜிக்கவேணுமென்றும் விருப்பம் மிகவுடையோமாயினும் பஜிக்க

வொட்டாத விரோதிகள் கணக்க உண்டாயிருப்பதனால்ன்றோ நாங்கள் பஜியாமலிருக்கிறோம்' என்ன; நீங்கள் அவனைக் கிட்டவே அந்த விரோதிகளெல்லாம் உடனே விட்டு நீங்குமென்கிறாரிப்பாட்டில். (9)

எண்பெருக்கந்நலத்து * ஒண்பொருளில் *
வண்புகழ்நாரணன் * தின்கழல்சேரே.

10

எண் பெருக்கு	எண்ணிக்கை பெருகிக கொண்டே யிருக்கும்படி அளவிற்றத	ஈறு இவ வண் புகழ்	முடிவில்லாத திருக்கல்யாண குணங்களை யும் உடையனான
அ நலத்து	அப்படிப்பட்ட ஞானம் முத லிய குணங்களை யுடைய	நாரணன்	நாராயணனுடைய
ஒண் பொருள்	சிறந்த பொருளாகிய ஜீவாத்மவாக்கத்தை யும்	திண் கழல் சேர்	(அடியாரை ஒருநாளும்) கை விடகில்லாத திருவழிகளை ஆசரயிப்பது.

* * * கீழே ஆழ்வார் உபதேசித்தபடி களை யெல்லாங்கேடட ஸம்ஸாரிகள் “ஆழ்வீர் அப்படியே செய்வோம்; எம்பெருமானைப் பஜிப்போம்; பஜந்தற்கு ஆலம்பனமாக ஒரு மந்தரம் வேணுமே அது என்ன மந்தரம்?” என்ன, அந்த மந்தரம் இன்னதென்று தெரிவித் தருளுகிறாரிப்பாட்டில். நாராயணத் திருநாமத்தின் பொருளை அனுஸந்தானஞ் செய்து கொண்டே அத்திருநாமத்தை வெளிப்பிட்டுருளுகின்றார் காண்மின்.

இப்பாசரம் திருமந்தார்த்தம் என்னுமிடம் ஆழ்வாறுடைய இது ஹஸந்தி னால் நன்கு விளங்கும்; அது வருமாறு:—அழகியமணவானுடைய அழகாஹந்தி னால் ஆழ்வாறுக்கு இரண்டு திருக்குமாரர்கள் திருவவதரிக்க, ஆழ்வான் அக்குமாரர்கட்கு நாமகரணம் முதலியன செய்வித்தற்கு உடையவர் கடவுரென்று எண்ணித் தாம் ஒன்றுஞ்செய்யாதிருக்க, நம்பெரு மான் திருவருளால் ஆழ்வானுக்கு உபய குமாரர்கள் உதித்ததாகப் பெருமகிழ்ச்சி கொண் டிருந்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அக்குழந்தைகள் பிறந்த பதினேரா நாளிலே ‘சிஷ்ய வர்க்கத்துடன் ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கெழுந்தருளித் தமது பிரதான சிஷ்யர்களில் ஒருவரான எம்பாறை நோக்கிக் ‘குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு வாரும’ என்ன, அவா அங்ஙனமே பிரபன்ன குலக்கொழுந்தான அக்குழந்தைகளை எடுத்துவரும்போது தருஷ்டிதோஷாதிகள் தாங்காதபடி ரகசியமாக த்வயமென்னும் மந்தராத்நத்தை* அநுஸந்தித்து வாழ்த்திக் கொண்டே வந்து குழந்தைகளை எம்பெருமானார்க்குக் காட்டினர். அவர் மிக்க களிப்புடனே ஆனந்தக் கண்ணீர் துளிகளத் தம் திருகண்களால் குளிரக் கடாசுதிக்குமபோது அத்தெய்விக சிசுக்களின் தேஜோவிசேஷத்தைக்கண்டு வியப்புகொண்டு ‘எம்பாரே! இக்குழந்தைகளிடம் த்வயம் பரிமளிக்கின்றதே, இங்ஙனம் ஆகுமாறு என்செய்தீர்?’ என்று வினவ; எம்பார், ‘குழந் தைகட்குக் காப்பாக த்வயாநுஸந்தானஞ் செய்துகொண்டு வந்தேன்’ என்று சொல்ல, உடை யவர் அப்படி எம்பார் காப்பிடாததற்கு உகந்து அவரைப்பார்த்து ‘நீர் இக்குழந்தைகள் உய யும்வகையை நாடிச் செய்தற்கு முற்பட்டராதலால் இவர்கட்கு நீரே ஆசார்யராகக் கடவீர்’ என்று நியமித்துவிட்டார். இக்குமாரரிருவார்க்கும் ஒருகால் கூரத்தாழ்வான் திருவாய்மொழிப் பொருள் சொல்லி வரும்போது * எண்பெருக்கந்நலத்து இத்யாகியான இரதப்பாசரம் வந்த வளவிலே இது திருமந்திரார்த்தத்தை விவரிக்கிறதாதலாலும் மந்தார்த்தம் ஆசார்யபிட்டுத் திலேயே கேடடறியவெண்டியதாதலாலும் அதனை அவர்கட்குச் சொல்லாது நிறுத்தி ‘இதனை உங்கள் ஆசார்யர் பக்கவிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்’ என்று சொல்ல, அதனை விரைவில் அறிந்துகொளவேணுமென்னும் அவாவினால் உடனே அவர்கள் எழுந்து தங்கள் ஆசார்ய ரான எம்பார் எழுந்தருளியிருக்கும்பிடத்தைக் குறித்துப் போகபுக்கவளவில், ஆழ்வான் யாக்கை நிலையாமையைத் திருவுள்ளத் திற்கொண்டு அவர்களை யழைத்து, ‘இன்னபோது இன் னாரிருப்பார் இன்னார் போவாரென்று தெரியாது, ஆதலால் இருந்துகேளுங்கள்’ என்று திரு

மந்திரத்தைச் சொல்லி இப்பாடின் பொருளையும் விவரித்து, இப் பாசரத்தைத் திருமந்திரத் தின் அர்த்தமாக நினைத்திருங்கள்' என்று பணித்தருளினார்—என்பதாம்.

சுரிலவான ஆத்மாக்களையும் சுரிலவான கல்யாணகுணங்களையும் முடையனாகையாயிற்று நாராயணனாகையாவது. அப்படிப்பட்ட நாராயணனுடைய தின்கழல்சேர் = அடியவர்களை ஒரு நாளுங் கைவிட மாட்டாது திருவடிகளைச் சேருங்கள் என்றவாறு. இப்பாட்டிலும் விளி வரு வித்துக்கொள்வது. (10)

சோத்தடத் * தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சோல்
சீர்த்தொடையாயிரத்து * ஓர்த்தலிப்பத்தே.

11

சேர் தடம்	செறிந்த தடாகங்கையுடைய	}	சோ தொடை	}	கவியுறுப்புக்களெல்லாம்
தென்குருகூர்	திருநகரியில் அவதரித்த		ஆயிரத்து		ஆயிரத்தினுள்ளே
சடகோபன்	} நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த சொல்	இ பதக	இப்பத்துப் பாசரமும்		
		ஓர்த்த	ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டது.		

* * * —இத்திருவாய்மொழி வாயவந்தபடி சொல்லிற்றன்று, சேதநருடைய ஹிதத் துக்கிரக ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டதென்று நிகமனஞ் செய்கிற பாசரம் இது.

சேர்த்தடத்தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சோல் = இங்கு ஈடுமுப்பத்தாராயிரப்படியில் “சோத் தடம் என்கிற வித்தைச் சேர்த்தடமாக்கி” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இலக்கணப் படிக்குச் சேர்த்தடமென்று இயல்பாகவே யிருக்கவேண்டுமல்லது சேர்த்தடமென்று தகர வொற்று மிகவேண்டிய அவசியமில்லை; ஆனாலும், மற்ற மூன்றடிகளிலும் இதே ஸ்தானத்தில் எல்லொற்றுமிக்கிருப்பதனால் அதற்கிணங்க முதலடியிலும் மிக்கது. சொற்செறிவு அங்ஙன மிருந்தாலும் பொருட் சேர்த்தடக்கு ஏற்பத் தகர வொற்று இன்றியே கொள்க என்கிறார் நம் பள்ளை.

பாட்டின் முதலிலுள்ள சேர் என்பதை வினைமுற்றரசுவுங் கொள்ளலாம்; இப்பத்தே றே—இப்பத்துப் பாடடையுழ் சேருங்கள், (அதாவது) அனுஸந்தானஞ் செய்யுங்கள் என்ற படி. முதற்பாட்டில் வீமேயின் என்ற பன்மைக்குச்சேர இங்கும பன்மையாகவே பொருள் கொள்ள விரியது. (11)

இரண்டாந்திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்

முந்ருந்திருவாய்மொழி — பத்துடையடியவர் அவதாரிகை.

முதந்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய பரததுவத்தைப் பேசினார்; அங்ஙனம் பரண அப்பெருமானைப் பஜியுங்கொள்ளென்று இரண்டாந் திருவாய்மொழியில் உபதேசஞ் செய்து மாக அருளிச்செய்தார். அங்ஙனம் உபதேசத்தை ஆழ்வாரை நோக்கி ஸட்டஸாரிகள் “ஸ்வாமிந்! பஜியுங்கொள் பஜியுங்கொள் என்று பலகாலும் அருளிச்செய்கின்றீர்; இருகை முடவனையோக்கி ‘ஆனையேறு, ஆனையேறு’ என்றால் அவனால் ஏற்ப்போமோ?’ அப்படியே, ஸர்வேச்வரனாய் “நாகணமிகை நம்பரர் செல்வர் பெரியர்” எனனும்படி மிகப்பெரியனாயிருக்கின்ற ஆவனை

ஈசரான ஸம்ஸாரிகளாலே பற்றப்போமோ ?” எனன, அவ்வாணதானே அவ்விருகை முடவ னுக்கும் ஏறலாம்படி படிந்து கொடுக்குங்கால் ஏறத தட்டில்லையன்றே; அப்படியே ஸம்ஸாரி களுக்குப் பஜிக்கலாம்படி அவன் தன்னையே தாழவிட்டு எளியனாமாகில் பஜிக்கத் தட்டில்லையே யென்கிறார்:

எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை எவ்வளவுமே பேசலாம்; எளிமையைப் பேசுவதென் பது அரிது; ‘அப்படிப்பட்ட பெரியவன் இப்படித் தாழ்ந்துள்ளே!’ என்று * உள்ளெல்லா முருகிக்குரல் தழுத்தொழிந்து உடம்பெலாங் கண்ண நீர் சோரப் பேசவேண்டிய விஷயமானக ளாலே தெளிந்திருந்து பேசப் போகாது. ஆழவாரை ஆழமாதம் மோவறிக்கப் பண்ணின விஷயமாயிற்று இது.

பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கரிய
வித்தகன் * மலர்மகள் விரும்பும் நமரும்பெறலடிகள் *
மத்துமுகடைவெண்ணெய்களாலினில உரவிடையாப்புண்டு *
எத்திறமுரவினோடு இணைந்திருந்தேங்கியவெளிவே.

1

பத்து உடை	பக்தியையுடைய	மகது உறு	(யசோதைப்பிராட்டி)
அடியவர்க்கு	அடியார்களுக்கு	கடை வெண	மதறதபுறுத்திக் கடைகின்ற
எளியவன்	ஸூலபனாடும்	னெய் களவி	வெண்ணெயினுடைய களவில்
பிறர்களுக்கு	மற்றையோர்களுக்கு	னில்	
அரிய	தூலபனாடியிருக்கிற	உரம இடை	மாவினிடையிலே
வித்தகன்	ஆச்சரியபுத்தனும்,	ஆப்புண்டு	கட்டுண்டு
மலர் மகள்	பெரியபிராட்டியார் விரும்புதற்	உரவினோடு	உரவினோடு பொருந்தியிருந்து
விரும்பும்	கோனவனும	இணைந்திருந்து	
பெறல் அரு	பெறுதற்கு அரியனுமான	எங்கிப	எங்கியிருந்த
நம் அடிகள்	நமது ஸ்வாமி	எளிவு	எளிமைக்குணம்
		எத்திறம்	எப்படிப்பட்டது!

* * * எம்பெருமானுடைய ஸௌல்ப்யம் அன்கு ‘விளங்கினது அவதாரங்களிலாத லால் அப்படிப்பட்ட அவதாரங்களுள்ளும் நீர்மைக்கு எல்லையான க்ருஷ்ணவதாரத்திலே யிழிந்து, அதிலேயும் பரத்வத்தோடு ஸமமாகச் சொல்லக் கூடிய நிலைகளிற் செல்லாதே, வெண்ணெய் களவுகண்டு கட்டுண்டு வருந்தியேங்கி நின்ற நிலையிலே யாகப்பட்டு இப்படியும் ஒரு எளிமைக்குணமுண்டோவென்று ஈடுபடுகிறார்.

பத்துடையடியவர்க்கு எளியவன்—“முற்ற முதிர்ந்த பக்தியையுடையார்க்கு எளியன்” என்றுரைப்பது ஆழ்வாருக்கு விவக்ஷிதமாயிராது; ‘தன் பக்கவில் சிறிது ஆசை வைத்தவர் களையும் தான் விடமாட்டாமலிருக்கிறான்’ என்றுசொல்லுவதே ஏற்றதாகும். ஆகவே, அதவேஷமாத்நிரமே இங்குப் பத்து என்னுஞ்சொல்லுக்குப் பொருளாகவரியதாம்.

எளியவனுயிருக்குந்தன்மை எல்லாவிடத்துங் காட்டப்பட்டால் அனர்த்தமாகுமே! உகந்தவர்க்கு மாததிரம் எளியனாய், உகவாதார்க்கு அருமைப்பட்ட வனுயிருந்தால் தானே அன்பர் தேறியிருக்கமுடியும்; அதற்காக அருளிச் செய்கிறார் பிறர்களுக்கு அரிய வித்தகன் என்று. எம்பெருமானையே உபாயமாகக் கொள்ளாமல் பிறிதொன்றை உபாயமாகக் கொள் ளாமவர்கள் இங்குப் பிறர்களாவார்; அன்னவர்க்கு அருமைப்பட்டிருத்தலாகிற ஆச்சரியத் திற்கு ஆஸ்பதன் எம்பெருமான் என்க. என்ன ஆச்சரிய மென்னில்; யசோதைப்பிராட்டி முதலானார்க்கு விதேயனுயிருந்த நிலைதன்னிலையே பூதனை, சகடம், மருதம் முதலியவற்றிற்கு அனுக்ருமொண்ணுதிருந்தமை காண்க.

மலர்மகள் விரும்பும் அரும்பெறல் நம் அடிகள் = தாமரை மலரிலே பிறந்து அதனையே இருப்பிடமாக வுடையளாயிருந்த பிராட்டி அங்கே அடிக்கொதித்து அதனைவிட்டு “அகலவில்

லேனிறைபுமென்று அலர்மேன்மங்கை யுறைமார்பா” என்கிறபடியே திருமார்பை விருமபி னிடாதேயிருக்கப் பெற்ற பெருமான்.

முதல் திருவாய்மொழியில் “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்று ஆழ்வார் ஏகாந்த- மாகக் காட்டின லக்ஷணமேயன்றும் இப்பாடலில் நனகு வெளியிடப்பட்டதாயிற்று.

முதலடியில் “பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்” என்று சொன்ன பக்தபராதினத்வ- மானது பின்னடிகளில் உபபாதிக்கப்படுகிறது— மத்துறு கடை வெண்ணெய் என்று தொடங்கி.

யசோதைப்பிராட்டி மத்தையுறுத்தித் தயிர் கடையும்பேரது அவளது நிழலிலேயோதுங்கி யிருந்து களவுவழியிலே வெண்ணெயை அள்ளி அழுது செய்யக் கையோடே பிடியுண்டு உர லோடே மார்வை நெருக்கிக்கடியிட்டு வைக்கப் பெற்று அழுது ஏங்குகின்ற நிலைமை என்னே! வன்று கரைகின்றராழ்வார்.

“உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவு எத்திறம்?” என்று சொல்லிக் கொண்டே ஆழ்வார் மோலித்துவிட்டாரென்பது “த்வாமந்யகோபக்ருஷகவ்யமுஷம் யசோதா குர்வீ த்வதீயமவமாநம்ருஷ்யமாணா, ப்ரோர்ணாத தாமபரிணமஜுஷா பபந்த தாத்தருக் ந தே சரித மார்யஜுஷ ஸஹந்தே” எனற அதிமானுஷஸதவஸ்ரீஸூக்தியில் எற்றடியால் வெளியிடப் பட்டது கூரத்தாழ்வானால். ஆசாயஹருதயததிலும் “மூவாறுமாஸம் மோலித்து” என்றருளிச்செய்யப்பட்டது. (1)

எளிவருமியல்வினன் நிலைவரம்பிலபலபிறப்பாய்*
ஒளிவருமுழநலம் முதலிலகேடிலவீடாம்*
தேளிதருநிலைமையது ஒழிவிலன்முழுவதுமிறையோன்*
அளிவருமருளிளோடு அகத்தனன்புறத்தனனைமந்தே.

2

நிலை வரம்பு } ஒரு நிலையும் ஒரு நியதியும்
இல பல } இல்லாத பலவகைப்பட்ட
பிறப்பு ஆய் } பிறப்பையுடையனாய்

முதல் இல } முதலில்வாமல் முடிவு
கேடு இல } மில்லாமல் விருக்கின்ற கல்
முழு நலம் } பாண குணங்களெல்லாம்

ஒளி வரும் } ஒளிமல்கும்படியான

எளிவரும் } ஸௌலப்பயத்தை
இயல்வினன் } இயல்வாக வுடையனாய்

வீடு ஆம் தெளி } மோகசுமாகிற தெளிவைத்
தரு நிலைமை } தருதலாகிற அந்த
அது முழுவதும் } நிலைமையை முழுவதும்
ஒழிவு இலன் } எப்போதும் உடையவனான
இறையோன் } ஸவாமியானவன்
அளிவரும் } அளிந்த கிருபையோடே
அருளிளோடு } கூடி

அகத்தனன் } அடிவாங்கு) அந்தாங்க
புறத்தனன் } (மற்றையோர்க்கு) அணுகத்
தகாதவனாயிருப்பன்.

*** — பூரீமதுரகவிசுள் முதலான ஸத்துக்களடங்கலும் மோலிதரான ஆழ் வாறைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். திருவாய்மொழியை அதுபவிக்கப்பிறந்த மஹான்களின் பாக்கியதொலை மோலாக கட்டிந்து தெளிவுபெற்ற ஆழ்வார் ப்ரஸ்துதமான ஸௌலப்ப யருணத்தை விசேஷித்து அருளிச் செய்யத் தொடங்குகிறார்.

எளிவருமியல்வினன் = கீழ்ப் பாட்டில் “பத்துடையடியவர்க்கு எளியவன்” என்று ஸ்வேஹிகளுக்கு ஸுலபனாகிருப்பவன் என்று சொன்னது தகுதியின்றென்று திருவுள்ளம் பற்றி எளிமைதானே ஸவருபமாகிருக்குமென்கிறது.

நிலை வரம்பில பலபிறப்பாய் = நிலையிலாதனவும் வரம்பில்லாதனவுமான பலவகைப் பட்ட அவதாரங்களைச் செய்பவனென்றபடி. இன்ன போரியில் தான் பிறப்பதென்று ஒரு வயவஸத்தை கொன்னாமைபாலே “நிலையில” என்றது; இன்ன சேஷ்டிதந்தான் செய்வது

என்று ஒரு வப்வல்லை கொள்ளாமையாலே 'வரம்பில்' என்றது—என்று பூர்வாசார்யர்கள் கிர்வஹித்தார்களாம். படடர் 'நிலையில்' என்பதற்கே அவ்விரண்டு பொருளையும் கொண்டு, இனி 'வரம்பில்' என்பதற்கு— வரம்பில்லாமையாவது, அவதரித்து எளியனாய் நின்ற நிலை தன்னிலே பரத்வத்தோற்ற நின்றுமும் நிற்கையாம்” என்று அருளிச் செய்வாராம். எங்கனோ யென்னில், அர்ஜுனனுக்குச் சாரத்யாய் நினது தாழ் நிற்கச் செயதேயும் விச்வரூபத்தைக் காட்டினபடியும், சிவபிரான் பகல் பத்திரவரம வேண்டிப்போகா நிற்கச்செய்தே கண்டாகர்ண னுக்கு முத்தியளித்தபடியும் ஏழுபிராயத்திலே கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவெடுத்தபடி யும் முதலானவை நோக்கப்படின, ஒன்றிலும் ஒரு பெயரிலிலே, ரக்ஷிப்பதற்கு உறுப்பாகுமத் தாயே வேண்டுவது என்ற திருவுள்ளம் விளங்கும்.

பலபிறப்பாயோளிவரு முழுநலம்=பிறக்கப் பிறக்க நாம் புகரழிந்து வாரா நின்றோம்; அங்ஙனல்லாமல் எம்பெருமான் பிறக்கப் பிறக்கக் கல்யாணகுணங்கள் மிகவும் புகர் பெற்று விளங்குமாயிற்று. *ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாநஃ* என்று வேதமும் ஒதிற்று. [ஸ: (பகவாந்) ஜாயமாநஸ்ஸந் ச்ரேயாநேவ பவதி] என்றபடி. கருமமடியாகப் பிறந்தாலன்றோ பிறக்கப் பிறக்கப் புகர் அழிவது; அதுக்கரஹமடியாக வருகிற அவதாரமாதலால் ஒளஜ்ஜ்வல் யம் மிக்கிருக்குமென்க.

முதலில கேடில=ஒரு நாளில் தோன்றி ஒருநாள்வரையிலே முடிபுமவையல்லாமல் நிக்ஷ விதத குணங்கள் என்றவாறு.

வீடு ஆம் தெளிதருநிலைமையது முழுவதும் ஒழிவிலன்=வீடு—மோகூஷம்; அதுவாகிற தெளிவைத் தந்தருமியில்லு என்றைக்கு மொருபடிப்பட்டிருக்கப் பெற்றவன் என்கை. இத னால் மோகூஷப்ரதத்வ மென்கிற குணம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இக்குணம் கீழே முழுநலம் என்றதிலேயே. அடங்கக்கொடியினும், இது சிறந்த குணமாதலால் தனிப்பட்ச் சொல்ல வாயிற்று.

தெளிவு என்னுஞ்சொல் தெளி என்று குறைந்து கிடக்கின்றது. பரமபதத்தைத் “தெளிவிசும்பு” என்றே வழங்குவர். தெளிவே வடிவெடுத்திருக்குமிடமாதல் அறிக. இந்த லீலாவிபூதி கலக்கத்திற்கே ஏற்பட்டதுபோல அந்த நித்யவிபூதி தெளிவுகடே ஏற்பட்ட தென்றவாறு.

அருளுக்கு அளிவருதலாவது நிர்ஹேதுகத்வமாம். பாண்டவர் போல்வார்க்குக் கை யாளாயிருக்கையும் துரியோதனதுயர்க்கு ஆளிடவிடுகையும் ஈற்றடிக்கு விஷயம். ... (3)

அமைவுடையறநேரி முழுவதுமுயர்வறவுயர்ந்து *
அமைவுடைமுதல்கேடல் ஒடிவிடையறநிலமதுவாம் *
அமைவுடையமரமும் யாவையும் யாவரும் தானும் *
அமைவுடைநாரணன்மாயையை அறிபவர்தாரே.

3

அமைவு உடை	} கல் பலபரிபாகத்தை புடைத்தான	அற	மிகவும்
அறம் பெரி முழுவதும்		நிலம் அது ஆம்	கைவந்திருக்கப்பெறுவதாகிற
உயர்வு அற உயர்ந்து	} தரும வார்க்கம் எல்லாவற் ருளும்	அமைவு உடை	சதிரையுடையான
		அமரமும்	பிரமன்முதலிய தேவர்களும்
		யாவையும்	எல்லா அசேதனங்களும்
		யாவரும்	எல்லாச் சேதனங்களும்
		தான ஆம்	தானேயாம்படியான
அமைவு உடை	} (ஆசனியப்பட்டத்குந்த) அமைதியைபுடைய	அமைவு உடை	பொருத்தம் பொருந்திய
		நாரணன்	நாராயணனுடைய

முதல்	ஸ்ருஷ்டிபெண்ண	மாயையை	அவதார ஹஸ்யத்தை
கெடல்	ஸம்ஹாரமெண்ண		
இடை ஒடிவு	அவநதார ஸம்ஹாரமெண்ண (ஆகிய இவை)	யாரோ அறிபவர்	ஆ தாம் அறியவல்லார் ? [ஆருமில்லை]

* * * எம்பெருமானுடைய அவதாரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் அறியவொண்ணாததென்கிறது இப் பாட்டில். முதலடியில் அமைவுடை யென்று தொடங்கி, மூன்றாமடியில் அமைவுடை என்னுமளவும் அமரர்க்கு (விசேஷணம்) அடைமொழி.

அமைவுடையறநெறி முழுவது முயர்வறவுயர்ந்து ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கடவரான பிரமன் முதலிய அமரர்கள் என்றும் இடையூறென்றுமின்றி ஸபலங்களான தருமங்கள் எல்லாவற்றாலும் மேம்பட்டவர்களாம்.

அவர்கள் இன்னமும் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில்; அமைவுடை முதல் கெடலோடி விடையற நிலமதுவாமமைவுடையர் = முதல் என்று ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது; கெடல் என்று ஸம்ஹாரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஒடிவிடை என்பது 'இடையொடிவு' என்றாகி அவநதார ஸம்ஹாரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆகிய இக்காரியங்கள், அற—மிகவும், நிலமதுவாம் அமைவுடை = கைவந்திருக்கும் பூர்த்தியை யுடையார் என்றபடி.

அமரரும் யாவையும் யாவரும் தூறாமமைவுடை நூரணன் = கீழ்ச்சொன்ன கடவுளர்களென்ன, ஸகல அசேதநப் பொருள்களென்ன, மற்றுள்ளஸ்கல சேதனப்பொருள்களென்ன, ஆகிய எல்லாம் தூன் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படியான அமைதியையுடையாய், இதுபற்றியே நாராயணனென்னும் திருநாமம் படைத்தவனுன எம்பெருமானுடைய என்றபடி.

மாயையையறிபவ்யாரோ? = இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய அவதார ஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் அறியப் போகாதென்றவாறு. மாயையென்று ஆச்சரியமாய், தனக்குப் புத்திரப் பராயர்களான தசரத வஸுதேவாதிகளைத் தனக்குத் தந்தையராகக் கொண்டு, அவர்கள் என்மகனென்று அபிமானிக்கும்படி வந்து பிறந்த ஆச்சரியத்தை ஆரும் அறியகில்லார் என்று முரைப்ப.

யாரோ அறிபவர்? = சித்யஸூரிகள் பரதவாதுபவத்திலே போதுபோக்குகையாலே இதனை அறியார்கள்; ஸம்ஸாரிகள் உண்டியே உடையே உகந்தோடுமவர்களாகையாலே அறிபார்கள்; மயாவற மதிநலமருள் பெற்ற ஆழ்வார்களோ மோலித்துக் கிடப்பார்கள்; ஆகையாலே ஒருவருமறியார்கள். (3)

யாருமோர் நிலைமையனென அறிவரியவேம்பெருமான் *
யாருமோர் நிலைமையனென அறிவேளியவேம்பெருமான் *
பேருமோராயிரம் பிறபலவுடையவேம்பெருமான் *
பேருமோருருவமும் உளதில்லையில்தில்லைபணக்கே.

4

பேரும்	} (விசுரஹத்தைப் பற்றின்) திருநாமங்களும்	யாரும்	எப்படிப்பட்ட ஞானிகளுக்கும்
பிற	} (உதாரணமாக) விசுரஹங்களும்	ஒர் நிலைமையன்	} 'ஒரு படியையுடையவன்' என அறிவு அறிய என்று அறுதியிட வொண் எம்பெருமான் னதை பெருமானும்
பல ஆயிரம் உடைய	} (பலம் உடையனாய்க் கொண்டே நின்ற)	யாரும்	
எம்பெருமான்	எமக்கு நாதனுனவனும்,		} (அன்பர்களாகில்) அறிவில் வாதவர்களா ஞார்க்கும்

ஓர் நிலைமை	ஒருபடிப்பட்டவனென்று	உளது இல்லை	} உண்டாயிருப்பதில்லை } யென்று (பிரதிகூலாக்கும்)
யன் என	அபிபக்கடிய பெருமானான		
அறிவு எளிம	பகவானுக்கு	இலக இல்லை	} இல்லையாம் இருப்பதில்லை } யென்று (அநுகூலாக்கும்)
எம்பெருமான்			
ஓர் பேரும்	ஒரு பேரும்		
ஓர் உருவமும்	ஒரு ரூபமும்	பிணக்கே	நிதய விவாதமாயேயிருக்கும்.

* * * எம்பெருமானுடைய திவ்யாவதாரங்கள் ஒருவாக்கும் அறியப் போகாதோ வென்ன, அடியவர்க்கு எளிதில் அறியக் கூடியவையாய் மறைமயோர்க்குச் சிறிதும் அறியப் போகாதனவாயிருக்குமென்கிறாநீதில்.

யாரும் ஓர் நிலைமையனென அறிவு அரிய எம்பெருமான் = எவ்வளவேனும் அநிசயித்த ஞானத்தையுடையரேனும் அப்படிப்பட்டவர்களும் தமது முயற்சியாலே காண விரும்பினால் இன்னபடிப்பட்டிருப்பதோடு ஸ்வபாவத்தையுடையவனென்று அறியவொண்ணாத எம்பெருமான் — எம்பெருமானுடைய நீர்ஹேதுகவிஷயிகாரத்திற்கு இலக்காகப் பெறுதலாக்கள எவ்வளவு சீரியராயினும் எம்பெருமானது நிலைமையை ஒரு ஸதுவாகாசரமாகவும் அறியகில்லா ராய்க்கிடப்பென்றபடி.

யாருமோர்நிலைமையனென அறிவு எளிம எம்பெருமான் = பிறப்பாலும் செய்கையாலும் ஞானத்தாலும் எத்தனை தாழ்ந்தவர்களாகிலும் தன்னுடைய நீர்ஹேதுக விஷயிகாரத்திற்கு இலக்காகப் பெற்றவர்களாகில் அன்னவர்களாலே எளிதிலறியக் கூடிய படிக்கையுடையனாயிருப்பன்.

பேருமோராயிரம் = அதுபவிக்கும்டியவர்க்கு இழிந்தவிடமெல்லாம் துறையாம்படி பல்லாயிரம் திருநாமங்களையுடையனாயிருப்பன். ஆயிரமென்றது அநேக பர்யாயம். பிற்பல வுடைய எம்பெருமான் = இங்குப் 'பிற' என்பது திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை நோக்கியது. நாமத்திற்கும் ரூபத்திற்கும் எங்கும் ஒரு சேர்த்தியுண்டாகையாலே இங்ஙனே பொருள் கொள் ளாதல் பொருந்தும். "பேருமோருருவமும்" என்ற ஈற்றடியும் காண்க. திருநாமவாச்யங்க ளாயும் தன் இச்சையாலே பரிக்கரஹிக்கப் படுமவைகளாயுமுள்ள பலபல திருவுருவங்களை யுடையானென்றவாறு.

பேரும் ஒருருவமும் உளதில்லை இலதில்லை பிணக்கே = இதற்குப் பலபடியாகப் பொருள்கொள்ளலாம். 'பேரும் ஒருருவமும் உளது, இலதில்லை, பிணக்கு இல்லை' என்று மூன்று வாக்கியமாகக்கொண்டு—அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு விலக்கணமான நாமங்களும் ரூபங்களும் உண்டு; இல்லையென்பது கிடையாது; ஆகையால் சாஸ்திர விசுவாஸசாஸி களுக்கு விவாதமில்லை—என்பதாக ஒரு யோஜனை. அன்றியே, பேரும் ஓர் உருவமும் உள தில்லை = (எம்பெருமான் பக்கவில் அன்பு இல்லாதார்க்கு) ஒரு திருநாமமும் ஒரு விக்ரஹமும் உண்டாயிருப்பதில்லை (என்று தோற்றியிருக்கும்); இலதில்லை — (எம்பெருமான் பக்கவில் அன்புடையார்க்கு) அந்த நாம ரூபங்கள் உண்டாகியே தோற்றும். பிணக்கே—அன்புடை யார்க்கும் அன்பிலாதார்க்கும் இப்படி விவாதமாயே யிருக்கும் என்றமாம். மற்றும் பல வகைகளும் காண்க.

....

....

....

....

.... (4)

பிணக்கறவருவகைச்சமயமும் நெறியுள்ளியுரைத்த *

கணக்கறுநலத்தனன் அந்தமிலாதியம்பகவன் *

வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்றபுறநெறிகோகட்டு *

உணக்குமின்பசையற அவனுடையுணர்வுகொண்ணாந்தே.

அறுவகை } ஆறுவகைப்பட்ட மதங்களும்
 சமயமும் } (வைதிகமார்க்கத்தோடு) பிணக்
 பிணக்கு அறு } கம் ஒழிபும்படி
 நெறி } வேதமார்க்கத்தை
 உள்ளி } ஆராய்ந்து
 உரைத்த } அருளிச் செய்த
 கணக்கு } எண்ணிறந்த கல்யாணகுணங்
 அறுநலத் } களையுடையவனும்
 தான் }
 அந்தமில் ஆதி } முடிவில்லாத முதல்வனும்
 அம் பகவன் } அழகான ஞானம் முதலிய ஆறு
 குணங்களை யுடையவனுமான
 எம்பெருமானது

வணக்கு உடை } வணக்கதையுடைய
 தவம் நெறி } பக்தி (அல்லது) ப்ரபத்தி ஆகிற
 வழி நின்று } மார்க்கத்தில் நின்று
 புறடி நெறி } வேறு மார்க்கங்களாகிற
 களை } களைஷய
 கட்டு } பறித்து
 அவனுடை } அவனளித்த கீதையைக்
 உணர்வு } கொண்டு
 கொண்டு }
 உணர்ந்து } உணர்ச்சி பெற்று
 பசையற } வாஸநாருபமான பற்றும
 அறும்படி
 உணக்குமின்-உலர்த்திலிடுங்கள்.

* * * — ‘ஆச்சரியக்கத் தக்கவனுன எம்பெருமான் எளியனென்பது அறிந்தோம் ; அன்னவனை ஆச்சரியக்கும் வழி என்ன ?’ என்று ஸம்ஸாரிகள் கேட்பதாகக் கொண்டு, அவன் கீதையிலே அருளிச் செய்துவைத்த பக்திமார்க்கத்தாலே அவனை ஆச்சரியபுக்கோள் என்கிறார்.

அறுவகைச் சமயமும் பிணக்கு அறு ‘நெறி’ உள்ளியுரைத்த = ஸாங்கியம், யோகம், காணாதம், பௌத்தம், ஜைனம், பாசுபதம் என்ற ஆறுவகைப்பட்ட சமயங்களும் வைதிக சமயத்தோடு பிணக்கங்கொண்டிருக்கும் ; அந்தப்பிணக்கம் தீருமாறு வேதமார்க்கத்தை ஆராய்ந்து அருளிச் செய்தவனும் எண்ணிறந்த திருக்கல்யாணகுணங்களை யுடையவனும் ஒரு நாளும் முடிவில்லாத ஜகத்காரணபூதனும் ‘பகவான்’ என்று அஸாதாரணமான திருநாமத்தை யுடையவனுமான எம்பெருமான் திறமான பக்தியோகத்திலே நின்று பிராகிருதவிஷயங்க ளாகிற களையக்கடிந்து அவற்றின் ஸங்கத்தையும் விடுங்கோள் ; எங்ஙனே விடுவதென்னில் அவனருளிச் செய்த கீதையாலே அவனையுணர்ந்து புறம்புண்டான பற்றுக்களை யெல்லாம் விடுவது என்றவாறு.

ஸாங்கமான ஸகலவேதங்களுக்கும் தானே பொருள் என்பதை ஸ்ரீகீதையிலே அருளிச் செய்கையாலே அறுசமயக் கொள்கைகள் அவத்யமென்று கழியுண்டனவாயிற்று. கீதை அவதரியாவிடில் அறுசமயங்களுக்கும் வைதிகசமயத்திற்கும் பரஸ்பரம் ஏற்பட்ட பிணக்கு அருதேயிருக்கும் ; வைதிகமார்க்கத்தை நீலேற்றுத்தி கீதை அவதரித்துவிட்டபடியாலே அந்தப் பிணக்கு அற்றதென்க.

பசை அறு உணக்குமின் = கீதையில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் (9) “விஷயா விநி வர்த்தக்தே நிராஹாஸய தேஹிநஃ . ரஸவர்ஜம் ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்டவா நிவர்த்ததே” என்று ஓதப்பட்டது காண்க.

இதெல்லாம் எதுகொண்டு என்ன, அவனுடையுணர்வுகொண்டு என்கிறார். இவ்விடத் தில் உணர்வு என்கிறது உணர்வுக்கு உறுப்பான கீதையை. கீதாசாஸ்திரத்தைக் கொண்டு தெரிந்துகொண்டு பசையற வுணக்குமின் என்க.

(5)

உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன்று உயர்ந்துருவியந்தவிநிலைமை *
 உணர்ந்துணர்ந்துணரிலும் இறைநிலையுணர்வரியுயர்காள் ! *
 உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து அரியயனரனென்னுமீவரை *
 உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின்மனப்பட்டதோன்றே. 6

உணர்ந்து } உணர்வையே இயற்கையாக
உணர்ந்து } வுடையானாக
இழிந்து } (அந்த உணர்வு அகண்டமாக
அகன்று } யாலே) பத ஆத்திக்குலும்
உயர்ந்து } வியாபித்து
உரு வியந்த } ஜடப்பொருளில் நின்றும்
} வேறுபட்டிருக்கிற
இ நிலைமை } இரத்த ஆத்மாவின்
} ஸ்வரூபத்தை
உணர்ந்து } கௌவியாலே அறிந்து
உணர்ந்து } மருத்திருவே அறிந்து
உணர்விலும் } யோகத்தாலே ப்ரத்யக்ஷமாக
} அறிந்தாலும்
இறை நிலை } ஸர்வேச்வரனுடைய நிலை
உணர்வு } மையை அறிவதானது
அறிது } அருமையாயிருக்கிறது ;
} (ஆயினும் ;)
உயிர்கள் } சேதநர்களை !

அரி அயன் } விஷ்ணு பிரமன் ருத்ரன்
அரன் என் } என்று சொல்லப்படுகிற இவர்
னும் 'இவரை } [களை
உணர்ந்து } (ஓவ்வொருவருடையும்)
உணர்ந்து } குணம் முதலிடவற்றைக்
} கொண்டு பலகாலும்
} ஆராய்ந்து
உரைத்து } (அதற்கு இணைக்கப்) ப்ரமாண
உரைத்து } நகளை வயவஹரித் தப்பாதது
மனப்பட்டது } உங்கள் மனதில் ஈசுவரனாக
ஒன்று } தோன்றின ஒரு பொருளை
உணர்ந்து } பலகாலும் அருள்தித்தி அ
உணர்ந்து }
உரைத்து } (அப்பொருளின் மந்திரம் திரு
உரைத்து } நாமம் முதலியவற்றைப்) பல
} காலும் சொல்லி
இறைஞ்சுமின் உபாவிபுட்கோள்.

* * * —ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாரை நோக்கி “ஆழ்வீர் அவதாரத்திலே ஆச்ரயிக்கும்படி சொல்லா நின்றீர்; “மத்யே விரிஞ்சகிரிசம் ப்ரதமாவதார” [புநீரங்கராஜஸ்தவம்— உத்தர சுதகம்.] என்கிறபடியே, பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் நடுவே அவதரித்து நிற்கிற நிலையாயிருந்தது முதலவதாரம்; அதில் மூவரும் ஒரு நிகரானவர்போலத் தோற்றியிராநின்றார்கள்; அம் மூவரும் முக்கியர்களேயோ? அல்லது மூவரிலே ஒருவன் முக்கியனோ! அல்லது மூவர்க்கு மப்பால் ஒருவன் முக்கியனோ? என்று எங்களால் ஆராய்ந்து அறுதியிடப்போகாமையாலே ஆச்ரயிப்பதிலே ஒரு ஆலோசனை உண்டாயிற்று; அதனை நீக்கி ஆச்ரயணிய வஸ்துவை விஷ்ணுஷித்துத் தரவேணுமே நாங்கள் ஆச்ரயிக்கும்படி.” என்று விஜ்ஞாபிக்க, த்ரிமூர்த்தி ஸாம்ய ப்ரமத்தைப் பரிஹரிக்குமடைவிலே அருளிச் செய்கிற பாசரம் இது.

ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை ஒருபடி ஸாக்ஷாத்சரிக்கப் பெற்றாலும் ப்ரமாத்மஸ்வரூபம் அறுதியிடவரியது என்கிறார் முன்னடிகளால்.

ஜீவாத்மஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டதென்னில்; உணர்ந்துணர்ந்து இழிந்து அகன்று உயர்ந்து உருவியந்த = ஞானமாத்ரிஸவரூபமன்றியே ஞானத்திற்கு ஆச்ரயமாயிருக்கும் படியை ‘உணர்ந்துணர்ந்து’ என்பதனால் அருளிச் செய்தபடி. ‘இழிந்து அகன்று உயர்ந்து’ என்பதனால் ஸாவ வயாப்தி சொல்லப்படுகிறது; ஜீவஸ்வரூபம் அணுவானதாயினும் தர்மபூத ஜ்ஞானத்தவாரா வ்யாப்தி உண்டாதலால் இங்ஙனமருளிச் செய்யக் குறையிலலை என்க. இங்கே ஈடு;—“இச்சேதனை தான் அணுபரிமாணனாயிருக்கச் செய்தபடி, ஈச்வான ஸவரூபத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்குமா போலே ஜ்ஞானத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்குமென்கிறது.” என்பதாம். இழிந்து என்பதனால் கீழ் நிலங்களில் வ்யாப்தியும், அகன்று என்பதனால் நடுநிலங்களில் வ்யாப்தியும், உயர்ந்து என்பதனால் மேல் நிலங்களில் வ்யாப்தியும் சொல்லுகையாலே ஸர்வவ்யாப்தி சொல்லிற்றுயிற்று.

உருவியந்த என்பதனால் தேஹத்திற்காட்டிலும் விஸ்க்ஷணன் என்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. உரு என்று ரூபவத்தான அசேதநவஸ்துஸுதாயத்தைச் சொல்லுகிறது. வியந்த என்றும் பிரிக்கலாம், இயந்த என்றும் பிரிக்கலாம்; பொருள் ஒன்றே.

ஆக இப்படிப்பட்டதான இந்நிலைமை உணர்ந்துணர்ந்து உணர்வம் = ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சரவணம் மகநம் முதலியவற்றால் ஸாக்ஷாத்கரிககக் கூடினாலும் — தேஹாதிரிக்ந்தமாயிருக்கிற ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை யோககாஸ்திரத்திற் சொல்லுகிற க்ரமத்தாலே யிழிந்து வருகிற ஒருவகையாய் அறிந்தானாலும் என்பது.

உயர்காள! இறைநிலை உணர்வரிது = சேதனர்களே! ஸர்வேச்வரன் பிரமருத்திரர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் அவர்களைச் சரீரமாகக் கொண்டு தான் சரீரபாய நிற்கிற நிலை அறியமுடியாததென்கை.

“இறைநிலைஉணர்வரிது” என்று சொல்லிவிடலாகுமோ? அல்பஜ்ஞர்களான எங்களால் அறியமுடியாதென்பது உண்மையே; அறிந்தவர்களில் தலைவரான தேவரீர் நிஷ்கர்ஷித்து அருளிச் செய்தால் நாங்கள் அறிந்துகொள்ளத் தடையில்லையே என்ன; மத்யஸ்த த்ருஷ்டியாலே ஆராய்ந்து பார்க்கும்படி அருளிச் செப்கிறார் அறியயனரனென்னுமிவரை உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து இத்யாகி. நாராயணனென்றும் நான்முகனென்றும் ருத்ரனென்றுமுள்ள மூன்று மூர்த்திகளின் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் ஆராய்ந்து பாருங்கோள்; அந்த ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைத் தெரிவிக்கின்ற பிரமாணங்களையும் ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிப் பாருங்கோள்; ஒருவன் படைப்பவனாய் இருவர் படைக்கப்படுமவர்களாய், ஒருவன் ஸாத்விகனாய் இருவர் ராஜஸ்தாமஸர்களாய்ப் புலப்படுமவர்கள். அங்ஙனம் புலப்படுமவர்களில் நிஷ்பக்ஷபாதமாய் எந்தத் தெய்வம் உங்கள் நெஞ்சில் சிறந்ததாகத் தோன்றுகின்றதோ அதனை நீங்களே நிஷ்கர்ஷித்துப் பற்றுதல் நன்று என்றாராயிற்று. (6)

ஒன்றெனப்பலவேன அறிவரும் வடிவிலுள்ளின்ற *
நன்றெழில் நாரணன் நான்முகனரனென்னுமிவரை *
ஒன்றநும்மனத்துவைத்து உள்ளிறும்பிருபசையறுத்து *
நன்றெனநலஞ்செய்வது அவனிடைய நம்முடைநாளே.

ஒன்று என	ஒன்றென்றும்
பல என	பலவேன்று } அதாவது — ஒருவன் பிரதானனென்று பலா பிரதானனென்று
அறிவு அரு	அறிதற்கு அறிதான்
வடிவிலுள்	உருவுக்குள்ளே
நின்ற	நிலைத்திருக்கிற
நன்று	விவக்ஷணமான்
எழில்	கல்யாண குணங்களாலே பிரகாசிக்கிற
நாரணன்	பூதீயச் நாராயணன்
நான்முகன்	பிரமன்
அரன்	ருத்ரன்
என்னும் இவரை	என்கிற துத்தெய்வங் களை

ஒன்ற	மத்யஸ்த த்ருஷ்டியாக
நும் மனத்து வைத்து	உங்களுடைய நெஞ்சில் வைத்து
உள்ளி	(அவர்களால் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைப் பரமாணங்கொண்டு) ஆராய்ந்து
நும்	உங்களுக்குண்டான
இரு பசை அறுத்து	இருவா சிறத்திலாகும் ரச்வர புத்தியை யொழித்து
அவனிடைய	அந்த நன்றெழில்நாரணன் பக்கவிலே
நம்முடை	நம்முடைய
நான்	வாழ்நாளில்
நன்று என	நன்றாக
நலம் செய்வது	பத்தி பண்ணுதற்கு உரியது.

* * * ஆராயவேண்டியபடியை விசதமாகவுபதேசித்து விரைவாக ஆசிரயிபுங்கோளென்கிறாரிப்பாடியல்.

ஒன்றெனப் பலவேன அறிவநம் வடிவினுள்ளின்ற = அரி அபன் அரன் என்கிற மூன்று மூர்த்திகள் பிரதானர்களாய், மூவர்க்கும் மூன்று சரீரங்களிலும் ஒரு ஆத்மாவே உள்ளார்கோ? அன்றியே, மூன்றிலும் மூன்று சேதந் தனித்தனி புருந்து நிற்கின்றனரோ? என்று ஸந்தேஹம்வரின் நிர்ணயம் பெற்றமுடியாதபடி யிருக்கின்ற வடிவையுடையரான நாராயணன் நான் முகன் அரன் என்கிற மும்மூர்த்திகளையும் நிஷ்பக்ஷபாதமாக நெஞ்சிலேகொண்டு ஆராய்ந்து பார்க்கவேணும்; அங்ஙனம் பார்த்தவாறே அவற்றுள் ஒரு மூர்த்தி முக்கிபமாகவும் மற்ற இரு மூர்த்திகள் அமுக்கியமாகவும் புலப்படும்; அப்போது, அவ்விரு மூர்த்திகளின் பக்கவிலே நம்முடைய வாழ்நாளில் ஈகரவாக அந்நய ப்ரயோஜனமான பத்தியைச் செலுத்தப்பார்ப்பது என்றாராயிற்று.

மூன்றாமடியில், ஒன்ற என்றது நிஷ்பக்ஷபாதமாக என்றபடி. ஆராய்வதற்குமுன்னே விஷ்ணுவுக்கே சிறப்பு வேணுமென்றாவது, மற்ற இருவர்க்கே சிறப்பு வேணுமென்றாவது ஆக்ரஹம்கொள்ளாமல் பிரமாணகதியின்படியே எங்ஙனம் தேறுகின்றதோ அங்ஙனம் கொள்வதே கடமையென்று தேறி என்பது கருத்து. இருபசையறுத்து = இரு மூர்த்திகளிலேயுள்ள பசையை யறுத்து என்றபடி. (7)

நாளுநின்றநமபழமை அங்கோலேனையுடனே
மாளும்* ஓர்குறைவில்லை மனனகமலமறக்கமுழி*
நாளுந்நிருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல்வணங்கி*
மாளுமோரீடத்திலும் வணக்கோமோள்வதுவலமே. (8)

மனனகம	மனத்திலுண்டான	நாளும் கின்று	எப்போதும் விடாதுகின்று
மலம் அற	} (மும்மூர்த்திகளும் ஸமமா வர் என்னும் விப்ரகதி பத்தி யாகிற) அழுக்கு ஒழியும்படி	அடும் நம பழமை	வருத்துகின்ற நாமரிந்தே
கழுவி		அம் கொடு	நமக்கென்று தேடின
நாளும்	} விவேகத்தாலே பரிசுத்தப்	வினை உடனே	பழமையாகிய மிகவுற
நம்		மாளும்	கொடிய பாபங்கள் ஆசா *
திரு உடை	} திருமகள் கொழுநஞ்சு அடிகள் தம் } ஸ்வாமியினுடைய	ஓர் குறைவு	யித்தவுடனே தொலைபும்;
நலம் கழல்		இவ்வை	ஒரு குறைவுமுண்டாகாது;
வணக	அழகிய திருவடிகளை	(இப்படி ஆசரயிக்குமிடத்தில்)	
		மாளும் ஓர்	சரீரத்தை விடுகிற
		இடத்திலும்	காலத்திலும்
		வணக்கொடு	வணக்கத்தோடு
		மாள்வது	முடிவது
		வலம்	நன்று

* * * —கீழ்ப்பாடடில் “நன்றென நலஞ்செய்வதவனிடை” என்றருளிச்செய்ததைக் கேடட ஸம்ஸாரிகள், அராதிகரலமாக நாங்கள் பண்ணிக் கூடு பூரித்துக் கிடக்கிற ப்ரபல கரு மங்கன பிரதிபந்ததமாயிருக்க நாங்கள் எப்படி எமபெருமானை ஆசரயிக்கமுடியும்? அன்றியும் எங்களுடைய வாழ்நாள் வெகுவாயக கழிந்து ஒழிந்ததாகையாலே இனி ஆசரயிக்க நாள் தானும் லலையே! என்ன, அவர்களுக்கு உத்தரம்போல் அருளிச் செய்யும் பாசரம் இது. நீங்கள் செய்து கிடக்கிற பாவங்களை நீனைத்து அஞ்சவேண்டா; நீங்கள் எமபெருமானை ஆசர யிப்பதாக முயன்றவனவிலே விடுவாதி கருமங்கடாங்கலும் தொலைந்துபோம்; அவற்றைத் தொலைச்சுப் பிராட்டிஸந்திதாநமுன்னுகொணும்; வாழ்நாள் பெரும்பாலும் கழிந்தொழிந்ததே பென்றிருக்கவும் வேண்டா; நீங்கள் தன்கொலாலுன்றியுன்றித்தள்ளி நடக்கும்போதானும் அக்கோலோடே சாய்ந்தால் அது தானும் ஒரு நமஸ்காரமாகக் கணக்கிடப்பெறலாகும் என்கிறார்.

“மன்னகமலமறக்கமுழி நாளும் நம் திருவுடையடிகள் தம் நலங்கழல் வணங்கு, நாளும் நின்றடுமபழமை யங்கொடுவினையுடனேமானும், ஓர் குறைவில்லை; மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே” என்று அந்வயிப்பது.

இப்பாட்டின் முதலடிக்குச் சார்பாக அறியவேண்டிய வேதாந்தப் பொருள் கேண்மின். ப்ராஹ்மவீத்யையை உணர்ந்த அதிகாரிக்கு அவ்வித்யையின் மஹிமையினால் உத்தரபூர்வபாபங்களின் அச்சவேஷ விநாசங்கள் கூடும். ஏனெனில் வித்யாமஹிமையை விவரிக்கப் பிறந்த *ஏவம் விதி பாபம் கர்ம நச்லிஷ்யதே* *ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாநஃ ப்ரதூயந்தே* என்ற ஈருதிகள் இங்ஙனம் கூறுநின்றனவன்றோ. அஃதே எங்ஙனே? *நாபுத்தம் க்ஷீயதே கர்ம* *சுரும பலன் அநுபவித்தேயறவேணும்* என்கிற சாஸ்திரத்தோடு விரோதிக்கின்றதே யென்னில், விரோதமொன்றுமில்லை; விஷயபேதங்கொண்டு இரண்டு சாஸ்திரங்களையும் பொருந்தவிடத்தட்டில்லை. இனி, விஷயபேதம் எவ்வாறெனில், “சுருமபலன் அநுபவித்தே அறவேணும்” என்கிற சாஸ்திரம்—சுருமங்கள் பலன் தருவதில் திண்ணிய சக்தியுடையன எனக்கூறுதலை விஷயமாகவுடையது. *ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாநஃ ப்ரதூயந்தே* இத்தியாதிகள் ப்ராஹ்மவீத்யை ப்ராசீநபாபங்களுக்குள்ள பலப்ரதாந சக்தியை நாசஞ்செய்வதிலும் பவிஷ்யத் பாபங்களுக்குள்ள பலப்ரதாந சக்தி உத்தத்தியைத் தடைசெய்வதிலும் வல்லமைபுள்ளதெனக் கூறுதலை விஷயமாகவுடையன, ஆகையால் இரண்டிற்கும் விஷயம் வேறுபட்டதாயிற்று. அக்ரிக்கு தாஹ ஸாமர்த்தியத்தையும் ஜலத்திற்கு தாஹநிவாரண ஸாமர்த்தியத்தையும் கூறுகின்ற இரண்டு பிரமாணங்கள் விஷய பேதத்தாலே அவிருத்தமாவதுபோல இத்தனைகொள்க.

இப்பாட்டின் முதன்மூன்றடிக்குச் சந்தையாக * “த்வதங்க்ரிமுத்திச்ய கதாபி கேநசித் யதா ததாவாபி ஸக்ருத் க்ருதோஞ்சலி, ததைவ முஷ்ணாத்யசுபாந்யசேஷதஃ சுபாநி புஷ்ணதி ந ஜாது ஹியதே” என்ற ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்த நூலூக்கி அநுஸந்திக்கவுரியது.

மூன்றாமடியின் முடிவில், வணங்கி என்றது எச்சத்திரிபாய் வணங்கவேண்டிய வணங்கின் என்ற பாடத்தில் இங்ஙனங்கொள்ளவேண்டிய அருமையிலேயாயினும் அது பாடமன்று.

மூன்றாமடிக்கு ஒரு ஸம்வாதமருளிச்செய்கிறார் நம்பின்னே; அதாவது—“ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்தானுகில் அவன் பலப்ரதானுகிறான், பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகப் பற்றவேண்டுகிறதென்? என்று நஞ்ரியர் பட்டணாக்சேட்க, *நாநுநந் திருவுடையடிகள் தம் நலங்கழல் வணங்கி யென்று அவன் முன்னாக ஆச்ரயிக்கவேணும்மெனஞ்ன்றது கணமே! என்று அருளிச்செய்து, அவனை ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் இவன் குற்றம் பாராதே தன்னிழலிலே இவனை வைத்து அவன் பக்கல் முகம் பெற்றவாறே குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்குமவன் முன்னாகப் பற்றவேணும் என்றருளிச்செய்தார்” என்பதாம்.

நலங்கழல் = பிராட்டி புருஷகாரமாகப் பற்றினாருடைய குற்றங்களைக் கணிசியாதே கைக்கொள்ளவல்ல திருவடிகள் என்றவாறு, இதுவாயிற்றுத் திருவடிகளுக்கு நன்மை.

மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வதுவலமே = இராவணன் “த்விதா பஜ்யே யமப் ப்ரேவம் ந நமேயம் துகள்யசித்” என்றான், நான் உடல பிளந்த செத்துப்போகும்படி நேர்ந்தாலும் சரிசும் இருதுண்டாகப் பிளந்து மக குறுக்கே விழுமத்தனையொழிய அப்போதும் ஒருவனை வணங்கினுப்போல் வீழ்மாட்டேன்” என்றான். அப்படிப்பட்ட விருத்தலங்கல்ப மின்றியே, சாகித்யோதாவது தலை கவிழ்ந்த சாவப்பெற்றால் என்று என்கிறாராமுவார். ... (8)

வலத்தனன்திரிபுரமேரிததவன் இடம்பெறத்துந்தித் தலத்து * எழுதிசைமுகன்படைத்த நல்லுலகமும் தானும் * புலப்படப் பின்னும் தன்னுலகத்தில் அகத்தனன் தானே * சோலப்புகிலிவைபின்னும் வயிற்றுள இவைமவன்துயக்கே.

எழு } பதினாஞ் லோகங்களையும்
நிர்வடித்தற்குரிய எழுச்
சியையுடைய
திசைமுகன் } நான்முகச் கடவுள்
படைத்த } ஸ்ருஷ்டி செயத்
நல் உலகமும் } நல்ல லோகங்களும் தானு
தானும் } மாக
தந்தித் தலத்து } திருநாபியில் இடம் பெற்றி
இடம் பெற } ருக்க,
திரிபுரம் எரித் } முப்புரங்களை எரித்தவனாகிய
தவன் } ருத்திரன்
வலத்தன் } வலதுபக்கத்திலிருப்பான்;
பின்னும் } மேலும்

அவன் புலப்பட } அவன் கண்ணுக்கு இலக்காக
தானே } தானே
தன் உலகத்தில் } தன்ன தான லோகத்தில்
அகத்தான் } அவதரித்து உள்ளே யிருப்
பன்;
சொல புகில் } இப்படி சொல்லப்பார்த்தோ
மாகில்
இவை } இந்தக் குணங்கள்
பின்னும் } பின்னையும்
வயிறு உள } தொலையாமல் உள்ளோ யிருத்
கும:
இவை அவன் } இவைகளை அவன் மயங்கப்
பண்பு } பண்ணப்பட்டி.

* * * கீழ்ப்பாசரங்களில் பிரமன் முதலானுடைய அவரதன்மையையும் எம் பெருமானுடைய பரத்வத்தையும் குறிப்பிட்டருளினார். இப்பாடில், அந்தப் பிரமனும் சிவனும் எம்பெருமானைப்பற்றியே தங்கள் ஸ்வரூபம் பெற்றிருக்கிறபடியையும், அந்த ஸாமான்ய தெய்வங்களும் காஸீடமாட்டாத இந்நிலவுலகத்திலே எம்பெருமான ஆசரிதரீடாகாக வந்து திருவவதரிக்கிறபடியையும் அருளிச்செய்கிறார்.

முப்புரமெரித்த கடவுளாகிய ருத்ரன் எம்பெருமானுடைய வலவருகை ஆசிரியத்திருப் பன்; நான்முகக்கடவுளும் அவன் படைத்த வலகமும் திருநாபிக்கமலத்திலே நெருக்கமறப் போருந்தியிருப்பன்; இப்படியாலே பரதத்துவமான ஸ்ரீமந்நாராயணன் “காணவாராய” என்று விரும்பி வேண்டுமவர்களுடைய கண்ணுக்கு இலக்காவதற்காகத் தானே [கருமத்தா லன்றியே தன் இச்சையாலே] உலகத்தினிடையே அவதரித்து நிற்கும். ஆகவிப்படி எம் பெருமானுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற குணங்களைச் சொல்லப்பார்த்தோமாகில், சொல்லித் தீர்ந்த குணங்கள் சிலசிலவேயாம், சொல்லப்படாமல் வயிற்றினுள்ளேயிருக்கும் குணங்கள் அகரீத மாய்த் தொலையாதவையாயிருக்கும். இப்படிக்களை எல்லாம் தெரிந்துகொள்ளாமற்போவதென் னன்னில்; விமுகராயிருக்குமவர்களுக்கு ஸம்சய விபரீயங்களை அவன்தானே பண்ணிவைக் கிருனத்தனை என்றராயிறும.

வலத்தன் திரிபுரமெரித்தவன் என்பதனால், ருத்ரன் எம்பெருமான் திருமேனியின் ஏகதேசத்தைப்பற்றி உளாகிறுனென்பதோடு எம்பெருமானது லௌசீல்பு குணமும் அதுப விக்கப்படுகிறது. தாமஸ் தெய்வமான ருத்ரனுக்கும் தனது திருமேனியின் வலப்பக்கத்தில் இடம்படுகிறது. ஆதரிக்குமவனன்றோ எம்பெருமான. இப்பாடின் ஈட்டில் “பச்சையகாதச மே ருத்ராந் தக்ஷிணம் பாசர்வமாசரிதாந்” என்ற மோகூத்தர்மவசம் உதாஹரிக்கப்பட் டுள்ளது. “தபஸா தோஷிதஸ் தேந லிஷ்ணுநா ப்ரபலிஷ்ணுநா - ஸ்வபார்ச்வே தக்ஷிணே சம்போஃ நிவாஸஃ பரிகல்பித” எனறொரு வசனமும் இருபத்திலாபிரபடியிற் காணப் பதுண்டு. [பண்ணின் தவத்தினால் திருவுள்ளமுடைய திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவரு கிலே வாஸஸ்தானம் அமைத்துக்கொடுத்தருளினன் என்பது இதன் பொருள்.]

“ஏறாநயிதையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும், கூறாநத்தி யுடம்பன்” என் றும் “அக்கும்புலியினதருமுடையாசவரொருவர், பககம் நிறகநின்ற பண்பர்” என்றும் ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி அருளிச்செய்கிறார்களே; சிவன் முதலானார் எப்போதும் எம்பெருமா னுடைய திருமேனியைப் பற்றியிருக்கிறார்களோ? என்றொரு சங்கை பிறக்கக்கூடும்; இந்த சங்கையும் இதற்குப் பரிஹாரமும் பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களிலேயே உள்ளன என் னென யென்னில்;

“ஸ்ரீவகாலமும் இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே யிருப்பார்களோ வென்னில்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுத்ததருளும்; அது மஹா குணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போதுமொக்க அருளிச்செய்து கொண்டு போருவர்கள். ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கனக்கவுண்டாகிலும் மாளிகைக்குள்ளே டெம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பார்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. திரோகலஹங்களிலே அடையவீளந்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து கலஹத் தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும் ‘இவ்விடம் இன்னாப் பற்ற, இவ்விடம் இன்னாப் பற்று’ என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்குமா போலே.”

என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் காணத்தக்கன.

முற்காலத்தில் தாரகாசுரனுடைய புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி, தாரகாசுதன், கமலாசுதன் என்னும் மூவரும் மிக்க தவஞ்செய்து பிரமனிடம் பெருவரம்பெற்று, வானத்துப் பறந்து செல்லும் தன்மைவாய்ந்த மூன்று பட்டணங்களையடைந்து மற்றும் பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம் நினைத்தவிடங்களிற் பறந்துசென்று பலவிடங்களின்மேலும்இருந்து அவ்விடங்களைப் பாழாக்கி வருகையில் அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும் சந்திரஸூரியர்களைத் தேர்ச்சுக்கரங்களாகவும் நான்கு வேதங்களை நான்கு குதிரைகளாகவும் பிரமனைச் சாரதியாகவும் மஹாமேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை வில்நாணியாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகமைந்து அக்ரியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்தஸநந்ததனய்ச் சென்று போர் தொடங்கும்போது சிரித்து அச்சிரிப்பில்நின்று உண்டான நெருப்பினால் அவ் வசுரர்களை அந்நகரங்களுடனே எரித்திட்டான்—என்பது திரிபுரமெரித்த வரலாறு.

திரிபுரம் = திரிந்துகொண்டிருந்த பட்டணங்கள் எனப் பொருள்படுதலால் வினைத் தொகை. இனி, திரிபுரம் என்னும் வடசொல் திரிபுரமெனத்திரிந்ததாகவும் கொள்ளலாம்; மூன்று பட்டணங்கள் என்பது பொருள்.

பின்னும் தன்னுலகத்திலகத்தனன், புலப்பட = இப்படி அவர்களுக்குத் தன் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்ததுக்கு மேலே, * காணவாராயெவ்நெனு கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து அலமந்து அழைக்குமவர்களுக்கு ஸேவைஸாநிக்ரும பொருட்டு இந்த ஸம்ஸார நிலத்திலே வந்து அவதரித்தானெனவகிறது.

இவை பின்னும் வயிற்றுள் என்பதற்கு—அவன் இப்படி அவதரித்துப் பண்ணும் ரக்ஷணங்களில் ஏதோ சில பாகம் சொல்லல் சொல்லக்கூடுமெய்ன்றி எல்லாஞ்சொல்லித் தலைகடப் போகாது; சொல்லப்புகில் உள்ளே யுள்ளே யாமிதத்தை, வெளிவந்து முடிவுபெற மாட்டா; எனகிற பொருள்தவிர மற்றொரு பொருளும் கூறுவர்;— இந்த ஐகத்துக்கு ஓர் ஆபத்து வந்தால் வயிற்றினுள்ளே வைத்து நோக்கும்படியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். “எளிமத்திசடையனும் நான்முகக்கடவுளும், தனிரோளியிமையவர் தலைவனும் முதலாயாவகையுலசுபும் யாவருமசப்பட, நிலிர் தீ கால சடரிருவிசம்பும், மலர்சுடர்பிறவும் சிறிதுடன் மயங்க ஒரு பொருட் புறப்பாடின்றி முழுவது மகப்படக் கரந்து, ஓராலிலைச் சேர்ந்த எம்பெருமா, மாயலையல்லது, ஒருமா தெய்வம் மற்றுடையமோ யாமே” என்றதிருவாசிரியப் பாசுரங்காண்க.

...

...

...

...

...

(9)

தூயச் சுமமதியில்நன்னானத்துள் அமரரைத்துயக்கும் *
மயச் குடைமாயைகள் வானிலும்பெரியனவல்லன் *
புயற்கருநிந்தனன் பெருநிலங்கடந்தநல்லடிப்போது *
அயர்ப்பிலனலறமுவன் தழுவவன் வணங்குவனமாந்தே,

(10)

தயக்கு அறு	கல்ககாமற்ற	சருபிறத்தனன்	சருநிறத்தை புடையனான
மதியில்	நெஞ்சில் பிரந்த	பெரு நிலம்	எம்பெருமானுடைய
நல்லானத்தன்	நல்ல ருளாதன தட்டைய	கடந்த	பெரிய பூமிப்பாப்பை எளி
அமரரை	தேவர்களை யும	நல	தாச அளந்த
தயக்கும்	கலங்கப்பண்ணுகிற	அடி பொது	விலகண்ணமான
மயக்கு உடை	மயககுறி வலலமையை	அமாந்து	திருவடித்தாமரைகளை
மாயைகள்	புடைய	அமாப்பு இலன	வேறு பிரயோஜனங்களில்
வானிலும்	அவதார ஆச்சரியங்கள்	அலற்றுவன்	பற்றற்று அமர்ந்த
பெரியன	எல்லையற்ற ஆகாசத்திற்	தழுவுவன்	முறைமாறி அவன் குணங்
புயல்	காட்டிலும்	வணங்குவன்	களை வாயாலே சொல்லு
	பெரியனவாகச் செய்ய		வேன்;
	வல்லன் வல்லவனாய்,		ஆலிங்கனம் பண்ணுவேன்;
	நீலமேகம்போலே		தலையாலே வணங்குவேன்.

* * * — எம்பெருமான் தன்னிடத்து அமர்ந்த காதல் அமையப்பெறுதவர்கள் திறத்தில் பண்ணும் மாயமயக்குக்களை முன்னடிகளில் அருளிச்செய்து, அதுதான் எப்படியே யானாலும், அவன் காட்டின வழியே காணவிருக்கின்ற நாம் மனமொழிமெய்களாலே நம் விடாய்க்கெட உலகளந்த திருவடிகளை அதுபவிப்போமென்று தாம்கொண்ட பாரிப்பைப் பின் னடிகளில் வெளியிடுகிறார்.

தயக்காவது ஸம்சய விபர்யயங்கள். ‘அதுவோ இதுவோ! அப்படியோ இப்படியோ!’ என்று ஐயங்கொள்ளாதலாகிற ஸம்சயமும், ஒன்றை வேறொன்றாகவே துணிந்துவிடுதலாகிற விபர்யயமும் இல்லாத மதியையுடையராய் உள்ளது உள்ளபடியே க்ரஹிக்கவல்லவர்களான தேவர்களையும் கலங்கப்பண்ணும் ப்ராமகத்வ [ப்ரமஜநகத்வ] சக்தியையுடைய ஆச்சரியமான தன்மைகளுக்கு எல்லையிலாதவன் என்பன முன்னடிகள்.

இங்கு அமரர் என்றது இந்திரன் முதலிய தேவர்களை என்றும், நித்ய ஸுமரிகளை யென்றும் அருளிச்செய்வார். இந்திராதி தேவர்களுக்கு ரஜோகுண தமோகுணங்கள் மிக்கிருக் கச் செய்தேயும் ஸத்வகுணம் தலையெடுத்தாலும் அதுவும் அப்படியே கனத்திருக்கும். அப் படி ஸத்துவம் தலையெடுக்குங்காலத்து ‘நமமுடைய காரியம் நம்மாற் செய்துநிறைவேற்றுவித் துக்கொள்ள முடியாது; எம்பெருமானே நம காரியத்துக்கு நிர்வாஹகன்’ என்றிருந்து அவன் பக்கலிலே யாகித்துக் காரியததைபும் நிறைவேற்றுவித்துக்கொண்டு அடுத்த க்ஷணத்திலே எதிரிடுவார்கள். இந்நிரனுடைய கதையே இதற்கு உதாஹரணமாகும். இங்கே நமபிள்ளை யிடு:—

“தங்கனிருப்பிடமுமிழந்து ஸத்திகளும் பிடிபுண்டு எளிமைப்பட்டவன் விலே அத்தைப் பரிஹரித்துத் தரவேனுமென்று இரந்து பிள்ளை இவனும்போய் நரகவதம்பண்ணிச் சிறைகிடந்த ஸத்திரிகளையும் மீட்டுக்கொடுத்தபு போராத்நகச் செயதே, புழுகுகடைக்கே நிறைதொரு பூண்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போர, வஜ்ரத்தைக்கொண்டு தொடர்நதானிறே” எனபதாம்.

இனி, அமரர் என்பதற்கு நிதாஸுமரிகளென்று பொருள்கொள்ளும் பக்ஷத்தில பெரிய திருவடியின் இத் தூஸம் உரைநடக்கது. இங்கே நமபிள்ளையிடு:—

“அனற்க்கே, நன்னூனத்துளமரா என்கிறது ந்தபஸுமரிகளையாய் ஜ்ஞாநாதி கணை பெரிய திருவடியும் ‘தேவரையும் நாயச்சிமாரையும் வஹித்தேன நானன்றே’ என்றும்போல சிவியார் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னுனிறே”

என்பதாம்.

இப்படி இந்திராகி தேவர்களையும் நித்யஸூரிகளையும் மயக்கவல்ல மாயைகள் எம்பெருமானிடத்தில் அளவிடமுடியாதவை யிருக்கின்றன என்பது கிடக்கடும்; அவனதுக் கரஹ தாலே காட்டின வடிவழகை நாமதுபவிப்போமென்கிறார் மேஷிகளில். நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம் போன்ற திருமேனியையுடையவனும், பரம்பின் நிலத்தை அளக்கிறவிடத்து வளிஷ்ட சண்டாள விபாகமின்றியே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்தவனுமான எம்பெருமானுடைய, “நீயொருநாள் படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்றபாதபங்கயமே தலைக்கு அணியாய்” என்று ஆசைப்படவேண்டும்படி மிகவழகிய திருவடித் தாமரைகளை மனமொழி மெய்கள் மூன்றிலும் அனுபவிக்கப்பெறுவேனாகவேனுமென்று மனோரதிக்கின்றார்.

ஈற்றடியிலுள்ள வினைமுற்றுக்களுக்குப் பேரார்த்தனைப் பொருள் கொள்ளாமல் இயல்வுப் பொருள் கொண்டு ‘அலற்றுவதையும் தழுவுவதையும் வணங்குவதையுமே ஸ்வபாவமாகவுடையேன்’ என்பதாகவும் உரைப்பார். (இது ஆறாயிரப்படி நிர்வாஹம்.) ... (10)

அமரர்கள்தொழுதேழ அலைகடல் கடைந்தவன் தன்னை *
அமர்பொழில்வளங்கிருகூர்ச் சடகோபன் குற்றேவல்கள் *
அமர்சுவையாயிரத்து அவற்றினுளிரைபத்தும்வல்லார் *
அமரரோடியர்வில்சென்று அறுவர்தம்பிறவியஞ்சிறையே.

(11)

அமரர்கள்	தேவர்கள்	அமர் சுவை	சுவையமைந்த
தொழுது எழு	வேலித்து விருத்தியை யடைய	ஆயிரத்து அவற்றினுள்	ஆயிரம் பாடலுக்குள்
அலை கடல்	அலையெழுகின்ற திருப்பாற் கடலை	இவை பத்தும் வல்லார்	இந்தப் பத்துப் பாசரமும்
கடைந்தவன்	கடைந்தவனை ஸாவேச் வானைக் குறித்து,	அமரரோடு உயர்வில் சென்று	சுற்கவல்லவர்கள் நித்ய ஸூரிகளோடு பரம்பதத்தில்
அமர் பொருந்தின	பொருந்தின	தம்	சேர்ந்து தம் பிறப்பாகிற
பொழில் வளம்	சோலைவளமுள்ள		
குருகூர்	திருக்குருகூரில் அவதரித்த		
சடகோபன்	ஆழ்வாருடைய	அம்	உறுதியான பந்தத்தில்
குற்றேவல்கள்	(வாக்கினாலாகிய) கைங்கரிய மான	அறுவர்	நிகழ்பெறுவர்கள்.

* * * — இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் நித்யஸூரி களோடொக்க உயர்த்தியைப் போய்ப்பெற்று ஸம்ஸார ஸம்பந்தமறப் பெறுவரென்று பலன சொல்லித் தலைக்கட்டுகிற பாசரம் இது.

அமரர்கள் தொழுதேழ அலைகடல் கடைந்தவன் தன்னை — தேவர்கள் வணங்கி வேண்டினவனிலே அவர்களது வேண்டுகோளுக்கிசை அலைகடல் கடைந்தவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அமரர்கள் தொழுதேழமுமபடியாக அலைகடல் கடைந்தவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். முதற்பொருள் (தொழுதேழ் என்பது) இறந்தது சுழுவிய வினையே சசம்; இரண்டாம் பொருள் எந்நகாலந்தழுவிய வினையே சசம். இரண்டாம் பொருளையே ஆசாரியர்கள் இனிதாகக் கொள்ளுவர்கள். கடல்முடியாகக் கவிதந்துகொண்டு ‘உயர்ச்சாறு எப்போது கிளரப்போகிறதோ’ என்று தவகுநாவையே நோக்கிக் காணாருந்த பரமோஜநந்தரபரமான தேவஸமுஹமுங்கட, தோளும் தோளமாலையுமாய் ஒரு கடல் ஒரு கடலின்னு கடையுமா போலே கடைந்த அழகுக்குத் தோற்றுப் பரவசமாய் வணங்குமுமபடியாக என்றவாறு. இதனால் விழுகாரையும் சரி பந்தநகவல்ல அழகுடைமை சொல்லிற்றுக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயமாக, சோலை வளம் பொருந்திய திருக்குருகூர்ச் குத்தலைவரான ஆழ்வார் வாக்கினாலடிமைசெய்தபடியான, ராமமே வடிவேடுத்த திருவாய்

மொழி யாயிரத்தினுள்ளும் இப்பத்துப் பாசுரங்களை ஒதவல்லார் நித்யஸூரிகளோடொத்த உயர்த்தியையுடையாராய்த் தங்களுடைய பிறப்பாகிற விவங்கு விட்டகலப் பெறுவார்கள் என்ற தாயிற்று. (11)

மூன்றா திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து நான்காந் திருவாய்மொழி — அஞ்சிறையமடநாராய்

அவதாரிகை. எம்பெருமானை அநுபவித்தல் பலவகைப்பட்டிருக்கும்; அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லியநுபவித்தல், திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல்லியநுபவித்தல், வடிவழகை வருணித்து அநுபவித்தல், அவனுக்கத்தருவின திய்யதேசங்களுடன் வளங்களைப்பேசியநுபவித்தல், அங்கே அபிமானமுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் பெருமையைப்பேசியநுபவித்தல்,—என்றிப்படி பலவகைப்பட்டிருக்கும் பகவதநுபவம். இவ்வகைகளில் பரம விஸக்ஷணமான மற்றொரு வகையுமுண்டு; அதாவது—ஆழ்வார் தாமான தன்மையைவிட்டுப் பிராட்டி மாருடைய தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு வேற்றுவாயாலேபேசியநுபவித்தல். இப்படி அநுபவிக்குந்திறதில்? தாய்பாகாம், தோழி பாசரம், மகள் பாசரம் என்று மூன்று வகுப்பு களுண்டு. அப்போது ஆழ்வாருக்குப் பராங்குசர் என்ற ஆண்மைப் பெயர் நிகி, ‘பராங்குச நாயகி’ என்று பெண்மைப் பெயர் வழங்கப்பட்டவரும். தாய்சொல்வதுபோலவும் தலைமகள் சொல்வதுபோலவும் தோழி சொல்வது போலவும் பாசுரங்கள் வெளிவந்தாலும், பாசரம் பேசுகிறவர் ஆழ்வாரேயாவர். ஒரு ஆளுனது பல வாய்க்கால்களாகப் பெருகினாலும் அவற்றுக்குப் பிரதானமான பெயர் ஒன்றேயாயிருக்குமாபோலே, இம்மூன்று நிலைமகளாகச் சொல்மலை வழிந்து புறப்பட்டாலும் “அமர் பொழில் வளங்கருகூர்ச் சடகோபன் குற்றே வல்கள்” என்று ஆழ்வார் பாசுரமாகவே தலைக்கட்டும்.

ஆழ்வார் தாமான தன்மையை விட்டிட்டு ஸ்திரீபாவனையை ஏறிட்டுக் கொள்ளுதல் எதுக்காகவென்னில்; ஆழ்வார் தாமாக ஏறிட்டுக் கொள்ளுகிறாரல்லர்; அநத அவஸ்தைதானே பரவசமாகவந்து சேருகின்றது புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானது பேராண்மைக்குமுன் உலகமடங்கப் பெண்டனமையதாயிருக்கையாலும், ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்வாதந்திரிய நூற்றமேயின்றிப் பாரதந்திரியமே வடிவாயிருக்கையாலும் இவ்வகைகளுக்கேற்ப ஸ்திரீபாவனை வந்தேறியன்று என்றே கொள்ளலாம். தண்டகாரணப் வாஸிகளான முனிவர் இராமபிரானது ஸௌந்தர்யத்தின்புடட்டுப் பெண்மை விரும்பி மற்றொரு பிறப்பில் ஆயர் மங்கையராய்க் கண்ணனைக் கூடினர் என்ற ஐதிறையமுமுண்டு. ஆழ்வார்கள் அப்படியன்றியே அப்போதே பெண்மையை யடைந்து புருஷோத்தமனை அநுபவிக்கக் காதலிக்கின்றனர்.

ஆண் பெண் என்ற வயவஹாரங்கள் சிற்றின்பதுகாச்சிக்கின்றோ ஏற்பட்டவை; பேரின்பவதுபவதநிலே ஊன்றின ஆழ்வார்கள் பெண்மையெய்துவதாகவும், கோங்கை முதலிய சொற்களையிட்டுப் பாசுரங்கூறுவதாகவும் நிகழ்கிறவிது என்னே? எனின்; விஷயாதாரகாமம் என்றும் பகவத்விஷய காமம் என்றும் காமம் இருவகைப்படும்; லேதாந்தங்களில் விதிக்கப்பட்ட பக்தியே ஆழ்வார்களுக்குச் சூருங்கார முறைமையில் பரிணமித்து நிறுகும். சிற்றின்பவதுபவத்திற்குக் கெட்க்கை முதலியன ஸாதனமாயிருப்பதுபோல, பகவத விஷயாநுபவத்திற்குப் பரபக்தி பரஐஞர பரம பகதிகள் இன்றியமையாதனவாயிருப்பதால் அவையே கோங்கை முதலிய சொற்களால் இவ்வருளிச் செயல்களிற் கூறப்படுகின்றனவென்று கொள்க.

சூருங்காரஸத்தின் ஸம்பந்தம் சிற்றினுமின்றியே கேவலம் சுத்தபக்திரஸமாகவே பாசுரங்கள் அருளிச்செய்யக் கூடுமாயினும், ஆழ்வார்கள் சூருங்காரஸத்தையும் கலந்து பாசுரங்கள்

பேசுவதற்குக்காரணம்யாதெனில்; ஆரோக்கியத்திற்குக் காரணமாகிய வேப்பிலையுருண்டையை உட்கொள்ள இறய்க்குமவர்களுக்கு வெலலத்தை வெளியிற் பூசிக்கொடுத்துத் தின்பிப்பது போலச் சிற்றின்பம் கூறும் வகையாற் பேரின்பத்தைக்காட்டி நாட்டுகின்றனரென்ப.

பகவத் விஷயத்தில் அபிரிவிசைம் மீதூர்ந்தகாலத்தில் தன் நிலை மாறிப் பெண்ணிலை பெற்றுப் பேசமிடத்தில் தாய்பாசாரமென்றும் தலைவி பாசாரமென்றும் தோழி பாசாரமென்றும் இப்படி வகுத்துக் கூறுவதற்கும் உட்கருத்து உண்டு;—தோழியாகப் பேசுவதற்குக் கருத்து:—நாயகனையும் நாயகியையும் இணக்கிச் சேர்க்குமவன் தோழியாவன்; திருமந்திரத்தில் பிரணவத்தினால் எம்பெருமானே இவ்வாத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட அந்நாயர்ஹ சேஷத்வம் முதலிய ஸம்பந்தங்களை உணருகையே அப்பெருமானே இவ்வாத்மா சேருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அந்த ஸம்பந்த ஞானமாகிற பரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தோழி யென்பதாகக் கொள்க.

பெற்று வளர்த்து பெண்பிள்ளை யெளவன பருவத்தில் நாயகனிடத்துள்ள அன்பு மிகுதியால் அவனிருப்பிடத்துக்குச் செல்லவேணுமென்று பதறுமளவில் படிபடந்து புறப் படுகை குலமரியாதைக்குப் பொருந்தாதென்று தறிப்பவன் உலகில்தாய் எனப்படுவன்; ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றினவர்கள் பேற்றை விளம்பித்துப் பெறுதலில் காரண மில்லாமையாலே அதனை விரைவில் பெறவேணுமென்கிற ஆவலைப் பிறப்பித்தது அதனால் படிபடந்து நடக்கவேண்டிவந்தவளாவில் இது ப்ரபந்தர் குடிககட்டுப்பாட்டுக்குச் சேராததென்று விலக்கி 'எம்பெருமான் தானே வந்து விஷயிகரிககக் கண்டிருக்கவேணும்' என்று சொல்லித் துடிப்பை அடக்கப்பார்க்கிற நமஸ்தத்திற் கூறப்பட்ட உபாய அத்தியவஸாயமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தூய் என்பதாகக்கொள்க.

உறவினர் கூட்டக் கூடுகையன்றியே தானாகவே புணர்ந்து நாயகனுடைய மேம்பாட்டிலே ஈடுபட்டுக் குடியின் கட்டுப்பாட்டையும் பாராமல் 'அவனைக் கிட்டியல்லது நான் உயிர் வாழ்ந்திருக்கமாட்டேன்' எனனும் பதற்றத்தைபுடையவளாயிருப்பன் உலகில் மகள்; பிரணவத்தினாலும் நமஸ்ஸாலும் சேஷியென்றும்சரண்யனென்றும் உணரப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு நாராயண பதத்தினுற் கூறப்பட்ட ஸ்வரூப ரூபம் குணம் விபூதி முதலியவற்றின் சேர்க்கையாலுள்ள பெருமையை அதுவந்தித்து அதனாலே அவனைத் தாமதித்து அதுபவிக்க நிறக மாட்டாமல் 'அவனை உபாயம்' என்ற கோடபாட்டை அதிகரமித்த, கிட்டியதுபவித்தா லொழியத் தரிப்புற்றிருக்கவொண்ணாதபடி நடக்கிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையை மகள் என்பதாகக் கொள்க.

இம்மூன்று அவஸ்தைகளுள் முதல் அவஸ்தை நடக்கும்படியைத் தோழி பாசாரத்தாலும் இரண்டாவது அவஸ்தை நடக்குமபடியைத் தாய் பாசாரத்தாலும் மூன்றாவது அவஸ்தை நடக்கும்படியை மகள் பாசாரத்தாலும் வெளியிடுவரெனறதாயிற்று. ஆகவே, தலைமகள் பாசாரமாகச் சொல்லுகிற இத்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானை அதுபவிப்பதில் ஆழ்வாருக்கு மிக்க விரைவு உண்டானமை விளங்கும்.

• நாயகி பாசாரமாச் செல்லுகிற இத்திருவாய் மொழியில் சில பறவைகள் தூது விடப் படுகின்றன. இதற்கு உள்நுறை பொருள் [ஸவாப தேசம்] "சேர்ப்பாரைப் பசுதிகளாககி ஜ்ஞாந கர்மங்களைச் சிறகென்று குருஸம்ப்ரஹமசாரி புத்ரசிஷ்யஸந்தானே பேசும்" என்று ஆசார்யஹ ருதயத்தில்அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. பகவதவிஷயத்தில் அந்நயிப்பிகுமவர்களைப் பசுதிகளாகப் ப்ரதிபத்தி பண்ணுகிறது. பறவையானது இரண்டு சிறகுளாலே எப்படி உயர்க்குதியை யடைகின்றதோ அப்படியே ஞான அனுடானங்களினால் உயர்க்குதியைடைகின்றார்களவர்கள். ஆசார்யர்களென, உடன் கலவி பவில நவாரனென, புத்திரர்களென, சிஷ்யர்களென ஆகியஇவர்கள் துவிடப்படுகின்றார்களாக [அவ்வவ்விடங்கடாரு ஏற்பு]ச கொள்ளப்படுவார்கள்.

திருவாய்மொழியில் தூதுவரும் படுகக்கா நான்கு:—(1) அஞ்சிறையமடநாராய். (2) வைகல்பூங்கழிவாய். (3) பொன்னுலகாரீரோ. (4) எங்காலைகங்கழிவாய்.

“தம்பிழையும் சிறந்த செல்வமும படைத்த பரபபும தமரோட்டை வாஸமும
மறப்பித்த க்ஷமாதிக்காஸாரஸய ஸௌந்தரயங்களை யுணர்த்தும வ்யூஹவிபவ பரத்வ
தவயார்ச்சைகளை தூது காவுக்கும் விஷயம்” என்ற ஆசார்ய ஹருதய ஸ்ரீஸூக்தியும்
அதன் வியாக்கியானமும் இங்ங உணர்த்தக்கன. [வ்யூஹத்திலே தூதுவிடுவது* அஞ்
சிறைய மடநாரையில், விபவத்திலே தூதுவிடுவது* வைகல் பூங்கழிவாயில். பரத்
வத்திலும் அந்தாயாமித்வத்திலும் தூதுவிடுவது* பொன்னுலகாரீரில். அர்ச்சரயில்
தூதுவிடுவது* எங்காவலகங்கழிவாயில்]

முதல் தூதாகிய இததிருவாய்மொழியில் “என்பிழையே ஸௌந்தருளி அருளாத
திருமாலாக்கு என்பிழைத்தாள திருவடிபின் தகவினுக்கு” “கடலாழிநீரேதாற்றி யத்
துள்ளே கணவளரு மடலாழியமமாணை கண்டக்காலிது சொல்லியருள்” என்கிற
பாகரங்கள் உயிரிழையால் வை—எம்பெருமான தாது ஸௌந்தரயத்தினாலே முதலில்
என்கிறாடு கலந்துவிட்டான், கலந்தபிறகு என்னுடைய தோஷங்களைக் கண்டான்;
அதனால் உபேக்ஷித்துப் பிரியப்பற்றான். தன்னிடத்தில் க்ஷமாகுணம் நிரம்பியிருக்கும்
போது என்கிறாடு அவன் லக்ஷியம் பண்ணக்காரனமேயில்லை, என்னுடைய பிழை
களானவை அவனது பொறுமைக்குணத்தையும் மறப்பித்தனபோலும்; அக்
குணத்தைச் சிறிது நினைப்பூட்டிவிட்டால் போதும் என்று நினைத்த ஆழ்வார் அந்த
க்ஷமாகுணத்தை நினைப்பூட்டுதற்கே தூதுவிடுகின்றாரெனக்கொள்க. இஃது எந்த
இடத்தை நோக்கிவிடும் தூதெனலு? “கடலாழிநீரேதாற்றி அதனுள்ளே கணவளரு
மடலாழியமமாணை கண்டக்காலிது சொல்லி” என்றதனால் ஐகத ஸருஷ்டிக்காக
ஏகாணவத்திலே கண்வளநதருளிவானுக்கு ஸருஷ்டிபயோஜனம் “விசித்ரா தேஹ
ஸம்பத்திசீவராய நிவேதிதூம்” என்கிறபடியே திருவடிகளிலே அடிமை கொள்ளுகை
யன்றோடுவென்று இதனைச் சொல்லவேண்டுமென்று வ்யூஹத்திலே விடுகின்ற தூது

சகந்தலை துஷயந்த மஹாராஜேனாடு கலந்து பிரிந்தாப்போலே ஒருவினையாடு
சூரலிலே பரமபுருஷனாகத் தலைவனாடு கலந்து பிரிந்தவொரு பிராட்டியின் நிலைமையை
ஏற்றுக்கொண்ட ஆழ்வார், அவ்வெம்பெருமான விரைந்து மீண்டு வரக்காணமை
யாலும் அவ்வன்பிடுநது தான் ஆற்றியுக்கமாட்டாமையாலும் தான் அவ்விருப்பிடம்
நோக்கிச் செல்லுதற்கு இயலாதபடி மேனி மெலிந்து கிடக்கையாலும் கண்ணிறகண்ட
காரை குருகு வண்டு முதலிய பறவைகளைத் தூதுவிடுகிறார், அதாவது ஆழ்வார்
ஞானமனுடான மனை நன்றாகவேயுடையாரான சில மஹான்களைத் தம்மை எம்பெரு
மான பக்கலே சோபதற்கு உரிய ஆசாரியராகவிரித்து அவர்களை நோக்கிச் சொல்லு
கின்றாரென்றதாயிற்று.

இங்கே பட்டா அருளிச்செய்வதொரு வார்த்தையுண்டு;—“சக்ரவர்த்தி திரு
மகனார் [ஸ்ரீராமபிரான்] திருவவதரித்த பின்பு வானாஜாதி விற்றுபெற்றதுபோல, ஆழ்
வராகன் திருவவதரித்தபின்பு பக்ஷிஜாதி விற்றுபெற்றது” என்றும். இராமபிரான்
* முன்கூறா தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்ததுபோல ஆழ்வராகன் * அஞ்சிறைய
புட்கனாதமை ஆழியானுக்குத் தூதுவிடுகின்றார்களென்க.

முற்காலத்தில் ஸாமான்யனுமிருப்பானோருவன், விரக்தரும் வைதிகர்களுமான
மஹான்கள் புலரும் திருவாய்மொழியைப் பரிசுரஹிக்கையாலே இது தத்வபரமாயிருக்கு

58 முதற்பத்து - நான்காந் திருவாய்மொழி - அஞ்சிறைய. க

மென்று கருதி இத்திவயப்ரபந்தத்தை அதிகரித்துவந்து, இத்திருவாய்மொழியில் வந்தவாறே 'இது காமுகவாக்யமாயிருக்கின்றது!' என்று உபேகழித்துவிட்டுப் போனாம். வேதாந்தங்களில் விதிகபபடுகிற பகவதகாமமே இப்படிப்பட்ட பாசரங்களாகப் புரிணமித்ததென்று அவன அறிந்திலன் கருவிலே திருவிலாமையாலே—என்று நம்பினான் மிக வருந்திப்பேசுவர்.

வேதாந்ததேசிகன "பாஞ்சாலிகாத்ர சோபாஹருதஹருதய வதூவர்க்கபுமபாவ நீத்யா பதயௌ பத்மாஸஹாயே பரணயிநி பஜத: பரேயஸீபாரதநத்ரியம்| பகதி: ச்ருங்காரவருத்தயா பரிணமதி முநேர்பாவ பந்தபரகிமநா யோகாதபாராகுத பாவஸ்திநி ரிஹ விரேஹா தேசிகாஸ் தத்ர தூதா:|" என்று த்ரமிடோபநிஷத் தாதபாய ரதநாவனிரியிலும், "போகதும் தவ பரியதம்ம பவதிவ கோடு! பகதிம நிஜாம் பரணயபாவநயா க்ருணந்த:| உச்சாவசை விரஹஸங்கமஜைருதநதை: சருங்காரயந்தி ஹருதயம் குரவஸ்த்வதியா:|" என்று கோதாஸதுதியிலுமருளிச்செய்தவை இங்கு ஸ்மரிககததக்கன. (*)

அஞ்சிறையமடநாராய் அளியத்தாய்* நீயும்நின்

அஞ்சிறையசேவலுமாய் ஆவாவென்றெனக்கருளி*

வேஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தார்க்கு என் விடு தூதாய்ச்சென்றக்கால்*

வன்சிறையிலவன்வைக்கில் வைப்புண்டாலென்செய்யுமோ.*

(க)

அம் சிறைய	- அழகிய சிறகுகளையுடைய	வெம் சிறை	{	வி ரோ தி பயங்கரமான
மடம	{ இளமைதங்கிய [அல்லது, விதேயமான]	புன் உயர்த தார்க்கு	{	சிறகுகளையுடைய பெரிய திருவழையைக் கொடியாக வெடுத்த பெருமானுக்கு
நாராய்	- நாரைப் பறவையே!,	என் விடு தூது ஆய்	{	என்றால் விடப்பட்ட தூதாய்
அளியத்தாய்	-தயைபண்ணுதற்கு உரியாய்!,	சென்றக்கால்	-	போனால்,
நீயும்	- நீயும்	அவன்	-	அந்த எம்பெருமான்
நின்	- உன்னுடைய	வன் சிறையில வைக்கில்	{	கடினமான சிறையிலே வைத்திட்டால்
அம் சிறைய	{ அழகிய சிறகுகளையுடைய	வைப்புண்டால்	{	அதை நீ அதுபவித்திருப்பாயானால்
சேவலும்	{ ஆணுமாய் [திருவருவ கூடி]	என் செய்யும்	{	என்ன கெடுதலுண்டாகும்?
ஆ ஆ என்று எனக்கு அருளி	{ ஐயோவென்று என் விஷயத்தில் கருணைகூடாது,			

* * * —பிரிவாறருமையோடு கூடியிருக்கின்ற பராங்குசநாயகி "பிரிந்தாரிரங்குவது நெய்தல்கிலத்திலே" என்ற தமிழாகளது கொள்கையின்படி இப்போது நெய்தல்கிலத்திலே யிருக்கின்றாள் என்று கொள்ளவேண்டும். [முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல என்னிலை, தாண்டவக்கயாகப் பிரித்தவா தமிழா. காடும் காடுசாராத இடமும் முல்லையார், மலைமும் மலைசாராத இடமும் குறிஞ்சியார், நாடும் நாடுசாராத இடமும் மருதமும், கடலும் கடலசாராத இடமும் நெய்தலாம். இவைதவிர, பாலைநிலமென்று தனியே ஒரு நிலரண்டைபது சிலரது கொள்கை: அது, நீரும் நீறுலுமில்லாத கொடுமை. சித்சொல்லா நாலவகை நிலங்களும் தம தம் தன்மை கெட்டவிடத்தே

பாலையாமெனகிற கொள்கை உணர்த்தக்கது.] நீர்நிலத்தருகேயிராநின்ற பராங்குச நாயகி, தன் ஸம்பத்திலிருப்பதொரு நாரையைப் பார்த்து 'நாராய்! நீ என நீலை மையைக் கருளக்கொடியொன்றுடையானுக்கு அறிவித்து என்னையும் அவ்னையுஞ்சேரக்க வேணும்' என்று இரக்கின்றாள். சம்பெருமானைப் பிரார்த்திக்கும்பாது புருஷகார பூதையான பிராட்டியை முன்னிட்டே பிரார்த்திக்கும் தமது புகழைக்கே இவ்வாறு புகழை முன்னிட்டே செவ்வப்பதற்கு உணர்ப்பது.

அஞ்சிறைய மடநாராய்! = தமக்கை தாய் றுடைய எல்லா அவயவங்களுக்கிடக்க முலையில வாயவப்பதுபோல, இவ்வு நாரையுடைய மடநா அவயவங்களைவிடநா சிறக்கில கணவப்பது—விரைந்து செல்லுதற்கு அதுவே ஸாதா மனப்பதுபற்றி. நாரையே! நீ அழகிய சிறந்தகா படைத்திருப்பது எனக்காக விரைந்து தூதுசெல்லு தற்காகவன்றோ என்றவாறு. சொன்ன சொல்லுக்காகமல் உடனே புறப்பட வித்தமாய் இருப்பதுபோலக் கண்டதால் 'மட' என்று விசேஷிக்கப்பட்டது. சுவிக காரியங் கொள்ளலாமபடி பவயமாயிருக்கின்ற நாரையே! என்றபடி. நாரை என்பதன் மூலம் திருநவீனி—நாராய் என்பது, நங்காய், காளாய் என்பவ்வேபோல.

அவியந்நாய் = எனமீது கருணைபுரிவதற்கு உரியாய் என்றபடி. அவன் உபேக்ஷித்துவிட்டுப்போயிருக்கும் ஸமயத்திலே எனவருத்தங்களை முறையிட்டுக்கொள்ள லாமபடி வந்து முகங்காட்டின உன் கருணையேயருணை என்று கொண்டாடுகின்றமை தோற்றும். பம்பா ஸரஸ்வதி கையிலே அனுமன் வந்து காட்சித்தேபோது இராம பிராறுக்கு உண்டான மகிழ்ச்சி இவ்வு ஒப்புநோக்கத்தாலும்.

நீயும் நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய் = பெட்டையும் ஆணும் விட்டுப்பிரியாமல் தூதுபோக வேணுமெனகிறது. "ஆசாரியன் பக்கவிற்போலவே ஆசாரியனா து தேவி களின் பக்கவீ லும் பக்திபூண்டிருத்தல் வேண்டும்" என்கிற சாஸ்திரார்த்தம் இவ்வு ஸ்லோகத்தார்த்தம்.

ஆ! ஆ!! என்று எனக்கருளி = ஐயோ ஐயோ! என்னும் பொருள்தான் ஸாஷா என்கிற வடசொல் ஆவா வெனத்ததியும். அவதினே கலந்து பிரிந்து அவனை மீண்டுங்கண்ணிலே காண்பதெப்போதெவென்று விடாயத்துக்கிடக்கிற என விஷயத் தில் கருணைகூர்ந்து, விரஹம் தின்ற எனவடிவைக்கண்டு 'இப்படியும் ஒரு ஆபத்து விளைவதுண்டோ' என்று இரங்கவேணுமெனகிறது.

நாங்கள் இரங்கிச் செய்யவேண்டிய காரியம் என்னவென்று நாரை கேட்க, தூதுசெல்லவேணுமென்று ஆழ்வார சொல்ல, யாரிடத்தில் தூதுசெல்லவேணு மென்று கேட்க, சம்பெருமானிடத்தில் என்று சொல்ல, 'உமமையே உபேக்ஷித்திருக் கின்ற அவா எங்களுடைய வாரததைக்கோ இரங்கப்போகிறா?' என்று சொல்ல, "அப்படி மீனைக்கவேண்டா, அடியார்களை நோக்குவதற்கென்றே அவர் கொடிக்கடிக் கொண்டு இருக்கின்றாராதலால் சிறிது ஞாபகப்படுத்தவே அரைகுலையத் தலைகுலைய ஓடிவருவா" என்று விடையளிப்பதான கருத்துப்பட்ட வெஞ்சிறப்புள்ளாய்ந்தர்த்தம் என்கிறா. கூடியிருந்தகாலத்தில் திடீரென்று பிரித்துக்கொண்டுபோன கருடன் என்றிட்டு அவன்மீது மாச்சரியம் தோற்ற வெஞ்சிறப்புள் என்றது.

என்விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால் எம்பெருமான் நாயகி பக்கலில் தூதுவிடுவது ஸ்ரீராமாயணதிகளிலே கண்டோம்; நாயகன விடுகிற தூதைக்காட்டிலும் நாயகி விடுகிற தூதுக்கு ஏற்றமுண்டு. எங்ஙனே யெனினில், இராமபிரான் “முன்னோர் தூதுவானரத்தின் வாயில் மொழிந்து” என்கிறபடியே மாருதியை இலங்கைக்குத் தூது விட்டான்; அங்கே அக குரக்கரசனுக்குச் சிறை கட்டுதல் சிங்கவிளக்கெரித்தல் முதலிய பரிபவங்கள் நேர்ந்தன; அந்த மாருதி தானே பிராட்டியின் தூதாக ஸ்ரீராமனிடம் மீண்டு வந்தபோது “ஏஷ ஸர்வஸவபூதஸது பரிஷ்வங்கோ ஹ நாமத்”, மயாகால மிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ தஸ்ய மஹாத்மந:” என்கிறபடியே திருமாரோபாடே அணைக்கப் பெற்றன. ஆதலால் அவனவிடுதூதாய்ச் செல்வதனறியே என விடு தூதாய்ச் செல்வது உங்களுடைய பாக்கியமேயாகும் என்ற குறிப்பு.

வன்சிறையில் அவன் வைக்கில் வைப்புண்டால் என் செய்யுமோ? = இங்கே சிறை வைப்பதாகச் சொல்வது - எம்பெருமான முகங்கொடாமல் உதாஸீநனுயிருக்கையை யென்க. இங்கு நின்றும் தூது செல்கின்ற பறவைகளைப் பிடித்து அவன் சிறைவைப்பதென்பது ஸம்பாவிதமன்றே, முகங்கொடாமல் அநயபரனுயிருக்குந்தன்மையே சிறை வைப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. இங்கே நம்பினனை யீடு;— “இவளபாடு நின்றனுள் சென்றவற்றைச் சிறையிட்டுவைக்கிறுனனறே; இவற்றுகு முகங்கொடாதே அந்ய பரனாகையிறே சிறையிட்டுவைக்கையாவது: ராஜபுதரர்களுக்கு ப்ராபதகாலங்களிலே (5) வெள்ளிலையிடாதேபோது மாந்துவாகளிறே.”

வைப்புண்டால் என் செய்யுமோ? - அப்படி அவன் உபகூழித்துவிட்டாலும் பாதகமில்லை யென்றபடி. 1. “செம்மையுடைய திருமார்பில் சோததாலே லு மொரு நான்கு, மெய்மைசொல்லி முகமீநாக்கி விடைதான் தருமேல் மிகநன்றே” என்றும் 2. “பாவிநீயென்று ஒன்று சொல்லாய் பாவினென காணவந்தே” என்றும் எம்பெருமானுடைய அநுகரஹதேதாடு நிகரஹதேதாடு வாசியற இரண்டாம் போக்யமெயென்று கொள்ளுகிற நிலைமையும் ஒன்று உண்டதலால் இங்ஙனே சொல்லிறறென்க. அவனுடைய அநுகரஹதையே எதிர்நாக்குகின்ற இவர்கள் நிகரஹதையும் போக்யமாகக் கொள்ளுமபடி எங்ஙனா? எனினில், நெஞ்ச முரிந்து சொல்லுகிற வார்த்தைகாணும், ‘எம்பெருமானுடையதாகக் கிடைப்பது ஏதாகிலுமாம்’ என்ற கருத்து சில ஸமயங்களில் தோன்றிவிடும்.

இப்பாட்டில் நான்கையை விளக்குக கூறினதற்கு ஸ்வாபிதசம் ஆசாரயஹருதயத்தில் கூறப்படுகிறது.—

“ஆசுறுதூவியென்னும் பாஹயாபயந்தர சுகத்தியோடே திரையுந் நம் வயஸந வயதையறந்துத் தாப வாயிலுண்ணும் பிள்ளைக்கு இராதேதா- வைகலுடனமேயநது நுங்கால் பைங்காசுமென்று பரஹமதம் பண்ணிக் கொடுத்தவைகொண்டு நல்ல பதத்தையும் வேண்டேடு எனனும் தனிப்பெரும்பித்தா நம் முதலிகள் போல்வாரை நானை கொக்கு குடுகெனனும்” என்றும். (1)

என்செய்யதாமரைக்கண் பெருமானுக்கென்தாதாய் *
 என்செய்யமுரைத்தக்கால் இனக் குயில்காள் நீரவிரே*
 முன்செய்தமுடிவிலையால் திருவடிக்கீழ்க் தந்தேறவல்*
 முன்செய்யமுயலாதேன் அகல்வதுவோவிநிபினமே.”

(2)

இனம் குயில்காள் -	கூட்டமாண் குயில்களே!			(கொடுநாளாகப் பழகிப் போங்க) நீங்களவரை களே?
என் -	என்னுடைய	நீர் அலிரே		
செய்யதாமரை கண்	{ செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களையுடைய	முன் செயக - முழு வினையால்	-	முற்பிறப்பில் பண்ணின் பெரும்பாவத்தினால்
பெருமானுக்கு -	எம்பெருமானுக்கு	திரு அடிக்கீழ் -		திருவடிகளிலே
என் தூது ஆய் -	நான் விட்டதூதாதி	குற்றேவல்		அகங்கரியம் பண்ணு
உரைத்ததால்	{ சென்று சமாசார மறிவ்தால்	செய்ய		தங்கு
		முன் முயலாதேன்		முன்னம் முயற்சி செய்பாதகான்
என் செய்யும்	{ (உந்தசெயல் உங்களுக்கு) என்ன தீமையை விளைவிக்கும்? }	இனம் அகல்வதுவோ விதி	-	இன்னமும் விலகியிருப்பதேயோ முறைமை?

***—கீழ்ப்பாட்டில் நாரையைத் தூதுபிராகுமாறு இரந்த தலைவி, அங்குப்போனால் சொல்லவேண்டிய செய்தியைச் சில குயில்களுக்குச் சொல்லுகின்றாள். ஒருவரையழைத்துவிட்டு மற்றொருவாக்கு ஸமாசாரஞ் சொல்லுகிறவிதனால் மிகக் கலக்கம் விளங்கும். இத்தகைய கலக்கத்தை யுண்டாக்குவதேயாயிற்று விஷயாந்தரங்களிற்காட்டில் பகவத் விஷயத்திற்குண்டான ஏற்றம்.

என்செய்ய தாமரைக்கட்பெருமானுக்கு = எம்பெருமான இப்போது உறவறுத்துக்கொண்டு உபேக்ஷித்துப்போயிருக்க இரந்த ஸமயத்தில் என் என்று உறவுகொண்டாடிச் சொல்லலாமோ? எனின்; அவன் கூடியிருந்தகாலத்தில் அளவுகடந்த உறவு கொண்டாடி இவளிட்டவழக்காக இருந்ததனால் பிரிந்தபோதிலுங்கூட உறவு அருமல்தொடருகிறபடி. அன்றியே, அவன் பிரிகிற ஸமயத்தில் ‘எங்குச்செல்லுகின்றீர்? எத்தனைநாளில் திருமயிவருவீர்?’ என்று நாயகிகுட்படு; அப்போது ‘நங்காய்’ இந்த வஸ்து எங்குப்போனாலென்ன? எங்கிருந்தாலென்ன? உன்னுடைய சரக்களேருவிது’ என்று உத்தரங்கூறுவனுகையாலே அத்தனைநினைந்து சொல்லுகிறபடியாகவுமாம்.

செய்யதாமரைக்கண் பெருமானுக்கு = எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை உபபாதிக்கிறவளவிலே ஆளவந்தா “க: புண்டரீகநயந:” என்று செந்தாமரைக்கண்ணுடைமையை ஒரு லக்ஷணமாக அருளிச்செய்கையாலே இயற்கையாகவே செய்ய தாமரைக்கட்பெருமானா; அதற்குமேலே ஸவகிய வஸ்துக்களிடத்துண்டான பரிமத் தாலும் கண் சிவக்கும்; தலைவியோடு கலந்ததனுலுண்டான களிப்பினாலும் சிவக்கும், பரிவாற்றாமையாலும் சிவந்திருக்கும்.

பெருமானுக்கு என்னுதே “பெருமானுக்கு” என்று பெருமைக்குமேலையும் ஒரு பெருமையை யேற்றிச் சொல்லியிருப்பது—எம்பெருமான இயற்கையான ஐசுவரயத் துக்குமேலே இவள தன் பக்கலுள்ளசொல்வங்களையும் அபஹரித்துப்போனதனுலுண்

டான ஐச்வரிய விரட்டிப்பைக் காட்டுதற்கென்ப (1.) “நான் மறையின் சொறப்பொருளாய் நின்றார் என்மெய்பொருளுங் கொண்டாரே” (2.) “ஓ துள்ளுநீர்க் கண்ணபுரந்தொழுதாளி வள களவியோ, கைவளை கொளவது தக்கதே” இத்யாதி பாசரங்களினால் இததலையி லுண்டான செல்வங்களைக் கவர்தல் அறிக.

“என் தூதாய்” என்று தன உடம்பைத் தொடடுக்காட்டுகிறாள்போலும்; கடலேறி வடிந்தாற்போலையன்றோ நானிருக்கிறேன், அவனோடு கலந்து பிரிந்து வெறுந் தரையாயன்றோ நானிருக்கிறேன்; இப்படிப்பட்ட எனக்குத் தூதாய்ச் செல்லுக்கை தருமனோடு என்கிறாள்.

என்செய்யுமுரைத், நக்கால்=எனக்காக அவன் பக்கலிற்சென்று தூதுசொன் னால் உங்களுக்கு என்ன தீங்குவரும்? ‘ஒரு தீங்கும் வராது என்கிறவளவேயோ? உபய விபூதியும் உங்களுக்குப்பரிசாகவுங்கிடையுமன்றோ’ என்பதாகக் கருத்தை விரிக்க. “உரைத்தக்கால் என் செய்யும்” = எம்பெருமானே இங்கே கொண்டுவந்து சோகக் வேண்டுமென்கிறேனா? அதனை வருத்தம் வேண்டாது; என் நிலைமையை அங்குச் சென்று அறிவித்தால் போதுமே; இவ்வளவு காரியஞ்செய்தால் என்ன கெடுதி யுண்டாமென்க நக்கு?

இனக் துமில்லார்! = என்னைப்போலே நீங்களும தனியாயிருக்கவில்லையே; கூடிக் களித்திருக்கின்ற நீங்கள் எந்தொஷமாக இது செய்யலாமே யென்றபடி. இவ்வளவு சொல்லியும் அவை கேளாமையாலே நீர் அல்லீர் என்கிறாள். அல்லீர் எனபது அல்லீர் என்று தொகுத்தலும் குறுக்கலும்பெற்றுக்கிடக்கிறது. “வலித்தல் மெலித்தல் நீட்டல் குறுக்கல், விரித்தல் தொகுத்தல் வருகு செய்புன வேண்டி” எனபது நன னால். நீர் அல்லீரே? = நீங்கள் நீங்கள்ல்லவோ? அவனும் நானுமாய்க் கூடியிருந்த போது கேட்ட வார்த்தைகளுக்கெல்லாம் மறுமொழி கூறிக்கொண்டிருந்த நீங்கள் அவன் பிரிந்துபோனவரே வேறுபட்டார்களோ?

‘ஒரு நொடிப்பொழுது தாமதித்தவளவால் இப்படியிரு சொல்லலாமோ? எம் பெருமான பக்கலில் நாங்கள் சென்று சொல்லவேண்டிய செய்தி என்?’ என்று குழி ல்கள் கேட்டனவாக்ககொண்டு பின்பாடிகளில் ஸமாசாரங்க ளுக்கின்ற [முன்செய்த முடிவீனையால் இத்யாதி.] அநாதிகாலமாகத் திட்டிவ பாபத்தாலே திருவடிவாரத் திலே அந்தரங்க கைங்கரியமபண்ணுதற்கு ஏற்கவே முயலப்பெறுத நான் அகன்று போக வேண்டுமெனியாவென்று கேளுக்கொள்கிறாள். முன்—எனக்குத் தெரியாத காலம் முதலாக என்றபடி. செய்து—பாவ நசெய்யவேண்டுமென்று நீனைத்தமாததிரமே யன்று. செய்துமுடிக்கவும் பாட்டுதனகை. முடிவீனையால்—செய்யவேண்டித்த பாவங் களில் சில செய்து சில விட்டையாயுண்டோ? குறையற முழுதுஞ்செய்தற தென்ற வாரும்.

முடிவீனையென்றவிதத்திற்கு ஒரு ஐதிஹ்யங்காட்டியருந்கிறார் நம்பினீர்.—பட்டர் திருக்கோடியூரில் எழுந்தருளியிருந்தகாலத்து அங்குத்தெற்காமுவானொன்றும் கோளரி யாமுவாவினாறும் இரண்டுபோகண்ணடு, அவர்களில் கோளரியாமுவான நற்குண

நல்லொழுக்கங்க ளுடையவன்; தெற்காழ்வான் ஸாமான்ய னுயிருப்பன். இவ்விருவரும் ஒரு விசேஷதிவஸத்தில் ஒன்று சேர்ந்தார்களா. கோளரியாழ்வான் தெற்காழ்வானை நோக்கி 'அப்பா! இன்று புனையதினமாயிற்றே, இன்னுகிலும் ஒரு முழக்கிட மாட்டாயியா?' என்றுமும்; அதுகொட தெற்காழ்வான் 'முழக்கிடவேண்டுமென விதிக்கின்ற உன்னுடைய அபிபிராயம் என்னுடைய பாவங்க ள்ளந்த முழக்கிலு ள் டொலையக்கூடுமென்பதுதானே; அந்தோ' எனவுடைய பாபம் (திருகோட்டியார்) ஸௌமிய நாராயணப்பெருமானுடைய திருக்கையில் திருவாழியாலே பாகக்கலை போகுமேயல்லது ஒன்றிரண்டு முழக்கால் பாகக்கூடியதன்றுகாண்' என்றும், அந்த வார்த்தை பட்டருடைய திருச்செவியில் விழுந்தவனாவில் 'ஆ' ஆ' எவ்வளவு ஆஸ்திகனுயிருந்தால் இந்தவார்த்தை சொல்லமுடியும், இவனைமேலே முந்தவாரியாகப் பாத்து நாஸ்திகனென்று கீழ்த்திருந்தாயிடு, இவ்வளவு பேசும் பரிபாகமுடையவனே இவன்!' என்று மிகவும் தடுபட்டாராம்.

நமமுடைய உபாயவிசேஷங்கவால் பாகக்கொள்ள முடியாமல் எம்பெருமானே அநுகரஹஸங்கல்பத்தினால் பாகக்கவண்டிய முழுவியை என்பதற்காக இவ்வைதிஹயம் இவ்வுக காட்டப்பட்டது.

திருவடிக்கீழ்க் குற்றேவல் = இப்போது ஆழ்வார் தாமான் தன்மைமில் இலலை, நாயகி ஸமாதியிலே நின்றிருக்கிறா. இந்த நிலைமையில் கொமை முலைகளிடா தீரக் கோவின் தற்கோ குற்றேவல்" என்ற ஆண்டாளைப்போலே "முலையாலணைக்க" என்று சொல்ல வேண்டியிருந்தும் 'திருவடிவாரத்திலே அந்தரங்ககைங்கரியம்பண்ண' என்று சொல்லுகிற அழகு காணமின். இங்கே நமபிள்ளையிடு:—"பராஹுணா பிச்சேறினாலும் ஒத்துச் சொல்லுமாபோலே இவா பிராட்டியானாலும் முலையாலணைக்க நினையார்; திருவடிகளிலே அணையத்தேடும்ததனை."—வேதமோதின அந்தணனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்தாலும் வேதாத்யயனமே சொல்லித் திரிதல்போல ஆழ்வாருக்கு நிலைமைமாறினாலும் பாசரம் பேசும் முறைமை மாத்திரம் மாறவில்லையென்றபடி. "தேறியுந் தேறும் மாரியான திறத்தினளையித்திருவே" என்பதும் இவ்வு அநுஸந்திக்கவுரியது.

குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேன் அகல்வதுவோ விதியினமே = திருவடிகளின் கீழே திருமுன்பேயிருந்து அடிமை செயதற்கு உறுப்பாயிருப்பதொரு ஸாதாரணவா டான் எனதலையால் பண்ணாத நான் திருவடியைவிட்டு விலகியே போமித்தனையோ? என்கிறான். **இன்னம்** என்பது **இனம்** என்று தொக்கிக்கிடப்பதாகக்கொண்டு, "இன்னம் அகலவதுவோ விதி?" = என்கையிலே ஒன்று மின்றியே அவன் கையையே எதிர்பாரத்திருக்குமிந்த நிலைமையிலும் இழுப்பதுண்டோ? என்பதாகப் பொருள்காண்க. "விதியினமே" என்றும் ஒரு பாடமுண்டாம்: அப்போது, விதியினம்—பாபத்தை யுடையது என நான், அகலவதுவோ" என்றுரைப்பது.

இப்பாட்டில் குயிலென்றதற்கு ஸவாபதேசம்வருமாறு:— (1.) "மாமபொழில் தாரிகோதிய மடக்குயில் வாயது துவாபபுளையதத், திம்பலங்கனித்தேனதுநுகா" என்றவிடத்து, மாஞ்சோலையிலே போய்ப்புருந்து அங்குள்ள தாரிகளைத் தின்ற குயில் வாய் துவர்ப்படைந்துபோக, அத துவாபபை வேறு ரஸத்தாலேமாற்றவேண்டி இனிய

பலாப்பழத்திலே சென்று வாய்வைக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறவிதனால் — துவர்ப்பான விஷயந்தரங்களில் நினறும் இனிமையான பகவத்விஷயத்திலே அவகாஹித்து ரஸித் திருக்கின்றமை விவக்ஷிதம். (2.) “புனணேமேலுறை பூங்குயில்காள்” (3.) “புனணே குருக் கத்திராழல் செருந்திப்பொதுமபினில் வாழுங்குயிலே” என்ற விடங்களில் புனணே மரத்தைக் குயில்களுக்கு உறைவிடமாகச் சொல்லுகிறவிதனால்—பூர்வாகராசகரநமித சாகிகாபய: லக்ஷமயா ஸ்வஹஸ்தகலித சரவணவதம்ஸம், புந்நாகதலலஜமஜஸரஸ ஹஸரகீதி லேகோத்ததிவ்யநிஜஸௌரபமாமநாம:” [பூர்வக்கராஜஸ்தவம்] என்று பட்டரூளிசசெய்யும்படி திருவாய்மொழியின் ரஸமறின கோபித புனணேமரத்தின கீழ் மாந்து விசேஷார்த்தங்கள் கேட்டுவளர்த்தமை விவக்ஷிதம். குயிலுக்கு வடமொழியில் [பர்ப்ருதம்] என்று பெயர், பிறரால் வளர்க்கப்படுவது என்று பொருள்; குயில்களின் வழக்கம் இதுவேயென்பது பிரஸித்தம், அதுபோலே, ஆசாரியர்களுடையவும் பாக வதாகளுடையவும் அபிமானத்திலொதுங்கி அவர்களால் வளர்க்கப்படுகின்றமை விவக்ஷிதம். இன்னமும், “வஸந்தகாலே ஸம்பராபதே காக: காக: பிக: பிக:” என்கிற படியே சிலகால் விசேஷங்களில் குயில் தன் மீடறறோசைகாட்டி வீறுபெறும்; அது போல, ஆசிரியர்களும ஸமயவிசேஷங்களிலே கம்பீரமாக வாயவிட்டு உபந்யஸித்து மந்தையாரிகாட்டில் தமது வைலக்ஷணயத்தை விளக்குவர்கள். இங்ஙனே மற்றும பலவகைப் பொருத்தங்களுங் காண்க.

(உ)

விதியினுல்பெடைமணக்கும் மென்னடையவன்னங்கள்*

மதியினுல்குறல்மானாய் உலகிரந்தகள்வர்க்கு*

மதியிலேன்வல்வினையே மாளாதோவென்று* ஒருத்தி

மதியெலாழங்கலங்கி மயங்குமாலென்றீரே.*

(3)

விதியினுல்	—	பாகயவசத்தினுல்	வல்வினையே	{	பெரிய பாவநானே முடி
பெடை மணக்	{	பேடையோடு கூடிக் களித்	யோமானாது	{	யாதிருப்பது!
கும்		திருக்கின்ற	என்று	—	என்று சொல்லி,
மெல் நடைய	—	மெல்லிய நடையையுடைய	ஒருக்கி	—	ஒரு பெண்ணைவன்
அன்னங்கள்	—	அன்னப்பறவைகளை!	மதி எல்லாம்	{	புத்திமுழுதும் அடிமணடி
மதியினுல்	—	புத்தியினுல்	உண்களங்கி	{	யோடே கலங்கப்பெற்று
குறல் மாண் ஆம்	—	வாமந ப்ரம்மசாரியாய்	மயங்கும்	—	அறிவுநீந்து கிடக்கின்றான்;
உலகு இரந்த	—	உலகங்களை யாடித்த	ஆல்	—	அந்தோ!
கள்வர்க்கு	—	கபடமுடைய பெருமானுக்கு,	என்னீர்	—	என்று சொல்லுங்கோள்.
மதியிலேன்	—	புத்தியில்லாத என்னுடைய			

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “முனசெய்த முழுவீனையால் திருவடிக்கீழ்க் குறநேவல், முன செயய முயலாதேன அகலவதுவீர விதியில் மே” என்றதற்குமேல், ‘ஆழவீர! இங்ஙனாகு சொல்வது தகாது, செய்த பாபம் அனுபவித்தே தீரவேண்டுங்காணும்’ என்று எம்பெருமான திருவுள்ளமாகக் கூட்டுமென்று கருதி, ‘நான் பண்ணின பாப மெய்யா அனுபவித்தாலும் மானாதது? என்று சொல்லுங்கோள்’ என்று சில அன்னங் களைக் குறித்துச் சொல்லுகிற பாசரம் இது.

முதற்பத்து - நான்காந் திருவாய்மொழி - அஞ்சிறைய. 3. 65

விதியினால் பெடைமணக்கும் மெள்ளடைய வன்னங்காள் = அன்னத்தை விவிக் கும்போத தனது நிர்வேதமெல்லாம் விளங்க விளிக்கின்றான்; *ஐதவம் திஷ்டம் பாக தேயம் பாக்யம் ஸத்ரி நியதிர் விதி* என்ற அமரகோசத்தின்படியே விதியென்று பாக் கியமாய், உங்களுடைய பாக் கியமே பாக் கியம்' எனப்போலே பிரிந்து வருந்தாத கூடிக்கனித்திருக்கின்றீர்களே! என்பதாம். அன்றியும், என்னுடைய பாக் கியத்தா லன்றோ நீங்கள் பிரிவுறுதே கூடியிருக்கிறது என்கிறார்களாமா. அவையுமே இவ்வாய் போலே பிரிவாற்றாமையென கொணர்ந்தால் தனக்குக் காரியத் செய்யாபடி வெண்டிக் கொள்ள பாஸகதியியிராதனேறு.

இனி, விதியென்று சாஸ்திரவியாய், நீங்கள் சாஸ்திரப்படியே மணந்து கொண்டதனுலன்றோ பிரிவுததுயரம் விளையப்பெறுமெனருக்கின்றார்கள்; நான் அப்படி யன்றியே கார்தாவ விவாஹமேபோல மணப்பாங்கினால் கூடிப்படியாலன்றோ இப்போது இவ்வாய் பிரிவாற்றாமையெய்திப் பரிதபிக்கின்றேன் என்பதாகவு முரைப்பா. இப் பொருள்களெல்லாவற்றினும், 'என்னுடைய பாக் கியத்தினால்' என்னும் பொருளே சிறக்கும். இதற்குச்சேர நம்பிளளையிடு காணமின்,—"பெருமான பிராட்டியைப் பிரிந்து கடலும் மலையும் அரித்துக்கொண்டு வாராநிற்கரசெய்த ராஜ்யதாரங்களை யிழந்து கிடந்த மஹாராஜரைக்கண்டு அவர் குறையைத் தீர்த்தபின்பிறே தமமிழவில் நெஞ்சு சென்றது: அவ்வுன்னதிகே, இப்போது இவை குறைவற்றிருக்கிற விதமான இவள பாக்யமாயிருக்குமிதே."

மதியினால் குறன்மாணய் உலகீர்த்த கள்வர்கு - தூது செல்லவேண்டுமிடத்தை நினைக்கின்றான்; தனது தலைவன் மஹாபுத்திரமான் என்று கொண்டாடுகின்றான். "ஸமருத்ரா வயதீத விஷயா மதிராகாமி கோசரா, புத்திஸ தாக்காலிகீ ப்ரோகதா பரஜ்ஞா தரைகாலிகேதா." [கீழே கழிந்துபோன விஷயத்தைப்பற்றின வுணர்வு ஸ்மிருதி என்றும், மேலே வரப்போகிற விஷயத்தைப்பற்றின வுணர்வு மதி யென்றும் அப்போதைக்கப்போது நடக்கவேண்டிய விஷயங்களைப்பற்றின உணர்வு புத்தி யென் றும், முக்காலத்து விஷயங்களையும் பற்றினவுணர்வு ப்ராஜ்ஞை யென்று சொல்லப் படும.] என்கிறபடியே, மேலவருவதைத் தெரிந்துகொண்டு அதற்கு இணங்கக் காரி யத் செய்யவல்ல சாதுரியமே மதி யென்பபடுதலால், அப்படிப்பட்ட சாதுரியத்தினால் மாண்குறா கோலவடிவு காட்டி யாசகனுமினான் என்கிறது. மாவலியினிடத்தில யாசக னாகச் சென்றல்லலது நமது காரியம் நிறைவேறு தென்று சூதறிந்து செய்தவரென்கை. மாவலியோ இராவணனைப் போல தலையறுத்துவிடவேண்டுமடியால் குற்ற மொன்றும் செய்யலன்; கேட்பார் கேட்பதெல்லாவகொடுக்கிறதென்கிற வந்தாய விதமும் ஏற்றுக்கொண்டாராகின்றான்; இந்திரனே ராஜ்யங்களை இழந்து பலகாட்டி நிற்கின்றான், இந்த நிலைமையில் என்ன செய்யலாமென்றுபார்த்து, தனது* அலம்புரிந்த நெடுந்தடககையைக்கொண்டு யாசகனுசெய்து காரியம் நிறைவேற்றிக்கொண்ட சதுரன். "ஐதத்யௌதார்யேத்ரயாசஞாவி ஹதிமபநய வாமநோர்த்தி தவமாஸி." என்ற ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ - உததாசதக் ஸ்ரீஸூக்தியிலும் இப்பொருள் பொலியும். அப்படி மஹாபலி பக்கலில் யாசகனு செய்ததும் அக்குணத்தில ருபடுததி என்னை இப்பாடு படுத்துவதற்காகவே என்னுங்கருத்தை *மதியினால்* கள்வர்க்கு* என்ற பதங்களிற் காண்க.

கள்வர்க்கு = இங்குக் களவமாவது முதலில் சிறிய வடிவைக்காட்டிப் பிறகு பெரிய வடிவான வருசகம் என்று திருமாஸ்யாண்டான கூறுவாராம், எம்பெருமானா நிர்வஹிப்பதாவது — ஒன்றை நினைத்து ஒன்றைச்செய்த மாயமே இங்குக் களவம் என்றும். மஹாபலியை வஞ்சித்ததும் அந்தச் செயலாலே என்னை வசப்படுத்திக் கொள்வதற்காக வென்றபடி. (1.) “முன்னங் குறளுருவாய் மூவடிமண கொண்டளந்த, மன்னன் சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன்பயந்தேன்” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.

தலைவன் பிரிந்துபோமபோது அங்ஙனம் போகவொண்ணாதபடி வளைத்துத் தடுத்து நிறுத்திக்கொள்ளாமறபோனேனே! மதிக்கேடியானேனே! எனனும் பரிதாபத்தை மதியிலேன் என்ற சொல்லால் விளக்குகின்றான். [வல்வினையே மாளாதோ] வல்வினையேயோ மாளாது என இயைக்க. (2.) யத் பரஹமகல்பபிபுதாநுபவேபி அநாச்யம் தத் கிலபிஷம் ஸருஜதி ஜந்தரிஹ க்ஷணாத் தே.” [லக்ஷகணக்ககான பரஹம கல்பங்களில் ஜனனமெடுத்துப் பலாநுபவம் பண்ணினாலும் தீராத பாபங்களை ஆரை நொடிப் பொழுதில் சேதநவாக்கங்கள செய்கின்றன] என்கிறபடியே அளவில்லாத பாபங்களை அநவரதமும் செய்கின்ற ஜனங்கள் நிறைந்த இவவுலகின்கண் நானொருத்தி செய்த பாவந்தான அனுபவித்தும் மாளாதது? என்று கேளுங்கோளென்கிறான்.

அவரைக் கேட்கவேண்டிய கேள்வி கிடக்கட்டும்; அவரிடத்துச் சொல்லவேண்டிய ஸமாசாரமென்ன? என்று கேட்க, ஒருத்தி மதியெல்லாமுள்ளங்கி மயங்குமாலென் னீரே என்கிறான். ஒருத்தி அறிவழிந்து வருந்திக்கிடக்கின்றாளென்று சொல்லுங்கோ ளென்கிறான். ஒருத்தி யென்றால் தெரியுமோ? இன்னாளென்று குறிப்பிடவேண்டாவோ வெனினில்; வேண்டா, ஒருத்தி யென்றபோதே அவன் தானே பராங்குசநாயகி யென்று தெரிந்துகொள்ளத்தடடில்லை. இங்ஙனே மதியெல்லா முள்கலங்கி மயங்குமபடியாகத் தன்னால் செய்துவைக்கப் பட்டவள இந்நிலத்தில் பராங்குசநாயகி யொருத்தி தவிர வேறு யாருமில்லையாதலால் விசேஷித்துச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை யென்க. இங்கே நம்பினையீடு:—“ஒருத்தி யென்றால் அறியுமோவெனினில், எய்தவன கை உணராதோ? இன்ன காட்டிலே மான் பேசிட எய்தினே கிடந்து உழையாநின்ற தென்று ஊரிலே வராததையானால் எய்தவன கை உணராதோ? ‘யென்றே எய்தாய்’ என்று சொல்லவேண்டாவிடு.”

ஒருத்தி = அத்விதியை, தன்னோடு ஒரு கோவைபாக விரல முடக்குவதற்கு வேறொரு வ்யகதியில்லாமே தனித்து நிற்பவனென்கை. [மதியெல்லாம் இதயாதி.] ஒருத்தி அறிவு கலங்கினாளென்றுவகொள், அது கேட்ட எம்பெருமான ‘தனது தான அறிவு கலங்கப்பெற்றாலும் நாம் கொடுத்த அறிவு ஒருக்கிடம், அதுகொண்டு ஆறியிருப்பன’ என்பன, அப்போது ‘மதியெல்லாய் கலங்கிறது’ என்றுவகொள்! அது கேட்ட எம்பெருமான் ‘நாம் கொடுத்த அறிவு அப்படி கலங்கினதாது, கலங்கினாலும் மேலெழச் சிறிது கலங்குமே யல்லது உள்கை கம்பீரமாகவே யிருக்கும்’ என்பன; அப்போது மதியெல்லா முள்கலங்கிறது என்னுங்கொள். அதுகேட்ட எம்பெருமான் ‘எல்லாம் உள்கலங்கிப் போனானா? நாம் இருக்கிறோமே, பின்பு நாம் அணுகும் பொது அறிவு கொடுத்ததுக்கொளநுகிறோம்’ என்பன; அப்போது ‘மயங்குமால்’ என்று

சொல்லுங்கொள; அதாவது — முடிபுத்தருணாயிற்று என்று சொல்லுங்கொள என்கை. மயங்கினா என்று முடிந்ததாகிவிட சொல்லிவிட்டால், 'அப்படியா? முடிந்து போய்விட்டாளா? ஒப்பிப்பாய்நா என்செய்வது?' என்று சொல்லி ஒரு முடிந்தப போட்டுவிட்டு நிற்பன்; அப்படியன்றியே அனாகூலையத் தலைகூலைய ஆனைகது உதவ ஓடிவந்தாற்போலே கடுக ஓடிவருமபடியாகச் சிறிது பசையிருப்பதாய்ச் சொல்லுங்கொள என்கிறோமாயிற்று.

என்றீர்மைகண்டிரங்கி இந்நகாதென்னுத *

என்றீர்முகில்வண்ணாக் கு என்சொல்லியான்சொல்லுகேனே *

நன்னீர்மையினியவர்கண் தங்காதென்றே நுநாய்ச்சொல் *

நன்னீர்மைகன்றில்காள் நல்குதிரோ நல்கிரோ.

(4)

என் நீர்மை	} எனது ஸ்வபாவத்தை (நேரில்) பார்த்திருந்தும்	அவர்கண்	} (பராங்குசநாயகியாகிய) அவனிடத்தில்
கண்டு		நல் நீர்மை	
இரங்கி	} -(பிரிவுகாலத்தில்) மனமிரங்கி இது தகாது } இப்படி காம பிரிந்திருப்பது என்றது } தகுதியன்று என்றிராத	தங்காது	- தங்கியிருக்கமாட்டாது
என் நீல முகில்		} நீலமேகத்தின் நிறம்போன்ற வண்ணர்க்கு } நிறமுடையனான எம்பெரு மானுக்கு	என்று ஒரு வாய் சொல்
என் சொல்லி	} நான் சொல்லப்போகி கேனே } மேன்!;		நல் நீலம் மகன் நில்காள்
யான் சொல்லு		} (எம் பெருமானிடத்துச் சென்று) சொல்லுவீர் கனோ மாட்டார்களோ?	நல்குதிரோ நல்கிரோ
இனி	- இனிமேல்		

* * * — [என்னீர்மைகண்டிரங்கி.] பராங்குசநாயகி பல பறவைகளை விளித்துச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதைக்கண்ட சில மகன்றில் பறவைகள் 'நமக்கும் கைவகரியம் செய்யச் சிறிது அவகாசம் நேர்ந்தது' என்று மகிழ்ந்து அருகே வந்து 'எவர்களுக்கு ஏதேனும் நியமனமுண்டோ?', என்று கேட்பனபோல நிறக, அவற்றைக்கண்டு, 'அந்தோ' எனது நிலைமையைப் பலகாலும் கண்டுவைத்தும் இரங்காதே போனவாக்கு நான் என்ன ஸமாசாரம் சொல்லியனுப்புவது?' என்று நசையற்றவளாய், பின்னையும் வெறுமனிருக்கமாட்டாமையினாலே, 'மகன்றில்கொள! என்னிலைமையை அவர்க்குச் சொல்லுவீர்களோ? மாட்டார்களோ? என்கிறோ.

பிவிவில் தரிக்கமாட்டாத எனனுடைய ஸ்வபாவத்தை நனரூகக கண்டுவைத்தும் 'ஐயோ! இப்படிப்பட்டவனையோ விட்டுப்பிடுவது', ஒருகாலும் பிரியத்தகாது' என்றிராத என்னிலைமுகில்வண்ணர்க்கு எனவ ஸமாசாரம் சொல்லவேளென்கிறா முன னடிகளில். முறகாலத்தில் ஒரு தமிழன பட்டரிடத்தில் வந்து இப்பாட்டின முதலடியில் ஒரு ஆடுகூபம் செய்தானும்; அதாவது — இது பிரிந்திருக்கும் நிலைமையில் சொல்லுகிற பாசரமேயன்றிக் கூடியிருக்கும் நிலைமையிற் சொல்லுகிற பாசரமன்றே; பிரிந்திருக்குவகாலத்தில் தலைவியின் தன்மைகளைத் தலைமகன் பிறர்சொல்லக் காதால் கேட்கலாகுமே தவிரக கண்ணால் நேரில் காணமுடியாதன்றே, ஆகவே, "என்னீர்மை கேட்டிரங்கி யிது தகாதென்னுத" என்று பாசரமிருக்கவேண்டியது உசிதமாயிருக்க,

“என்னீர்மை கண்டாங்கி” என்று எப்படிச் சொல்லலாம்? என்று பூர்வபகம் செய்தானும். பட்டர் அதைக்கேட்டு, ‘பண்டிதரே! நன்கு கேட்டீர்;’ புல்லிக்கிடந்தேன புடைபெயர்ந்தேனவவளவில், அள்ளிக்கொளவற்றே பசப்பு.* எனற திருக்குறளும், *ஊருண்கேணியுண்டுறைத் தொக்க பாசியற்றே பசலை, காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே* எனற குறுந்தொகைச் செய்யுளும் உமக்குத் தெரியாதுபோலும்’ என்று சொல்லி அவற்றைப் பரக்க உபந்யஸித்து ஸமாதானப்படுத்தியருளினாராம். (ஸமாதான விவரணம் வருமாறு:—)

புல்லிக்கிடந்தேன் எனற குறள் திருக்குறளில் பசப்புறு பருவரல் எனனுமிதிகாரத்தில் ஏழாவதாகும். இது நாயகியின பேச்சு; முன்பொரு நாள நான காதலரை அழந்தத் தழுவிக்கிடந்தேன; கை மாறுவதற்காகச் சிறிது புடைபெயர்ந்தேன; ஒரு நொடிப்பொழுது விலகினமாத் திரத்திலும் பசலைநிம வந்து உடம்பெல்லாம் மூடிக் கொண்டது எனபது இதன் கருத்து. *ஊருண்கேணி* எனற செய்யுள் குறுந்தொகையில் முந்நாறறுத் தொண்ணூற்றொன்பதாவது. இதன் கருத்தாவது — ஊரிலுள்ள ஜனங்களாலே நீருண்ணப்பெறுகிற கேணியினுள்ளே படாந்துகிடக்கும் பாசிபோனறுது பசலை நிமம்; தண்ணீரில் நாம் கைவைத்தே தாமாகில் கைபட்டவிடங்களில் பாசிரீங்கும்; கையை எடுத்துவிட்டோமாகில் அவ்விடமெல்லாம் பாசி மூடிகொள்ளும்; அதுபோல, கணவனுடைய கைபடுமிடங்களில் பசலைநிம நீங்கும்; அனைத்தகை நெகிழ்த்தவாறே அபபசலை நிமம் படரும், ஆதலால் பாசிபோனறுது பசலைநிமம் எனற படி. (தொடுவுழித்தொடுவுழி—தொட்டவிடங்கள்தோறும். விடுவுழிவிடுவுழி—விட்டவிடங்கள்தோறும். பரத்தலான்—வியாபிக்கிறபடியினாலே.) பிரிவாற்றாமையினால் ஸ்திரீகளின் மேனியில் தோனறும் நிறவேறுபாடு பசலைநிமமெனப்படும். நாயகனை விட்டுப் பிரிந்தகாலத்திலே நாயகியினுடலில் இந்த நிறவேறுபாடு தோன்றுவது ஆச்சரியமல்ல; ஒரு படுக்கையிலேயே படுத்துக் கூடியிருக்கும்படித கூண்காலம் கைநெகிழ்த்தவளவில் இந்தப் பசலைநிமம் படாதின்றதென்றால் பிரிந்த நிலைமையிற கேட்கவேண்டியதில்லையென்று.

பட்டரிடத்தில் ஆக்ஷேபம் செய்த தமிழனுக்கு இப்போது என்ன ஸமாதானமாயிற்றெனினால், இப்பாட்டு பிரிவுகாலத்திற சொல்லுவதானாலும் ஈட்டியிருந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த ஸம்பவத்தையே கீழ்ப்பூட்டுவதாதலால் கேட்டாங்கி என்னவேண்டியதில்லை; கண்டாங்கி என்றே சொல்லத்தகும் என்றதாயிற்று.

என் நிலத்தில்வண்ணம் = என் னிற மூலபு கலந்ததனிலே மேனி நிமம் பெற்றவாகது எனறபடி. சம்பெருமான இயற்கையிலேயே நிலமுகில் வண்ணையிருந்தாலும் அனுபங்கொடு கலக்கப்பெறுதவளவில் வைவாணியாடைந்தேயிருப்பனானாக. ‘என்னவிட்டுப் பிரிந்தபின்பு குறியடியிடுத நிலமுகில் வண்ணராயேயிருக்கின்றவாகது’ என்று உரைக்கவுமாம். இப்போதும் அவா நிலமுகில்வண்ணராயேயிருப்பது இவர்களுக்கு எங்ஙனே தெரியுமெனினால்: வைவாணியமடைந்திருப்பானாகில் பதறி ஓடிவாமாட்டாரு? அவ்வளவ வாசனையினாலே அவர்களுப் பிரிவாற்றாமையுமில்லை, அதுவாக்ககூடிய வைவாணியமில்லை என்று அறுதியிடத் தட்டில்லையே.

என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ? = என்ன பாசுரத்தையிட்டு எதை உங் களுக்கு நான் சொல்லிவிடுவது? நான் சொல்லியனுப்பவேண்டுமபடியாக இருக்கிற வரோ உங்கள் வார்த்தைகேட்டு வரப்போகிறார்? என்று நசையற்றுக்கையொழிந்தவன பின்னையும் நப்பாசையினால் ஒன்று சொல்லத் தொடங்குகின்றான்.

கண்ணபிரான கோபிமார்க்கோவிட்டுப் பிரிந்து மதுரைக்குச் சென்று பலநாள் வரையில் மீண்டுவாராதே அவ்விடத்தே தாமதித்திருக்க, 'ஆயசசிகள் மிகவும் ரோஷங் கொண்டிருப்பார்களாதலால் இப்போது முந்திய நாம் நேரில் செல்லலாகாது; நம்பி மூத்தபிரானை [பலராமனை] அனுப்பிச் சிறிது சிறந்தமாற்றிப் பிறகு செல்வோம்' என்று கருதின கண்ணபிரான அப்படியே பலராமனைத் திருவாய்ப்பாடிக்கு அனுப்ப, அவனும் வந்து சேர்ந்தவளானிலே சில ஆயசிகள் பெருமபசியன் சோற்றைக்கண்டு பதறுமா போலே பதறி அவனருகிற்சென்று பரணய ரோஷத்தையும் மறந்து கண்ணபிரானைப் பற்றி விசாரித்து உடனே *அதவா கிமத்தாலாபை: கரியந்தாமபரா: கதா:* என்று அநதக்ருஷணனைப்பற்றின் பேச்சு நமக்கு எதுக்கு? அதை விட்டுத்தொலையுங்கள்; வேறு பேச்சு ஏதாகிலும் எடுப்பது நல்லது என்று ஆசைவிட்டமை தோன்றச் சொன்னவர்கள் உடனே *அபயஸௌ மாதரம தரஷ்டிம் ஸகருதப்பாகமிஷ்யதி* என்று நப்பாசை தோற்றப் பேசினார்கள். அதாவது—கருஷணன் நமக்காக இங்கே வாரானு ளிலும் பெற்றதாயைக்காணவேண்டியாகிலும் ஒருகால் வாராமற் போவானோ? என்றார்கள். அவர்களுக்குப் போலவே பராங்குசநாயகிக்கும் நப்பாசை பின்னுட்கிறபடி.

தலைவனுக்குச் சொல்லியனுப்புகிற செயதி யாதெனில்; நன்னீர்மை இனி அவர் கன்தங்காது = நன்னீர்மையாவது நல்லுயிர்; இது இன்றளவும் ஒருவாறு தங்கியிருந் தாலும் இனி ஒரு நொடிப்பொழுதும் தங்காதென்று சொல்லவேண்டுமென்கிறான். அசோகவனத்தில் வந்து முகங்காட்டின அனுமானைப் பிராட்டிக்கண்ட பிறகு ஸ்ரீராம பிரான பக்கல் பரணயரோஷத்தாலே 'அவரனுப்பின ஆளன்றோ இவன்' என்று சிறிச் சிலவார்த்தை அருளிச்செய்ய, அதற்கு அனுமான ஸீதே! பெருமான தேவரீருடைய பொக்கிடமரியாம் விருந்தாரித்தனையல்லது அனபு ருறையப்பெற்றாரென்பதுண்டோ? நீர் இங்ஙனே இலங்கையிலிருக்கிறீர் என்றறிந்த பின்பு இனிதாமதித்தாராகிலன்றோ அவாமேல் குற்றஞ்சொல்லலாம்' என்று பிராட்டியின் ரோஷம் ஆறும்படிச் சில வாததை விண்ணப்பஞ்செய்து, அவ்வளவோடு நில்லாமல் 'நீரும் பெருமானைப் பிரிந்து பத்துமாதம் காலமாகத் தரித்திருப்பதுண்டே; பெருமானீயீது நீர் ஏறிட்டுச் சொல்லுங் குற்றம் உமமிடத்திலும் உள்ளதன்றோ' என்று தான் கருதியிருப்பதாகக்காட்ட, அதற் குப் பிராட்டி சொன்னான்—'ஓராமதூதனே! இப்படியோ நீ நினைத்திருக்கிறாய்? நாட் டார்க்குத் தாய என்றும் தந்தை யென்றும் உற்றாரென்றும் உறவினரென்றும் பரிதிசு குப் போக்கிடம் பலதலைத்திருக்கையாலே அவர்களுடைய ஸநேஹம் எங்கும் பாலிபாய்ந் திருக்கும், பெருமான அப்படியல்லாமல் எல்லா பக்கலிலும் பண்ணக்கூடிய ஸநே ஹத்தை என்னொருத்தி பக்கலிலே ஒருமடையாகச் செய்து வைக்கையாலே சிறிது தாமதித்தாகிலும் கடலை அரிண்செய்து விரோதிகளையும் தொலைத்து அளவுகடந்த ஆவிலாடே வருவது தவிரமாட்டா; வந்தேதீருவா, வெய்யிலில் அடிப்பட்டவன் பெருவிடாய்ப்பட்டுத் தண்ணீர்ப்பந்தலணடை வந்து சேராதவாரே தண்ணீர்ச்சால் உருண்டு கிடந்தால் ஐயோவென்று உயிர் துறக்குமாபோலே அவர் பெருமுயற்சிகள் செய்து இங்குவந்து சேர்ந்தவாரே நான் முடிந்தாகிடந்தேனாகில் பின்னை அவர் பிழைக்

கும் வகையுண்டோ? உலகமெல்லாம் அநாதமாயவிடுமென்றே? அங்ஙனமாகாமற் பொருட்டு அவர்க்காக என்னுயிரைக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் காண் டீ' என்றானாம். அப்படியே இப்பராங்குசநாயகியும் 'அவ்வரைவிட்டுப் பிரிந்தவனதே என்னுயிரை நான் மாய்த்துக்கொண்டிருக்கவேணும்; அப்படியானால் அவர் முந்திடுவரோ, உலகு அநீச் வரமாகுமோ! என நினைத்தே இதுவரை ஒருவாறு உயிர்தரித்திருந்தேன எனபதான கருத்தை உள் ளடக்கி, இனித் தரிக்கும் விரகு இல்லாமையாலே முடிந்தேபோமித்தனை யென்கிறாள்.

ஒருவாய்ச்சொல்—* “வாசா தர்மமவாப நுஹி” என்று பிராடபி அனு மனை நோக்கிச்சொன்ன சொல்லின்பொருள் இதில் உறையும். [மகனில்—ஓர் பகழி விசேஷம். “அனறிலிலே ஓர் அவார்தரபேதம்” என்று ஆசாயவிறுதய வியாக யானத்திலுள்ளது. கணவனைப் பிரிந்தவாதே கதறியழுது உயிராதுறப்பது அனறில்; அதுபோலே எம்பெருமானுடைய விசலேஷத்தில் உயிரமாயுளவான நிலைமையைப் பெறும் ஆசிரியா ஸவாபதேசத்தில் விவகழிதாகள்.]

“ஒருவாய்ச்சொல் நல்கவேணும்” எனனதே “நல்குதிரோ நல்கீரோ” என்றது ஆற்றாமையின்கனம். (4)

நல்கித்தான்காத்தலிக்கும் பொழிலேழும்வினையேற்கே *

நல்கத்தானுகாதோ நாரணனைக்கண்டக்கால் *

மல்குநீர்ப்புனற்படப்பை இரைதேர்வண்ணிறுகருகே *

மல்குநீர்க்கண்ணேற்கு ஓர்வாசகங்கொண்டருளாயே *

(5)

மல்கு	—	நிறைந்த			(அப்படிப்பட்ட அவன்)
நீர்	{	குளிர்ச்சியாகிய எவபாவத் தையுடைய	வினையேற்கே	{	பாபியான் எனக்குமாத்திர
புனல்	—	நீர்வாய்க்க	யோ நல்கத்	{	மேயோ தான் கிருபை
படப்பை	—	பூந்தோட்டங்களிலே	தின் ஆகாது	{	பண்ணலாகாது;
இரை தேர்	—	இரை கேடுகின்ற	நாரணனை	—	(அத) நாராயணனை
வண்ணிறு கருகே	—	அழகிய சிறிய கருகே,	கண்டகால்	—	கண்டபொழுதில்,
தான் நல்கி	—	தானே அதுகாஹித்து	மல்கும் நீர்	{	நீர்நிறைந்த கணகலையுடைய
காத்து	—	அவிவ்ஹ்மனையெல்லாமபோக்கி	கண்ணேற்கு	{	[அழகண்ணியான] எனக்கு
பொழில் ஏழும்	—	ஏழல்கங்களைமு	ஓர் வாசகம்	{	(அப் பெருமானிடத்தில்
அளிக்கும்	{	ரகழித்துக்கொண்டிருக்கின்	கொண்டு	{	நின்று ஒரு வார்த்தை
	{	ருனெம்பெருமான்;	அருளாய்	—	யைக் கொண்டிருந்து
					கிருபைபண்ணவேணும்.

* * *— நான் எக்கெடாவது கெட்டுப்போகிறேன்; நாராயணனென்றும் ஸகலலோக ஸ்மரகூகனென்றும் விருதுசமககின்ற அவாகு ஒரு கெடுதல் இல்லாமலிருக்க வேண்டுமே; எனவே ஒருததியை ரகியாயாமயினுடே, அவா படைத்த பெயரெல்லாம் மழங்கிப்பாதுமன்றே, அங்ஙனம் போகாமே நாககிக்கொள்ளுமபடி சொல்லிவணு மென்று ஒரு குருகைநாககி தூக்கின்றாள்.

ஐஸ்ரீராமாயணம் ஸந்தரகாண்டம் (36—30) “நசால்ய மாதாந பிதாந சாந்ய: எநே சாத்விகிஷ்டோஸ்தி மயா ஸமோ வா” தாவத்வஹம் தூத் ஹிஜிவிஷேஷம் யாவத் பாவ்ருததிம் ச்ருணுயாம் ப்ரியஸ்ய ||” என்ற சலோகத்திற்கு இன் சுவைநிக்க நமபின்னை வியாக்யானம் காண்க. [2—4—3]

முதற்பத்து - நான்காந் திருவாய்மொழி - அஞ்சிறைய. 5. 71

ஒருவருடைய அபேக்ஷையையும் எதிர்பாராமல் உலகங்களுக்கெல்லாம் அபிஷ்டங்களை அளிக்கின்றாரே; அப்படிப்பட்டவர் பாவியான எனக்குத்தானே உதவலாகாது. அவர் நாராயணரன்றோ. நாரபதத்தின அர்த்தத்தில் நான சேர்ந்தவனல்லேனோ? என்னைவிட்டால் அவர்க்கு நாராயணத்வம் எங்ஙனே நிரம்பும்? என்ற கருத்து உள்ளுறையும்.

பொழிலேழம் = ஏழுதிவுகளையுடைத்தான் பூமியென்றபடியாய், இவ்விபூதியைச் சொன்னது நித்யவிபூதிக்கும் உபலக்ஷணமாய், ஆக உபயவிபூதியையும் தனபேருக நிரவதறித்துக்கொண்டு போருகிறவர் என்றதாயிற்று.

வினாயேற்கே நல்கத்தானுகாதோ? = கடலில் ஏறறமிட்டுத் தண்ணீர் ஆய்விட்டது என்னுமபடி நேர்ந்தால் மஹாபாபந்தவீர வேறொன்றும் காரணமாகச் சொல்லலாவதில்லை; அதுபோலே, ஸர்வரக்ஷகனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட நான பரிவாற்றாமையுற்றுக் கிடக்கிறேனென்றால் வல்வினையே யன்றோ இதற்குக் காரணம் எனக்குளபோலும். இங்கே நம்பிளளையிடு காரணமீன:—“இல்லாதவனறு உண்டாக்கினாய்; உண்டாக்கினதுக்கு பலம் கர்மத்தையேறிட்டுக் கை விடுகையோ? ஸர்வஹ்நரக்ஷணம் பண்ணுகிறவர் ஸர்வஹ்நரக்ஷணம் பண்ணலாகாதோ? நாட்டுக்கிட நினைப்பு அந்தப்புரத்துக்கு அரிதாக வேணுமோ? கடலிலே ஏறறமிட்டுத் தண்ணீர் அரிதாமபடியான பாபத்தைப் பண்ணுவேனோ?”

நாரணனைக்கண்டக்கால் = நாராயணன் என்ற சொல் நாரணனென்று சிதைந்து கிடக்கிறது, பொருள் ஒன்றே. நாரபதப்பொருளான ஸகல சேதங்களுக்கும் தான் இருபபிடமாய் அவற்றையும் தான் இருபபிடமாகவுடையனாயிருக்கும் பெருமானன்றோ அவர்; இவற்றிலே ஒன்று குறைந்தாலும் தமக்கு இழவாமபடியிருப்பவரன்றோ அவர். களளிச்செடிகு மஹாவருக்ஷமென்று போ இருபபதுபோலே வெறும் ஸூடியாகவோ அவர்க்கு இந்தத் திருநாமம் ஏற்பட்டது? திருநாமத்திற்கு அர்த்தபடிஷ்ட இல்லையோ வென்று கேளுங்கோள் என்பது உட்கருத்து.

மல்துநீர்ப்புனல் படப்பை இரைதேர்வன் சிறுதருகே! நீரிநிறந்திருக்கும் படியான கொடித்தேதாடங்களிலே இரைதேடுகின்ற குருகே! என்றதனால், தேடுகின்ற இரை தனக்காகவன்றியே தன் குடிககாக என்பது விளங்கும். தனக்காகவாகில் இரைத்தேடுவவேண்டா; பெருப்பெருத்தகயல்கள் அங்குத் ததும்பிக்கிடக்குமாகையாலே கொள்கைகளையாகக் கிடைக்கும்போது ஏதுக்குத்தேடுவண்டும்? குட்டிகளுக்காகத் தேடுவண்டுமாவென்னில், பெருத்த கயல்கள் குட்டிகளின் வாய்க்கு அடங்கமாட்டாவாகையாலே சிறிய ருபாததுத் தேடுவேண்டுமே.

பெரிய திருமொழியில் (5-2-1) “பள்ளச்செறுவில் கயலுகளப் பழனக் கழனி யதனுட்போய்ப், புள்ளுப்பிளிகைக்கிரைதமும் புள்ளம் பூதங்குடி தானே” என்றொரு பாசுரமுள்ளது. முற்காலத்தில், ஆலவாயுடையான என்பானொரு தமிழன் பட்டரிடம் வந்து இப்பாட்டில் ஒரு கேள்வி கேட்டான்,—‘பள்ளச்செறுவில் கயல்கள்’ என்றபோதே அவ்விடத்து வயல்களில் மீன்கள் அளவறுக்கிடக்கின்றமை வெளிவந்துவிட்டது; அப்படியிருக்க, ஈறறடியில் “புள்ளுப்பிளிகைக்கு இரைதேடும்” என்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? மீன அருமைப்பட்டிருந்தாலன்றோ இரைதேடுவேண்டும்; கொளவார்

தேட்டமாம்படி குறையறறுக்கிடக்குமபோது தேடிப்பிடிப்பதாகச்சொல்வது பொருந் தாதன்றோ? என்று கேட்டான்;—இதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்ததாவது, பிள்ளாய்! நீ கற்றவனாயினும் சொற்போக்கு அறிந்திலை; பிள்ளைக்கு இரை தேடும் என்றுள்ளது காண்; அங்குள்ள மீன்கள நிலமிதியாலே தூணும் துலாமுமபோலே தடித்திருக்கும்; அவை பறவைக் குட்டிகளின் வாய்க்குப் பிடிக்கமாட்டாவாகையால் உரிய சிறுமின்கள் தேடிப்பிடிக்கவேண்டுமத்தனையன்றோ? என்றாராம். அஃது இங்கு நினைக்கத்தக்கது. தம் பக்கல் அர்த்தம் கேட்கிற சிஷ்யர்களின் யோக்கியதைக்குததக்கவாறு அவர்கள் கிரஹிக்கக்கூடிய அர்த்தங்களை சாஸ்திரங்களிலிருந்து கண்டுபிடித்து உசிதமாக உப தேசிக்கிற ஆசிரியர்கள் ஸ்வாபதேசத்தில் விவகிதர்கள்.

மல்குநீர்க்கண்ணோற்கு=எப்போதும் நீர் வெள்ளமிட்டுக்கொண்டே யிருக்கின்ற கண்களையுடையனான எனக்கு என்றபடி. ஆழவார்க்கு கண்ணீரே நிரூபகமபோலும்; கூடியிருக்குங்காலத்திலோ ஆனந்தக்கண்ணீர்; பிரிந்திருக்குங்காலத்திலோ சோகக் கண்ணீர்.

ஓர்வாசகங்கொண்டு=உண்டு இல்லையென்பவற்றில் ஏதேனுமொரு ஸமாசாரத் தைக் கொண்டுவந்தாலும் போதுமெனகொள்ளுமோலும். எம்பெருமான் பக்கலிலிருந்து கிடைக்கும் ஸமாசாரம் எதுவானாலும் போக்யமாயிவர்க்கு. அருளாய் என்று கௌர வர் தோற்றச் சொன்னதனால், பகவத் விஷயத்தை உபகரிப்பவர்கள் எந்தச்சாதி யரானாலும் விஷய வைலக்ஷணயமே காரணமாக மரியாதை செய்யத்தக்கவர் என்பது பெறுவிக்கப்படுகின்றதென்ப. பட்டர் காலத்தில் 'நமசி ஏறுதிருவுடையான்' என்று ஒரு சாததாத ஸ்ரீவைஷ்ணவா இருந்தார்; அவர் பரமபதிக அந்தச் செய்தியைப் பட்டர் ஸ்ரீதியில் விண்ணப்பஞ்செய்யவந்தவர் 'ஏறு திருவுடையதாஸா திருநாட்டுக்கு நடந்தார்' என்றாராம்; பட்டர் அதைக்கேட்டு 'அநதோ' அவருடைய பெருமைக்குத் தக்கவாறு 'திருநாட்டுக்கே மூந்தருளினார்' என்ன விண்ணடாவா? என்றருளிச்செய்தாராம். (5)

அருளாதநீர் அவராய் தவராயர் *

அருளாழிப்புங்கடவிர் அவர்வீதியொந்நானென்று *

அருளாழியம்மாளைக் கண்டக்காலிதுசொல்வி

யநர் * ஆரீவரிவந்தே யாழ்மென்பிழைத்தோமே. *

(6)

ஆழி வரி	{	வட்டமான ரோகைகளை	அருள் ஆழி	{	கருணைக்கடலான பெரிய
வண்டே	{	யுடைய வண்டே!	புன்	{	திருவடியை
அருள் ஆழி	{	அருட்கடலான எம்பெரு	அவா வீதி	-	அவரிருக்கிற வீதியில்
அம்மானே	{	மானே	ஒரு நாள்	-	ஒருநாளாயினும்
கண்டக்கால்	-	காணும்பொழுது,	கடவீர் என்று	-	நடத்துவீராக என்று
		(அவரைநோக்கி)	இது சொல்லி	-	இந்த வார்த்தையைச்சொல்லி
அருளாத நீர்	{	(இவ்வளவில்) கிருபைபண்ணாத நீர்	அருள்	-	கிருபைபண்ணவேணும்;
அருளி	-	கிருபைபண்ணி	யாமும்	-	நாமும்
அவர் ஆவி	{	அவருடைய [ஆழ்வாரு	என் பிழைத்தோம்=	-	என்ன குற்றம் செய்தோம்?
துவரா	{	டைய] உயிர் நீர்மை			
முன்	{	கெடுவதற்கு முன்னே			

* * *—என்னுடைய வருத்தத்தைப் பரிஹரியாதொழிந்தாலும், தம்முடைய நாராயணத்வத்தையாவது காப்பாற்றிக்கொள்ளச் சொல்ல வேண்டுமென்றான கீழ்ப்பாட்டில்; இதற்கு எம்பெருமான 'நமமுடைய நாராயணன்வம் தொலைந்தாலும் தொலையாடும்; ஒருவிதத்திலும் நமக்கு டடல்லாத இந்தப் பராங்குசநாயகியோடு கூர்ந்து அவத்யம் பெறுவதற்காட்டிலும் நாராயணத்வம் அழிப நிற்பதே அமையும்' என்று திருவுள்ளமாகக் கூட்டுமென்று கருதிய தலைவி, அவருக்கும் அவத்யமவாரமல் என்சுகும் ஸத்தை கிடைக்கும்படியாக ஒரு வழியிண்டு; தாம் திருவிதி உலாவப்படுபதில், அந்நேரக்கு அருள் செய்யப்படுபபதில், என்றிப்படிச் சில யாத்திரைகள் செய்வதுண்டே; அப்படி ஏதேனுமொரு வியாஜங்கொண்டு எங்கள் தெருவே ராஜல் தமக்கு. அவத்யம் வாராது, நானும் சாலகவாசல்பற்றி நோக்க ஜீவிப்பேன், இதை அவர்களுக்குச் சொல்லாய் என்று ஒருவனடை ஓரக்கூறா.

“அருளாத தீருளி அவராவி துவராமுன் அருளாழிப புகடவிர் அவா விதி யொருநாள்” என்றுமனவும் எம்பெருமானிடத்தில் வண்டு சொல்லவேண்டிய வாததை. பரமதயாருவென்று போப்பெற்றிருக்கின்ற எம்பெருமானே ‘அருளாத தீர்’ என்பது என்ன ஆற்றமுமையின் கனத்தினிலோ, அறிவேயாம். “அபயம் ஸாவ பூதேதயா ததாமி ஏதத்வாதம் மம்.” என்று உலகுககெல்லாம் அருளசெய்ய திகைப்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறவர் தன் விஷயத்தில் மாத்திரம் அருளாமைக்கு திகைப்பண்ணிக் கொண்டிருப்பதாகப் பராங்குச நாயகியின் கருத்துப்போலும். இங்கே நம்பினையீடு;— “மயாவற மதிநலம் அருளினன் என்று நெருசருகிக் கிடக்குமிவர் அருளாத தீர் எனகிறது என்னதசாவிசேஷமென்றறிக்கிறீலாம்; ‘அருளாத தீர்’ என்று ஒரு திரு நாமம் சாற்றுகூறா” என்பதாம்.

“அருளாததீர் அருளி” என்பதற்கு மற்றொருவகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம், அருளாத—அருளுக்கு விஷயம் [இலக்குப] பெருத என்றபடி. இந்த விபூதியிலே* உண்டியே உடையே உகந்தோடுமவாகளே மலிந்திருப்பதனால் அவர்கள் உம முடைய அருளை வேண்டுவானதே; நானொருத்தியேயன்றோ உமது அருளை வேண்டுபவன்; ஆகையாலே, வேறிடத்திலே, அருளுக்கு அவகாசம் பெருத தீர் அதனை என திறத்திலே செய்யவேண்டுமென்றவாறு.

அவராவி துவராமுன்— என்றேனுமொருநாள் தீர் அருள் செய்யவேபோகிறீர்; ஆனால், ஆவி போனபின்பு வீணாக அருள் செய்வதிற்காட்டிலும் முந்தற்ற முன்னமே அது செய்வது நலமென்க. “ஜீவந்தம் மாமயதா ராம்: ஸம்பாவயதி கீரத்திமாந் தத்வயா ஹநுமம் வாசய: வாசா தாமமவபநுஹி.” என்ற பூரீராமாயண சரீலாகத்தின் விசேஷாததம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. இது பிராட்டி அனுமனைக் குறித்துச் சொன்ன சரீலாகம்: இதற்கு மேலெழுந்தவாரியாய் சிலா பொருள் கூறுவா— அவரைப் பிரிந்த பின்பு நான் மரணமடைந்துவிட்டதாக அவா நினைத்து வானா இருக்கக்கூடும், அப்படி நான் மரணமடையவில்லை, இன்னமும் பிழைத்தே யிருக்கின்றேனென்று அவா தெரிந்துகொள்ளுமாறு தீர் தெரிவிக்கவேணும்—என்று பிராட்டி அனுமனிடம் சொல்லியனுப்புவதாகச் சொல்லுவர்கள். இது உசிதமான பொருளன்று. உத்தம நாயக நாயகியின் தன்மை எப்படிப்பட்டதென்றால், இருவரில் ஒரு வருடைய உயிர்போயிறறென்றால் அப்போதே மற்றொருவருடைய உயிரும் ஒழிந்தே

திரும்: நாயகன் தான ஜீவித்திருந்தால் நாயகியும் ஏதோ வோரிடத்தில் ஜீவித்துத் தானிருக்கிறுளென்று நிச்சயித்துக் கொள்ளலாம். அப்படியே நாயகி தான ஜீவித்திருந்தால் நாயகனும் ஏதோ வோரிடத்தில் ஜீவித்துத்தானிருக்கிறுளென்று நிச்சயித்துக் கொள்ளலாம். ஒருவரை யொழிய ஒருவா ஜீவித்திருக்கமாட்டாரென்பது கொள்கை. இவ்விஷயம் இராமபிரானுக்கும் தெரியுமாயினாலே அவன் தான் ஜீவித்திருக்குமபோது பிராட்டியும் ஜீவித்தேயிருக்கின்றாளுளென்று திடமாகத் தெரிந்து கொள்ள இடமுண்டாதலால் 'நான் ஜீவித்திருப்பதாகச் சொல்' என்று பிராட்டி தெரிவிக்கத் தேவையில்லையன்றோ ஆதலால் இது பொருளென்று. பின்னை ஏதென்னில்; 'ராம: ஜீவந்தீம மாந்யதா ஸம்பாவயதி ததா வாச்ய: ' இங்கே ஸம்பாவநையாவது க்ருபபண்ணுதல்; அவர் எனக்கு என்றேனுமொருநாள அருள் செய்யவே போகிறார்; ஆனால் நான் உயிரோடிருக்கும்போதே அந்த அருளைச் செய்தாலன்றோ அது நிறம் பெறும்; நான் முடிந்த பிறகு யார் திறத்து அருள் செய்வது? அது பழதாகாமே நான் ஜீவித்திருக்கும்போதே அருள் செய்யச் சொல்லாய் எனபதே உசிதமானபொருள். அவ்வளவே இங்கும் அவராகி துவராழன் என்பபட்டதென்க.

அங்குப்போய விண்ணப்பஞ்செய்தால் உடனே அவர் இங்கு வந்து சேருமாறு அவரைக் கொணர்தற்குக் கருடாழ்வான் அருகேயுள்ள என்று அவனை நினைப்பூட்டுகின்றார் அருளாழிப்புள் என்று. கீழ் முதற்பாட்டில் வெஞ்சிறைப்புள் என்று வெவ்விதாகச்சொன்ன வாயினால் இங்கு அருளாழிப்புள் என்று கொண்டாடிச் சொல்லுகிறான். அருள்கூர்ந்து அக் கருடனே எழுந்தருளப்பண்ணிச கொண்டு வரவேணுமென்று.

அவ்வீதி ஒருநாள் கடவி:—பராங்குசநாயகி இருக்கிற வீதிவழியாகக் கருடனை ஒருநாள் செலுத்தவேணுமென்று சொல்லவெனுமென்கிறான். அடிக்கடி ஒரு வீதி வழியாகச் சென்றால் யாரேனும் பார்த்து ஏதேனும் சங்கை கொள்ளமாட்டார்களோ வென்னும் வாததைக்கு இடமற்றுமபடி ஒருநாள் என்பபட்டது. ஒருநாள் எழுந்தருளினால் இவளுடைய ஆசை தணிந்துவிடுமோ வெனில், பெருவிடாயப்பட்டவா 'துளி நாக்கு நனைக்கத் தண்ணீர் தந்தால் போதும்' என்றுமார்போலே சொல்லுகிறபடி.

அருளாழியம்மாளை = ஆழியென்று கடலுக்கும் சக்கரத்துக்கும் பெயராதலால் அவ்விருபொருளும் இங்கு ஏறகும், அருளுக்கும் கடல்போன்றவம்மான் என்றாவது, அருளாமிருந்த திருவாழியாழ்வாளைப் பட்டையாகவுடைய அம்மான என்றாவது பொருள் காண்க. கண்டக்கால் என்றதனால் காட்சியின் அருமை கூறியவாறு. என்னைப் போலே இரங்குதற்குரியா அவர்களுடைய தனையோபெர்கள் உண்டே, யாரையேனும் கடக்கக்க எங்கேனும் எழுந்தருளியிருந்தால் காணக்கூடியாரே, ஒருகால என் அந்த ருஷ்டவசத்தினால் காணப்பெறின் என்றபடி.

இருசொல்லியநள் = 'அருளாழிப்புட்கடவி' அவர் வீதியொருநாள் என்கிற வார்த்தையைச் சொல்லியருளவேணும். 'சொல்' எனனாதே 'சொல்லியருள்' என்று கௌரவந்தொற்றக்கூறினது, ஸ்வாபதிசத்ததில் ஆசாயாரே விவக்ஷிதர் என்பதை விளக்குதற்கென்ப.

ஆழி வ ி ண் டே ! = கம்பிரத்தனமையும் அழகு ம பொருத்தியவண்டே!
என்றவாறு. ..

யாரும் என்பிழைத்தோடு = எம்பெருமான இப்படி உபேகித்தும்படி என்ன பாவம் பண்ணிடுறும்!; அவரைப்பிடுத்து ஆறியிருக்கமாட்டாதே துவள்கின்றவிதனைப் பிழையாக நினைத்தாரோ? என்னப்பிரபில ஒருத்தியான ஸ்தாபிராடியைய பிடுத்து காலத்து உண்ணாது உறங்காது வானாந் தினவாயில் தூதுமொழிந்து இப்படியெல்லாம் துவண்டவாதாமாயிருக்க, அந்தத் துவட்சியையெல்லாம் இப்போது நான் அடைந்துகிடப்பது பிழையாயிற்றுப்போகும். (6)

என்பிழைகோப்பதுபோலப் பனிவாடைச் சீக்கிற *
என்பிழையே நினைத்த நளி அருளாததிருமாலர்க்கு *

என்பிழைத்தார் திருவடியின் தகவிறுக்கென்றெருவாய்சொல் *

என்பிழைக்குமிளங்கியே யான்வளர்த்தநீயலையே. *

(7)

என்பு	-	எலும்பிலே	திருவடியின்	-	ஸவாமியான தேவரீருடைய
இழை	-	நூலிழையை	தகவிலினுக்கு	-	கிருபைக்கு (பாங்காகும்படி)
கோப்பது போல	-	நுழைத்தாற்போல	என்பிழை	{	(பராங்குசநாயகி) என்ன
பனி	{	குளிர்ச்சிபொருத்திய வர	தான்	{	பிழைசெய்து விட்டான்
வாடை	{	டைக்காற்று	என்று	{	என்று
சாகின்ற	-	வருத்துகின்றது;	ஒரு வாய்	-	ஒரு வார்த்தை
என்	{	(இப்படி வருத்தப்படுகின்ற) என்னுடைய	சொல்	-	சொல்லவேணும்;
பிழையே	-	குற்றங்களுையே	என்பு	-	எலும்பை
நினைந்தருளி	-	எண்ணி	இழைக்கும்	-	செதுக்குகிற
அருளாத	-	கிருபைபண்ணாமலிருக்கிற	இள கிளியே	-	கிளிப்பின்ளாய்!
திரு மாலர்க்கு	{	லக்ஷ்மிகாதனுக்கு [லக்ஷ்மி நாதனிடம் சென்று]	யான் வளர்த்த நீ அல்லையோ?	{	நான் வளர்த்த நீ அல்லையோ? [வேறுப்பட்டாயோ?]
			அலையோ	{	யோ?]

*** [என்பிழை கோப்பதுபோல.] இத்திருவாய்மொழிக்கு இப்பாட்டு உயிர் நிலையாயிருக்கும். பிழைகளைப்பொறுத்தருளுந் தனமையாகிற அபராத ஸஹதவமென்னுங் குணம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறுளென்று அவதாரிகையிற கூறினது இப்பாட்டைக் கணிசித்தேயாம். பிழைகளை அளவின்றிச்செய்துவதைது 'அருளாழிபுடகடவீரவா விதி யொருநான்' என்றால் இது எப்படி ஸாதயமாகும்? என்று எம்பெருமானுக்குக் கருத்தாகக் கட்டுமென்று நினைத்த பராங்குசநாயகி, எவ்வளவு குற்றத்தைமாத் திரமேயோ பாப்பது, குற்றங்களைப் பொறுத்தருளாவா என்று அவதாரம் விருது பெற்றிருக்கின்றாரே, அதனைச்சிறிது பாக்கவிவண்டிவாவென்று சொல்' என்று தன் கிளியை இரக்கின்றான்.

என்பு இழைகோப்பதுபோலப் பனிவாடைச் சீக்கிற = எலும்பிலே துளைத்து நூலைக்கோத்தால் எவ்வளவு ஹிமஸையாயிருக்குமோ, அவ்வளவு ஹிமஸையைச் செய்கின்றது இந்தக் குளிர்காற்று என்றபடி. எலும்பின் ஸ்தானத்திலே தனது சரிமுக நூலின் ஸ்தானத்திலே காற்றும் ஆகும். இதனால், இப்போது தனது சரிம எலும்பு

பும் நரம்புமேயாமபடி மிகவும் மெலிந்துபோயிற்றென்பதும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதாகும். 'ராகின்றது' எனனும் வினைமுற்று ஈற்றுக்கெட்டு 'ராகினற' எனறிருக்கின்றது. இனி, வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல் மேலடியின் முதலிலுள்ள என் என்பதற்கு அடைமொழி யாகக்கொண்டு 'பனிவாடையினாலே ஹிம்லிக்கப்படுகின்ற என்னுடைய' என்றுரைத் தலுமொன்று.

என்பிழையே நினைந்தருளி=எனது பிழைகளை மாத்திரம் நினைந்தாரேயல்லது, பிழைபொறுக்கவல்ல தமது க்ஷமாகுணத்தை நினைந்தாரில்லையே, அத்தனை மறந்தாப போலே எனது பிழைகளையும் மறந்தாலாகாதோ? "நினைந்தருளி" எனறது உபசார வழக்கு: வெறுத்துரைக்கசெய்யதேயும் கொளரவச்சொல தவிரலாகாதே.

அருளாத திருமாலார்க்கு = பிழையுடையார பக்கலிலே அருள செயயாவிடின் இவர் எங்ஙனம் திருமாலாக இருக்கமுடியும்? (1.) "ஸஹதாமசரீம செளரே: ஸம்பந்தரித ஜகத்திதாம் - அநுகரஹ மயீம் வந்தே நிதயம் அஜனாதநிகரஹாம்" எனகிறபடியே அநுகரஹமே வடிவெடுத்தவனென்றும் நிகரஹமென்பதைக் கனவிலுங் கண்டறியாத வனென்றும் புகழ்பெற்றவனான பிராட்டிக்கு இவா மணவானராகில் அவளது உப தேசத்தின்படி நடக்கவேண்டியவரன்றோ இவா; "ந கசசிந நாபராதயதி." [பிழை செய்யாதவனே உலகில இல்லை] என்று நிரூபிக்கின்ற பிராட்டியோடே-இவர் ஸம்பந்தம் பெற்றுவைத்து இங்ஙனே பிழைகண்டு உபேக்ஷித்தல் தகுதியோ? இப்படி இவர் பிழைகண்டு ஒதுங்குகின்றாரென்பதைப் பிராட்டியறிந்தால் அவள தானும் பிறகு இவர் முகத்திலே விழிப்பாளா? என்கிற இவ்வளவு கருத்தும் அருளாத திருமாலார்க்கு என்ற சொற்செறிவிலே அடங்கும். பெரிய பிராட்டியார் பக்கலிலே அவா லீலாஸம் அநுபவித்து அவளுடைய போகமயக்குக்களிலே முழிக்கிடக்கையாலன்றோ இத் திசை நோக்கவும் மாட்டாது அருளாதிருக்கின்றா என்பதாகவும் உட்கருத்துரைக்க லாம். இது பிள்ளான் நிரவாஹம், முந்தினது நஞ்சியா நிரவாஹம்.

இளங்கினியே!, 'இப்படி அருளாதிருக்கலாமா?' என்று அவரிடத்துச் சென்று கேள்; அதற்கு அவர், "குற்றங்களை அளவிலலாதபடி செய்துவைத்திருந்தால் நாம் எப்படி அருளசெய்யக்கூடும்? தன் குற்றங்களைப் பாராமல் அருள அருள என்ப தேயோ?" என்று இடித்துச் சொல்லக்கூடும், அங்ஙனஞ் சொன்னால் திருவடியின் தகவிலுக்கு என் பிழைத்தாள் என்று மடிபடித்துக் கேள்—என்று கிளிகுசு சொல்லித் தருகின்றாள் பராங்குசநாயகி. திருவடி யென்பது ஸ்வாமி யென்றபடி. 'அடிகள்' எனனுமாப்போலே. திருவடியின் தகவிலுக்கு என பிழைத்தாளா = தேவரீருடைய கரு ணைக்குப் போதுமாபடி என்ன பிழைசெய்தாள்? என்றவாறு. உண்மையில்: தான் பிழைசெய்தது உண்டாகியும் எம்பெருமானுடைய கருணைத்திறத்தைக் காணுமிடத்து 'அதன் வயிறு நிறையுமாறு நாம் பிழைசெய்யவில்லையே', நாம் செய்த பிழை அக் கருணையின் வயிறுக்கு ஒரு கவளத்திற்கும் போதாதே' என்று நினைக்கவேண்டும படியாக இருத்தலால் இங்ஙனஞ் சொல்லுகின்றாள் என்க. இங்கே ஈடு முப்பத்தாறு யிரம்:— "என குற்றத்தைப் பாராதது தமிக் நினைத்தாராகில், ஸ்வாமிகளான தம் பொறை வயிறுநிறைய எங்களால் குற்றஞ்செய்யப்போமோ? என்னுங்கோள்." என்ப தாம். எத்தனை பிழைகள் செய்திருந்தாலும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் அவற்றைக்

கபளிகரிக்கவல்ல கருணைக்குணம் தமழிடத்தில் ஒருக்கும் பொது, பிழை என்று வாய் திறக்கவும் வழியுண்டோ? எனபது கருத்து. இவ்விடத்திற்குப் பொருத்தமாக வெதாந்திதெசிகன் தயாசதகத்திலிருநின்பொதுத “மயி திஷ்டதி துஷ்கருதாம பரதாநி மிதிதொ ஷ்டாந ஆதார் விசிவதி தவம், அபராதசதை: அபூணகுக்ஷ: கமலாகாந்த தயை! கதம பவித்ரி.” என்ற சலோகத்தொ ஷ்டு அநுஸந்திக்கவுரியது.

எம்பெருமானுடைய கூடா குணத்தையும பார்த்து தமமுடைய பிழையையும் பார்த்தால் இதுவொரு பிழையாகவே தோன்றமாட்டாது. பூராமபிரான வாலியை வதைத்து ஸுகரிவனுக்கு முடிநுட்டி அவனைக் கொடுக்கதைக்குப் போகவிட்டு வர்ஷா காலம் முடிந்தவாறே இவங்கைக்குப் புறப்பட்ட படை திரட்டிக்கொண்டு வருமாறு நியமித்துவிட்டுத் தானும் மாலயவானிலே காலங்கழியா நிற்க, நாளடைவிலே வர்ஷா காலமும் முடிந்தும் ஸுகரிவன் போகபரவசனாகக்கிட்டு வாராதேயிருக்க. பெருமாள் சிறிசசிவரது இனையபெருமானாய் நுப்பி நானுலியெழுப்பி அசசமுறுத்த அபிபாது தாரைவரது கேட்கிறான் “கம கோபபூலம் மநுஜேந்தர புத்ர!” என்கிறான். இவ்வகை சிறிவருவதற்குக் காரணமென? என்று கேட்கிற அவன்குக்குக் காரணம் தெரியாமையிலேயே; ஆயினும் கேட்கிற தனக்குத்து என்ன? உங்களுடைய கூடா குணத்தை நம்பியனரே நாவகன பராககாமிருந்தது, அப்படியிருந்தும் சிறலாமோ? எனபதனரே அவருக்குக் கேள்வியின் கருத்து. அதுபொலவே இங்கு மென்க.

“தி நவாயிர் தகவிலுத் தன் னிழைத்தான்” = இந்தச் சொல்தொடைக்கு மற்றொருவகையாகவுங் கருத்து அமையும். தேவரீருடைய கருணைக்கு இடைபூருக எனன பிழை செய்தான? நான் ஏதாவது ஸவப்ரவருத்திபண்ணியிருந்தேனில் ‘தன் தலையால தனைத் காததுக்கொள்ளப்பார்கதான், அப்படியேபாத்துக்கொள்ளட்டும், நமக்கென்ன?’ என்று தேவரீர் உதாஸீநராய இருக்கலாம், அப்படி நான் ஒன்றுக்குச் செய்யவில்லையே!’ தேவரீருடைய கருணைதாராளமாகப் பெருக்கலாயிட்டு நானிருக்கிறேன் யொழிய, அக்கருணை தடைபடுமபடி ஒரு அதிபாவருத்தியுஞ் செய்திலனே’ என்கிறுள்ளன.

“தேவரீர்கருபைக்குத் தண்ணீர்த் துருமபாக ஏதேனும பரதகூண நமஸ காராதிகள பண்ணிற்றுண்டோ? என்று நம்பினனை அருளிர் செய்யுமாபடி.” என்ற டட்டி பூஸீஸ்கிதியின் சுவை இங்கு அறியத்தக்கது.

என்று ஒருவாய் சொல் = இந்த வொருவாத்தையை மாத்திரம் கே அவருச் சொன்ன சொல்லவேனுமென்று விரியை வேண்டுகின்றனர்.

என்பிரைக்கும் இவங்கியே = எனபு இழைக்கும், என பிழைக்கும் என இரு வகையாகவும் பிரிப்பர்: என்பு இழைக்கும்—(எனது) எலும்பைச் செய்துக்கொண்டு (கொடுப்பேன்) எனறபடி: வடிவில் பசுமையாலும் வாயில் பழுப்பாலும் மழலைச் சொற்களாலும் எம்பெருமானை அநவாதம் நினைப்பதுடனானுகொண்டு என்னை வருத்துகின்ற கிளியே’ என்றவாறு. என் பிழைக்கும்? = (என கீலைமையை அங்குச்சென்று அறிவித்தால்) எனன தப்பு உண்டாகுமா? எனறபடி.

யான்வளர்த்த நீயலையே = இதற்கு இரண்டுவகையாகக் கருத்துக்கூறுவர்; நீ என்னால் வளர்க்கப்பட்டவனுயிருந்து இவ்வளவு உபகாரமுஞ் செய்யலாகாதோ? என பது முதற் கருத்து. என்னால் வளர்க்கப்படுகிறவர்களெல்லாரும் எனக்குத் தீங்கிழைப்பதென்றே வழக்கமாய்விட்டது; எம்பெருமான் இப்போது எனக்குத் தீங்கிழைப்பதும் என்னுடைய ஸம்பந்தமே காரணமாகவன்றோ; அதுபோல என்னுடைய ஸம்பந்தமே காரணமாக நீயும் என சொறகேளாதே எனக்குத் தீங்கிழைத்துக்கொண்டிருப்பது வியப்பன்று; என்னால் வளர்க்கப்பட்டவனன்றோ நீ; இது என் தலைவிதிகாண என்பதாக மற்றொரு கருத்து.

நீயலையேசிறுபூவாய் நெடுமாலார்க்கென் தூதாய் *

நோயெனது நுவலென்ன நுவலாதேயிருந்தொழிந்தாய் *

சாயலொடுமணிமாமை தளர்ந்தேன்நான் * இவியுனது

வாயல்கிலின்னடிகில் வைப்பாரைநாடாயே *

(8)

சிறு பூவாய் - சிறிய பூவையே,
நீ அலையே { நீ அல்லவோ? (இப்போது வேறுப்பட்டாயோ?)
நெடு மாலார்க்கு - 'புருஷோத்தமனுக்கு
என் தூது ஆய் - என் தூதாகிச்சென்று
எனது நோய் - எனது பிரிவாற்றாமையை
நுவல் என்ன { சொல்' என்று வேண்டச் செய்தேயும்
நுவலாதே - (போய்ச்) சொல்லாதே
இருந்தொழிந்தாய் - வானா இருந்திட்டாய்,

நான் - யான்
சாயலொடு - ஒளியோடு கூடின
மணி மாமை - அழகாகிய சிறுததை
தளர்ந்தேன் - இழந்தேன்;
இனி - இப்படியானபின்பு
உனது - உன்னுடைய
வாய் அலகில் - வாயல்குக்குள்ளே
இன் - மதுரமான
அடிகில் - இரையை
வைப்பாரை - ஊட்ட வல்லவாகளை
நாடாய் - தேடிக்கொள்.

* * * — தன்னுடைய நிலைமையைப் பூவையென்னும் ஒரு பக்ஷிக்குக்காட்டி 'ஏற்கனவே உன்னை நான் வேண்டிக்கொண்டிருந்தும் எனக்காகத் தூது செல்லாதே உபேக்ஷித் திருந்தாய்; நானே இப்போது முடியப்புகா நின்றேன்; இனிமேல் உனக்கு இரையிடுவாரை நீயே தேடிக்கொள்ளாய் என்று சரம ஸமயத்தில் வார்த்தைபோலே சொல்லுகின்றாள்.

சிறு பூவாய்! நீ அலையே - பூவாய் எனபது பூவை யெனபதன் விளி, பூவை— நாகணவாய்ப்புள் எனபபடும் நியலையே—நீ இதுவரையில் இருந்தமாதிரி யிலலையே எனறபடி. நான் எது சொன்னாலும் விரைநதுசெய்து முடிப்பதே இயலவாக இருந்த நீ இப்போது சொன்ன சொல் கேளாமையினால் வேறுபட்டாய்போலும் என நினைக்க வேண்டுமபடி யிருக்கின்றாய் என்றவாறு. எப்போதும் உதஸாஹமாகவே யிருக்கு மியல்வடைய நீ இப்போது என நிலைமையைக்கண்டு வருந்திக்கிடக்கின்றாயாதலால் வேறுபட்டாய் போலும் எனாவாமம்.

நெடுமாலார்க்கு என் தூதாய் எனதுநோய் நுவல் என்ன நுவலாதே யிருந்தொழிந்தாய் = மது தலைவரோ நெடுமாலார் — பகதர்கள பக்கலில் பைத்தியம் பிடித்தவள்; நானும் தூதுவிடவேண்டுமளவான பைத்தியம் பிடித்தவள்; ஆகனபபடி இரண்டு

தலையும் அனபார்ந்திருக்குமபோது இடையிலே செவிடுவார் வேண்டுமத்தனையே. அது உனனாலாகக்கூடியதாதலால் 'என நோயை அங்குசென்று தெரிவியாய்' என்று உனனைப் பல்காலும் இரந்தேன; இரந்து உபேஷித்திருந்துவிட்டாய என்கிறார்.

“நோய் எவது” என்றவிடத்து நமபிள்ளையிடு:— “ஸ்ரீபாதாழ்வான நோயென ருல் சாதுரத்திக மாயிராதே.” என்றுள்ளது. சாதுர்த்திகமாவது இரணநொடி விட்டு மூன்றுநாளாக கொழுமுறை யடிக்கி லுவரம்; இது மிகவும் ஆபத்தாக முடியும் ஐவா மென்று சொல்லுவாகன. ஸ்ரீராமனைப் பிரித்திருந்தகாலத்தில் பாதாழ்வான் நோயானி யாயிருந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் அந்த நோய் சாதுர்த்திகஜ்வரம்போன்ற நோய் அன்று; பிரிவாற்றாமையேயாகும்; அதுபோலவே யிங்கும் என்றபடி. “மணி கெழநீர்மருங்கலரும் வயவாலி மணவாளன் பணியறியேன சென்று என்பயலேநோய் உரையாயே” என்ற பெரிய திருமொழியுங் காண்க.

தற்கால நிலைமையைச் சொல்லுகிறா சாயலொடு என்று தொடங்கி, சாயல் என்பது ஸமுதாயச்சோபை; இது வடமொழியில் லாவணயமெனப்படும்; மணிமாமை என்பது அழகு, இது பரத்யங்க ஸௌந்தரியமெனப்படும். இவ்விருண்டும் நீங்கப் பெற்றேனென்கிறார். இவள் இங்ஙனஞ் சொல்லக்கேட்ட பூவையாது இதோ விரைந்துசென்று எம்பெருமானுக்கு அறிவிக்கிறேன்' என்று புறப்படப்புகுமளவிலே இனியுனதுவாயல்கிலின்னடிசில் வைப்பாந் நாடாயே என்கிறார். நானே முடியா நின்றேன, இனியுனக்கு ரக்ஷகராவாரைத் தேடிக்கொள் என்றவாறு.

இவ்விடத்திலே ஒரு ஐதிறையம்,—பெரிய திருமலை நமபியென்றுமாசிரியர் 'வேனெனையக்காடுமபிள்ளை' என்கிற ஸ்ரீகருஷண விகரஹத்தை ஆராதித்துவந்தார் அவர் திருவாராதநம் ஸமாப்பிக்க அசகதராய் அந்திமதசையானவாரே பெருமாள் ஸந்திதிமுனைப தண்டன ஸமர்ப்பித்துத் திருத்திரையை நீக்கசெய்து “சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன நான் இனியுனது வாயல்கிலின்னடிசில் வைப்பாந் நாடாயே” என்று கைகூப்பி விண்ணப்பஞ்செய்தாராம். அடியேனே ஆசாரியன் திருவடியடையா நின்றேன; இனித் திருவாராதநம் கண்டருளப்பண்ணுவாரைத் தேடிக்கொள்ளாய் என்றபடி..

(8)

நாடாதமலர்நாடி நாடோறுந்நாரணந்தன் *
வாடாதமலர்நாடிக்கீழ் வைக்கவேவகுக்கின்று *
வீடாடிவீற்றிருத்தல் வினையற்றதென்செய்வதோ *
உடாடுபவிவாடாய் உரைத்திராயெனதுடலே. *

(9)

ஊடு ஆடு	— அங்குமிங்கும் நடையாடுகிற	வைக்கவே	— ஸமர்ப்பிப்பதற்காகவே
பனி வாடாய்	— குளிராகாற்றே!,	வகுக்	{ (அவயவங்களை) ஏற்படுத்தி
நாடாத மலர்	{ தேடவொண்ணாத புஷ்பங்	கின்று	{ யிருக்க,
நாடி	{ களைத் தேடி	வீடு ஆடி வீற்றி	{ (இப்படி) பிரிவிலே மூழ்கி
நான் தோறும்	— தினந்தோறும்	ருத்தல்	{ யிருப்பதாகிற
நாரணன் தன்	— ஸ்ரீமந்தாராயணனுடைய	வினை அற்றது	— தென்பாக்கியம்
வாடாத மலர்	{ வாடாத தாமரை மலர் போ	என் செய்வதோ	— எதற்காக நேர்ந்ததோ!;
அடி கீழ்	{ ன்ற திருவடிகளில்	(வாடாய்)	— காற்றே;

உரைத்து	{ (அப்பெருமானுக்குத்) தூது சொல்லி (அனுக்லமான மறுமொழி பெறலீழின்)	எனது உடல் - என் சரீரத்தை ஈராய் - இருபிளவாக்கிவிடு
---------	--	--

* * *— கீழ்ப்பாட்டில் “சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன்நான்” என்றாரே. அப்படி மேணிமெலிந்திருக்கிற ஸமயத்திலே ஒரு வாடைக்காற்று வந்து உடம்பிலேபட்டது; (1.) “என்றும் புனவாடை யிதுகண்டறிதுமிவ்வாறு வெம்மை, ஒன்று முருவுஞ் சுவடுந் தெரியலம்” என்றபேராலே அதனுடைய அபூர்வமான கொடுமையைக்கண்டு ‘அரசர் கள ராஜதரோஹஞ் செய்தவாகளை ஹிமலிக்க வேற்காரரை அனுப்புமாபோலே நமமைக் கொலைசெய்ய ஸர்வேசுவரன் இவ்வாடையை அனுப்பியிருக்கவேணும்’ என நினைத்து அந்த வாடையை நோக்கிச்சொல்லுகின்றான் — ‘வாடையே! நான் சொல்லுகிற பொருவாததையை நீ அங்கே சென்று அறிவித்துவிட்டு, பின்னை அவசியம் வந்து என்னை முடித்திடாய்’ என்கிறான்.

இவ்வுலகத்திலுள்ள சிறந்த புஷ்பங்களை யெல்லாம் தேடிச் சமர்ப்பித்து எம் பெருமானையடிக்கீழ் அடிமை செய்வதற்காகவே இவ்வாதம்வஸ்து அமைந்தது; அப்படிப்பட்டதான இவ்வாதம்வஸ்து இஙஙனே எம்பெருமானைவிட்டுப் பிரிந்து தூரத்திருஷ்டத்தில் தலைநின்றிருப்பது ஏனோ! ஏதுக்காக இவ்வாதம் வஸ்து இப்படி அநர்த்தப்பட்டுக்கிடக்கவேணும்? என்கிற இவ்விஷயத்தை ஓவாடைக்காற்றே! எம் பெருமானிடத்து விண்ணப்பஞ்செய்து, அதற்குப்பிறகு நீ இவ்வுடலை எப்படி வேணுமானாலும் அறுத்துத் தொலைத்திடு என்கிறான்.

நாடாதமலர்நாடி = அஹிமஸா பாதமம் புஷ்பம் புஷ்பமீந்தரியகிகாஹா: ஸாவ பூத்தயா புஷ்பம் கூமா புஷ்பம் விசேஷத:” ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப. புஷ்பம் தயாநம் புஷ்பம் ததைவ ச’ ஸத்யமஷ்ட விதம் புஷ்பம் நிஷ்ணு: பரீதிகரம் பவேத.* என்கிற படியே, அஹிமஸை, இந்தரியகிகாஹா, ஸாவபராணிகரிடத்தும் இரக்கம், பொறுமை, ஞானம், தவம், தியானம், ஸத்தியம் என்று எட்டுவகையான புஷ்பங்களாகச் சொல்லப் பட்டவற்றை ஸமாப்பித்து என்றும், மலர்போலே எம்பெருமானுக்குப் பரம்போகய மான ஆத்மபுஷ்பத்தை ஸமாப்பித்து என்றும், “எண்புகையுமுள்ள பூக்கொண்டு” என்கிறபடியே தேடவரிய புஷ்பங்களை யெல்லாம் தேடி என்றும் பலபடியாகப் பொருள் கூறுவர்.

நாடோநம் = இதுதான் ஒருநாளோடே ஸமாபதியடைகிற காரியமானதே, வாமு நான் உளவவரைமீல இடைவிடாநீய கந்சிதகரித்து ஸவாநம் நிறமாபெற்றேவெணுமே.

நாரணன்நா வாடாத நாடடிக்கிற வைக்கவே = நமக்குத் தகாத தேவதாரந்தரு கநக்கன்றே நாம் அடிமை செய்யவேண்டுவது. “மாதா பிதா பாதா நிவாஸசாரணம் ஸு, நருத் கதிரா நாராயண:” என்கிறபடியே நமக்கு எல்லாமுமான ஸவாமியினுடைய, சேவவிமாறுத பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளின்கீழே கிருகிக்காரம் செய்யவனரே விதிவாயத்தது.

முதற்பத்து - நான்காந் திருவாய்மொழி - அஞ்சிறைய. 10. 81

வைக்கவே வகுக்கின்ற = “விசித்ரா நெறுமையத்தி: ரச்வராய நிவேதித்யம் பூர்வமேவ க்ருதா பரஹ்ம-ஹஸ்தபாதாதிஸ்யபுதா.” என்கிறபடியே பகவானை ஆராதிப்பதற்கென்றே நமது காண்களைப்பாங்கன ஏற்பட்டன. இப்படியிருக்க,

விடாடி விற்புத்தல் விளையற்றது என்செய்வதோ?—விடாவது விடுதல்; அதாவது விட்டுப்பிடுதல்; பிரிவினே அவகாஷித்தலாவது பிரிவதெயாம்; ஆகவே, விடாடி என்றது பிரிந்து எனற்படியாயிற்று. விற்புத்தலாவது சலனமில்லாதிருத்தல், ஆக இவ்வாவாவும் நெடுநாளா பிரிந்திருத்தலைச் சொன்னபடி. **விளையற்றது**—தொடர்பாகக்கிடையிலைமை, நெடுநாளா பிரிந்திருப்பதாகிற இந்த தொடர்பாகக்கிடையிலைமை எதுக்காகக் கண்டாயிற்று? என்கிறான்.

முனரமுடியிலுள்ள இவவிஷயத்தை மாடுபெருமானிடத்துச்சென்று சொல்லி, அதற்கும் அவன காது கொடுத்திருந்தால் உடனே வந்து என்னை முடிப்பது நன்று என்றாராயிற்று.

உடாடுபனிவாடாய் = அவகுமிவ்கும் திரிகின்ற குளிர்த்தகாரதே! என்றபடி. அவரிக அநதரவகமாய்த திரியவல்ல காரதே என்றான்.

நமபிள்ளையிடு.—“நித்யகைவக்யத்துக்கு இடடுபமிறத்தவஸது இப்படி யிருக்கக் கடவதோ” என்று அறிவித்தால் ‘அத்தலையாலவரும் கைவக்யமும் நமக்குவிண்ணடா’ என்றிருந்தானாகில அவச்யம் வந்து அவரே னுடைப பிரிவுக்குச் சினாயாத என்னுடைய முடித்துவிடவேணுமென்று நீ காலப்பிடித்து வேண்டிக்கொள்கிறாள்.”

இப்பாட்டில் காற்று என்றது காற்றுப்போலே உலகுக்கு ஜிவநேஹதுவான ஆசாரியனைச் சொன்னபடி.

(9)

**உடலாழிப்பிறப்புவிடு உயிர்முதலாழிற்றுமாய் *
கடலாழிநீர்தோற்றி அதனுள்ளேகண்வளரும் *
அடலாழியம்மாளைக் கண்டக்காவிநுசொல்லி *
விடலாழிடடெஞ்சே விளையோமொன் றுமளவே. ***

(10)

10

ஆழி மடநெஞ்சே—	ஆழ்ந்த மடநெஞ்சே!;	கடல்	—	ஸமுத்திரத்திலே
உடல்	—	தோற்றி	—	ஆவிரப்பவிதது
ஆழி	—	அதன் உள்ளே	—	அக்கடலினுள்ளே
பிறப்பு	{	கண்வளரும்	—	சயனித்தருங்கின்ற
	{	அடல் ஆழி	{	திஷணமான சக்கரப்படை
வீடு	—	அமமானே	{	யையுடைய பெருமானே
உயர்	{	கண்டக்கால்	—	கண்டால்
	{	இது	—	இந்த நிலைமையை
முதல் ஆம்	{	சொல்லி	—	அவனுக்குச்சொல்லி
முற்றம் ஆய்	{	வினையோம்	—	பாபிகளான நாம்
	{	ஒன்று ஆம்	{	அவனோடு ஒன்று படும்
ஆழி நீர்	—	அளவு	{	வரையில்
	—	விடல்	—	விடாதே.
சு கால—காற்று என்னும் தொனிக்குப.				

§ கால்—காற்று என்றும் தொனிக்கூட.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “நாரணனறன் வாடாத மலரடிக்கீழ வைக்கவே வகுக்கின்” என்று கைங்கரிய ப்ரஸ்தாவம் வந்ததனால், தாய முலையை நினைத்த கனறுபோலே திருவுள்ள மானது பதறி உடலைவிட்டுப் புறப்படத் தொடங்கிற்று; அதனைநோக்கி நெஞ்சே! நம காரியம் ஒருவிதமாக நிஷ்கர்ஷமாகுமளவும் நீ எனனை விடாதே பிறுக்கவேணு’ மென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறாள். அன்றியே, தூதுவிடுகிற பிரகரணமாதலால் நெஞ்சைத் தூதுவிடுகிறாள் என்பாரு முளர். அப்போது, விடல் என்றது—அவனை விடவேண்டா என்றபடி.

முதலடிக்குப் பலவகையாகக் கருத்துக்கூறுவா: “உயிர் உடலாழிப் பிறப்பு வீடு முதலா முறறுமாய்” என்று அநவயிதது, உயிரினுடைய உடலாழிப்பிறப்பு வீடு முதலான முறறும் ஆவதற்காக என்று கொள்க. உடலாழிப் பிறப்பாவது—உடலிலே வட்டவடிவமான பிறப்பு: பிறப்பு வட்டவடிவமாயிருப்பதாவதென? என்னில், வட்ட வடிவமாக ஒன்று கீறி நல அதில் முதலும் முடிவும் கண்டுபிடிக்க வொண்ணாதயிருக்கு மன்றி, அதுபோலே பிறவிகு முதலும் முடிவுமில்லாமை கூறினவாறு அபபடிப் பட்ட பிறவிகு வீடு உண்டாவதற்காக—ஸம்ஸாரம் தொலைவதற்காக என்றபடி. வீடுமுதலா முறறுமாய்—மோக்ஷம் முதலான எல்லாப் புருஷாததங்கனையும் பெறு தற்காக என்க. ஸ்ருஷ்டிக்கு முக்கியமான பரயோஜனம் மோக்ஷமாதலால் அதனைச் சுட்டினபடி. ஆழிப்பிறப்பு என்றவிடத்தில் ஆழியென்று கடலைச் சொல்லிறறிய, கடல்போலே எல்லகாண முடியாத பிறப்பு என்னவுமாம்.

உயிர் எனபதை உள்ளவிடத்திலேயே வைத்து அநவயித்தலுமுண்டு,— உட லாழிப்பிறப்பு - ஜனமங்கனிதாறு முண்டான வீடு—சரீரத்தினுள்ளே சேருகிற, உயிர் முதலா—ஆத்மா முதலாக, முறறும் ஆய— எல்லாக்காரியங்களையும் முண்டாக்குகைக் காக என்று கொள்க. ஆய் - எச்சத திரிபு. பிறவினைப் பொருளாகொண்டது “பஹுஸ யாம் பரஜா யியேதி” என்ற உபநிஷத்தின் சாயையாலே எனபர்.

கடலாழி நீர்தோற்றி அதுள்ளுள்ளே கண்வளரும்—ஆழந்த நீரையுடைய கடலை முந்துற முன்னம் உண்டாகநி மேல ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றுக்காக அங்கே கண்வளராத ருளானின்ற. அடல் ஆழியம்மாளை—(1.) “நமமேல் வினைகடிவான - எப்போதுங் கை கழலாநெயியான்” என்கிறபடியே ஆசரித விரோதிகளைத் தொலைத்தற்காகத் திருவாழி யுங் கையுமாகவே கண்வளராதருளுகிறாள் போலும். கண்டக்கால்—அபபடிப்பட்ட எம்பெருமானைக் காண்பது அரிது, பாகயவசத்தாலே காணப்பெற்றால். இதுசொல்லி— நாடாத மலாநாடி நாடாறுமா நாரணனறன், வாடாத மலரடிக்கீழவைக்கவே வகுக் கின்” என்று மேற்பாட்டிற் சொன்ன விஷயத்தைச் சொல்லி என்றபடி. அன்றியே, இப்பாட்டின் முதலடியிற் சொன்ன விஷயத்தை என்னவுமாம். ‘இவ்வாதமா ஸம் ஸார்த்தில் கின்றாய் விட்டு நேகி விடுபெறுவதற்கன்றோ தேவரூடையகருஷி’ எனப் பாசா சொல்லி.

ஆழிமடநெற்றே! விளையோம் ஓர் நுளவும் விடல்—சுழன்று வருகிற பேதை நெருடே!, நாம் பிறந்ததற்குப் பயன அவரைக்கிட்டி அடிமைசெய்கையாயிருக்க, அது செய்பாதே இவ்வாய்ம பிந்திப் பரிதபிக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணிக்கிடக்கிற நாம்

அவரோடே சேருகிறவறையில் அவரை நி விடவேண்டா—அவரை விடாதே அநுவர்த் தித்து எனனைச் செர்க்கப்பாராய் என்றபடி. விடல்—எதிர்மறை வினைமுற்று. எனனை விடாதே என்றும் பொருளடிகாளளலாம்; ஆகையாலே உயிர்தரித்திருக்கப் பாரிக்கிறபடி. (10)

அளவியன்றவேழக்கத்தவர் பெருமன்கண்ணனை
வளவயல்துடிவன்குருகிச் சடகோபன்வாய்த் துரைத்த *
அளவியன்றவத்தாதி ஆயிரத்தாள்விப்பத்தின் *
வளவுரையால்பெறலாகும் வாணெய்தபெருமனோ. "

11

அளவு இயன்ற	—	எல்லையைக்கடந்த	அளவு இயன்ற	{	கட்டளைப்பட்ட [ஸகல லக்ஷண ஸம்பந்தமான]
எட்டிலக்கத்தவர் பெருமான்	{	எழுலகங்க ளி லு மு ள் ள சேதனாநருக்கும் தலை வனை	அந்நாதி	—	அநகாதித்தொடையான்
கண்ணனை	—	எம்பெருமானைக்குறித்து,	ஆயிரத்தான்	—	ஆயிரத்துக்குள்ளே
வளம் வயல் சூழ்	{	வளப்பமுள்ள கழனிகள் சூழ்ந்த	இப்பத்தின்	—	இருதப் பதிகத்தினுடைய
வண் குரு கூட	{	அழகிய திருக்கரிக்குத்தலை வராகிய	வளம் உரையால்	—	வளமாகிய சொல்லல்வினாலை
சடகோபன்	—	ஆழ்வார்	வான் ஒருது பெரு வனம்	{	பரமபதத்தில் சிறந்த செல்வமாகிய கைங்கரிய ஸம்பத்து
வாய்ந்து உரைத்த	—	அன்புபூண்டு அருளிச்செய்த	பெறல் ஆகும்	—	அடையலாகும்.

*** —இத திருவாய்மொழி கற்றாககுப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டும் பாசரம் இது. இத திருவாய்மொழியில் சொல்லாததிறத்தக கருவியும் திருநாட்டைப் பெறுதற்குப் பொதும என்கிறா.

எல்லையைக் கடந்திருக்கின்ற எழுவகைப்பட்ட உலகங்கனிலுமுள்ள சேதனவர்க் கத்திற்கு ஸ்வாமியாய் அடியவர்க்கு எளியமுன் கண்ணபிரானைக் குறித்து * நல்லார் நவில் குருடா நகரான் மாறன் சடகோபன் விண்ணப்பஞ்செய்ததும் கட்டளைப்பட்டது மான இவ்வந்தாதி யாபிரத்துளானம் இப்பத்துப் பாசரங்களிலுள்ள இனிய சொற்களைச் சொன்னமாத் திரத்திலும் திருநாட்டில் உததுங்கமான கைங்கரிய ஸாமராஜ்யம் பெறப் பட்டதற்கு மென்றாயிற்று.

கிழப் பத்துப் பாசரங்களிலும் ஆழ்வார் தாமரை தன்மையை யிழந்து வாசரம் கோசரமாகக் கதறி நின்றபடியைக்கண்ட பரம்பருஷன் 'இவ்வளவான நிலைமையிலும் நாம் மறைந்துகிடந்தோமாகில் இனி ஆழ்வாரை நிரந்தரவலகத்தவா இழக்கவேண்டும' என்று திருவுள்ளம்பற்றிப் பதறி யெழுந்தருளி லேவை ஸாதிகக, மகிழ்ச்சியோடே தலைக்கட்டப்படுகின்றதென்பது சொல்லத்தலை வளங்கும். ஆழ்வார் தம்மொரு வாக்கு வந்து முகங்காட்டினவனவையே கொண்டு 'ஏழலகத்தவர் பெருமான்' என்றார். எம்பெருமான் இப்போது முகங்காட்டா தொழியில் 'எம்பெருமான லொகநாதனல்லன்' என்று சொல்லி முடிக்க வேண்டியதாகும்போலும். கண்ணனை என்றதும் ஸாபிபராயம்: இவகே நம் பிள்ளை யீடு:—“இவ்வளவிலே வந்து முகங்காட்டிறிலென்கிற குறந்திர வந்து முகங்காட்டுகையாலே ஆசரித ஸுலபனான். * பத்துடையடியவில க்ருஷ்ண

வதாரத்திலே அநுபவிக்கப் பாரித்து, அது கிடையாமையாலே தூது விட்டாராகையாலே இயகு முகங்காட்டினுன க்ருஷ்ணனெனனவுமாம். இததால், அவனுடைய மேனமையும் யெனலபயமும் நிலைநின்றது இவர்க்கு முகங்காட்டின பின்பாயிற்றென்றபடி.”

ஸம்ஸாரத்திலே சுருங்கியிருத்தலாகிற நிலைகழிந்து பரமபதத்திலேபோய ஸவஸவரூபத்தைப்பெற்று விரிதலாகிற பேறு இப்பதிகத்திற்கு உரைக்கப்பட்டதாயிற்று.

நானகார் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயா திருவடிகளே சரணம்

திருவாய்மொழி முதற்பத்து

ஸந்தாத் திருவாய்மொழி—வளவேழலகு.

அவதாரிகை. ஆழ்வாரா ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு குணத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு வருகின்றானேரு. முதல் திருவாய்மொழியில் பரததுவத்தைப் பேசினார். இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் பஜநீயத்வத்தையருளிச்செய்தார். மூன்றாம் திருவாய்மொழியில் ஸௌலபயத்தை வெளியிட்டார். கீழ்த் திருவாய்மொழியில் அபராதஸஹத்வத்தை ஆவிஷகரித்தார். இத் திருவாய்மொழியில் சிலகுணத்தை விளக்கியருளுகிறார்.

எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களெல்லாவற்றினும் சில குணமென்பது மிகச் சிறக்கும். பராதபரான தான நமபோலவாருடைய அறபத்தனத்தைச் சிறிதுங் கணிசியாது தன்னையே தாழ்விட்டுக்கொண்டு நமபோல புரையறக் கலந்து பழகுந்தனமையே சிலமெனப்படும். இது ஸௌசில்யமென்றும் வழங்கப்பெறும். “மகதோ மகதைஸஸஹ ரீரந்திரேண ஸம்சரேஷ் ஸௌசில்யம்” * என வடமொழியாளர் இக்குணத்திற்கு லக்ஷணங் கூறுவார். மஹானுயிரூப்பவன் மந்தாகளோடு நெருங்கிய பழகுவதே சிலம் என்றவாறு.

நாம் என நும் டொல் பொதுப்பெயராக ஸகல குணங்களையுஞ்சொல்லக்கடவதெய்யினும் ஸௌசில்ய மென்றும் குண விசேஷத்திற்கு இது சிறப்புப் பெயராகவும் வழங்குவதுண்டு. ஸ்ரீராமாயணத்தில் வாலமி மஹாவி நாரதமா முனிவரை நோக்கிச் சில மொழிகள் கெடாதாகக் கூறுவிடத்து [முதல் ஸாகத்தில்] * கொ ந்வஸமிந் ஸாமபாதம் லோகே குணவாந கர ச வியாவாந? * என்னும் சலோகத்திலுள்ள குணவாத் என்பது ஸௌசில்ய குணத்தையுடையதெனேற ஆசிராயர்கள் வியாககியானருசெய்தருளினர். ஆளுவந்தாரும் தமது ஸந்தாத்ர ரத்தத்தில் “வசி வதாந்யோ குணவாத் ருஜுச சுசி: மருது தயாலா மதுரஸ ஸதிரஸ ஸம்: - கருதி கருதஜஞஸ தவமஸி ஸவபாவதஸ ஸமஸித கல்யாண குணாமருதேததி.” என நும் சலோகத்தில் குணவாத் என்ற பதத்திலேயே எம்பெருமானுடைய சிலகுணத்தை யருளிச்செய்தாரென்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது, இதனும் சிலகுணமே மிகச்சிறந்ததென்பது பெறப்படும்.

அவதாரங்களில், குஹபபெருமான, வானர முதலிகள், விபீஷணர்வான் போல்வார் இரத்திலே விளங்குக காட்டப்பட்ட குணமாயிது. (1.) “ஏழை யெதலன் நெய்மக டெனா னுதிருங்கி மறவறகிள பருள சுரந்து, மாழைமான் மடநொக்கியுனதொழி உம்பி யெய்யி யெனடுறழிந்திலே, உகந்து தொழுவ நெயனக்கிவ கொழி யெனா நொபகனவந் தடிபெயா மனத்திநுதிட” எனபது முதலான பாசரங்களில் இந்த சிலசொந்தந்தையெ வாய வெருவி நைந்து கரைந்து நூவுங்கள்.

எம்பெருமானது துமயாவற்ற பெருமையையுந் தமது மிக்க நகர்வியந்தையும் அநுஸந்தித்த ஆழ்வார் “அமமா னுழிப்பிரான்வன எவ்விடத்தானயா னர்” என்றுமா போலே, இப்படிப்பட்ட பரம புருஷனை நாயினுங் கடைக்கட்ட நாம் நெனடிக் கெடுத்தல் தகுதிமாவென்று சிந்தித்து அவனறனடு னுடு ரோ ஓருயதது நெகிழ்ப்புக, எம்பெரு மான தனது சிலகுணத்தைக் காட்டி ஆழ்வாரைத் தனடு னுடு சோததுகொள நுகினா னெனபது இது திருவாய்மொழியின் பரமமயம்.

மேழத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் வாராமகோரமான வருத்தத்தைக் காட்டி மிக்க ஹாஹாகாரத்தோடிருந்தவர், போருளபொயிம நின்ற அனுக் வந்த எம்பெரு மாணக்கண்டவாறே பதறிக் கல்லிடு சயய பராபதமாயி ருக்க, ஓசசியா நுஸந்தாந் தாதலே நெகிழ் நினைப்பதற்கு அடி என? எனின்; அளவுகடந்த ஆசையோடு அவனைத் தழுவி முழுசிப்பரிமாற அபேக்ஷித்தாரெனபது உணமையே. அவனும் தன்னுடைய பெருமை யெல்லாம் பொலியவந்து நின்ற வாறே அப்பெருமையிற் கணவைத்து ஆசசரியப்பட்ட ஆழ்வார் உடனே தமது சிறுமையையும் நீனைக்கப்பெற்று “ஐயோ! நாமெங்கே, அவ னெங்கே; * பொயந நின்ற நூலமும் பொலலாவொழுகு மழக்குடம்பு முடையோ மான நாம* அமலன் விமலன் நிமலன் நினைமலனென்னுமபடியான அவனோடே கலந்தால அப்பாருசுடாச்சோதிக்கு ஒரு அவத்யம் விளையுமே” என்று திருவுள்ளத்திலே தோன்றி இரூயக்கப்படுக்கா ரெனறவிதற்கு நாம் எனன காரணம் கூறவல்லோம். எம்பெரு மாறுடைய பெருமை படுத்துகிறபாடு இது எனனலாமத்தனை.

ஆனவந்தாரும் ஸ்தோத்தர தந்தில் * விராஜமாநோஜ்ஜ்வல பிதவாஸஸம் * என்ற முபபத்திரணடாம் சலோகம் முதலாக * அசிந்த்ய நிவ்யாந்புத * இத்த்யாதியான நாற்பத்தைந்தாம் சலோகமளவும் எம்பெருமானை அறபுதமாக வருணித்து, அதற்கு மேல * பவநதமேவாநுசரந்நிரந்தரம் பாசாந்தரி சேஷமநேராதாந்தர*, கதாஹமை காந்திக் கிதய கிங்கர: பரஹாஷயிஷ்யாயி ஸநாதஜீவித: என்ற சலோகத்தினால் - ‘கீழே வருணிக்கப்பட்டபடி ஸவரூப ரூபகுண விபூதிகளால் பரிபூரணரூப நித்யவிபூதி யிலே குறையின்றி யெழுந்தருளி யிருப்பவனா னானனை நித்த்யரூபவம்பணணி உன திருவுள்ளத்திலிருந்த வருத்தத்தைத் திராது மகிழ்விப்பது என்றைக்கோ? இடை விடாமல் உன்னையே சூழ்ந்துகொண்டும் நீ தவிர மற்ற விஷயங்களில் நசைக்கை அடி யோடு ஒழித்து விட்டுமே ராச்வதமான கைவகரியத்தைச் செய்துகொண்டும் என்றைக்கு நான் உன்னை உகப்பிக்கப்போகிறேனோ?’ என்று தமமுடைய பாரிபரை அளவின்றிக் காட்டியிடும், அதற்கடுத்ததான * திகசுசிமவிநீதமநிராததயம் மாமலஜ்ஜம பரமபுருஷ’ யோஹம் யோகி வர்யாகாகண்யை: விதிசிவஸநகாத்யை: த்யாநுமதயந்ததாராம் தவ பரிஜநபாவம் காமயே காமவருத்த: * என்ற சலோகத்தினால் “அவன எங்கே! அத

மாதமனான நான் எங்கே!; தேவர்களுக்கே அர்ஹுமான புரோடாசத்தை நாய விரும்பு வதுபோலன்றோ மஹானகளுக்கே அரஹுமான அவனுடைய கைங்கரியத்தை நாயி னேன விரும்புவது, மதிக்கெடுப்போய் இப்படியும் விரும்புவேனோ? ஸமஸார நரற்றமே அறியாத நித்யஸூரிகள ஆசைப்படவேண்டும்தான நித்ய கைங்கரியத்தை நித்ய ஸம ஸாரியான நான் ஆசைப்படுவதானது ராஜபோகயமான அனனத்திலே விஷத்தைக் கலப்பதுபோலாகுமன்றோ? ஹாஹா!; எனன் ஸாஹஸமான காரியஞ்செய்யத் துணிந் தேன்!—என்று தமமைத்தாமே வெறுத்துக்கொண்டார். இத்தகையதான ஆளவந தாருடைய அநுஸந்தானம் இத் திருவாய்மொழியி லாமுவாருடைய அநுஸந்தானத்தை அடியொற்றிநிபடியா மென்றுணராக.

கூரத்தாழ்வானும் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் இப்படியே முந்துற பகவதது பவத்தில் தமக்குண்டான பெருநசையைப் பல ச்லோகங்களாலே வெளியிட்டருளி, உடனே * அமஹ: ப்ரஸஹ்ய விரிக்ருஹய * இதயாதி ச்லோகத்தாலே தமமுடைய அயோக்யதையை நோக்கி அகலப் பார்த்தார்.

அவரது திருக்குமாரரான பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸுவத உத்தர ச ல வ வண்ணமே “காபபஜந்மஜாராமருதிக்கிலசகர்மஷ்டோமிக:; சவேவ தேவவஷ்டகருதம த்வாம் ச்ரியோர்ஹமகாமயே. * என்றருளிச்செய்தார்.

ஆக இந்த ஸ்ரீஸூகதிகளெல்லாவற்றிலும்—‘பகவத்கைங்கரியத்தை பூசைப் படவும் வேணும், உடனே அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து அநுதபிக்கவும் வேணும், என்கிற சாஸ்த்ராத்தமே சிஷிக்கப்பட்டதாகும். எமபெருமானுடைய ஒவ்வொரு குணமும் சேதநர்களிடத்தினுள் தூக்குணங்களினாலேயே விளக்கமுற ததக்கது. நாமும் எமபெருமானைப்போலவே குணசாலிகளாக இருந்திடடோமாகில் அவனது ஒரு திருக் குணமும் விளங்குதற்கு ஹேதுவேயில்லையாகும் நாம் துக்கிகளா யிருந்தால்தான் அவனுடைய தயாகுணம் ஒளி பெறும். நாம் தோஷபூமிஷ்டர்களா யிருந்தால்தான் அவனுடைய க்ஷமாவாதஸல்யாதிகள் ஒளிபெறும். இந்த ரீதியிலே அவனுடைய சில குணம் ஒளிபெறுதற்கு நமமுடைய நைசசியம் இன்றியமையாததாம். அப்படிப்பட்ட நைசசியத்தின் அநுஸந்தான முகத்தினால் இத் திருவாய்மொழியில் எமபெருமானது சிலகுணத்தை அநுபவிப்பதும் வெளியிடுவதுமாயச் செல்லுகிறாரென்க. (*)

வளவேழல்கின்புதலாய வாறே ரிறையையருளினேயென் *
களவேழ்வேன்னொய்தொடுவுண்ட கள்வாவென்பப்பின்னையும் *
தளவேழ்முறுவல்பின்னாக்காய் வல்லாஹுயர்தலைவனுய் *
இளவேறேழுந்த டுவிய எந்தாயென்பந்நினந்துநந்தே. *

(1)

வனம்	—	வளப்பம்பொருந்திய	சீனத்து	—	மனத்தினால் தியானித்து
எழ் உலகின்	—	எழுலகத்திற்கும்	ரைந்து	—	உடம்பும் கட்டுக்குலைந்து
முதல் ஆய	—	முதலாகிய	களவு எழ்	{	‘களவுத்தொழில் விளங்கும்
வாறோ	{	நித்யஸூரிகள நாதனை எ.ம	வெண்ணெய்	{	படி வெண்ணெயை
இறையை	{	பெருமானே,	தொடுவுண்ட	{	ஒளித்தண்ட கள்வ
	{	போக்கவொண்ணாத பாப	கள்வா என்	{	னே! என்று சொல்லி
அரு வினையேன்	{	த்தை யுடையேனாகிய	பன்	{	யழைக்கின்றேன்;
	{	நான்	பின்னையும்	—	அதற்குமேலும்

தனவு ஏழ்	{	மூல்லை யரும்புபோலத்	{	இன	-	இனமைதங்கிய
முழுவல்		தோன்றுகிற புண்ணை		வறு எழும்		-
பின்னைசுரு ஆய் -		நப்பின்னைப் பிராட்டிககா		தழுவி		- அனைத்துமுடித்த
வல் ஆனாய்	{	சிறந்த இடையா தலைவ	{	எந்தாய்	-	என் ஸவாமியே !
தலைவன் ஆய்		னும் வந்து		என்பன்		-

* * *— அயாவறுமமராகளென்றிருக்கும் நித்யஸூரிகளாலே அநுபவிக்கத்தக்கவனான எம்பெருமானே அந்தோ! நான் மனமொழி மெய்களினால் தூஷித்துவிட்டேனோ யென்கிறேன். இவாதாம் தூஷித்தமை என்னொன்றில, சில சேஷிதங்களைச் சொல்லி இவற்றைச்செய்த எம்பெருமானே! என்று அழைப்பதெல்லாம் வாயினால் தூஷித்தபடியாம்; அவனையும் அவனது சேஷிதங்களையும் சிந்தித்ததானது நெஞ்சினால் தூஷித்தபடியாம், இங்ஙனம் நெஞ்சினால் நினைத்ததனையும் வாயவிட்டுச் சொன்னதனையும் உடல் சிதிலமாகப் பெற்றமை சரீரத்தினால் தூஷித்தபடியாம்.

எம்பெருமானையே சிந்தியுங்கோளென்றும், அவனையே வாயார வாழ்த்துங்கோளென்றும், அவனையே சரீரத்தாலும் அணைக்கப்பாருங்கோளென்றும் கீழும் மேலும் பன்முறையும் பிறர்க்கு உபதேசிக்கின்ற இவ்வாழ்வார இப்போது இங்ஙனம் அருளிச் செய்வது ஸாவாத்மநாதம்முடைய நைச்சியத்தை வெளியிட்டுக்கொள்ளுகிற ஒரு முறையாகும். இந்தநடையை அடியொற்றித் திருவாங்கத்தமுதனரும் இராமாநுச தூற்றந்தாதியில் “போற்றருஞ் சிலத்தி ராமாநுச! நினபுகழ்தெரிநது சாற்றுவனேல் அது தாழவு, அதுதிரில் உன சோதனக்கு ஒரேற்றம்” என்றருளிச்செய்திருப்பதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

“வளவேழலகின் முதலாயவானேரிறை” என்பதனால் சாமானியரால் எடுத்த துரைக்கத்தகாத பெருமையுடைமை எம்பெருமானுக்கு நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. அருவினையேன் என்றதனால் பகவத்கிஷயத்தில் சிறிதும் வாயவைக்கத் தகுதியின்மையாகிற தமது தாழவு தெரிவிக்கப்பட்டது.

வளம் என்பது ஏழலகிலாவது, ஏழலகின் முதலவனாகிய எம்பெருமானிடத்திலாவது வாழினிடத்திலாவது விசேஷணமாக அகவயிக்கலாம். “வளவேழலகின் முதலாய” என்பதனால் லீலாவிபூதி நாயகதவமும் “வானேரிறை” என்பதனால் நித்யவிபூதி நாயகதவமும் சொல்லிறறாக உபயவிபூதிநாதனென்று பெருமையின் எல்லை சொல்லிறறாயிற்று.

அருவினையேன் = சாஸ்த்ரஜ்ஞாகள ஆதமஸவ்ருபத்தை ஞானத்தையிட்டும ஆனந்தத்தையிட்டும நிரூபிப்பாகள; ஆழ்வார அங்ஙனன்றியே பாபத்தையிட்டே ஸவாதமஸவ்ருபத்தை நிரூபிக்கிறா கானமின. பாபமே வடிவெடுத்தவன் நான் என்கிறா, மிகவும் தர்மசீலனாயிருப்பானென அறிவுகலங்கி விட்டிலே நெருப்பையிட்டுப் பிறகு ஸத்வம் தலையெடுத்தவரே ‘அந்தோ! பாபியேன்! அகருதயம் செய்துவிட்டேனே!’ என்று அநுதபிக்குமாபோலே, ஆழ்வாரும் எம்பெருமானே விருப்பினதற்கு அநுதபிக்கிறபடி என்னே! பாரீர்.

நீசராகக்கொண்ட தாம எம்பெருமானைச் செய்தது என்? எனன், அதனை மூன்றடிகளால் அருளிச்செய்கிறார். வெண்ணைய திருடின களவனே! என்றும், நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக எருதுகளேழையும் வலியடக்கினவனே! என்றும் தாம சொல்லி விட்டாராம்; இதற்கே அநுதபிக்கின்றாராயிற்று. மேற்குறித்த இரண்டு வராததை களும் வஸ்துஸ்திதியைச் சொல்வனவே யானாலும் எம்பெருமானுக்கு ஸந்தோஷ ஹேதுவான விளிகளே யானாலும், அந்த வராததைகளைச் சொல்லி எம்பெருமானை யழைப்பதற்கு உண்மையான பரிவுடையாரன்றோ அாஹதையுள்ளவாகள, யேசானைப் பிராட்டி, நப்பின்னைப்பிராட்டி போல்வாரா உள்கனிந்து உருகிச் சொல்லவேண்டிய வார்த்தைகளை அநுவாதஞ் செயயவும் எனக்குத் தகுதியில்லையே!, அந்தோ! நாயி னேன் சொல்லிவிட்டேனே! என்று அநுதபிக்கின்ற முகத்தாலே தமமுடைய பரம ரைச்சியத்தை அநுஸந்தித்தாராயிற்று.

தொடுவுண்ட கள்வா! = களவினால் உண்ட களவனே! என்றபடி. † “மாயை தொடு படடிமை வஞ்சனையாகும்” என்றது காண்க திருவாய்ப்பாடியில் கண்ண பிரான அடிக்கடி வெண்ணைய களவாடி அமுதுசெய்தமை பிரஸித்தம்.

கள்வா! என்பன் எனறவிடத்து, தூற்றெட்டுத் திருப்பதியநதாதிபில் பிள்ளைப் பெருமானையங்கா “பண்டேயுன்தொண்டாம பழுவிரையென்ன தென்று, கொண்டேனைக் களவனென்று கூறுதே - மண்டலத்தோரா, புளவாய் பிளந்தபுயலே! உனைக் கச்சிக் களவாவென்றே துவதென்கண்டு?” என்றாரைத்த பாசரமும் அதன் உருக்க மான பொருளும் உணர்த்தக்கது. (இதன் கருத்து.) ஒருவாககு உரிய பொருளைத் தன்னதாகக் கொள்வது களவ மெனப்படும். ஆகவே அநாதியாக உனக்கே உரிய தாயக்கிடந்த ஆத்மாவை நான எனனுடைய தென்று கொண்டிருக்கிறேனதலால் எனனைக் களவனென்று சொல்லத்தகும். உலகத்திலுள்ள பொருள்கள யாவும் நின் னுடையனவே யாதலால் வெண்ணைய கொள்ளுதல் முதலிய தொழில்களைச் செயயி னும் உன்னைக் களவனென்று கூறுதல் தகாது; இவ்வாறிருக்க, இத்தன்மையை ஆயந தறியாமலே என்னையானோ திருவடிகொண்ட பெருந் திருடனாகிய எனனைக் களவ னென்னுமல் ஸாவஸ்வாமியான உன்னைக் களவனென்பது எனன் பேதைமை! என்று சமத்தாரந்தோனறக் கூறியவாறு.

பின்னைக்காய் இளவேழமுந்தழுவிய வரலாறு— குமபனென்றும் இடையா தலைவனது மகளாயும் நோர்த்தவியின் அம்சமாகப் பிறந்ததனால் நீளா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளுமான் நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்காக அவள தந்தை கர்யாசலகமாகக் குறித்தபடி யாவருக்கும் அடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழ் எருதுகளையுங் கண்ணபிரான ஏழ் திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ் செய்துகொண்டா னென்பதாம்.

வல்லாயுயர்தலைவனும் -- ‘வல்’ என்கிற அடைமொழி பச்சகளுக்கு மாகலாம் ஆயாக்குமாகலாம், ஆயா தலைவனுக்கு விசேஷணமாவதிலே ஸவாரஸையமுண்டு— இடையர்களில் கொழித்த இடையன் என்றபடி: இடைச்சாதியன் என்பதை மற்ற இடையர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகக் காட்டிக்கொள்பவன் என்றவாறு. இதற்கே நம பிள்ளையிடு:—“உடம்பிருக்கத் தலைகுளித்தும் தலையிருக்க வுடம்பு குளித்துமிதே திர்.

வது; (இடையா) காத்திகை புதியதுக்குக் குறித்தார்களாகில் இவன் அதுவாறு செய்
யாதே இடைத்தனத்திலே ஊன்றி விறகும்படியைச் சொல்லுதல், இப்படி யிருக்கி
ல்லலது பெண் கொடாகளிறே இடையா."

என்பன், நினைந்து, நைந்து என்ற மனநிலைவும், எம்பெருமானை மனமு
காரணங்களினாலும் தாம் கெடுத்தமையைக் கூற்றாவர், என்பன்—எருதே டுட்க்த
செயலுக்குத் தேற்ற நபினைப்பிராட்டி சொல்லும் பாகுததைச் சொன்னான்,
இது வாயாலே கெடுத்தமை. நினைந்து—ஒரு வாகுததைச் சொல்லுமீபாது முதல்,
நெருசினால் நினைந்த சொல்லிவணங்கதலால் நினைந்தது செய்தான், இது மனத்தி
னால் கெடுத்தமை. நைந்து=அருதச் சொல்லிச் சொல்லுமீபாது மெய்யன்புடை
யாகக் குப்பல உடலம் நீராயலேத்து கரைந்துருகு தனமையை அபிநயித்தான்; இது
மெய்யினால் கெடுத்தமை.

(1)

நினைந்து நைந்து நன்கரைந்து நுகி இமையோர்பலரும் மூலிவரும் *
புனைந்தகண்ணிநீர்சாந்தம் புகையோடேத்திவணங்கினால் *
நினைந்தவெல்லாப்பொருள்கட்கும் வித்தாய்முதலிச்சிந்தையாமே *
மனஞ்செய்தானத்துவப்பெருமை மாதனுதோ? மாயோனே! *

(2)

மாயோனே!	{ ஆச்சரியமூன எம்பெரு மானே!	புகையோடு	- தூபத்தையும்
இமையோர்	-(பிரமன் முதலிய) தேவர்களும	எந்தி	- கையிலேத்திக்கொண்டுவந்து
மூனிவரும்	{ (எகன் முதலிய) சிவதி களுமான	வணங்கினால்	- தொழுதால்,
பலரும்	- பலபேர்களும்	நினைத்த எல் லாம் பொருள் கட்கும்	{ நினைக்கப்பட்ட லகல் பதார்த்தங்களுக் கும்
நினைந்து	{ (உனது குணங்களைச்) சிங் தித்து	வித்து ஆய்	- மூலமாகி
கைந்து	{ (அசனிலே) சரீரமும் கட் டுகளுலேத்து	முதலில் சிதை யாமே	{ ஸ்வரூபவிகாரம் பிறவாத படி
உன்கரைந்து	- மனம் கரைந்து	மனம் செய் ளுனத்து	{ மனத்தினால் செய்யப்பட்ட ஸகல்பருபமான ஞானத் தையுடைய
உருகி	- கெழிந்து	உன்	- உன்னுடைய
புனைந்த கண்ணி	{ தொடுக்கப்பட்ட மாலை களையும்	பெருமை	- பெருமையானது
நீர்	- திருமஞ்சனத்தீர்த்தத்தையும்	மாசு உணுதோ	- அழுக்கடையாதோ?
சாந்தம்	- சாதுப்படியையும்		

* * * —சிறப்பாடடைக காட்டிலும் இப்பாட்டுப் பாட விலக்கமானது. சிறு திருவாய்
மொழிகளில் தாம் சொன்ன சொற்களுக்கு அநுதாபம் காட்டினா சிறப்பாசரத்தினால்,
சிறப்பாசரத்திற் கூறியதற்கும் அநுதாபம் காட்டுகிறா இப்பாட்டில். எம்பெருமானை
கெடுத்துவிட்டேனென்று சொல்வதற்கும் நான் அதிகாரியல்லேன, என அதிகாரத்
திறகுட்படாத வார்த்தையை நான் சொல்லிவிட்டேனே யென்று தடுமாறுகிறா.
அதாவது என்ன? எனின், 'பகவத்விஷயத்தில் அதிகரிப்பதற்கு நான் அர்ஹஸல்லேன்'
எனப்பதுதான் சிறப்பாட்டில் தெரிவிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு சொல்லிவணங்குமானால்
என்கிற நியாயத்தினாலே பகவத்விஷயத்தில் அதிகரிக்கப் பரஸுதி தமக்குணடென்பது

ஒருவாறு விளங்கிவிடுகின்றது. அப்படி ஆகேபத:பரஸக்தமாகிற அதிகாரமும், தமக்கு அஸஹயம் போலும்; நான் வாய் மூடிக்கொண்டிருக்கவேண்டுமேயென நினைத்து வாய் திறந்து 'அநர்ஹன்' என்று சொல்லுவதோடு 'அநர்ஹன்' என்று சொல்லுவதோடு ஒரு வாசியில்லை யென்று திருவுள்ளம் பற்றுகிறா. வேதத்தை அதிகரிக்கத்தக்காத யோநியிலே பிறந்தவொருவன் "எனக்கு வேதம் தெரியாது" என்று உள்ளதையே சொல்வதுங்கூட அவதயமாம், ஏன்? வேதம் தெரிந்துகொள்வதற்குத் தனக்கு பரஸக்தியுண்டுபோலவும் ஆனால் அதைத் தான் தெரிந்துகொள்ள முயலவில்லைபோலவும் அந்த வார்த்தையினால் தொனிக்கக்கூடு மாதலால்.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலே ஸ்ரீரங்கநாதனைத் துதிப்பதாகத் தொடங்கி பகவத் குணங்களின் எல்லையினமையையும் தமது ஐஞ்ஞான சக்திகளின் புனமையையும் நோக்கி *ஸதுமேஹ வயம் கிமிதி தம் ந சக்நும: * என்று அவனைத் துதிக்க எனது லாகாது என்று சொன்னார்; உடனே இங்ஙனஞ் சொல்வதற்கும் தமக்கு அதிகாரமில்லை யென்பதை *யதி மே ஸஹஸரவதநாதிவைபவம் நிஜமாபபயேத ஸ கில ரங்க சந்த்ரமா:, அத சேஷவத் மம ச ததவதேவ வா ஸதுதிசக்த் யபாவவிபவேபி பாகிதா * என்ற அடுத்த ச்லோகத்தினால் அருளிச்செய்தார்; அதுவும் இங்கு உணரத்தக்கது.

கீழ்ப்பாசரத்திற் கூறிய விஷயத்திற்கும் அநுதாபரூபமாக இப்பாசரம் அமைந்திருக்கின்ற தென்னும் விஷயம் இப்பாட்டில் எந்த ஸ்ரீஸூக்தியினால் தெரிகின்றது? என்னில்; இப்பாசரத்தின் தாற்பரியத்திலிருந்து தொனிக்கின்ற தாற்பரியம் இது அதனை விவரிக்கின்றேன்;—விலக்ஷணங்களான பிரமன முதலிய தேவர்கள் நியமங்களோடு உன்னை ஆசரமித்தாலுங்கூட, அப்படிப்பட்ட அவர்களின் ஆசரயணமும் உனது சிறந்த மேன்மைக்குக் குறையாகுமன்றோ என்பது இப்பாட்டில் ஸபஷ்டமாகச் சொல்லப்படுகிற அர்த்தம். கீழ்ப்பாட்டில் தாம் பண்ணின ரைசயாநுஸந்தானத்தைப் பண்ணுவதற்கு அந்த இமையோர் தாம் அதிகாரிகள் என்பது இதன் தாற்பரியமாக முடிந்தது. அப்படி உயர்ந்தோர் பண்ணவேண்டிய ரைசயாநுஸந்தானத்தைப் பண்ணுவதற்கும் நான் அதிகாரியல்லேன என்பது அதன் பரமதாற்பரியமாகுமென்றுணராக.

ஆழ்வார் இங்ஙனம் அருளிச்செய்வதிலிருந்து பல சங்கைகள் உதிக்கும்; எங்ஙனையெனினில்; பிரமன சிவனின்றிரன முதலான தேவர்களுங்கூட எம்பெருமானைத் தொழுவதற்கு யோக்யதையுடையாரல்லா என்று இங்குச் சொல்லுகின்ற ஆழ்வார் தாமே பலவிடங்களில், அத்தேவர்வரின் தொழுகையை எம்பெருமானுக்குச் சிறப்பாக அருளிச்செய்கிறாரே; அன்றியும், 'அத்தேவர்கள் தாம் எம்பெருமானைத் தொழுவதற்கு உரியார்' என்றும் அருளிச்செய்கிறாரே, அன்றியும், ஒருபடியாலும் எம்பெருமானைத் தொழுவதற்கு யோக்யதையற்றவராக இப்போது தம்மைச் சொல்லிக்கொண்டவிவா மேலே பலவிடங்களில் அவனையே தொழுவதுமாய் அவனையே தொழக் காதலிப்பது மாய்ப பாசரங்களருளிச்செய்கிறாரே; இவையெல்லாம் ஒன்றோடொன்று முரண்பட்டிருக்கவில்லையா? எவ்வண்ணம் பொருந்தும்? என்று சிலா சங்கிக்கக்கூடும். இவை பரஸ்பர விருத்தங்களான விஷயங்களல்ல, எம்பெருமானது ஒப்புயர்வற்ற மேன்மையை விளக்கும்போது பேசுகிற பாசரங்களும், அவனது சிலகுணத்தில் காலதாழ்ந்து உருகி உளஞ்ழைந்து பேசுகிற பாசரங்களும் ஒன்றோடொன்று முரண்படுமவை

யல்ல; “எனதாவிதந்தொழிந்தேன்” என்று முந்தற ஆத்ம் ஸமர்ப்பணம் பண்ணுவதும், உடனே “எனதாவியார் யானார் தந்தே கொண்டாக்கினை” என்று அந்த ஆத்ம் ஸமர்ப்பணத்தையும் மறுப்பதும், மறுபடியும் “தாளாகளையெனக்கே தலைத்தலைச் சிறப்பத்தந்த பேருதவிக் கைம்மாறாத், தோளகளை யாரத்தழவி யென்னுயிரை அற விலைசெய்தனன் சோதி!” எனபதும் ஆகிய இவையெல்லாம் தனித்தனி சாஸ்திராத் தங்கள் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும் நியாயம் இவ்வுங் கொளளத்தக்கதாம்.

நினைந்து தைந்து உள்கரைந்து உருகி = இச் செயல்கள் எம்பெருமானை வணங்குகின்ற இமையோராக ஏறடையவை. அவர்கள் எம்பெருமானை வணங்குதற்கு உடலாகச் சூட்டு நன்மால்களையும் நீர் சுடர் தூடங்களையும் சேகரிக்கும்போது நினைப்பதும் நைவதும் உள்கரைவதும் உருகுவதுமாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது ‘இவ்வுபகரணங்களை எந்திக்கொண்டு நாம் பகவத் ஸந்நிதியிலே சென்றால்; பகவான் நமமைக்குவிரக் கடாக்கிப்பனனேரு?’ என்று நினைப்பர்களாம்: பிறகு அந்தக் கடாக்கை தாரைகளை மாநஸாநுபவமாக அநுபவித்து அவயவங்களில் சில விகாரம் பெறுவர்களாம், அதன்பிறகு நெஞ்சம் கட்டுக்குலைந்து மங்குவார்களாம். இப்படியெல்லாம் ஆகிறவர்கள் ஆரென்னில்;

இமையோர் பலரும் முனிவரும் - பிரமன் முதலிய தேவர்களும் ஸகஸநந்தநாதி மஹாஷிகுளமாம். அத் தேவர்கள தாம் தங்களையே பரதெயவமாக அபிமானித்துக் கொண்டு அஹங்காரிகளாயிருப்பதாகச் சொல்லும் புடைகளும் பலவுண்டாதலால் அவற்றோடு விரோதம் சங்கிக் கொண்ணுதபடி நம்பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார்— “இவர்கள், ரஜஸ்தமஸஸுக்களாலே அபிபூதரானபோது பண்ணும் தூராமம் கனத்திருக்குமாபோலே யாயிற்று ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது பகவத்குணநுபவம் பண்ணி சிதிலராமபடியும்” என்று.

தேவர்கள் முகநுணங்க ஏற கலசப்பெற்றவர்களாதலால் ரஜஸ்தமோகணங்கள் மிக்கிருக்கும்போது அஹங்காரம் பாராட்டுவர்கள்; ஸதவகுணம் தலையெடுத்தபோது ‘ஆழ்வாரகளும் இவர்கட்குக் கீழ்ப்படியுதான்’ என்றும்படியாகவே அகாதமாக அவகா லிபபர்கள் என்றவாறு. ஆகவே, அவர்கள் ஸதவகுணம் தலையெடுத்திருக்கப்பெற்ற நிலைமை இங்குச் சொல்லப்படுகின்றதெனக்கொள்க. இவ்வளம் ஸத்வகுணமடியான பரோமமுடையவர்களாதலால் ஆதரத்தோடு தொடுத்த மால்களையும் அரக்கிய பாத்ய ஆசமநீய திராதங்களையும் சாத்துப்படி தூபதிபங்களையும் எந்திக்கொண்டுவந்து வணங்குகின்ற னாராம்.

“வணங்கினால் உன் பெருமை மாகுணத்தோ” என்று அந்வயம். இப்படிப்பட்ட ஸாமான்யர்கள் வணங்கும்படியாயோ உன் பெருமை யிருப்பது? ஏறக்குறைய உனனோடு ஒத்திருப்பார வணங்குவதன்றோ உனக்குத் தகுதி. ‘சிவகத்தைச் சில எழுத்துகள் வணங்கின’ என்றால் அது எப்படி பரிஹாஸமாகுமோ அப்படியே இவர்கள் உன்னை வணங்கினார்களெனபதும் பரிஹாஸமாயத் தலைக்கட்டுமதன்றோ என்கை. இதனை மெய்ப்பித்தற்பொருட்டு எம்பெருமானுடைய அஸாதாரணமான வொரு பெருமையை ஒன்றரையடிகளால் அருளிச்செய்கிறார்—**நினைந்தவென்று தொடங்கி.** புருஷார்த் தோபயோகியான கரணங்களேபரங்களை ஸமஹார ஸமயத்திலே யிழந்து இறக்கொழிந்த

பறவைபோலே யிருக்கு மிருப்பிலே எம்பெருமான து திருவுள்ள ல் ஐயோ' என்று ஓர் இரக்கரினைவு உண்டாகுமன்றோ; அப்படிப்பட்ட நினைவுக்கு லககாந எல்லாப் பொருள் கட்கும் என்றபடி.

வித்தாய் முதலில் சிதையாமே—உலகத்தில் ஓவ்வொருகாரியப்பொருளுக்கும் உபாதாநகாரணம், ஸஹகாரிகாரணம், நிமித்தகாரணம் என மூன்று காரணங்கள் இன்றியமையாதவை. அப்படியே ஜகத்துக்கும் மூன்று காரணங்களும் வேண்டும். அமழுவகைக் காரணங்களும் எம்பெருமானே யெனபது வேதாந்திகளின் கொள்கை. இங்கு வித்து எனபதனால் உபாதாந காரணத்வமே முக்கியமாய விவக்ஷிதம். உலகத்தில் உபாதாந காரணத்தின்படி எங்ஙனே யிராநின்றதென்றால், காரியப் பொருள் உண்டாயவிட்ட பின்பு அந்த உபாதாந காரணப்பொருள் முதல் சிதைந்து விட்டதாகவே காணப்படுகிறது! வஸ்த்ரத்திற்குப் பஞ்ச உபாதாந காரணம்; வஸ்த்ரமாகிற காரியப்பொருள் தேறிவிட்டபின்பு பஞ்சாகிற உபாதாந காரணப்பொருள் முதல் சிதையாதே காணக்கூடியதாக இல்லையன்றோ, அப்படியே ஜகத்துக்கு உபாதாந காரணத்தினால் பகவானும் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி தேறினபின்பு முதல் சிதைந்தானாக வேண்டுமே என்ன, அந்த லௌகிக நியாயம் இங்குகொள்ளத்தக்கதன்று; அதிபுத்தியுத்தனான் பகவான் முதலில் சிதையாமே வித்தானின்றான் என்பபட்டது.

மனச்செய் ஞானத்து உள்பெருமை—திருவுள்ளத்தினாலே செய்யப்பட்ட ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்தையுடையனான உன்னுடைய பெருமை என்றபடி. ஆக, இப்படி விலக்ஷணமான பெருமை படைத்தவுள்குக் காரயபூதாகள செய்கிற வழிபாடுகள் என்ன ஏற்றம்? ஏற்றமில்லையென்பது மாத்திரமன்று; தாழவுமாகும் என்றதாயிற்று. (2)

மாயோனிகளாய்நடைகற்ற வாஜேர்பலநர் மனவநர் *

நீயோனிகளைப்படையென்று நிறைநான்முகளைப்படைத்தவன் *

சேயோனெல்லாவறிவுக்கும் திசைகளெல்லாந்திருவடியால்

தாயோன் * எல்லாவெவ்வுரிக்குத்தாயோன் தானேருவனே. *

(3)

மாயோனிகள்	{ பெருமையுள்ள பிறப்பை	எல்லா அறிவுக்	{ எல்லா ஞானத்துக்கும்
ஆய்	{ யுடையவர்களாய்கொண்டு	கும் சேயோன்	{ எட்டாதவன்
நடை	{ ஸ்ருஷ்டி முதலான வியா	திசைகள் எல்லாம்—	வகல லோகங்களையும்
	{ பாரங்களை	திரு அடியால் —	திருவடியினால்
கற்ற	— அறிந்திருக்கிற	தாயோன் —	அளந்தவன்
வாஜேர்	— தேவர்களும்	எல்லா எவ்வுயிர்க்	{ எவ்வகைப்பட்ட ஸகலமான
முனிவரும்	— ஈடுதிகளும்	கும்	{ பிராணிகளுக்கும்
பலரும்	— மற்றும் பலருமாகிய	தாயோன் —	தாய்ப்போன்றவன்;
யோனி	{ காரணபூதாகளான பிரா	தான்	{ இப்படிப்பட்ட எம்பெரு
களை	{ ணிகளை		{ மான்
நீ படை என்று	— நீ படைக்கக்கடவாயென்று	தூ உருவனே	{ (லௌகீயமாகிற) ஒரு
நிறை நான்	{ (ஞான சுகதிகள்) கிறைந்த		{ படியை யுடையவனா
முகளை	{ சதர்முகளை ஸ்ருஷ்டித்		{ யிருக்கின்றனே!.
படைத்தவன்	{ தவன்		

*** —நீழ இரண்டு பாட்டாலும் எல்லாகடந்த நைச்சியத்தை அநுஸந்தித்து அகலப் பார்த்த ஆழவாரைநாகக் கம்பெருமான் ‘ஆழவீர! நீர் இவ்வாய்ம நமமுடைய மேன மையைப் பார்த்து நெகிழி நினைத்தல் தகுமோ? நமமுடைய மேனமையை மாத்திர மோடியா நீ பாப்பது? நாம் எல்லாரோடும் கலந்தும் தாழ்வின்றும் பொருந்துபடியான சிலகுணத்தையும் பராகக் கிவண்டாவோ?’ என்று தனது சிலகுணத்தைக் காட்டும் முகமாக உலகளந்தவரலாற்றை நினைப்பூட்ட, அதனை அநுஸந்தித்து அகலவும் மாட் டாமல் அனுகவுமமாட்டாமல் நடுவே நின்று பேசப் போதுபோககுடிறபடியாய்ச் செல்லுகின்றது இப்பாகரம்.

முந்துற மேனமைககுணத்தை விவாக அருளிச்செய்து பின்னர் சிலகுணத் தைப் பேசி, ‘இப்படியும் ஒரு மஹாதுபாவனிருப்பதே!’ என்று சுடுபடுகிறாராழிறறு.

எம்பெருமான எப்படிப்பட்டவன்? திறை நான்முகனைப் படைத்தவன். என்ன வென்று சொல்லி நான்முகனைப் படைத்தான்? நீ யோனிகளைப் படையென்று சொல்லி நான்முகனைப் படைத்தான். எந்த யோனிகளைப் படையென்று சொன்னான்? மாயோனி களாய் நடை கற்ற வானோர் பலரும் முனிவருமான யோனிகளைப் படையென்றான்— அதாவது, ஸ்பத ரிஷிகள் தசபரஜாபதிகள் ஏகாதச நுத்தாகன் த்வாதசாதீத்யாகன அஷ்டவஸுக்கள எனறிப்படிச் சொல்லப்பட்டுள்ளவர்களும் விலக்ஷண ஜனமங்களை யுடையவர்களும் தத்தமது அதிகாரங்கட்கு ஏற்ற ஸருஷ்டி முதலியவற்றை நன்கு அறிந்திருப்பவர்களுமான சிறந்த வயக்திகளை நீ படை யென்று நியமித்து நான்முகக் கடவுளைப்படைத்தானென்றவாறு.

எல்லாவறிவுக்கும் சேயோன்—பிரமன் முதலானோருடைய அறிவுக்கும் எட்டாத வன் என்றபடி. “தாம் தம்பெருமையறியார்” என்றும் “தனக்குந் தன் தன்மையறி வரியான்” என்றன சொல்லுகிறபடியே தனது பெருமை தன்னுணர்வுகளை விஷய மாகாதது என்றும்போது, மறையேயோருடைய அறிவுக்கு விஷயமாகாதது என்பது சொல்லவேண்டுமோ? சேயோன்—தூரத்தி லிருப்பவன் என்பது பொருள். இப்படி பேரறிவாளருடைய அறிவுக்கும் எட்டாதவனாயிருந்து வைத்து, தானே தனனைக் கொண்டு வந்து காட்டத் திருவுள்ள மெய்யுமாகில் தடையினதிக் காட்டவல்லவன் என்பதைத் திணைக்கெல்லாம் திருவடியால்தாயோன் என்றதனால் பெறுவிக்கின்றார். பூமிப் பரப்பை யடங்கலும் திருவடிகளாலே தாவிடயளந்துகொண்டவன். பிராட்டியார் தொடும் போதும் பூத தொடுமாபோலே கூசித் தொடவேண்டுமடியாய் மெல்லிய திருவடிகளைக் கொண்டு எல்லாநகரமொர உலகங்களையெல்லாம் தாவி யளப்பதே! என்று சுடுபாடும் இதில் உள் நுறை.

இங்ஙனே எல்லாம் தலையிலும் திருவடிகளைக்கொண்டு வந்து வைப்பதற்குக் காரணம் கூறுவார்போல் எல்லா வெவ்வுயிர்க்குந்தாயோன் என்கிறார்.

தான் ஒருவனே! = எம்பெருமானுடைய எல்லையற்ற மேன்மையையும் அதற்கு எதிர்த்தட்டான நீமையையும் பேசி, “இப்படியும் ஒரு பகவான் இருக்கிறபடி என்னே!” என்று வியந்து தலைக்கட்டுகிறார். ஒருவனே மிருக்கையாவது மேனமைபோலே நீர் மையும் அளவிறந்திருக்கையாம். (3)

தானேருருவேதனிவித்தாய்த் தன்னில்மூவர்முதலாய் *
 வானேர்பலரும்முனிவரும் மற்றும்மற்றும்முற்றுமாய் *
 தானேர்பெருநீர்தன்னுள்ளேதோற்றி அதனுள்கண்வளரும் *
 வானேர்பெருமான்மாமாயன் வைகுந்தனம்பெருமானே * ... (4)

தான்	{ பிரம ருத்ராதிசனொரு வருமின்றி ஒருவனே யாகி கின்ற தான்	மற்றும்	{ மற்ற மிருகம் பறவை முக வியவும் ஸ்தாவரமுமான
ஓர் உருவே	{ ஒருருவமுடையனாய்க் கொண்டே	முற்றும ஆய்	- எல்லாமுமாகி
தனி	{ நிமித்தகாரணம் வேறு அல் லாமையால் தனியான	தான்	{ இப்படி ஸங்கல்பத்தோடு கூடியிருக்கிற தான்
வித்து ஆய்	{ உபாதான காரணமாய்க் கொண்டு	தன்னுள்ளே	- தனக்குள்ளே
தன்னில்	{ இப்படி மூவகைக் காரண மான தன் ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்திலே	ஓர்	- ஒப்பற்ற
மூவர் முதலாய வானோ	{ பிரமன் சிவன் இந்திரன் கிய மூவர் முதலான தேவர்களும்	பெருநீர்	- மஹத்தான அர்ணவத்தை
முனிவரும்	- ரிஷிகளும்	தோற்றி	- தோன்றுவித்து
பலரும்	- பல சேதனர்களும்	அத்துள்	- அதிலே
மற்றும்	- மற்ற மானிடசாதியும்	கண்வளரும்	- கித்திரைசெய்கிற
		வைகுந்தன்	- பாம்பதநாதன்
		வானேர் பெரு மான்	{ கித்யஸூரிகளுக்குத் தலை வன்
		மா மாயன்	{ மிகவும ஆச்சரியகுண சேஷ்டிதங்களை வுடைய வன்
		எம்பெருமான்	- எனக்கு ஸ்வாமி.

* * *—ஆழ்வார் நைச்சியாநுஸந்தானம் பண்ணி அகல நினைத்தது கீழ்ப்பாட்டில்
 சிறிது தணியத்தொடங்கிற்று; அதைக்கண்ட சிலர் 'ஆழ்வா! இனி நீர் என செய்வ
 தாக நினைக்கிறீர்; அணுகப் பார்க்கிறீரா? அகலப் பார்க்கிறீரா?' என்று கேட்க, நான்
 அகல நினைத்தாலும் ஸ்வாமியான அவன் விடுவதாக இல்லையே; அவன் ஒன்றா
 லொன்று குறைவில்லாதவனாயிருந்து வைத்தும் ஸருஷ்டி முதலான க்ருஷ்டிகளைப்
 பண்ணி எனனை ஒரு பொருளாகக் கொண்டபின் நான் அகல்வேனெனருளும் தன்
 ஸௌசில்ய குணத்தினால் எனனை விடமாட்டாதவனாயிராநின்றனே யென்கிறார்.

தானேருருவே தனிவித்தாய் = சாந்தாக்ய உபநிஷதத்தில் *ஸேதவஸோமய இத
 மக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாதவிதிமம் பரஹம் * என்று ஓதிக்விடக்கிறவிடத்தில் 'ஸேதவ'
 என்றும் 'ஏகமேவ' என்றும் 'அத்விதிமம்' என்றும் மூன்று வாககியங்குறிப்பதனால்
 அம்மூன்றாலும் மூவகைக் காரணங்களும் எம்பெருமானே யென்கிறது என்று கொள்ள
 வேணும், வேறொரு உபாதான காரணம் வஸது இல்லாமல் தானே உபாதான காரண
 பூதனாய், வேறொரு ஸஹகாரி காரணமில்லாமல் அதுவும் தானேயாய், வேறொரு
 நிமித்தகாரணமில்லாமல் அதுவும் தானேயாய் இருப்பவன் எனப்படையே அநாத உப
 நிஷத்வாக்கியம் தெரிவிக்கும். அதுபோலவே இங்கும், வித்தாய், தனிவித்தாய், ஓர்
 தனிவித்தாய் என்கிற அம்மூவகைக் காரணமும் தானேயாயிருக்குந்தன்மை சொல்லி

றுகிறதெனப். தான் எனபதனால் வேடுருர் உபாதாநகராண் மில்லை யென்றும், ஓர் என்பதனால் வேடுருரு ஸஹகாரிகாரணமில்லையென்றும், தனி எனபதனால் வேடுருரு நிமித்தகாரணமில்லையெனறுஞ் சொல்லப்பட்டதெனக்.

[தன்னில் மூவர் முதலாய வாநோர்பலரு மித்யாதி.] தன்ஓடு செர்ந்து மூவராக நின்றவாகள பிரமனும் சிவனுமாவர், அவர்கள் முதலான தேவர்களையும் ஸங்காதி மஹர்ஷிகளையும் ஸதாவரங்ககளையும் ஐங்கமங்களையும் இன்னமுஞ் சொல்லப்படாத மற்றெல்லாவற்றையு முண்டாககுக்காக—எனபது இரண்டாமடிக்குப் பொருள. தன்னில் எனபதற்கு, 'தனனோடு' என்று பொருள கொள்ளாமல் 'தன்னுடைய ஸங்கல்பமாகிற ஸவரூபத்திலே' என்றும் பொருளகொள்வா; இப்பொருளில், மூவர் என்றது இந்திரனையுங்கூட்டி மூவரெனறபடி. "மூவர் முதலாய வாநோர்பலரும் முனிவரும் மறறும் மறறும் முறறும் தன்னில் ஆய" என்று இப்பகஷத்தில் அந்வயிக்க வேணும். ஆய் என்றது ஆகைக்காக என்றபடி. பிரமன சிவனிந்திரன முதலான தேவர்கள் முதலான எல்லாமும் தானேயாகி என்று முரைப. உலகத்தில் கப்புங்கிளையுமான மரம வித்துக்குள ஸுந்ஷமமாக வுள்ளதே யெனகிற கொள்கைப்படி, கார்யாவஸ்தையில் ஸதூலரூபமாய்த் தெரிகிற எல்லாப்பொருளாகளும் காரணாவஸ்தையில் ஸுந்ஷமரூபமாகவுள்ளனவே யாதலால் இங்ஙனஞ் சொல்லக்குறையில்லை. ஆக முனாடிகளிரண்டாலும் எம்பெருமானுடைய காரணாவஸ்தை கூறப்பட்டதாயிற்று.

தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளேதோற்றி அதனுட் கண்வளரும்—இப்படி ஸருஷ்டிப் பதிலே ஒருபபட்ட தான தனக்குக் கணவளாந்தருளுகைக்குப் போதும் படியான பரப்பையுடைய ஏகாரணவத்தைத் தன பக்கல் நின்று முண்டாக்கி அதனுட் கண்வளாந்தருளுகிறபடி. இவனருன ஆரெனனில், [வானோர்பெருமான்] நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவன. [மாமாயன்] ஆசசரியமான குணசேஷத்தங்களை யுடையவன். [வைகுந்தன்] திருநாட்டைத் தனக்கு நிலயமாகவுடையவன். [எம்பெருமான்] இந்தப் பதமே இப் பாட்டிற்கு மருமமாகும்: உடைமை தப்பிப்போகத் தொடங்கினால் உடையவன் ஆறியிருப்பேனா? மக்கள் பெறுவதற்காக ஏறகவே நோன்பு நோற்றுப் படாதபாடுகள் படடுபி னினைபெற்றதாயானவன் அந்த மகன் நடக்கவல்லான் மையத்திலே தேசாந்தரஞ் செலவேனொன்றால் விட்டு ஆறியிருக்கமாட்டானா? அப்படியே நெடுநாளாகத் தன்வாசியநியாமற்போன எனக்கு அறிவைத் தந்தருளித் தன்னை உள்ளபடியறிவித்தவன், தானத்த அறிவைக்கொண்டு நான் லிலகிப்போகத் தொடங்கினால் அவன் எப்படி ஆறியிருக்கக்கூடும்? எனகிற இவ்வளவு கருத்தை உள்ளடக்கி எம்பெருமான் என்றான்.

(4)

மானைய்நோக்கிடவானை மார்வில்லொண்டாய்மாதவா *

கூனேசினதயவுண்டைவில் நிறத்தில்தெறித்தாய்! கோவிந்தா! *

வானுச்சோதிமணிவண்ணு! மதுததா! நீயருளாய் * உன்

தேனேமலருத் திருப்பாதம் சேருமாறுவினையேனே. *

(5)

மான் ஏய் நோக்கி மடவானை	{	மானை நிகர்த்த பார்வையை யுடையவளாகிய பெரிய பிராட்டியை;		மாபில் கொண் டாய்	{	திருமார்பிலே னாய் (அது காரணமாக)	உடைய
------------------------------	---	--	--	---------------------	---	---------------------------------------	------

மாதவா	{ மாதவனென்ற திருநாமம்	மணி	{ நீல்மணிபோன்ற நிறமு
	{ பெற்றவனும்	வண்ணா	{ டையவனே!
கூனே சிதைய	{ (கூனியின்) கூன் ஒன்றே	மதுகுதா	{ மது வெண்ணு மசரணை
	{ நிமிருமபடி [மற்ற ஒரு		{ கொன்றவனே!
	{ அவயவத்திற்கும் வாட்ட	நீ	- நீ
	{ முண்டாகாதபடி]	உன்	- உன்னுடைய
உண்டை	{ சுண்டுவில்லை நிமிர்க்கிற	தேனே மலரும்	{ தேனோடுகூடி மலர்கின்ற
வில்	{ ரீதியிலே [சிறிதும் சிர	திருபாதம்	{ திருவடித் தாமரைகளை
கிறத்தில்	{ மயின்றி]	வினையேன்	- பாபியான் நான்
தெறித்தாய	- நிமிர்த்தவனே!	சேரும் ஆறு	- கிட்டுமபடியாக
கோவிர்தா	- கோவிர்த்தனே!	அருளாய்	- கிருபைபண்ணவேணும்.
வான் ஆர் சோதி	{ வானுலகம் இடமடையும்		
	{ படியான ஒளியை		
	{ யுடைய		

* * * —இப்பாட்டுக்கு இரண்டு வகையாக அவதாரிகை கூறுவர்; முதலிற பண்ணின நைச்சியாருஸந்தானம் தலைமடிந்து எம்பெருமான் விஷயத்திலே சிறிது ஆபிமுககியத் தைக் கீழ்ப் பாசுரத்திற்காட்டின ஆழ்வார் எனனை ஏவி அடிமைகொள்ளவேனுமென்று இப்பாட்டில் பிரார்த்திக்கின்றாரெனபது ஒரு அவதாரிகை. — ஆழ்வார்க்கு இப்போதுண்டான ஆபிமுககியம் நிலைத்திருக்கவேனுமென்றும், இவரைத் துடிக்கவிட்டே சேர்த்துக்கொள்ளவேனுமென்றும் கருதிய எம்பெருமான முகங்காட்டாதே மறைய நிற்க, அதுதாளாமல் ‘அருளாய்’ என்று பிரார்த்திக்காரெனபது மற்றோரவதாரிகை.

மான்பேடையினது நோக்குபபோன்ற நோக்கை யுடையளான ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி யைத் திருமார்பிலே கொண்டு அதனால் மாதவனென்னுந் திருநாமமுடையோனே!, கூனி கூன் நிமிர்த்த கோவிர்த்தனே!, பரமபதம் நிரமபுமபடியான தேஜஸையும் நீல மணிபோன்ற நிறத்தையு முடையவனே!, மதுகுதனே!, உன்னுடைய பரம போக்யமான திருவடிகளை நாயினேன் பெறும்படி அருளபுகியவேனு மென்கிருா.

சேதநர்க்குப் புருஷகாரஞ் செய்வதையே தொழிலாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார் திருமார்பிலே நித்ய ஸந்திதாநம் பண்ணியிருக்கும்போது அருளாமைக்குக் காரண மில்லை! என்பார்போன்று முதலடி யருளிசெய்தாா.

முதலடியிலுள்ள இரண்டு விளிகளில் ஏதேனும ஒன்று போருமே; அரத்த பேதலினறியே இரண்டு விளிகள் ஏதுக்கு?—என்று சிலா நினைக்கக்கூடும். அந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக நமபிள்ளை அருளிச்செய்வது:—“மாமபழதீதோடு ஒரு ஸம் பந்தினை நிகழ்க யிருக்கச்செய்தே அப்பிபரைத் தரிசுகுமாபோலேயிறே இவனையொழிய ஸ்ரீமான்மொன்னுமே பிபரைத் தரிசுகிறவாகா. அங்ஙனனறிகே அவள திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையால மாதவன் எனனுந் திருநாமத்தையுடையவனே!” என்று.

உலகத்தில் மற்றுமபல தெய்வங்களும் ‘ஸ்ரீமான் ஸ்ரீமான்’ என்று சொல்லப்படு வதுண்டு, மாமபழதீதோடு சிறிதும் ஸம்பந்தமில்லாத ஒரு ஜந்துவுக்கு மாமபழவுண்ணி யென்று போ வழங்குவதுபோலவேயாகும் அது. எம்பெருமானொருவனுக்கே ஸ்ரீமா னெனபது ஏறகும் என்று விளக்குதற்கே “மான்னேய நோக்கி மடவாளை மாபிடுகொண் டாய்” என்று முதற் பாகார்த்தவிவரணம் பண்ணிப் பின்பு மாதவா என்றது.

இரண்டாமடியிற் குறித்த வரலாறு:—பலராமனுங் கண்ணபிரானும் வில்விழவுக்
கென்று கமஸனாழைக்கப்பட்டு மதுரைக்குச் செல்லுங்கால ராஜவீதியில் சந்தனக்
கண்ணத்தைக் கையிலேந்திவருகிற மங்கைப்பருவமுடைய ஒரு கூனியைக்கண்டு 'நங்
காய' யாருக்கு நீ இந்தப் பூச்சுக்கொண்டுபோகியு?' என்று விஸாலத்தோடு கேட்
டருள, அந்தக் கூனி இவ்வாறு காதலுடையவன போலக் கண்ணன் அருளிசொய்தது
கேட்டு, அவனது திருக்கண்களாலே மனமிழுகப்பட்டவளாய் 'அழகனே! நான் நைக
வக்கிரை யெனப்பவளென்றும், கமஸனாலே சந்தனாதிபூச்சுக்கள் விததந்தெய்யும் பீவலை
யில் வைக்கப்பட்டவளென்றும் நீ அறியாயா?' என்ன; கண்ணன், - 'எங்கள் திரு
மேனிக்கு ஏற்ற வெகு நேர்த்தியான இந்தப் பூச்சை எங்கட்குக் கொடுக்கிவனும்'
என்று சொன்னவுடனே, அவன் 'அப்படியே திருவுள்ளம் பரப்புக' என்று சொல்லி
மிகக் அனபோதி ஸம்ரப்பிக்க, அப் பூச்சைத் திருமேனியிலணிந்து பூக்கருஷணன்
இவ்விடத்து மிகவும் பாஸநநாய, நடுவிரலும் அதன் முன்விரலும் கொண்ட நுனிக்
கையினாலே அவளை மோவாய்க்கடடையைப் பிடித்துத் தன திருவடிகளினால் அவள்
கால்களை யமுகுகி இழுத்ததுத் தூக்கிக்கோணல் நிமித்து அவளை மகனிரிற் சிறந்த
உருவினளாககியருளின னென்பது க்ருஷ்ணவதாரத்திற்கு தை.

ஸ்ரீராமாவதாரத்திலும் *கூனே சிதைய உண்டைவில் நிறத்தில் தெறித்த கதை
ஒன்றுண்டு:—இராமன் சிறுவனாயிருந்த காலத்தில், ஒருநாள் கையில் சிறுவில்லும்
மண்ணுண்டையுங்கொண்டு விளையாடி வருகையில் ஒருகால், விற்கொண்டு எய்த
உண்டை கைக்கையின வேலைக்காரியான மந்தையெனவங் கூனியின் முதுகின்
புறத்தே தெறிக்க, அவள் தனது கூனுடைமையை இராமன் இங்ஙனம் பரிஹரித்தன
னென்று தவருக்க கருதி மனமவருந்தி, அவனமேற் சினங்கொண்டு, ராஜபுத்திரனாகை
யாலே அப்போழுது ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமற் சென்று, தனக்கு வாய்க்குந்தருணம்
நோக்கிக் கறுக்கொண்டிருந்து, பின்பு தசரதன் இராமபிரானுக்கு முடிசூட்ட நிச்சயித்
ததை உணர்ந்தவளவில் கோபதாபமிக்கவளாகி, அதற்கு எப்படியாவது தான் தடை
செய்யவேண்டுமென்று நிச்சயித்தது, கைக்கையிக்குக் கலகஞ்செய்து அவள் மனத்தை
மாற்றி, அவளைக்கொண்டு இராம பட்டாபிஷேகத்தைத் தனித்தது அப்பெருமானை
வாழ்வுக்குவித்தாள—என்று சொல்லுவதொரு இதிஹாஸமுண்டு. இதனைக்கம்பரும்
தமது இராமாயணத்தில் கிஷ்கிந்தா காண்டத்து அரபியற்படலத்தில் "சிரியரென்
மிகழந்து நோவுசெய்வன செய்யல் மறநிற், நெறியிகநது யானோ தீமைமிறைத்தலா
லுணர்ச்சகினை, குறியதா மேனியாய் கூனியாற குவவுத்தோளாய், வெறியன்வெய்தி
நெய்தின வெந்துயர்க்கடலின் விழந்தேன்" என்ற செய்யுளிற குறிப்பித்துள்ளார்.
[இச்செய்யுள் இராமபிரான் வாலிவதமான பின்பு ஸுக்ரீவனுக்கு முடிசூட்டி அவனுக்
குச் சில ஹிதோபதேசங்கள் செய்யுமடைவிலே உள்ளது. 'எவர் விஷயத்திலும் வலிமை
நிலைகளில் எளியவரெனப்பதுபற்றி அலகியஞ்செய்து வருத்தந்தருஞ் செயல்களைச்
செய்யாதே; நான் இந்தச் சன்மார்க்கத்தின் வரம்பைக்கடந்து ஒரு தீவகு செய்ததனால்
கூனியினிடம் கஷ்டங்களையடைந்து துன்பக்கடலில் விழந்தேன்' என்பது மேற்குறித்த
செய்யுளின் கருத்து.

"கூனே சிதைய" என்கிற இவ்விடத்திற்கு மேற்குறித்த ஸ்ரீராமக்ருஷண வருத்
தாந்தங்களிரண்டையும் வியாக்கியானங்களில் முன்னோர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

கண்ணபிரானுடைய சரித்திரபரமாகக் கொள்ளும்போது “உண்டைவில் நிறத்தில்” என்பதை ஒரு சொல்வடிவமாகக் கொண்டு, சுண்ணுவில்லை நிமிர்ப்பதுபோலே இலே சாகக் கூனி கூன நிமிர்த்தபடியைச் சொல்லிற்றுகிறது. [நிறத்தில் என்றது - அவ விதமாக என்றபடி.] “சுண்ணுவில்லைத் தெறித்தாபேபோலே அநாயாஸே நிமிர்த்தாய” என்பது இருபத்தினுலாயிரத்தில் பெரியவாச்சானபிள்ளை ஸ்ரீஸூகதி.

இனி, ஸ்ரீராமபிரானுடைய சரித்திரபரமாகக் கொள்ளுமபகூத்தில், கூனே சிசுதைய—(மந்தரையின்) கூன முன்னும் பின்னும் தள்ளுண்ணுமபடியாக [நோவு அடையுமபடியாக], உண்டைவில்—சுண்ணுவில்லைக்கொண்டு, நிறத்தில்—மருமத்திலே, தெறித்தாய்—எய்தாய் என்று பொருள் காண்க. இங்ஙனே இராமபிரானுடைய சரிதையைக் கூறுவதாகில், கோவிந்தா! என்கிற விளி பொருந்தாதே; காகுத்தா! என்றன்றோ விளிக்கவேண்டும— என்று சிலா சங்கிக்கக்கூடும். இதற்கு இருவகையாக ஸமாதான முரைத்தனா பூருவர்கள். கோவிந்தா! என்றது பசுக்களை மேயப்பவன் என்கிற பொருளில் இங்கு வந்ததன்று, வடமொழியில் பூமிக்கும கோவென்று வாசகமுண்டாதலால், பூமிக்கு ரகுகுணவனே! என்கிறது. இஃது இராமபிரானுக்கும் விளியாகலாம் என்பது முதல் ஸமாதானம்.

“அனற்க்கே, தீம்பு சேருவது கருஷணனுக்கே யாகையாலே

* போம்பழியெல்லாம் அமணன் தலையோடே என்றுமபோலே

அவன் தலையிலே ஏறிட்டுச் சொல்லுதல்.” (நம்பிள்ளையிடு.)

என்பது இரண்டாவது ஸமாதானம். அதாவது—“கூனேசிசுதைய வுண்டைவில் நிறத்தில் தெறித்தாய” என்று இராமபிரானுடைய சரிதையைச் சொல்லிவிட்டு, குணக்கடலாகிய இராமபிரான இப்படிப்பட்டவொரு தீம்பு சொயததாகச் சொல்லுவதற்குத் திருவுள்ளமில்லாமல், § “பல்லாயிரவரிவழிற் பிள்ளைகள் திமைகள் செய்வார், எல்லாமுன்மேலக் கிறிப்போகாது” என்கிறபடியே ஊர்ப்பட்ட தீம்புகளையெல்லாம் தனக்கே கொள்ளப்பிறந்த கண்ணபிரானமேலே இந்தத் திமையும் ஏறிட்டு விடலாமென்று ஆழ்வார திருவுள்ளமபற்றிப்போலும் கோவிந்தா! என்று கருஷண ஸம்போதனம் பண்ணிற்று என்றபடி.

மேலே உதாஹரித்த நம்பிள்ளையிட்டில் * போம்பழியெல்லாம் அமணன் தலையோடே என்ற ஸ்ரீஸூகதியில் அடங்கிய வரலாறு வருமாறு:—ஒரு கள்ளன் ஒரு பிராமணனுடைய (அன்றைக்குத்தான் சுவர் வைக்கப்பெற்ற) புழைக்கடையிலே கள்ளம் வைக்க, அது தரச்சுவராகையாலே இறுத்தியதனால் அந்தக்கள என் மாண்டுபோக, அவ்வளவில் அவனது உறவினர் வந்து பிராமணனைப்பழிதர வேண்டுமென நிரப்பந்திகை, இரண்டு திரத்தாரும் கியாயாதிபதி பக்கல் செல்ல, அவ்வாரன் அவிவிவதாயும் மூர்க்குறுமாகையாலே ‘பிராமண! நீ தரச்சுவர் வைக்கவே யன்றோ அவன் மடிந்தான், ஆகையாலே நீ பழிதரவேண்டியதே’ என்ன, அவன் ‘எனக்குத் தெரியாது, சுவர்வைத்த கூலியானைக் கெட்கவேணும்’ என்ன, அவனை யழைத்து அரசன் விசாரிக்க, அவனும் ‘தண்ணீர் விடுகிறவன் அதிகமாக விட்டிட்டான், நான் என செயவேன்?’ என்ன; அவனை யழைத்துக் கெட்க, ‘சூயவன் பெரிய பாணையைத் தந்தான், அதனால் நீர் அதிக

மாயிற்று, நான் என் செயவேன்?' என்று அவன்கூற, அரசன் குயவனை யழைத்துக் கேட்க, அவனும் 'எனனால் வந்ததனா; நான் பாணையைச் சிறிதாகவே செய்ய நினைத்தேன்; அது செய்துகொண்டிருக்கும்போது ஒரு தாஸி போக்குவரத்தாயிருந்தான்; அவனைப் பாகக்கிற பராக்கிலே பாணை பருத்துவிட்டது. நானொன் செயவேன்?' என்ன; பிறகு தாஸியை அழைத்து விசாரிக்க, 'வண்ணான என சேலையை றிராவில் கொண்டிருந்து தாராமையினாலே போகவந்த திரிந்தேன்' என்று அவன் கூற, வண்ணானை யழைத்துக் கேட்க, அவன் 'துறையில் கல்லிலே ஓர் அமணன் [திருமாரச்சாமி] உட்கார்ந்திருந்தான்; எவ்வளவு உரப்பியும் அவன் எழுந்து செல்லவில்லை; பிறகு அவனாகவே எழுந்து நென்ற பின்பு சேலையைத் தோயத்துத் தரவேண்டியதாயிற்று; நான் என செயவேன்; அந்த அமணனைத் தாமதத்திற்குக் காரணம்' என்று கூற. அந்த அமணனைத் தேடிப்பிடித்துக் கொண்டு வந்து 'ஃயனேறு தித்தனையுஞ் செயதாய்; நியே பழி தரவெனும்' என்று அரசன் கட்டளைமிட்ட, அவ்வமணன் மொளையச்சாமி யாகையாலே ஒன்றும் விடை கூறுதற்கு, 'உண்மையில் பழி தன்னிடத்திலுள்ளதனால் தான் இவன் வாய்திறந்திலன், இவனே குற்றவாளன்' என்று அரசன் அவன் தலையை அரியக் கட்டளைமிட்டான்—என்பது அந்நாயதன்ய சரித்தரிலுள்ள ஒரு கதை. [அமணன் குற்றஞ் செய்யாதிருக்கவும் அவன் தலையில் ஏறினாப்போலே கண்ணபிரான் திமபு செய்யாதிருந்தாலும் பிறருடைய தீமபும் அவன் தலையில் ஏறுமென்று விநாதமாகக் காட்டினபடி.]

மதுததா! = மதுவெனனும் அசுரனை யொழித்தாப்போலே, நைச்சியாது ஸந்தானம் பண்ணி அகலுகையாகிற என விசிராதியைப் போக்கினுய என்ற குறிப்பு.

வினையேன் உன் திருப்பாதம் சேறுமாறு அநாய் = கலத்திலிட்ட சேறாற்ற விளக்குவாரைப்போலே முதலில் நிறந்து கிடந்துபோது அகன்றெழியும்படியான பாபத்தைப் பண்ணின நான் திருவடிசேரந்து வாழ்மாறு அருளபுரியவேணும். (5)

வினையேன்வினைநீர்மருந்துவும் விண்ணோர்தலைகேரவா! *

மனைசேராயர்குலமுதலே மாமாயனேமாதவா! *

சினையேய்தழையமராமங்க ளேழுமெய்தாய்சிந்தரா *

இனையாயினையபெயரினிய் என்றுநைவனடியேனே. *

... (6)

வினையேன்	-	பாபியான என்னுடைய	சினை வய்தழைய	{	கிளைகளோடு சேர்ந்து தழை
வினை நீர்	-	பாபத்தை ஒழிப்பதற்குரிய	மர மரங்கள்	{	கள் பொருந்திய - ஆச்சா
மருந்து ஆனும்	-	ஒளவுதமாயிருப்பவனே!	ஏழும்	{	மரங்களேழையும்
விண்ணோ	{	நித்யவ விரிந்தனே!	எய்தாய	{	(ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்)
தலைவா	{	கேசவனே!	சிரீதரா	{	(ஓர் அம்பினால்) துளைபடுத்
கேசவா	-	கேசவனே!	இனையாய்	{	தினவனே!
மனை சோ	{	குடிசைகளில் பொருந்திய	இனையாய்	{	இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்
ஆயர் குலம்	{	இடையருடைய குலத்	இனையாய்	{	தை யுடையவனே!
முதலே	{	திற்கு முதல்வனெனவனே!	இனையாய்	{	இப்படிப்பட்ட திருநாமங்
மாமாயனே	{	மிகுந்த ஆச்சரிய குண	பெயரினிய்	{	களையுடையவனே!
	{	சேஷத்தவர்களை யுட	என்று	-	என்று சொல்லி
	{	யவனே!	அடியேன்னைவன்-	-	நான் அழியாகின்றேன்.
மாதவா	-	மாதவனே!			

* * *—இப் பாசாரமும் கீழ்ப்பாசரத்தோடு ஒக்கும். கீழ்ப்பாட்டிலுள்ள ‘நீயருளாய், உன்தேனேமலருந் திருப்பாதஞ் சேருமாறு வினையேனே’ எனப்பதை இப்பாட்டோடும் கூட்டி யுரைத்தருளினா திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளான. ஆதலால் கீழ்ப்பாட்டின அவதாரிகையே இதற்குமாகும். நைச்சியாநுஸந்தானமபண்ணி அகனறது தவிர்ந்து அணுகி அபேக்ஷித்தபோதே எம்பெருமான் முகங்காட்டாமையாலே அவனுடைய குண சேஷத்தங்கள் நினைவுக்குவந்து நவிய, திருவுள்ளமுடைந்து பேசுகிறார் எனனவுமாம்.

என்னிடத்துள்ள நீசத்தனமையேநாக்கி அகன்றுபோக நினைத்த என் வினையை ஸௌசீலயகுண பரகாசந்தாலே போக்கி என்னை அபிமுகனாக்கிக்கொண்ட வனே! எனற கருத்துப்பட வினையேன் வினைதீர்மருந்தானாய் என்கிறார். நைச்சியம் பாவித்து அகலாதே நித்யாநுபவம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற நிதய முக்தர்களின் திரளிலிருந்து, என்னை சீலகுணத்தாலே அகப்படுத்திக்கொள்ள இங்கு வந்தவனே! என்கிறார் விண்ணோர்தலைவா! எனப்பதனால்.

கேசவா=இத் திருநாமத்திற்கு மூவகைப் பொருள்களுண்டு. *க இதி பரஹ்மணோ நாமாசோஹம் ஸர்வ தேஹிநாம, ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவ நாமவாந். * என்று ஹரிவம்சத்திலுள்ள நிருத்தியினபடியே பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் நிர்வாஹகன என்பது ஒரு பொருள். (க்ருஷ்ணவதாரத்தில்) குதிரைவடிவு கொண்டு கமஸ பரேரணையால் நவியவந்த கேசி யென்னும் அஸுரனை வதஞ்செய்தவன் என்பது மற்றொரு பொருள். சிறந்த மயிர்முடியை யுடையவன் என்பது மறநெரு பொருள்.

மனைசேராயர்குலமுதலே! மா மாயனே= இடைக்குலத்திலே வந்து பிறந்து, அவர்கள் தங்களுடையதாக அபிமானித்த பொருளையே [வெண்ணெய் முதலியவற்றையே] தூரகமாக்கக்கொண்டு, அதுதன்னைத் திருடி அமுதுசெய்யவேண்டுமபடியாய், அந்தக் களவையும் ஐரிப்பித்துக்கொள்ளமாட்டாதே வாயது கையதாக அகப்படடுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலையை விவக்ஷித்து இந்த இரண்டு விளிகள் இடப்பட்டன. ‘மனைசேர்’ என்ற அடைமொழி ஆயா குலத்துக்குமாகலாம், ஆயாகுல முதலவனுக்குமாகலாம், முதற் பக்ஷத்தில், மனையோடு மனைசேர்ந்து எண்ணிறந்துள்ள ஆயர்குலத்திலே முதற் கிழங்காக வந்தவனே! என்றபடி. இரண்டாவது பக்ஷத்திலே, விண்ணோர் மனையைவிட்டு ஆயர்மனையிலே வந்து சேர்ந்தவனான ஆயாகுலமுதலே! என்றவாறு.

கினையேய்த்தழைய மராமரங்களேழுமெய்த வரலாறு.— ஸுகரீவன இராமனால அபயபரதானஞ் செய்யப்பெற்ற பின்பும் மனந் தெளியாமல் வாலியின் பேராற்றலைப் பற்றிப் பலவாறு சொல்லி வாலி மராமரங்களைத் துளைத்ததையும், துந்துபியின் உடலெலும்பை ஒரு யோஜனைதூரம் தூக்கியெறிந்ததையுங் குறித்துப்பாராட்டிக் கூறி, இவ்வாறு பேராற்றலமைந்தவனை வெல்வது கூடுமோ? என்று சொல்ல, அது கேட்ட லக்ஷ்மணன் ‘உனக்கு நமபிக்கை இல்லையாயின் இப்போது எனன் செய்யவேண்டுவது?’ எனன்; ஸுகரீவன், ‘இராமபிரான் நிறுத்த நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும்போது சங்கையுண்டாகினறது; ஏழு மராமரங்களைத் துளைத்து இந்தத் துந்துபியின் எலும்பையும் இருநாறு விரற்கடைதூரம் தூக்கியெறிந்தால் எனக்கு நமபுத்தலுண்டாகும்’ என்று சொல்ல, ஸுகரீவனுக்கு நமபுத்த

லுண்டாகுமாறு அவனது வார்த்தைக்கு இயைந்து இராமபிரான் துந்துபியின் உடலெலும்புக் குவியலைத் தனது காறகட்டை விரலினால் இலேசாய்த் தூக்கிப் பத்து யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக்கண்ட ஸுக்ரீவன் 'முன்பு உலரா திருக்கையில் வாவி இதனைத் தூக்கியெறிந்தான; இப்போது உலர்ந்துவிட்ட இதனைத் தூக்கியெறிதல் ஒரு சிறப்பன்று' என்றுகூற, பின்பு இராமபிரான் ஒரு பாணத்தை ஏழு மரங்களின்மேல் ஏவ, அது அமரங்களைத் துளைத்ததோடு ஏழலகங்களையும் துளைத்துச் சென்று மீண்டு அமரபுத்தூணியை அடைந்தது என்பதாம்.

இங்கு, மராமரங்களுக்குச் சினையேய்தழைய என்று அடைமொழி கொடுத்தது இராமபிரானுடைய வல்லமையின் கனத்தைக்காட்டும. கிளைகளோடு கிளைகள் நெருங்கித் தழைத்து நினைத்தபடி இலக்குக் குறிகை கொண்டனதபடி நின்ற மராமரங்களையும் அவ்விலையாகத் துளைப்பதனை எனனக. 'நம்மை ரக்ஷிப்பதே மாட்டாடு' என்று அடியார்க்குச் சங்கை பிறந்தால், அந்த சங்கையைப்போக்கி அரியன செய்தும் அடியாரைக் காத்தருள்பவன என்ற மஹாகுணம் இந்தச் சரிதையினால் விளங்கும்.

சிரீதரா! என்றது அந்த மராமரங்களேழையும் எய்து நின்றபோது உண்டான வீரபூமியின் ஸம்சுலேஷத்தைச் சொன்னபடி.

இனையாய்=இன்னமும் இப்படிப்பட்ட பலவகையான சேஷத்தங்களை யுடையவனே! என்றபடி. இனைய பெயரினாய்=அந்த சேஷத்தங்களைத் தெரிவிக்கின்ற திருநாமங்கள் இங்ஙனே மற்றும் பலவும் வாய்ந்தவனே என்றபடி. [என்று நவன் அடியேனே.] அருளாய், இரங்காய் என்றபடியோலே சில வினைமுற்றுக்களைக் கூட்டிப் பேசவும் மாட்டாதே திருநாமங்களைச் சொன்னமாதிரித்திலேயே நைந்துபோகின்றனடியேன; இப்படிப்பட்ட எனனை இன்னமும் சிவியாதே கடுக உன தேவி மைலருந்திருப்பதஞ் சேருமாறு அருளாய். (6)

அடியேன்சிறியஞானத்தன் அறிதலார்க் நமரியானை *

கடிசேர்தண்ணத்துழாய்க் கண்ணிபுனைந்தான்தன்னைக் கண்ணனை *

செடியாராக்கையடியாரைச் சேர்தல்தீர்க்கும்திருமலை *

அடியேன்காண்பானலற்றுலன் இதனில்மீக்கோரயர்வுண்டே? *

(7)

சிறிய ஞான தன்	{	அற்ப ஞானததையுடைய வஞ்சிய	செடி ஆர் ஆர்கை சேர்தல்தீர்க்கும்	{	ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்காடு நிறைந்த சரீரஸம்பந்தத்தைத் தவிர்த்துத் தருகின்றவனுமான
அடியேன்	-	நான்	திரு மலை	-	லக்ஷ்மீநாதனை
ஆர்க்கும் அறிதல் அறியானை	{	எப்படிப்பட்டஞானிகளுக்கும் அறியக்கூடாதவனாய்	அடியேன்	-	நான்
கடி சேர் தண் அம்துழாய் கண்ணி புனைந்தான் தன்னை	{	பரிமளம் பொருந்திய குளிரந்த அழகிய திருத்துழாய் மாலையைத் தரித்தவனும்	காண்பான்	-	காணும் பொருட்டு
			அலற்றுலன்	-	கூவுகின்றேனே!
கண்ணனை	{	கருஷ்ணனென்ற திருநாம முடையவனும்	இதனில் மிக்கு	-	இதனிலும் மேற்பட்டு
அடியாரை	-	அடியார்களுக்கு	ஓர் அயர்வு உண்டே	{	ஒரு அவ்வைமூண்டோ?

*** —கீழ்ப்பாட்டில் 'நைவன்' என்ற ஆழ்வாரை நோக்கின எம்பெருமான் 'இனி நாம் இவர்க்கு முகங்காட்டாதிருந்தால் இவர் முடிந்துவிடக்கூடும்' என்றெண்ணி இவர்க்கு முகங்காட்டுவதாகத் திருவுள்ளமபற்றி, அஃதறிந்த ஆழ்வார் பிணையும அவனது பெருமையையும் தமது சிறுமையையும் சிந்தித்துப் பினவாங்குதலைத் தெரிவிக்கும் இந்தப் பாசுரம்.

நானோ மிகவும் அறமமான ஞானம் படைத்தவன்; எம்பெருமானோ எப்படிப்பட்ட ஸர்வஜ்ஞர்களுடைய அறிவுக்கும் எட்டாதவன்; போக்யதையைப் பார்த்தாலோ * தோளிணைமேலும் நனமார்பின்மேலும் சுடாமுடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையான்; அறிதலாக்கு மரியானுமிருந்து வைத்து இடையர்க்கும் இடைச்சிகட்கும் தனனை எளியனாகுகி வைத்தவன்; தனனையே உபாயமாகப்பற்றி 'ஜாமரணமோக்ஷாய மாமாச்சிர்த்ய யதந்தி யே' என்கிறபடியே சரீரஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொள்ள நினைக்கும் கைவல்ய காமுகர்களுக்கு அதனைத் தவிராததுகொடுக்கும் ஸ்ரீமான். அப்படிப்பட்ட விலக்ஷணான அவனைக் காணவேனுமென்று நீசரிற் கடைக்கெட்ட நாயேன் அலற்றுக்கின்றேனே; இதைக்காட்டிலும் மூடததனம் வேறுண்டோ? என்கிறா.

இப்பாட்டில் ஆழ்வார் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யத் தாம் தகுதியற்றவர் என்பதை வெளியிட்டுக்கொண்டே தொடக்கத்தில் அடியேன் என்கிறாரே, இது பொருந்துமோ? என்றொரு சங்கை. இதற்கு சமாதானம்:— அடியேனென்கிற வார்த்தை மஹாகரித்துச் சொன்னதன்று; தமக்கு அடிமையுள்ளதாக பொரு அநாதி வாஸநை யிருக்கையாலே அது சொல்லுவிக்கிற வார்த்தை; உலகத்திலும் ஆசராய சிஷ்யர்களுக்கும் ஒரு விவாத முண்டாகி சிஷ்யன ஆசார்யனைக்கடிந்து சொல்லச் செய்தேயும் அவன வாக்கில் அடியேனென்கிற சொல் பரவசமாக அடிக்கடி வருவதைப் பார்க்கலாம்; 'தேவரீர் இப்படிச்செய்தால் அடியேனுக்கு பரமாத்மான் கோபமவரும்' என்கிறான், 'கோபமவரும்' என்கிற வார்த்தைக்கும் 'அடியேன்' என்கிற வார்த்தைக்கும் எவ்வளவு தூரமுண்டு? சிறிதேனும் பொருத்தமுண்டோ? இல்லையா யிருக்கவும் சொற்பழக்கத்தினாலன்றோ அடியேன் என்று அந்த விவாத ஸமயங்களிலும் வாக்கில் வந்துவிடுகிறது, அது போலவே இங்கும் ஆழ்வார் அடிமைக்கு இருயக்கச்செய்தேயும் வாஸநா பலத்தாலே அடியேனென்று மெய்மறந்து சொல்லிவிட்டான் என்பது ஒரு ஸமாதானம். அன்றியே, இப்போது அடியேனெனந்து அடிமைத் தொழில் செய்வதற்கு அர்ஹதைபுண்டென்று இசைந்து சொல்லுகிற வார்த்தையன்று; ஜீவாத்மாவுக்கு ஞானம் ஆனந்தம் என்கிற குணங்கள் இருப்பதுபோல சேஷத்வமென்கிற ஒரு ரொல்லுகிற ஸ்தானத்திலே அடியேனென்கிறார்த்தனை என்பது மற்றொரு ஸமாதானம்.

செடியாராக்கையடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்குந் திருமலை என்கிற முன்னுமடி மிகவும் ஆழந்த கருத்தை யுட்கொண்டது, [செடியாராகை சேர்தல் தீராகும்] பிறப்பதும் இறப்பதுமாகிற ஸம்ஸார பந்தத்திற்கு மூலமான சரீர ஸம்பந்தத்தைப்போக்கித் தருமவன் என்று பதப்பொருள். இங்ஙனே, சரீர ஸம்பந்தம் மறுபடியும் என்றைக்கு முண்டாகாதபடி பகவான் அருளபுரிவது கைவல்ய மோக்ஷத்தை விரும்புகின்றவர்களுக்கு

முண்டு, பரமபதத்தை விருமபுகின்றவர்களுக்குமுண்டு. வாசி என்னவென்னில்; சரீர ஸம்பந்தத்தைப் போக்கிக்கொடுப்பதுடன் தன்னடிக்கீழ் சேர்த்துக்கொள்வதாகிற சிறந்த புருஷார்த்தத்தையுங் கொடுப்பதுண்டு மோக்ஷார்த்திகளுக்கு. கைவல்யார்த்திகளுக்கோ வென்னில் அது கிடையாது. இவ்விடத்தில் * செடியாராக்கையடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கு மெனறது மேற்சொன்ன இருவகைப்பட்ட அதிகாரிக்கும் ஒக்கு மாயினும் இங்குக் கைவல்யார்த்திகளையி விகழித்துச் சொல்வதாகக் கொள்வதே பிரகரணத்திற்கு நனகு பொருந்தும். ஆரூரிரப்படியில்— “இவனைக் காணவேணு மென்று ஆசைப்படாதே இவன் பக்கலிலே கைவல்யாதி பரயோஜநங்களைக் கொண்டு அகன்றுபோமவர்கள் என்ன பாக்யம் பண்ணினுரோ? நானும் அவங்ோயாகப் பெற்றி லேனே! என்று நோகிறா” என்று பிள்ளையான பணித்தது பரமபாக்யம். கைவல்ய மோக்ஷத்தையும் அதனை விருமபுகின்ற அதிகாரிகளையும் ஆழ்வார் பல விடங்களிலும் நிந்திப்பவரே யானாலும் இங்கு ஒருவாறு புகழ்ந்து கூறுகின்றனபது உட்கருத்து. எம்பெருமானைக் கிட்டி அவனுக்கு ஒரு அவத்யத்தை விளைக்கப்புகாமல் தங்களளவிலே தாங்கள் நிறிகிறார்களன்றோ அந்தக் கைவல்யார்த்திகள், இது மிகவும் பாங்கு எனபது இங்கு ஆழ்வார் திருவுள்ளம். இங்கு பரம போக்யமான நம்பிளையிடு காண்பின்:—

“ஐராமரணமோக்ஷாய மாமாச்சிர்த்ய யதந்தியே என்று அவனையே உபாய மாகப் பற்றி, தூறும்ண்டின சரீரத்தை யறுத்துக்கொள்ளும்டியாருண்டு— கேவலா, அவாகளுக்கு அத்தைத் தவிர்த்துக்கொடுக்கும் ஸ்ரீமானை. அவா கள பிள்ளை அடியாரோவென்னில்; ‘அடியாராவா அவர்களே’ என்றிருக் கிறார். † என்றியவென்னில், சேஷிகு அதிசயத்தை விளைக்கும்வர்களிறே சேஷபூதராகிறார். எனனைப் போலே கிட்டி அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைக் கப்பாராதே ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கோண்டு கடக்கநிறிகிறவர் களிறே.”

அடிமைத்தொழிலை விருமபாதவர்களான கைவல்யார்த்திகளை இங்கு அடியாரென்ன லாமோ? என்கிற சங்கைக்கும் பரிஹாரம் மேலே காட்டிய நம்பிளையை ஸ்ரீஸூகத்தியி லுள்ளது காண்க. உணமையாக அவர்கள் தாம் அடியவர் எனபது இப்போது ஆழ வார் திருவுள்ளம். தம்மைப்போலே அவர்கள் எம்பெருமானைக் கிட்டி அவத்யத்தை விளைக்கப்புகாமையாலென்க.

மூன்றாமடியில் கைவல்யார்த்திகளைப் புகழ்ந்து கூறுதல் சொல் தொடையில் சிறிது மில்லையாயினும், சொற்செறிவில் அது நனகு தொனிக்கும். இது பரிநாலங் கார மரியாதை.

கைவல்யார்த்திகளே சிறந்தவர்களென்று அவர்களைக் கொண்டாடவேண்டும் படியாக உமக்கு இப்போது என்ன இழிவு வந்துவிட்டதென்ன; அடியோள் காண் பானலற்றுவன் என்கிறார். எம்பெருமானே ஸேவிககத் தகாத நீரனாகிய நான் அவனை ஸேவிககவேணும் ஸேவிககவேணுமென்று அலறறுகின்றேனல்லவா; இது அவனுக்கு அவத்யமன்றோ? இப்படி அந்தக் கைவல்யார்த்திகள் அலறறுகின்றார்களில்லை யன்றோ என்றபடி.

இதனின்பிக்கு ஓரயர்வுண்டே? = கீழுள்ள காலங்களில் * மாறிமாறிப் பல பிறப் பும் பிறந்து நியை ஸம்ஸாரியாய்த் தொலைந்தேனே, அந்த நிலைமையிலிருந்த அவி வேகமே நன்றுபோலும்; அப்போது நான் எம்பெருமானைக்கிட்டு அவனுக்கு நிறக்கேடு உண்டாக்கப் பார்த்திலேனே. * மயாவறமதிநலமருளப்பெற்ற இப்போதன்றோ அவ னுக்கு நான் அவத்யம் விகாப்பது; இதிறகாட்டில் அவிவேகமுண்டோ? எனகிறார். நைச்சியாநுஸந்தானத்திற்கு இப்பாசுரந்தான எல்லை நிலம். இதற்கு மேற்பட நைச் சியம் அநுஸந்திக்க வழியில்லை யெனக. (7)

உண்டாயுலகேழ்முன்னமே உமிழ்ந்துமாயையால்புக்கு *
உண்டாய்வெண்ணெய்சிறுமனிசர் உவலையாக்கைநிலையெய்தி *
மண்தான்சோர்ந்ததுண்டேலும் மனிசர்க்காகும்பீர் * சிறிதும்
அண்டாவண்ணம்மண்கரைய நெய்யூண்மருந்தோ ! மாயோனே! * (8)

மாயோனே	{	ஆச்சரிய குணசேஷத்தங் களை யுடையவனே!	உண்டாய்	-	அமுதுசெய்தாய்;
உலகு ஏழ்	-	ஏழுவகக்களையும்	மண் தான்	{	(திருவயிற்றிலே) மணகட் டிகள் மிச்சப்பட்டிருந் தாலும்
முன்னமே உண் டாய்	{	முற்காலத்திலே திருவயிற் றிலே வைத்தாய்;	உண்டேனும்	{	
உமிழ்ந்து	-	அவற்றை வெளிப்படுத்தி	மனிசாக்கு	-	மனிதர்கட்டு
சிறு மனிசர்	-	அற்ப மனிதருடைய	ஆகும்	-	உண்டாக்கட்டியகான
உவலை	-	அருவருப்பான	பீர்	-	வெள்ளைமார்த்தம்
யாக்கை நிலை	-	உடம்பினது நிலைமையை	சிறிதும்	-	அற்பமும்
எய்தி	-	அடைந்து	அண்டாவண்ணம்	-	சேராதிருக்கும்படி
மாயையால்	{	மாயையினால் இவ்வுலகில்	மண் கரைய	{	அந்த மண்கட்டிகள் கரை வதற்கு
புக்கு	{	வந்து சேர்த்து	நெய் உண்ண	{	நெய் அமுதுசெய்தது மருந்தோ? (அல்ல.)
வெண்ணெய்	-	வெண்ணெயை	மருந்தோ	{	

* * *— இப் பாட்டின் ஸந்நிவேசத்தை ஊனறி நோகருமிடத்து எம்பெருமானுக்கும் ஆழ்வாக்கும் விநோதமான வொரு ஸமவாதம் நிகழ்ந்தமை நனகு புலப்படும்

மேற்பாட்டில் எல்லைகடந்த நைச்சியாநுஸந்தானம் பண்ணிப் பின்வாங்கின ஆழ்வாரை எம்பெருமான் நல்லதோருபாயத்தினால் தன்னோடு பொருந்தவிட்டுக் கொள்ளவேனுமென்று பார்த்து அவரோடே பேசத் தொடங்கினான், 'வாரீர் ஆழ்வாரீ! என்னுடைய செயல்களெல்லாம் உமக்கு நன்றாய்த் தெரியுமன்றோ?' என்றான். அவற்றை எம்பெருமான் வாய்கொண்டே கேட்கவேனு மென்னும் விருப்பமுடைய ஆழ்வாரை 'உன்னுடைய செயல் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது' என்றான்.

எம்பெருமான்:—இப்படி நீர் சொல்வது மெய்தானா? இப்படியும் பொய் சொல்லுமா? இப்போது கேட்கிறேன் சொல்லும், நான் ஒரு காலத்திலே உலகங்களெல்லா வற்றையு மெடுத்து வபிறறினுள்ளே அடங்கிவைத்துப் பிறகு வெளிப்படுத்தினேனென் பதும் திருவாயப்பாடியிலேபுகு வெண்ணெய் விழுங்கினெனென்பதும் உமது காதில் விழாததில்லையா? உண்மையாகச் சொல்லும்.

ஆழ்வார்:—ஆம்; கேட்டிருப்பதுண்டு; “நளிர்மதிச்சடையனும் நான்முகக் கடவுளும், தளிரொளி யிமையவர்தலைவனுமுதலா, யாவகையுலகமும் யாவரு மகப்பட, நிலநீர் தீ கால சுடரிருவிசம்பும், மலர் சுடர் பிறவுறு சிறிதுடன மயங்க, ஒரு பொருள் புறப் பாடின்றி முழுவதும்கப்படக் கரந்த, ஓராலீலச் சோந்த எம்பெருமாமாயினையல்லது, ஒரு மா தெய்வம் மறறுடையமோ யாமே” என்றும், “மத்துறுகடை வெண்ணொடிகள வினில் உரவிடையாபுண்டு” என்றும் அடியேன் சொல்லியிருக்கிறேன்.

எம்பெருமான்:—ஆழ்வா! இவ்விரண்டு காரியமும் நான் எதற்காகச் செய்தேன்? தெரியுமா? உலகங்களை உண்டுமிழந்து வெண்ணெயுண்டது எதற்காக? ஆராய்ந்து சொல்லும் பார்ப்போம்.

ஆழ்வார்:—உன்னுடைய காரியங்களுக்கெல்லாம் காரண மறிவாரா? ஏதோ உன் திருவுள்ளத்தில் தோன்றின காரியங்களையெல்லாம் நீ செய்து கொண்டிருக்கிறாய்; எனக்கொன்றும் காரணம் தெரியாது.

எம்பெருமான்:—உமக்குத் தெரியாதாகில் நான் செல்லக் கேட்கலாமன்றோ? சொல்லுகிறேன், கேளும. பிரளயங் கொள்ளாதபடி உலகங்களை வயிறறிலடக்கி நோக்கினான்; பிரளயம் நிகழினவாறே அவுலகங்களை வெளிப்படுத்தினான்; உள எடக்கியிருந்த வுலகங்களில், வெளிப்படாமல் உள்ளேயே மிச்சமாய் நின்றுவிட்டது ஏதேனு மிருந்தாலு மிருக்கக்கூடும், அந்த மண்ணும் கரைந்து வெளிவந்துவிட்டு மென்றே திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயும் தெய்யுமுண்டேன் காணும்.

ஆழ்வார்:—இது யாரை மயக்குகிற வாத்தை? உலகமுண்டுமிழந்தது எப்போதோ போயிற்று, வெண்ணெயுண்டது மற்றெப்போதோ ஆயிற்று? அதற்கு மிதற்கும் என்ன ஸம்பந்தம்? திண்ணைக்குத் தேள்கொட்டத் தீர்த்த மிடாவுக்கு நறி கடடிற்று’ என்னுமாபோலே நல்ல காய காரண பாவஞ்சொல்லுகிறாய் பிரானே!

எம்பெருமான்:—‘நான் வெண்ணெயுண்டதற்கு என்ன காரணமிருக்கும், நீர் சொல்லும்’ என்றால் எனக்குத் தெரியாதென்கிறீர். உள்ள காரணத்தை நான் சொன்னாலும் இது அஸம்பாவிதமென்கிறீர். நான் சொல்லுகிற காரணம் தவறாக இருந்தால் நீர்தாம் ஆட்சித்தது ஒரு காரணம் சொல்லும்.

ஆழ்வார்:—ஆசரிதர்களின் ஸம்பந்தம்பற்ற வஸ்துவ உலகக்குத் தரக்கூடாத லால் வெண்ணெயுண்டாயத்தனை, இதுதான் காரணம்; வேறு காரணம் பரிஹாஸம்.

எம்பெருமான்:—ஆழ்வா! ஆசரிதர்களின் வஸ்துவ நமக்குத் தரக் கெண்டதை நீ நன்கு அறிந்திருக்கிறீரன்றோ? உமமுடைய உடலும் எனக்கு அந்த வெண்ணெய் போன்றதே காணும்; இதுவே எனக்குத் தரக்கூடாணும்; ஆஸிப்பீரீ உமமைக் கொண்டு அகலவீராசில், திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயுண் விலக்கி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறீர்தனை, இனி நம்மை அணுகப்பாரும்.

இங்ஙனம் எம்பெருமான சோதிவாய் திறந்து சொல்லிவிட்ட பின்பு, மேலே ஒன்றும் வாய்திறக்க வழியில்லாத ஆழ்வா எம்பெருமானது கருத்தைத் தாம் அறிந்தமை தோற்றவுமே மேலே காட்டின ஸம்பாத்தம் வெளிப்படவும் பாங்காக இப்பாசுர மருளிச்

செய்கிற அழகு பாரீர். இவ்வளவு ஆழந்த கருததை அழகாகக் கண்டுபிடித்து வியாக்கியானங்கள் அமைத்தருளின பூருவாசாரியர்களின் மதிக்கு மண விண்ணெல் லாங்கூடியும் விலைபோகுமோ?

உண்டாயுலகேழ்முன்னமே==முடிவில் மஹாப்ரளயப் பெருங்குடல் வெள்ளத்தில் உலகங்களெல்லாம் அழியப்புக, திருமால் அவறையெல்லாம் தனது விசித்திர சக்தி விசேஷத்தாலே சிறிய திருவயிறறிலே விசாலமாக இருத்தி ஆதிசேஷாமசமான சிறிய தோர் ஆலந்தனிரிலே யோகசித்திரை புரிவதாகவும், அவுலகங்களைப் பிரளயம் நீங்கியபின் வெளிப்படுத்துவதாகவும் நூறகொளகை. இங்கு 'முன்னமே' என்றதனால் வெண்ணெயுண்டதற்கு எம்பெருமான இயம்பின காரணம் அஸம்பாவிதமென்று ஆழ்வார் மறுத்தமை காட்டப்பட்டது. 'நெய்யூண் மருந்தோ?' என்றதனால், 'வெண்ணெய் நெய் முதலானவற்றை யுண்டது மண் கரைவதற்கு மருந்தாக' என்று எம்பெருமான கூறினனென்பது விளங்கும்.

வெண்ணெய் திருடி அழுதுசெய்ய விருமபி அதற்காக இங்ஙனாக வம்சத்திலே கூத்திய குமாரனாய் பிறந்தால் அது கிடடாதேயென்று கூுதரரான மனிசருடைய ஹேயமான சரீரத்தின் நிலையை அபராக்ருததிவ்யஸம்ஸதாந்ததுக்கு உண்டாக்கிக் கொண்டுவந்தாய் என்பது இரண்டாமடியின் கருத்து.

மண்தான் சோர்ந்ததுண்டேலும்==பிரளயத்தில் உள்ளடக்கிவைத்த உலகங்களைப் பிறகு வெளிப்படுத்தியபோது உள்ளே சில மண்கள் நின்றிருக்கலாம்; ஆனால் அந்த மண் கரைவதற்காக நெய்யும் வெண்ணெய் முண்டேனென்று நீ சொல்வது பொருந தாது என்கிறார்.

"மனிசர்க்கு ஆகும் பீர் சிறிது மண்டாவண்ணம்" என்பதற்கு இரண்டு வகை யாகப் பொருள் கூறுவர். இந்த வாககியத்தை 'மண்கரைய' என்பதேனும் அநவயித் துப் பொருள் கொள்வது ஒரு பക്ഷம்; 'நெய்யூண்' என்பதேனும் அநவயித்துப் பொருள் கொள்வது மற்றொரு பക്ഷம், முந்தின பக்ஷத்தில், பீர் என்று நிறவேறுபாட்டுக்குப் பெயர். (வைவாணிய மெனப்படும.) வயிறறினுள்ளே மண் தங்கினால் மனிசர்கட்கு நிறவேறுபாடு உண்டாவது இயல்புதானே, இப்படிப்பட்ட நிறவேறுபாடு உண்டாகாமல் மண் கரைவதற்காக என்றபடி.

மற்றொரு பக்ஷத்தில், சிறிதும் என்பதற்கும் பீர் என்பதற்கும் அர்த்தம் ஒன்றே; மனிசர்க்கு ஆகும்படியாக மிகச் சிறிதளவுகூட நெய் மிச்சப்படாதபடி அழுது செய் வதோ மருந்து? என்றவாறு.

'மருந்தோ' என்ற ஓகாரம்-அன்று என்ற பொருளைத்தரும். மாயோனே; என்றது-ஆசரிதின் ஸம்பந்தமபெற்ற பொருளாலன்றி வேறென்றால் தரிப்பாடிருந்தபடியான வயாதிமாஹத்தாலே வெண்ணெயும் நெய்யு முண்டாய் என்ற குறிப்பு, அப்படிப்பட்ட வயாதிமாஹத்தினால் தான் உமமையும் விருமபுகின்றேனென்று எம்பெருமானுரைத்தது உளவற்றை.

... .. (8)

மாயோம்தீயவலலைப் பெருமாவஞ்சப்பேய்விய *
தாயகுழவியாய்விடப்பாலமுதா அழுதுசெய்நிட்ட

மாயன் * வாணோர்தனித்தலைவன் மலரான்மைந்தன் எவ்வுயிர்க்கும்

தாயோன் * தம்மானென்னம்மான் அம்மாழர்த்தியைச்சார்ந்தே. *

(9)

தீய	{ கொடிய நினைவை யுடைய வளராய்	வாணோர்தனி தலைவன்	{ நித்ய ஸூரிகளுக்கு அத் விதீயநாதனும்
அலவலை	{ பஹுஜல்பிதங்கனையுடையவளாய்	மலரான் மைந்தன்	{ திருமகன் கொழுநனும்
பெரு மா வஞ்சம்	- மிகப் பெரிய வஞ்சகையான	எவ் உயிர்க்கும் தாயோன்	{ எல்லாவுயிர்களுக்கும் தாய் போன்றவனும்
பேய்	- பூதனையானவள்	தம்மான	- தனக்குத்தானே ஸ்வாமியும்
வீய	- முடியும்படி	என் அம்மான்	- எனக்கு ஸ்வாமியும்
தாய குழவி ஆய்	- பசங்குழந்தையாகி	அம்மா மூர்த்தி யை	{ அப்பமப்பட்ட மேலான தீவ்யமங்கள விசுவஹத் தை யுடையனுமான பெருமானே
விடம் பால அமுது ஆ	{ (அந்தப் பூதனையின்) விஷக் கலந்த பால் அமிருதமாம் படி	சார்ந்து	- கிட்டி
அமுது செய் திட்ட	{ அமுதுசெய்த	மாயோம்	{ இருவரும் மாயாது வாழக் கடவோம்;
மாயன்	- ஆச்சரியஸ்வபாவனும்		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமான வெண்ணையின ப்ரஸ்தாவமெடுத்து ஆழ்வார் வாயை மூடுவித்தானே; அதற்குமேல் ஆழ்வார்—‘எம்பெருமானே! திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணைய உனக்குப் பரமபோக்யமென்பது மெய்யே; ஒப்பற்ற பிரிவுடைய யசோதைப்பிராட்டி முதலானருடைய வெண்ணை யாகையாலே அஃது உனக்கு அமுத மாயிருக்கும்; பாபியான எனனுடைய ஸம்பந்தம் உனக்கு விஷமாயிருக்குமே, என்றார்; அது கேட்ட எம்பெருமான ‘ஆழவீர்! அப்படி விஷமானாலும் நமக்குக் குறையில்லை காணும்; பூதனையின கதை உமக்குத் தெரியாமை யில்லையே; அவளுடைய விஷமும் நமக்கு அமுதமாயிறறனரே; அதுபோலவே உமமால் விஷமென்று நினைக்கப்படுவதும் எனக்கு அமுதமேயாகத் தடையில்லை’ என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆழ்வாரது திரு மேனியை மேல்விழந்து கைக்கொள்ள, இனி அகல்வேனல்லேனென்று பொருந்து கிருரிதில். “விடப்பாலமுதா அமுது செய்திட்ட மாயன்” என்று இப்பாட்டிலுள்ள சொற்போக்குக்கு இந்த அவதாரிகை இணங்கியதே.

பாட்டின தலையிலுள்ள மாயோம் என்பது வினையுறற்று; “அம்மாழர்த்தியைச் சாரந்துமாயோம்” என்று அநவயம். பிரிகை யென்றும் மாயகை யென்றும் பரியாயம். இனிமேல் ஒருகாலும் பிரிந்து தொலையக்கடவோமல்லேலாம் என்கிறார். ‘மாயேன்’ என்று ஒருநமையாகச் சொல்லாமல் பன்மையாகச் சொன்னதனால் எம்பெருமானையுங் கூட்டிக்கொண்டு சொல்லுகிறாரென்பது பெறப்படும். சேதநனைவிட்டுப் பிரிவது எம் பெருமானாகு மாயவு, எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிவது சேதநனுக்கு மாயவு, இருவரும் கூடியே யிருந்திட்டால் ஒருவாக்கும் மாயவில்லை யாதலால் ‘அடிமையாமோடும நினேனோடும பிரிவின்றி யாயிரம் பலலாண்டு’ என்றாராபிறறு.

‘தீயவலவலைப் பெருமாவஞ்சம்’ எனனுமளவும் பேயச்சிக்கு விசேஷணம்:—

* ஒருததி மகனாயப்பிறந்து ஓரிரவி லொருத்திமகனு யொளித்து வளாகினற ஸூரிகுஷண

சிசுவை நாடி யுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுக் கஞ்சன பல அசுரர்களை ஏவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனை யென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ண சிசுவை யெடுத்துத் தனது நஞ்சுதீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்லமுயல் பகவானாகிய குழந்தை அவ் வரக்கியின ஸ்தனங்களைக் கைளால் இறுகப்பிடித்துப் பாலுணகிற பாவனையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெலலாம் நீங்கி விழுந்து இறக்குமபடி செயதருளினன எனபது பேய்வீயத் தாயகுற வியாப்ஸிடப் பாலமுதாவமுது செய்திட்ட வரலாறு.

அலவலை - அளவுகடந்து வார்த்தை சொல்லுகிறவனுக்கு 'அலவலை' என்று பெயர்; பூதனை யசோதைபின் உருக்கொண்டுவந்து யசோதைபோலவே பரிவு தோற்றப் பல வார்த்தைகளுக்கு சொன்னதுபற்றி அவளை இங்கு அலவலை பென்றது. [தாயகுறவியாய்] ரசவரத்தனமை கலசாத வெறுங் குழந்தையாய் என்றபடி. ரசவரத்தனமையிலேயாகிலு விஷத்தால் முடிந்திருக்கவேண்டுமே; அதனை அமுதமாக அமுது செய்தமை எங்ஙனே? எனனில்; "விஷம் அமருதமாம் முஹூர்த்தத்திலேயாயிற்று பிறந்தது" என்கிறார் நம்பினகை. பூதனை முதலானா இவனுடைய ரசவரத்தன்மையினால் முடிந்தார்களல்லர்; இவன் பிறந்த முஹூர்த்தத்தின வனமையால் முடிந்தார்களத்தனை என்றபடி. இது ரசோகதி.

[விடப்பால் அமுதாவமுது செய்திட்ட.] "ஸ்தன்யம் தத் விஷஸம்மிசரம் ரஸயமாஸீத் ஐகத்தூரோ" என்ற [ஹரிவம்ச] பரமாணத்தை அடியொற்றி அருளிச்செய்தபடி. இப்படி அமுதுசெய்த மாயனும், நித்யஸூரிகளுக்கு அத்விதீய நிரவாஹகனும், தாமரையைப் பிறப்பிடமாகவுடைய பிராட்டிக்கு போகயமான யெனவனத்தை யுடைய வனும், ஸ்கலாதமாக்களுக்கும் தாயபோல பரிவனும், தனக்குத் தானே கடவனும், என்னை அகலவொட்டாமல் இழுத்துப்பிடித்துக்கொண்ட ஸ்வாமியும், அதுககடியான விலக்ஷண விகரஹத்தை யுடையனுமான பெருமானை அணுகி இனி ஒருகாலும் பிரியக் கடவேனல்லேன எனருராயிற்று. ... (9)

சார்த்தவிருவல்லினை களும்சரித்து மாயப்பற்றுத்து *
தீர்த்துதன்பால்மனம்வைக்கத்திருத்தி வீடுதிருத்துவான் *
ஆர்த்தஞானச்சுடராகி அகலங்கீர்மேலவ்விற்றுத்து *
நேர்த்தவுருவாயருவாரும் இவற்றனுமிராம்பெருபாரே

10

சார்த்த	-	சேர்க்கிருக்கிற	தன்பால் தீர்த்து	தன்னிடத்திலே உறுதி
இரு வல் வினைகளும்	{	(புண்பாப ரூபங்களான) இருவகைப்பட்ட வல் வினைகளையும்	மனம் வைக்க திருத்தி	கொண்டு நெஞ்சைப் பொருந்த வைக்கும்படி என்னை திருத்தி
சரித்து	-	கொலைத்து	வீடு கிருகதுவான்	(எனக்குத் தருவதான) மோக்ஷ ஸ்தானத்திலும் சில திருத்தங்களைச்செய்து ஒழுங்குபடுத்தவந்தாக ஆரம்பித்துவிட்டான்;
மாயம் பற்று அறுத்து	{	அஜ்ஞாந காரியமான விஷயங்களுக்கையும் தவிர்த்து		

(அவன யாவனென்னில்;		நேர்ந்த	-	மிகவும் துட்பமான	
ஆர்ந்த	-	பரிபூர்ணமான	உரு ஆய் அரு	{ அசித்தும் சித்தமாகிற இந்தப் பொருள் களுக்கு	
ஞானம் சுடர்	{	(ஸ்வயம்பராகச்) ஞான	ஆகும்		
ஆகி		வொளியையுடையனாய்	இவற்றின்		
அகலம் கீழ்	{	சுற்றும் கீழும் மேலும்	உயிர் ஆம்	-	அந்தர்யாமியாகி கிற்கிற
மேல் அனவு		எல்லையுறு எங்கும்	நெடு மால்	{	வ்யாமோஹமே வடிவான எம்பெருமான்.
இறந்து		வியாபித்தவனாய்			

* * * —கீழப்பாட்டைத் திருசெவி சார்ந்தின எம்பெருமான “அம் மாமூர்த்தியைச் சார்ந்து மாயேயாம்” என்ற வுறுதியையறிந்து திருவுள்ளம் பூரித்து, எப்போதும் விட்டுப் பிரியகிலலாத திருநாட்டிலே இவ்வாமூவாரைக் கொண்டுபோய் நித்யாநுபவம் பண்ணக் கருதி, ஒரு புதுமையுஞ் செய்யவேண்டாதபடியான் பரமபதத்தையும் தமக்காக அவன் கோடிக்கப்புகத்தைக் கண்டு எதென வ்யாமோஹமோ! என்று அடுபடுகிறான்.

பின்னடிகளை முந்துற அந்வயித்துக்கொண்டு முன்னடிகளைப் பின்னே ஆர்வமித்துக்கொள்வது. ஆராத ஞானச் சுடராகி அகலங்கீழ்மேலளவிறந்து நேர்ந்த வருவாயருவாகு மிவற்றினுயிராம் நெடுமால், சாராத விருவல்வினைகளுஞ் சரித்து மாயப் பற்றறுத்துத் தீர்த்து தன்பால் மனமவைக்கத் திருத்திவிடுதிருத்துவான் எனக். எள்ளில எண்ணெய் போலவும் கட்டையில் தீப்போலவும் பிரிக்க முடியாதபடி பொருந் திக் கிடக்கிற புண்ப் பரமபதமான இருவகைக் கருமங்களுமும் போக்கி ருசி வாஸனை களையுங் கழித்துத் தனபக்கலிலேயே நான் முழுநேர்க்காக மனம் வைக்கும்படி எனனைத் திருத்தி [அதாவது, நான் அயோக்யன் என்று அகன்று போவது தவிர்த்து அபி முகனாம்படிசெய்து] *கலங்காப் பெருநகரமாகிய பரமபதத்திற்கும் ஒரு புதுமைசெய்து அதனைக்கோடிக்கப் புகுகின்றான்—(யாவனென்னில்,) பரிபூர்ணமான ஞான வொளியை யுடையனாய், கீழும் மேலும் சுற்றிலுமுள்ள எல்லாத் திசைகளிலும் வியாபித்து அதிஸித் தாமமான சித்தநாசிதநங்களுக்கும் ஆதமாவாயிருக்கிற பரம்புருஷன்.

இருவல்வினைகளும்—‘இரு’ என்று பெருமையைச் சொன்னபடியாய் மிகப்பெரிய கொடிய பாபங்களை யெல்லாம் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இருப்புவிவங்கான பாபத்தீதாடொக்கப் பொன் விலங்கான புண்யமும் கழியுண்ண வேண்டுமாதலால், இருவகைப்பட்ட வலவினைகளையுஞ் சரித்து என்றலும் ஏறகும்.

பின்னடிகளில் எம்பெருமானுடைய ஸாவஜுக்தவத்தையும் வ்யாபதியையுந் சொன்னது—இப்போதுதான் அவன் தனது திருக்குணங்களை யெல்லாம் ஸ்பலமாக வினைத்தான்பொலுமென்று காட்டுகிறபடி. (10)

மாலேயப்பெருமானே மாயையையென்றென்று *
மாலேயே நிரமலநூல் மன்னுகு நகர்ச்சடகோபன் *
பாலேய்தமிழின்சகரர் பத்தர்ப்பவமுபரித்தின்
பாலேபட்ட இவைபத்தும்வல்லார்க்கு இல்லைபரிவதே. * ... (11)

மாலே	-	பெரியோனே!	{	மஹத்தான ஆச்சரிய
மாயம் பெருமானே—		ஆச்சரிய குணத்தியே!		சேஷத்தங்களை யுடையவனே!

என்று என்று	{	என்று இங்ஙனம் பலவிதங் களான திருநாமங்களைச் சொல்லி	இசைகாரர்	{	இசையரிந்து பாடவல்ல வர்களென்ன
மாலே ஏறி	-	பித்தம் பிடித்து	பத்தர்	{	பக்திமாண்களென்ன ஆகிய இவர்களெல்லாரும்
மால் அருளால் மன்னு	{	ஸ்ரீவேச்வரானது க்ருபை யினால் பொருந்தப்பெற்ற	பரவும்	-	கொண்டாடும்படியுமைந்த
குருகூர் சடகோபன்	{	திருநகரிக்குத் தலைவரான ஆழ்வார்	ஆயிரத்தின் பால்	-	ஆயிரம் பாட்டினுள்
		(அருளிச்செய்ததான)	பட்ட	-	தோன்றின
பால் ஏய் தமிழர்	{	பரலுக்குச் சமானமான இனிமையுள்ள தமிழில் வல்லவர்களென்ன	இவை பத்தும்	-	இந்தப்பத்துப்பாட்டையும்
			வல்லார்க்கு	-	ஓதவல்லவர்களுக்கு
			பரீவது	{	யாதொரு துக்கமும் உண் டாகமாட்டாது.
			இல்லை		

* * * —இத் திருவாய்மொழியைக் கற்பார்க்கு ஒருவகைத் துன்பமும் நேறிடாதென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். எம்பெருமான் ஸேவைவஸாதிக்கவர, ‘நான் அயோக்யன்’ என்று அகன்று தாம் பட்ட வருத்தங்கள் இத் திருவாய்மொழி கற்பார்க்கு உண்டாகமாட்டாவென்றவாறு.

தாம் எப்படிப்பட்டவரென்றால், மாலே! மாயப்பெருமானே! மாமாயனே! என்றிப்படி அநேகந் திருநாமங்களை வாயரச்சொல்லிப் பித்தம் பிடித்து ஸ்ரீவேச்வரனுடைய க்ருபையினாலேயே பொருந்தப் பெற்றவர் என்கிறார். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ப்ரஹ்ம சபதத்தை வியாக்கியானித்தருளாநின்ற ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் எம்பெருமானுக்கு இரண்டு வகைகளாலே பெருமையை உபபாதித்தார்; ஸ்வரூபத்தாலே ஒரு பெருமையும் குணங்களாலே ஒரு பெருமையுமாக. அப்படியே இங்கும் மாலே! என்றது ஸ்வரூபத்தால் வந்த பெருமையைச் சொன்னபடி. மாயப்பெருமானே! என்றது குணங்களால் வந்த பெருமையைச் சொன்னபடி. இனி, மூன்றாவதான ஒரு பெருமையையும் ஆழ்வாரருளிச்செய்கிறார் மாமாயனே! என்று; இது சேஷடிதங்களால் வந்த பெருமையைச் சொன்னபடி. என்றென்று என்றது—தாம் அருஸநதித்த திருநாமங்களுக்கு எல்லை யில்லாமை காட்டினபடி. மாலே ஏறி=‘நான் அயோக்யன்’ என்று அகலுமபடியான ஒரு பித்தம் தலையெடுத்ததே, அதைச் சொன்னபடி. எனனததனச்சனரங்கனாக் கடியார்களாகி அவனுக்கே பித்தராமவர்” என்று சொல்லப்பட்ட பித்தமாகவுமாம்.

அருளால் மன்னு குருகூர்ச்சடகோபன் = ஆழ்வார எம்பெருமானது திருவருளாலே ஸத்தைபெற்றவர் என்கிற பரமார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறபடியாகவுமாம்; தாம் அகன்று போகபுக. சீலகுணத்தைக் காட்டிப் பொருநதவிட்டுக்கொண்ட சிறப்பைச் சொல்லுகிறபடியாகவுமாம். “தன்னை முடித்துக்கொளவதாகத் கழுத்திலே கயிற்றை மிட்டுக்கொண்டவனை அறுத்து விழ விடுவாரைப்போலே, அகன்று முடியப்புக்க விவரைப் பொருநவிட்டுக்கொள்ள அவனருளாலே பொருந்தின வாழ்வார்” என்பது நம்பின்னாயிடு.

[பாலேய் தமிழர் இய்யாதி.] சிறந்த தமிழ்க்கவிகளைக்கொண்டு போதுபோக்க வேனுமென்றிருப்பார்க்கு இத் திருவாய்மொழியே தஞ்சம்; நல்ல இசைகளைப்பாடிப்

போதுபோக்கவேனுமென்றிருப்பார்க்கும் இத் திருவாய்மொழியே தஞ்சம்; * குருகையர் கோன் யாழினிசை வேதத்தியலாதலால் பகவத்குணநு பவத்திலிழிந்து பக்திரஸமே போதுபோக்காக இருக்கவேனுமென்பார்க்கும் திருவாய்மொழியே தஞ்சம் எனறவாறு. “பாலேதமிழரென்று முதலாழ்வார்களை விவகித்தபடி; இசைகாரரென்று திருப்பாணாழ்வாரை விவகித்தபடி; பத்தர் என்று பெரியாழ்வாரை விவகித்தபடி” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்வராம். ஸ்ரீபராங்குச நம்பியைப் பாலேய்தமிழரென்கிறது; ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாரையரை இசைகாரரென்கிறது; பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸரைப் பத்தரென்கிறது” என்று ஒருருவிலே கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்தாராம்.

ஆயிரத்தின்பாலேபட்ட இவைபத்தும் = திருவாய்மொழி யாயிரமும் மிகச் சிறந்ததாகவே யிருக்கசெய்தேயும் இந்தத் திருவாய்மொழியையும் மற்றவற்றையும் பார்க்குமிடத்து, மற்றவை கடல்போலவும் இது முத்துப்போலவு மிருக்கும் என்ற கருத்து இதில் தொனிக்கும். ‘கடலில் முத்துப்பட்டது’ எனனுமாபோலேயன்றோ இங்குப் பிரியோகமிருப்பது.

பரிவது இல்லை = பரிவு துயரம். ‘அது’ என்பது முதல் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. இத் திருவாய்மொழியை ஓத வல்லார்க்கு ஒரு துக்கமும்இல்லை யெனறா ராயிற்று, (11)

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.
ஆழ்வாரைப்பெருமானா ஜியா திருவடிகளை சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து ஆரூந் திருவாய்மொழி—பரிவதிலீசனை.

அவதாரிகை. ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு திருக்குணத்தை அநுபவித்து வெளியிட்டுவருகிற முறைமையில், இத் திருவாய்மொழியில் ‘ஆராதனைக்கெளியன்’ என்கிற ஒரு திருக்குணத்தை வெயிட்டருள்கிறார். இக்குணம் வடமொழியில் ‘ஸ்வாராதத்வம்’ எனப்படும். சிரமமின்றி எளிதாகவே ஆராதிக்க உரியனாயிருக்குந்தனமை எனறவாறு.

இதர தெய்வங்களிற காட்டில் எம்பெருமான் எத்தனையோவிதங்களால் நெடுவாசிபெற்றிருப்பதுபோலே இவ்வகையாலும் நெடுவாசிபெற்றிருப்பன். ‘ஆடு பலிகொடு, கோழி பலிகொடு’ என்று அருந்தேவைகளை யிட்டு மஹா பரிசீரம் ஸாத்யங்களான ஆராதனைகளை அபேகித்திருக்கும் தேவதார்தரங்கள். எம்பெருமான் படியோ அப்படியன்று; நாம் இட்டதுகொண்டு த்ருப்தியடைவதே அவனது ஸ்வரூபம், என்பது சாஸ்த்ரங்களில் தேர்ந்த விஷயம். அதுவே இத் திருவாய்மொழிக்குப் ப்ரமேயம்.

கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே ரைச்சியத்தைச் சிந்தித்து அகன்ற ஆழ்வாரை எம்பெருமான் பொருந்தவிட்டுக்கொண்டது சீலகுணத்தா லெனப்பட்டது; அவன சீல

யானையிருந்தாலும் அவனை ஆராதிக்கப் புகுமிடத்தில் குறைவில்லாமல் ஆராதித்துத் தீரவேண்டுமே; நாமோ கூடாத்தரகனும் கூடாத்தரமான உபகரணங்களை யுடையவர்களுமா பிராரிசெய்யும்; ஆனபின்பு எங்ஙனே அவனை ஆச்ரயித்து ஆராதித்துத் தலைக்கட்டுவது? என்கிற சங்கை அடுத்தபடியாக வினையக் கூடியதாதலால் அதனை பரிஹரித்துக் கொண்டு இந்தத் திருவாய்மொழி அவதரிக்கின்ற தென்க.

எம்பெருமானுக்கு நாம சில வஸ்துக்களை இடுவதானது அவனுக்கு ஏறகனவேயில்லாதவொரு பூர்த்தியை உண்டாக்குவதற்காகவா? நாம ஸ்ததை பெறுவதற்காகவா? என்று ஆராயவேண்டும்; அவனோ அவாபதஸமஸ்தகாமன, அன்னவன் நாமிட்டதுகொண்டு பூர்த்தியடைகிறுனென்பது அஸம்பாவிதம். கடலிலே மேகம் வர்ஷிப்பது கடல் நிரம்புவதற்காகவன்றே, வர்ஷபிநீர்தாரிவாபதௌ ஸம்பநதாத ஸ்வாத்த்மலாப:' என்று (பூர்வங்கராஜஸ்தவத்தில்) பட்டா அருளிச்செய்தபடியே, தானஸ்ததை பெருதற்காகவே மேகம் கடலிலும் வாஷிக்கின்றதென்பது பரமார்த்தம் அதுபோலவே ஸவத: பரிபூணான பரம்பருஷன் திறத்திலே நாம சில பொருள்களை ஸம்ர்ப்பிப்பது நமது ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுதற்கேயன்றி, அவனை நிரப்புவதற்கன்று என்பது வெளிப்படை. ஆகவே, நாம சிறந்த பெரும் பொருள்களைத் தீதடி ஆராதிக்கவேண்டுமென்பதில்லை, இடுகிறபொருள் எதுவாயினும், இடுவது பரேமபூரவகமாகவேண்டுமென்பதொன்றிலேயே நியதியுள்ளது.

* மாறணபணித்த தமிழுறைககு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த திருமங்கை பாழுவாரும் “களளாதுழாயும் கணவலரும் கூவினாயும், முளளாமுளரியும் ஆம்பலும் முன்கண்டக்கால், புளளாயோரேனமாயபுக்கிடந்தான பொன்னடிக்கென்று, உள்ளாதாருளளத்தை உள்ளமாக்கொள்ளோமே” என்றருளிச்செய்கிறார். திருத்துழாய்முதலிய எந்த வஸ்துவைக்கண்டாலும் ‘இது எம்பெருமானுக்குச் சாதத்ததக்கது’ என்று அத்தியவஸாயங்கொள்ளாதாருடைய நெஞ்சை நெஞ்சாகக் கொள்ளமாட்டோமென்றுரைக்கின்ற இப்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கே உரித்தான திருத்துழாயோடு விஜாதிய வஸ்துக்களுங்கூட்டி யெடுக்கப்பட்டிருத்தலால், எம்பெருமானுக்கு ஸமாபபிக்கவேண்டுமென்கிற சுத்த பாவத்துடனே கொளங்கிற புஷ்பம் எதுவாயிருந்தாலும் குற்றமில்லை, செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி’ என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற புஷ்பங்களாகவேயிருக்கவேண்டுமென்கிற நியதியில்லை, ஏதேனுமொரு பூவாயிருக்கலாமென்பதும் பகதிப்பெருங்காதிலே முக்கியமானது என்பதும் தோற்றுவனக்கப்படும்.

பூஜைகந்தத்தி லெம்பெருமான செண்பகப்பூவை உகந்து சாதத்திகொளவது வழக்கமாதலால் முற்காலத்தில் சில ராஜகுமாரர்கள் அப்பெருமானுக்குச் செண்பகப் பூ ஸம்பாதித்து ஸம்ர்ப்பிக்கவேண்டுமென்று கடைவிதிவேறச் சென்றனர், அங்குப் பூ வெல்லாம் விற்றுப்போய் ஒரேஒரு பூ மாதிரி மிகுந்திருந்தது. விலைக்கு வாங்க வந்த ராஜகுமாரர்கள் செல்வச்செருககுடைவராதலால் ஒவ்வொருவரும் இப்பூவை நாமே பெற்றுப்போய் ஸம்ர்ப்பிக்கவேண்டுமென்கிற ஆவல்கொண்டவராகி மேனமேலும் விலையை ஏற்றிக்கொண்டேவந்தார்கள். கடைசியாக அளவற்ற விலைகொடுத்து ஒரு ராஜபுத்திரன் அதை வாங்கிப் பெருமானுக்குச்சாதத்த, அன்றிரா அவனுடைய கனவிலே எம்பெருமான் காட்சி தந்து ‘நீ இட்ட பூ எனக்குக் கனத்துச் சமக்கவொண்ணாத

தாயிருக்கிறது' என்றருளிச்செய்தான்—என்ற இதிஹாஸமும் அபபாகரத்தின் வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையாலருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனால், ஸ்நேஹ பூர்வகமாகப் பூவிட்டால் அதுவே எம்பெருமானுக்கு அலப்பலாபமாயிருக்குமென்றதாகும். இது புஷ்பவிஷயமொன்றில் மாத்திரமன்று, நாம் பகவானுக்கு இடுவது எதுவானாலும் அஃதெல்லாவற்றிற்குமே இந்த நியாயம் ஒக்கும்.

கீதாசார்யனும், 'பதரம் புஷ்பம் பலம் தோயம யோமே பக்த்யா பரயச்சதி, ததஹம் பகத்யுபஹருதம்சநாமி பரயதாத்மந்'. * என்றருளிச்செய்கிறான். இடுகிற பொருளில் வாசி பார்ப்பதில்லை, இடுகிறவன் நெஞ்சில் ஈரமுள்ளதா எனப்பொருளையே பார்ப்பேன என்றனரே இதிற் சொல்லுவது. * அந்யத் பூர்ணாதபாம கும்பாத் அந்யத் பாதாவநேஜநாத், அந்யத் குசலஸாபரசநாத் ந சேச்சதி ஜநார்தந:*. * என்றும் * யா: க்ரியாஸ ஸாபரயுக்தாஸ ஸயு: ஏகாந்தகதபுத்தி பி:, தாஸ் ஸர்வா: சிரஸாதேவ: பரதிகருஹணதி வை ஸவய ம.* என்று முள்ள பரமாண சதங்கனாலும் எம்பெருமான ஆராதனைக் கெளரியுண்பது விசதீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தத் திருக்குணத்தையே இது திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அநுபவித்து வெளியிட்டருள்கிறார். (*)

பரிவதிலீசனைப்பாடி. * விவதுமேவலுறுவீர் *

பிரிவகையின்றிநன்ளிர் தாய் * புரிவதுவும்புகைபூவே. *

(1)

பரிவது இல்	—	துன்பமற்ற			
சசனை	—	ஸர்வேச்வரனை	நல	—	நல்ல
பாடி	—	ததிசெய்து	தாய்	—	ஸமர்ப்பித்த
விவது	—	ஸ்வரூபவிகாஸத்தை	புரிவதுவும்	—	(அதன்பிறகு) ஸமர்ப்பிப்பதும்
மேவல்	{	பெறவேணுமென்கிற உறு	புகை பூவே	{	எதேனுமொரு சூழமும் எதேனுமொரு பூஷ்ப முமேயாகும்.
உறுவீர்		தியுடையவர்களை,			
பிரிவகை இன்றி		பிரயோஜனகதைக் கொண்டு விலகிப்போதலின்றியே			

* * *—எம்பெருமானை ஆராதிக்கு முபகரணங்களின் ஸௌகர்யம் இப் பாசரத்தில் அருளிச்செய்யப்படுகிறது. எம்பெருமானைப்பற்றிச் சொல்லுகின்ற சாஸ்த்ரங்கள் அவனை 'அகிலேஹய பரத்யரீகன' என்கின்றன; ஹேயகுணங்களெல்லாவற்றிற்கும் அவன் எதிர்த்தட்டானவன் என்றபடி. அவனிடத்திலுள்ளவை யெல்லாம் கல்யாண குணங்களையன்றி ஒரு வகையான ஹேயகுணமும் இல்லமையால் அவங்களுக்கு சொல்லுகிறது. அந்த ஹேய பரதிபத்தவமே இங்குப் 'பரிவதில்' என்ற விசேஷணத்தினால் கூறப்படுகின்றது. துக்கமில்லாதவன் என்றது, மற்றுமுள்ள ஹேயகுணங்களுள்ள நில்லாமையைச் சொன்னபடிக்கு உபலக்ஷணம்.

எம்பெருமானுக்கு துக்கமில்லையென்று சொல்லிவிடமுடியுமோ? விபவாவதாரங்களிலே ஸீதாவித்யோகம் முதலான நிமித்தங்களினால் வாசாமகோசரமாகத் துயருற்றமை இதிஹாஸ புராணங்களில் வித்தமாயிருக்கின்றதே, துக்கமில்லாதவனென்று எவ்வளவு சொல்லலாம்? என்று சிலா சங்கிக்கக்கூடும், அவதாரங்களில் உண்மையான துக்கமில்லை; அது அபிரிய மாததிரமே யென்பது சருதப்ரகாசிகை முதலியவற்றில் நிரணயிக்கப்பட்டிருத்தலால் இந்த சங்கைக்கு இடமில்லை. ஸீதா வித்யோகாதி

மிமித்தங்களினாலுண்டாகின்ற துக்கம் அபிரமயரூபமென்று சொல்லிவிட்டாலும், எம் பெருமானை 'தயாரு' என்றிசையும்போது, "தையயாவது — பிறர்ப்டும் துக்கத்தைக் கண்டு தானும் துக்கப்படுகை" என்று ஆசிரியர்களால் நிரவஹிக்கப்படுவதால், இந்த துக்கத்தையும் அபிரமயரூபமென்று அங்கீகரிக்கவொண்ணாதே; இதற்கு எங்ஙனே ஸமா தானமென்று சிலா சங்கிப்துண்டு; 'இது ஹேயப்ரத்யநீகத்வத்திற்கு விரோதியன்று என்பதே சுருக்கமான ஸமாதானம். துக்க ஸாமான்யமும் ஹேயமன்று; ஸ்வார்த்த மாகப்ப்டும் துக்கமே ஹேயமாகும்; பிறர்ப்டும் இழவைககண்டு தரித்திருக்கமுடியாமல் பரவசமாகப் படுகின்ற துக்கம் ஹேயமன்று, மிகவும் உபாதேயமாகவேயாகும். இத ணைச் சிறிது விவரிப்போம்;— பிறர்ப்டுகின்ற துக்கத்தைக்கண்டு துக்கப்படுவதெனபது குணமா? தோஷமா? என்று விமாசிக்கவேணும். ஸ்ரீ ராமாய ண, அயோத்யா காண்டத்தில் ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வரும் பிரகரணத்தில் "வயஸநேஷு மநுஷ்யானாம் பருசமபவதி து:ககித:." (பிரஜைகள் துக்கப்பட்டுக் காலங்களில் ஸ்ரீராமன் மிகவும் துக்கப்படுகிறான்) என்று சொல்லப்பட்டு வருபது ஒருபுறம் நிறக. உலகத்தில் ஒருவன் துக்கப்படுமபோது அந்த துக்கத்தைக் கண்டுகொண்டிராநின்ற மறநெருவன் தானும் துக்கப்படாமல் வாளாகிடந்தால் அவனைக் கல் நெஞ்சனென்றும் ராரநெஞ்ச இளநெஞ்ச இல்லாதவனென்றும் வசை கூறுவதும், பிறா துக்கிப்பதைக்கண்டு பரவசமாக ஒருவன் துக்கிப்பானாகில் அவனை ஈரநெஞ்சனென்றும் இரக்கமுள்ளவனென்றும் பரம தயாருவென்றும் சொல்லிப் புகழ வதும் இனரக ஒருவராலும் அபலாபரு செய்யவொண்ணாதவை. ஆகவே பரது:க்க து:க்கித்வமெனபது சிறந்த குணங்களில் முதனமையாகக் கணக்கிடக்கூடியதேயன்றி துர்க்குணமாக ஒருவராலுங் கூறவொண்ணாது. இப்படிப்பட்ட வொரு சிறந்த குணம் எம்பெருமானுக்கு இல்லையென்று எங்ஙனே சொல்லலாகும்?

ஆனால் இங்கு ஒன்று சொல்லலாம்; பிறர்ப்டும் துயரத்தைப் பரிஹரிககக் கூடிய சக்தி நமக்கல்லாமையாலே நாம் அத்துயரத்தைக்கண்டு துயரப்படலாம்; பரி பூர்ண சக்தியுத்தனா எம்பெருமான எலியெல்லுமபரான நமமைப்போலன்றியே பிற ருடைய துயரத்தைக்கண்டு தானும் துயரப்படக் காரணமேயில்லை யெனனலாம், இங் குக் குறிக்கொள்ளவேண்டியதாவது — பிறர்ப்டும் துயரத்தைக்கண்டு துயருறுகை எனகிற ஒரு தன்மையும், பிறாபடுந் துயரத்தை நீக்கவல்ல சக்தியுடைமை யெனகிற வொரு தன்மையும் பரஸ்பர விருத்தமென்று நினைக்கலாகாது; உணமையில் இவை ஒன்றோடொன்று விரோதமுடையனவல்ல; தன குழ்ந்தைக்கு ஒரு துன்பம் நேர்ந்து விட்டால் அதனை உடனே பரிஹரிககவல்ல சக்தி மாதாவுக்கு இருக்கச் செயதேயும் அப்படியே அத் துன்பத்தை அவன் பரிஹரித்துவிடச் செயதேயும் 'குழ்ந்தைக்குத் துன்பம் நேராமல் காக்கவேண்டியது நமது கடமையாயிருந்தும் ஏமாந்துபோனோமே!', அநீதா! அநியாயமாய்க் குழ்ந்தையைத் துடிக்கவிட்டோமே!' என்று பலவாறாகக் கதறி வருந்துமபடியைக் காணுதாருண்டோ?

துசசாஸந் கையிலே த்ரௌபதி பரிவப்பட்டுக் கூவினபோது கண்ணபிரான் ஒருவாறு அவளது துயரைத் தீர்த்திருக்கச் செயதேயும் 'ஐயோ! அவள் கூவின போது நான் நேரில் சென்றிருந்து உதவாதொழிந்தேனே!', 'ஐயோ! அவளுக்குப் பரி பவம் நேர்ந்து அவள் கதறினபின்பு நான் அதைப் போக்கினேனேயன்றி, முதல் தன்

னிலே பரிபவமே உண்டாகாதபடி ஜாக்ருகனுயிருக்கை தவிர்ந்தேனே! அவளுக்கு நான் பெரிய கடனாளியாயவிட்டேனே! என பிறப்பு என்னுயிறு!” என்று தன் காவற் சோர்வை நினைத்துத் திருவுள்ளம் வேவுண்டு பலவாறு கதறினபடியுண்டே.

மடுவினகரையிலே முதல்தனனாலடாபபுண்ட ஸ்ரீகஜேந்திராமுவானுடைய இடரை எம்பெருமான் தீர்த்தருளினாலும் அவனான பட்ட பரிதாபம் பேச்சுக்கு நிலமன்றே. “ஸரக்பூஷாம்பரமயதாயதம் ததாநா திங்மாமிதயநுகஜகர்ஜமாஜகந்த, என்று ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலே பட்டர் அருளிச் செய்தமை கண்டேரே. கெட்டேன! கெட்டேன!! என்று நொந்துகொண்டே எம்பெருமான் அரைதலையத் தலைகுலைய ஓடி வந்தானென்றால் இது என்கொல!

ஆதலால், இப்பாடடில் பரிவதிவீசன் என்றது ஹையமான துக்கமில்லாதவன் என்றபடியாமத்தையென்று தலைக்கட்டிற்றாயுற்று.

ஈசனை = நமக்கென்று ஏறபட்ட ஸ்வாமியை என்றபடி, உலகத்தில் ஒருவனுக்கு ஒருவன் விருந்திடுமபோது நெடுநாளாக ஒரு நல்லபொருளைச் சேகரித்து விருந்திட்டால் ‘இதை இவன் ஸ்வீகரித்து என்ன குறை சோல்லப்போகிறானே’ என்று நெஞ்சு தளம்பியிருக்கவேண்டியவரும். புத்திரன் பிதாவுக்கு விருந்திட்டால் விருந்தில் ஏதேனுங் குறையிருந்தாலும் அது தமப்பனுடையதாய் நெஞ்சாறல்படவேண்டாதிருக்குமன்றே, அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தம் எம்பெருமானுக்கும் நமக்குமுண்டென்று காட்டினபடி.

பாடி = பெரியவர்களின் ஸநிதானத்திலே வாயைத் திறவாமல் மௌனமாயிருக்க பராபதமாயினும், ஆனந்தம் உளளடங்கியிருக்கமாட்டாமல் வாயவிட்டுப் பாடிநீர்ந்துவிடுமென்க. பரமபத்தத்திலே “ஏதத் ஸாமகாயர் நாலதே” என்று சொல்லப்பட்ட பாடுதல் இங்கே விவகரித்தம். [பாடி விரிவது மேவலுறுவீர்.] இந்த ஸம்ஸார நிலத்திலிருக்குமவரையில் சேற்றிலழந்தின மாணிக்கம் ஒளி சுருங்கியிருக்குமபோலே ஆத்மாவுக்கும் ஞானநந்தாதிகள விரிவின்றிச் சுருங்கியிருக்க நேருமே, அந்தச் சுருங்குதல் தொலைந்து ஸவ்ரூப விகாஸத்தைப் பெறவேண்டி யிருப்பவாகளே! என்று முழுக்ஷுககளை விளித்தபடி.

அப்படிப்பட்ட கனத்த பேறு பெறுதற்குச் செய்யவேண்டுமென தென்னென; கூடாது பலன்களைப் பெற்று அவனை விட்டுப்பிரிந்துபோவதல்லாமல், ஏதேனும் தீர்த்தத்தை ஸமாபதித்து ஏதேனுமொரு பூவையிட்டு ஏதேனுமொரு புகையைக் காட்டினாலும் போதுமென்கிறா யினனடிகளில்.

இப் பாசுரத்தை பட்டர் உபந்யஸிக்குமபோது “பரிவதுவும் புகை பூவே” என்ற சபதஸ்வாஸயத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ‘இவ்விடத்தில் அகில் புகை யெனருவது கருமுகைபபூ எனருவது றிறப்பித்துச் சொல்லாமையாலே ஏதேனும் ஒரு புகையும் ஏதேனும் ஒரு பூவும் எம்பெருமானுக்கு அமையும்; நீ செது கையிட்டுப் புகைக்கலாம், கண்டகாலிப்பூவுஞ் சூட்டலாம்’ என்று உபந்யஸித்தாராம். அதை நஞ்சீயர் கேட்டு “ந கண்டகாலிகாபூஷம் தேவாய விநிவேதயேத்” [கண்டகாலிப்பூவே எம்பெருமானுக்குச் சாத்தலாகாது] என்று சாஸ்த்ரம் மறுத்திருக்க, இப்படி அருளிச்செய்யலாமோ?

என்று கேட்டார்; அதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த ரேஸாக்தி:—“சாஸ்த்ரம் மறுத்து மெய்தான; கண்டகாலிபபூ எம்பெருமானுக்கு ஆகாதென்று மறுத்தபடியன்று; அடியார்கள் அப்பூவைப் பறித்தால் கையில் முள் பாயுமே எனறு பக்தர்கள் பக்கலில் தையயினால் சாஸ்த்ரம் நிஷேதித்தேயன்றி எம்பெருமானுக்கு ஆகாத பூ எதுவுமில்லை” என்றும், இதர ஸம்பிரதாயத்திலுள்ள வியாக்யாதாக்கள் சிலர் இந்த ஸமவாதத்தைக்கண்டு ரஸியாமல் திரஸகரித்துரைத்திருப்பதில் விவேகிகட்குக் கண் செல்லாது. அருளிச்செயல்தொடை யழகை நோக்கி ரஸப்பொருளுரைத்தவதில் குதர்க்கவாதகு செய்கை மனக்குற்ற மாந்தர்க்குரியதே.

பிரிவகையின்றி = இதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; ஐச்வரியம் ஸந்தானம் கைவல்யம் முதலான அறப் பலனகளைக்கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டு அவனைவிட்டுப் பிரிந்து போயவிடாமல் என்பது ஒருவகை. (கீழ்த் திருவாய்மொழியிற் போலே) நைச்சியாநுஸந்தானம் பண்ணி அகன்று போயவிடப் பாராமல் என்பது மற்றொருவகை.

நன்னீர் = நல்லநீர் என்றது சுத்த ஜலம் எனப்படும்படியாய், ‘சுத்த கங்கை’ என்றால் யமுநை ஸரஸ்வதி முதலிய இதர நதிகள் கலசாத வெறும் கங்கை என்று பொருளாவதுபோலே, ஏலம் லவங்கம் முதலிய இதரவஸ்துக்கள் சேராத வெறும் திரிதம் எனவாரும்; இதனால் ஆராதனைக் கெளிமைதோற்றும்.

“புரிவதுமாவது பூவே” என்று பாடாந்தர மிருப்பதாகப் பனவீராயிரப்படி புரகாரர் கூறியுள்ளார். (1)

மதுவார்தண்ணந்தமுாயான் * முதுவேதமுதல்வனுக்கு *

எதுவேதென்பணி யென்னுததுவே ஆட்செய்யுரிடே. ... (2)

அம்	- அழகிய	எது பணி	{ (சகுதியாகச் செய்யக் கூடிய) கைக்கரியம் எது?
மதுவார்	- தேன் ஒழுருகின்ற	என் பணி	{ (அதிலும்) நான் செய்யக் கூடியகைக்கரியம்எது?
தண்	- குவிர்த்த	எது	{
தமுாயான்	{ திருத்தமுாய்மாலைய அணிந்துள்ளவனும	என்னுததுவே	- என்று சிந்தியாமலிருப்பதே
முது வேதம்	{ பழமையான வேதங்களால் முழுமுதற் கடவுளாகச் சொல்லப்பட்டவனு	ஆள் செய்யும் ஈடு	- அடிமைசெய்தற்கொப்பாரும்,
முதல்வனுக்கு	{ மான பெருமானாகு		

* * * — எம்பெருமானுக்கு இருவதற்கு இன்னபொருள் தானெனகிற நியதியில்லை யென்றார் கீழ்ப்பாட்டில், பொருளநியதியில்லாததுபோலவே அநிகாரி நியதியில்லை யென்பது இப்பாசரம்.

அந்தாதித்தொடையான இப்பிரபந்தத்தில், பூவே என்று கீழ்ப்பாட்டில் முடித்துவிட்டு அங்குள்ள சொல்லையோ எழுதையையோ இங்குக்கொள்ளாமல் மதுவார் என்று தொடங்கியிருப்பது அந்தாதித்தொடைக்கு எவ்வளவுபொருள்து மெனினில்; இங்குச் சொற்றொடையந்தாதியாகக் கொள்ளாமல் பொருட்டொடையந்தாதியாகக் கொள்ளலாம், அதாவது—கீழ்ப்பாட்டில் முடித்த பூவுக்கும் இப்பாட்டில் தொடங்குகிற

மதுவுக்கும் சேர்த்தியுண்டாதலால் [அதாவது—பூவும் தேனும் விட்டுப்பிரியாதிருத்தலால்] இப்படிப்பட்ட பொருட சேர்த்தியையிட்டு அந்தாதித்தொடை பொருந்தலாம் என்பது ஒருவகை நிர்வாஹம். “மதுவார்” என்று பாடமின்றியே “வதுவார்” என்று பாடமாகக் கொள்வது முண்டாதலால் கீழ்ப்பாட்டில் வகரவிறந்தாக முடித்ததற்குச் சேர இப்பாட்டு வகரமுதலதாகத் தொடங்கப்படுதல் மிகப்பொருந்தும் என்பது மறறொரு நிர்வாஹம்.

“மதுவார் தண்ணந்துழாயான” என்ற பாடத்தில் தேன் வெள்ளமிடுகின்ற தண்ணந்துழாயமால் யணிந்தவன் என்று பொருள்; வதுவார் என்றபாடத்தில் பரிமளம் மிகுந்த தண்ணந்துழாய மாலையையுடையவன் என்றபடி. “வதுவை என்று மணம்; இங்கே வது என்றது கடைக்குறை” என்பது ஆனந்தேரர்களின் வியாக்கியாரும். மது என்பதுபோலவே வது என்பதும் தேனுக்குப் பேராக வுண்டென்பா நன்னா.

“ஒரு வாடல் மாலையையகொண்டுவந்து திருக்குழலிலே வளையமாக வைத்தால், திருக்குழலோடடை ஸபாசத்தாலே செவவிபெற்று மது நிரம்பிச் சினையாறுபட்டு வாரந்து வெள்ளமிடாநிற்கும்” என்ற நம்பிள்ளையிட்டு ஸ்ரீஸூகதிகளின் இனிமை நோக்கத்தக்கது.

முதுவேதமுதல்வனுக்கு = எம்பெருமானை அநுமானம் முதலிய பரமானங்களுலே ஸாதிக்கிற இதர தர்சனஸ்தாகளைப்போலல்லாமல், பரஹ்மஸூத்ரகாரரான வியாஸர் “சாஸ்த்ரியாநிதவாத்” என்று சாஸ்திரங்களைவகொண்டே எம்பெருமான ஸாதிக்கத் தகுந்தவன் என்று நிஷ்காஸித்ததை அடியொற்றி ஆழ்வார் இங்ஙனம் அருளிச்செய்த படி. “உளனசுடாமிசுருதியுள் இவையுண்டசுரனே” என்றார் முதல் திருவாய்மொழியிலும். புராதனங்களால் வேதங்களால் முதலவனென்று மூதலிக்கப்பட்ட ஸாவேச்வரனுக்கு என்றபடி.

ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு எது பணி? என் பணி ஏது? என்னுதுதுவே ஆட்செய்யுமீடு=நிதய ஸூரிகளன்றோ அவனுக்குத் தகுதியாக அடிமை செய்யவல்லவர்கள்; அறபனான நான செயயக்கூடிய பணியிடை உண்டோ என்று நெகிழாததுவே ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரமாவது என்றபடி. இததால், அடிமைசெய்வது ஸர்வாதி காரமென்றதாயிற்று.

எனனது + அதுவே, எனனதுதுவே; தொகுத்தல் விகாரம். இயலில், என்னது என்று நிறுத்துவது தகுதியற்றதென்க. (2)

ஈடுமெடுப்பியிச்சன் * மாடுவிடாதென்மனனே *

பாடுமென்னுவவன்பாடல் * ஆடுமெனங்கமணங்கே.*

(3)

என் மன்ன	-	எனது மனமானது	என் நா	-	எனது நாவானது
ஈடும் எடுப்பும் இல்	{	குற்றம்பார்த்ததுத் தன்ளி	அவன்	{	அந்த ஸர்வேச்வரன் விஷயமான
		விடுதலும் குணம்பார்த்			
		துக் கைக்கொள்ளாதது மில்லாத			
தசன்	-	ஸர்வேச்வரனுடைய	பாடல்	-	துதிகளை
மாடு	-	ஸமீபத்தை	பாடும்	-	பாடுகின்றது;
விடாது	-	விடுகிறதில்லை	என் அங்கம்	-	எனது உடம்பு
			அணங்கு	-	தைவாவேசங் கொண்டது
			ஆடும்	-	போல் ஆடுகின்றது.

* * * —எம்பெருமான் விஷயத்தில் அடிமைசெய்கைக்கு அதிகாரி நியதியில்லையென்று காட்டப்பட்டது கீழ்ப்பாட்டில்; அஃது எதனாலென்ன; அடிமைசெய்கையில் விருப்ப முடையவர்களை ஜாதி குணம் தொழில் முதலியவற்றால் நிஹீநரென்று கைவிடும் ஸ்வபாவம் எம்பெருமானுக்கில்லாமையாலே என்கிறது இப்பாட்டில்.

ஈடும் எடுப்பும் இல் ஈசன்—இவர்கள் நிஹீநஜாதியாகன, இவர்கள் அறிவில்லாத வர்கள், இவர்கள் ஒழுக்கமற்றவர்கள் என்று சிலரை யுபேக்ஷித்தலும், இவர்கள் நற்குலத்தவர்கள், இவர்கள் நல்லறிவினர், இவர்கள் சிறந்த அநுஷ்டான ஸம்பந்தர்கள் என்று சிலரை அங்கீகரித்தலுமாகிறாடு எடுப்புகளில்லாதவன் ஸர்வேச்வரன். “தேவா நாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாநயமதிதைவதம்.” என்கிறபடியே தேவர்களோடு அசுரர்களோடு வாசியற எல்லார்க்கும் பொதுவாகவுள்ளவன் எனறபடி. இப்படியாகில் “அமராக்கிடர்க்கெட அசுரர்க்கு இடாசெய” என்று அமரரை வாழ்விப்பதாகவும் அசுரரை மாயப்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறதே, இதுவென? எனனில், தேவஜாதியிலே அநுக்ரஹமும் அஸூர ராக்ஷஸ ஜாதியிலே நிக்ரஹமும் இயற்கையாக எம்பெருமானுக்குக் கிடையாது. அஸூரஜாதியிலே பரஹலாதன போல்வாரும், ராக்ஷஸ ஜாதியிலே வீரீஷணன் போல்வாரும் வாழ்ந்து போகவில்லையா? ஆதலால், எல்லாருடைய உபயோகத்திற்குமாக அமைத்த தடாகத்திலே சிலா தாமாக விழுந்து மடிகுருப போலே அஸூர ராக்ஷஸாதிக்களும் எம்பெருமானாகிற தடாகத்திலே வாழ்கில்லாது மடிந்துபோவது எம்பெருமானுடைய குற்றமாகாதெனக். இப்படிப்பட்ட ஈசன்மாடு என்மன்ன விடாது “மாடு பொன பக்கஞ் செல்வம்” எனற நிகண்டினபடி, ஈசன்மாடு எனறது ரசனிடத்திலே எனறபடி. எனமனமானது எப்போதும் அவனைவிட்டு நீங்காது.

இப்போது இது எதற்காகச் சொல்லுகிறாரென்றால், எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு எளியன்’ எனபதை ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரிவாக உபதேசிக்க ஆரம்பித்த தமக்கு மனமொழி மெய்கள ஸவாதீநமாயிருக்கவேண்டுமே; அப்படியில்லையாகில் உபதேசிக்க முடியாதே அப்படி உபதேசிக்க முடியாதபடி நெஞ்சு ராசனமாடு குடிக்கொண்டது; நாவும் அவனுடைய பாடலிலேயே ஆழந்தது; சரீரமும் அவனிஷயத்திலேயே ஆவேசங் கொண்டது; இனிஎன்ன வபகரணங்கொண்டு உங்களுக்கு உபதேசப்பெடெனெனவாறு

“தூருணங்குந் தெய்வப் பெண்ணே” எனபது நிகண்டு. ‘அணங்காடும்’ என்றது அணங்குபோல் ஆடும எனறவாறு. ... (3)

அணங்கெனவாடுமெனங்கம் * வணங்கிவழிபடுமிசன் *

பிணங்கியமர்பிதற்றும் * குணங்கெழுக்கொள்கையினுனே. * ... (4)

அணங்கு என ஆடும்	{	தைவாவேசம் கொண்டாற் போல ஆடுகின்ற	அமரர்	—	நித்தியஸூரிகள்
என் அங்கம்	—	எனது சரீரம்	பிணங்கி	—	பரஸ்பரவிவாதம் செய்து
வணங்கி வழிபடும்	{	சேலித்து ஆராதிக்ரும்படி நின்ற	பிதற்றும்	—	பிதற்றும்படியாயுள்ள
ஈசன்	—	எம்பெருமான்	குணம் கெழு	{	பல திருக்குணங்கள் பொருத்திய
(எப்படிப்பட்டவனென்றால்)			கொள்கையினுன் — கோட்பாட்டை யுடையவன்,		

* * *—இப்பாட்டுக்கு இரண்டுவகையாக அந்வயக்ரமமுண்டு; [பதவுரையின்படியே] பாசுரத்தை உள்ளபடியே அந்வயித்துப் பொருள்கொள்வது ஒன்று; பிணங்கி யமரர் பிதற்றுங் குணங்கெழு கொள்கையினுள் ஈசனை, அணங்குகள் ஆடும் என் அங்கம், வணங்கி வழிபடும் என்று கொள்வதுமன்றொன்று. இப்பொருளில், ஈசன் என்றது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை.

தம்முடைய மனமொழி மெய்களுக்கு எம்பெருமான் பக்கலிலுண்டான ஊற்றம் சிறிதுபோது உண்டாய்விடுகையன்றியே நித்யஸூரிகளுக்குப்போலே நிரந்தரயாத்ரையானபடி சொல்லுகிறது இப்பாட்டு.

[பிணங்கியித்யாதி] எம்பெருமானது குணங்களிலே புநுந்துவிட்டால் ஒவ்வொரு குணத்தினுடைய அதிசயமும் எல்லோகாண வொண்ணாததாயிருக்கும்; பரத்வத்திற்கு ஈடான குணங்களும், லௌலபயத்திற்கு ஈடான குணங்களுமாக வகுக்கப்பட்டுள்ள குணங்களிலே ஒருவர் ஒரு குணத்தை அதுபவித்து அதன் அருமைபெருமைகளைச் சொல்லிக்கொண்டாட, மற்றொருவா மற்றுமொரு குணத்தையனுபவித்து அதன் அருமைபெருமைகளையெடுத்துரைத்துக் கொண்டாட, இங்ஙனே வாதவிவாத கலஹங்கள் ஏற்பட்டுவிடும்.

ஆறாயிரப்படியில் பிள்ளானருளிச்செயலை நோக்குமிடத்து “கொள கலனுனே” என்பதாகப் பாடம் புலப்படும் கலம் எனினும் கலன் எனினும் ஒக்கும்; மகரனகரப் போலி. பாத்திரம் என்றபடி. (4)

கொள்கைகொளாமை யிலாதான் * என்கலிராகமிலாதான் *

விள்கைவிள்ளாமைவிரும்பி * உள்கலந்தார்க்கோழுமுதே. * ... (5)

கொள்கை	{ குணம்பார்த்துக் கொள்ளுதலும்	விள்கை	{ வேறு பிரயோஜனங்களைக் கொண்டு விலகிப் போவதையும்
கொளாமை	{ குணமில்லாமை பார்த்துத் தள்ளுதலும்	விள்ளாமை	{ (தன்னையே விரும்பி) விடாதிருப்பதையும்
இலாதான்	- இல்லாதவனாய்	விரும்பி	- எதிர்பார்த்து
என்கல்	{ கைவிடுகைக்கு அடியான மனநெகிழ்ச்சியும்	உள்கலந்தார்க்கு	{ (விண்டுபோகாமல்) தன்னில் கலந்தவர்கட்கு
இராகம்	{ கைக்கொள்ளுதற்கு அடியான ஆசையும்	ஓர் அமுது	- ஒப்பற்ற அமுதமாயிருப்பன்.
இலாதான்	- இல்லாதவனாய்,		

* * * — நமக்கு ‘அந்வய போக்யதவம்’ எனபதாக ஒரு ஸ்வரூபமுண்டு; அதாவது, எம்பெருமானைத் தவிர்த்து மற்ற அறப பலனகளை விரும்பாமல் அவனையே பரம போக்யவஸ்துவாகக்கொண்டு அவனையே ஆசைப்படுவதாம். இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் விஷயத்திலே அவன் அமுதமாகவேயிருப்பன எனகிறது தன்னையவந்து பணிகின்ற அதிகாரிகளைத் தான் பரீகழித்துப்பார்ப்பன்; இவர்கள் ஏதேனும் க்ஷுத்ரபலனகளைப் பெற்றுக்கொண்டு நெகிழ்ந்து போய்விடுகிறவர்களா? அல்லது அவற்றில் நசையற்று நமமையே பரமபரயோஜனமாகப் பற்றுகிறவர்களா? என்று பார்ப்பன்; அகன்று போகிறவர்களாயிருந்தால், க்ஷுத்ரபலனகளைத்தந்து அவர்களை அகற்றிவிடுவன்; அங்ஙனம் லலாதவர்களுக்குத்தானே முறறுட்டாக இருப்பன்.

கீழே “ஈடுமெடுப்புமிலீசன்” என்றதற்கும், இங்கு கொள்கை கொளாமை யிலா தான்” என்பதற்கும் என்ன வாசியெனினில்; அடியவர்களில் ஏற்றத்தாழவுபாராதே ஆசையுடையாரெல்லாரையும் அடிமைப்படுத்திக்கொள்ளு மியல்வினன் என்பது அந்தப் பாசரத்திற்கு விவக்ஷிதம்; அப்படி அடிமைப்படுத்திக்கொள்ளுமளவில் சில ரிடத்தே உயர்த்தி கண்டு அவர்களை அந்தரங்க கைங்கரியத்திலே ஏவிக்கொள்ளுதல் சிலரிடத்தே தாழவுகண்டு அவர்களை பஹிரங்க கைங்கரியத்திலே ஏவிக்கொள்ளுதல் எனனுமபடியான வாசியைவாதவன என்பது இவ்விடத்திற்கு விவக்ஷிதம் - என்று பிள்ளரான ஆரூரிரத்திலே பணித்தபடி.

என்கல் இராகமிலாதார் = என்கலாவது உபேகை, இராகமாவது அபேகை; இவை யிரண்டுமில்லாதவன, கைங்கரியங்கொள்ளுகிறவிஷயத்தில் வாசியைவாரமை மாத்திரமன்று; திருவுள்ளத்திலேயே உபேகையும் அபேகையுமில்லாதவன என்ற வாகு. இங்கே நம்பிள்ளையிடு:—“திருவுள்ளத்தாலே சிலரை இகழ்ந்திருத்தல சிலரை ஆதரித்தல் செய்யான; * ஈடுமெடுப்புமிலீசன் * என்றவிடம் ஸ்வீகார மையத்தில் குணத்தோஷங்களை பாராடுவனந்து, இங்கு பரிமாற்றத்தில் தரமிட்டுக்கொள்ளா னென்கை.”

வின்கைவிள்ளாமைவிரும்பி உன்கலந்தார்க்கு ஓரமுது = எம்பெருமான பார்ப்பது இவ்வளவே; ‘இவர்கள் பிரயோஜனாதரங்களை விரும்பிப் பெற்றுக் கொண்டு நம்மை விட்டு ஓடிப்போகிறவர்களா? அனறி, நம்மையே விரும்பி விடாதிருப்பவர்களா? என் கிற இவ்வளவையே அராயந்துபார்த்து, தன்னையே பிரயோஜனமாகப்பற்றித் தன் னுடனே ஒரு நீராகக் கலக்க விரும்பியிருப்பவர்களுக்கு * அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னுராவமுதமே * எனனுமபடியாயிருப்பன.

பகவத்கீதையில், “தேதாஷமாஸததயுக்தாநாம” என்றவிடத்தில், “எப்போதும் தன்னோடு கூடியிருப்பவர்களுக்கு” என்பது பொருளாயிருக்கசெய்யேதும் [ஆசம்ஸா யாம் க்தபர்த்யயமாகக்கொண்டு] ‘எப்போதும் தன்னோடு கூடியிருக்க விரும்பியிருக்கு மவர்களுக்கு’ என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்கள் பொருள் பணித்தபடியே இங்கும் » என்கலந் தார்க்கு எனபதற்கு ‘உன்கலக்க விரும்பியிருக்கும்வர்கட்கு’ எனப் பொருள்கொள்ளு தல் பொருந்தும். (5)

அமுதமமரர்கட்கீந்த * நிமிர்சுடராழிநெடுமால் *

அமுதிலுமாற்றினியன் * நிமிர்திரைநீங்கடலானே. *

(6)

அமரர்கட்கு	-	தேவர்கட்கு		
அமுதம் ஈத்த	{	அமிர்த்ததைக் கொடுத்தவ னாய்	நிமிர் திரை நீள் கடலான்	{ அலை யெறிகின்ற விசால மான திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்த்தருளின
நிமிர் சுடா ஆழி	{	வளர்கின்ற ஒளியையுடைய திருசக்கரத்தையுடைய னாய்	அமுதிலும	{ (அக்கடலிலுண்டான) அமிர்த்ததைவிட
கெடு மால்	{	எவ்வுகடந்த பெருமையை யுடையனுமாய்க் கொண்டு	ஆற்ற இனியன்	- மிகவும் போகயன்.

* * * — கீழ்ப்பாட்டில் * விள்கைவிளளாமை விரும்பி * என்று சொன்ன சொற்போக்கிலே பிரயோஜனந்தரபரர்கள் ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்டமையால், ஐயோ! உளகலந்தாக்கு ஓரமுதாயிருக்கு மெம்பெருமானை விட்டுப் பிரயோஜனந்தரபரர்களாய் ஆபாஸமான அமுதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு விலகிப்போவாரும் சிலரே! என்று தேவர்களை நிந்திப்பதிலே நோக்காகச் சொல்லுகிறது இப்பாட்டு. ஆரூர்ப்படி யருளிச்செயல் காண்மின்;— “அமுதத்திற்காட்டிலும் பரமபோகயனாயிருந்தவனுடைய திருவாயுங்கையுங்கணடுவைத்தும் சிலா அதி கஷ்ட்ரமரண பரயோஜனந்தரங்களைக்கொண்டு போவதே! என்ன பாக்யஹிரோ! என்று கொண்டு கீழ்ப்பாட்டில் பரஸுதமரண பரயோஜனந்தராத் திகளிழவை அநுஸந்தித்து இன்னதாகிருர்.” என்று.

தேவர்களின் நிந்தை இதில் ஸபஷ்டமாக இல்லையாயினும் “அமுதமமரர் கட்டுந்” என்று எம்பெருமானைக் கொண்டாடுவதில் அவாகளது நிந்தையே உளவற்றவை தென்க. எம்பெருமான என்ன பரமோதாரினோ!, ‘எங்களுக்கு நீவண்டர; சாவாமருந்து தந்தாற்போதும்’ என்றவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பிய பொருளையே கொடுத்துவிடுவதே! என்று கொண்டாடிச் சொல்லுகிற பாசரம் முதலடி. அவர்கள் கொண்ட பிரயோஜனத்தை அருவருத்து, தாம் உகந்த பரம்பரயோஜனமான எம்பெருமானுடைய பரம போக்யத்தை அநுபவிக்கருமாற்றையடிகளால். ... (6)

நீள்கடல்துழில்லங்கைக்கோன் * தோள்கள்தலை துணிசெய்தான் *

தாள்கள்தலையிலவணங்கி * நாள்கடலைக்கழிமினே. * (7)

நீள் கடல் சூழ்	— நீண்ட கடலினால் சூழப்பட்ட	துணிசெய்தான்	{ அமுத்தொழிந்த ஸ்ரீராம பிரானுடைய
இலங்கை	— லங்காபுரிக்கு	தாள்கள்	— திருவடிகளை
கோள்	{ தலையையிருந்த இராவணனுடைய	தலையில் வணங்கி	— தலையாலே வணங்கி
தோள்கள்	— இருபது தோள்களையும்	நாள் கடலை	— காலமாகிய கடலை
தலை	— பததுத் தலைகளையும்	கழிமின்	— தாண்டுகள்.

* * * — இவ்வனம் பரமபோக்யனான எம்பெருமானுடைய குணங்களை அநுவிபத்தி கொண்டு போதுபோகுவதே பராபத மென்கிறுந்தில.

“பரந்தகடலை அகழாகவுடைத்தாய், அந்தக் கடலதானும் மிகையாமபடியான அரணையுடைத்தாயிருந்துள்ள இலங்கைக்கு அதிபதியன்றோ நான்!” என்று கொண்ட செருக்கினால் சகரவாததி திருமகனொன்று மதியாதே எதிரிட்ட பயலுடைய தோள்களையும் தலையையும் துணித்த மனத்துக்கினிய இராமபிரானுடைய திருவடிகளை வணங்கி, [அதாவது, அனுமானப்போலே அவனுடைய வீர சரிதங்களைக்கொண்டு போதுபோகி] ஸமஸார நிலத்திலிருக்கும் வரையில கடல்போலே பெருகிச் செல்லுகின்ற நாள்களைத் தொலையுங்கோள என்றாயிற்று.

பாறறடியில், “நாடகடலை” என்ற ஸதானத்தில் ‘நாழக்கடலை’ என்றும் பாட முண்டாதலால், நாழ் என்று பாபமாய், பாபமாகிற கடலைக் கழியுங்கோள என்றபடியாகவுமாம். (7)

கழிமின் தொண்டர்கள்! கழித்து * தெ முமினவனைத் தொழுதால் *

வழிநின்றவல்வினைமாள்வித்து * அழிவின்றி யாக்கந் தருமே. * ... (8)

தொண்டர்கள்	- தொண்டர்களே!	வழி நின்ற	{ ஜன்ம பரம்பரையாய்த் தொடர்ந்து நின்ற
கழிமின்	{ விஷயாந்தர ஸங்கத்தைத் கழித்துவிடுங்கள்	வல் வினை	- வலிய பர்வங்களை
கழித்து	- அதனை கழித்துவிட்டு	மான்விதது	- ஒழித்து
அவனை	- அப்பெருமானை	அழிவு இன்றி	- சாசுவதமான
தொழுமின்	- தொழுங்கள்;	ஆக்கம்	- முக்திஸம்பத்தை
தொழுதால்	- தொழுதமரத்திரத்தினால்	தரும்	- தந்தருள்வன்.

(அவன்)

* * * — ஸ்ரீராமபிரானுடைய வீரசரிதத்தை யநுஸந்தித்து இதர விஷயப்பறறுகளைத் தவிரவே, அவன்றானே இடையூறுகளைப் போக்கி நித்ய கைங்கரியத்தைத் தந்தருளவ னென்கிறார். தொண்டர்கள்! கழிமின் = தொண்டு பூண்டு அமுதமுண்ண விருமடி யிருப்பவர்களே! புறம்புண்டான பறறுககளில் நசையைத் தவிருங்கோள; அங்ஙனம் தவிரந்து அப்பெருமானைத் தொழுங்கோள; அங்ஙனம் தொழுதால் இவ்வாத்திர வோடே பொருந்தியிருக்கின்ற பிரபல கருமங்களை வாஸநையோடே போகக் கிடையாற செலவமாகிய மோக புருஷராததத்தை அவன்றானே கொடுத்தருளக் குறையில்லை யெனரூபிற்று. ஆக்கம்—ஸம்பதது. (8)

தருமவரும்பயயை * திருமகளார்தனிக்கேள்வன் *

பெருமையுடையபிரானுர் * இருமைவினைகழுவாரே. * (9)

அ அரு	{ அப்படிப்பட்ட அருமைப்பய	பெருமை	{ (லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தாலே)
யன் ஆய	{ னுன புருஷர்க்கத்தை	உடைய	{ மேன்மையை யுடைய
திருமகளார் தனி	{ பெரிய பிராட்டியார்க்கு ஒப்	பிரானுர்	{ (அந்த) ஸாவேச்வரன்
சேவ்வன்	{ பற்றநாயகனுக்கொண்டு	இருமை வினை	{ இருவகைப்பட்ட (புண்பயப
	{ [பிராட்டியோடுகூடி நின்ற]		{ ரூபமான) கருமத்தை
தரும்	- தந்தருள்வன்;	கழுவார்	- போக்குவான்.

* * * — எம்பெருமான் தன்னைப்பற்றின மாத்திரத்திலே இப்படி இடையூறுகளையெல் லாம் போக்கிப் பரம புருஷராததத்தையும் தந்தருளக்கூடுமோவென்று, பிராட்டி அருகேயிருக்கும்பொது எதுதான் செய்யக்கூற? என்கிறார்.

முதலடியை, தரும் அன்வரும்பயயை என்றும், தரும் அருமபயயை என்றும் இருவகையாகப் பிரித்துப் பொருள் கூறுவர். ஆசாராயஹருதயத்தில (4-1) * பர பரனுப்பிற்ற * என்ற சூணிகையில் “தொழுதால் அருமபயயை தரும்” என்றருளிச் செய்திருப்பதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. அ + அருமபயயை, அவருமபயயை என்று ரந்தியாகவேண்டு மிடத்து “அவருமபயயை” என்று ஆனது தொகுதல் விகாரமெனக். பெறமுடியாததாக சாஸ்திரங்களிலே பரஸித்தமாகவுள்ள புருஷரத் தங்களைத் தந்தருளவன் என்றபடி.

இனி, மறறைபபடியான பதவிபாகத்தில் * தருமவருமபயனாய * என்பது திருமகளார்க்கு அடைமொழியாகும். தருமத்தினுடைய பரமபரயோஜனமே ஒரு வடிவு கொண்டாப்போலே யிருக்கிற பெரியபிராட்டியார்க்குத் தனிக்கேள்வன் என்றபடி. “லக்ஷ்மயா ஸஹ ஹருஷீகேசோ தேவயா காருண்யரூபயா, ரக்ஷகஸ ஸர்வவித்தாந்தே வேதாந்தேபி ச கீயதே.” எனகிற ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர வசனம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும. “தேவ்யா காருண்யரூபயா லக்ஷ்மயா” எனறதன கருததே * தருமவரும பயனாய திருமகளா * என்பதில் உறையுமெனக.

இருமைவினைகடிவார் = பாபத்திற்காட்டிலும் புண்ணியம் நன்றாயிருந்ததெயாடிலும் மோக்ஷமாக்கத்திறகு இடைபூறுகுந் திறத்தில் இரண்டும் ஒக்குமாதலால் புண்ய பாபங்களிரண்டுமே தொலையக்கடவனவாம். புண்ணியங்களுக்குப் பலகை ஸ்வாக்கா நுபவம் முதலிய ஆபாஸ புருஷார்த்தங்கள் கிடைக்கும், பாவங்களுக்குப் பலகை நரக வேதனைகள் கிடைக்கும்; பரம புருஷார்த்தத்தை விருமபி நிற்பார்க்கு ஸ்வாக நரகங்களிரண்டும் பரியாயமாதலால் புண்ய பாபங்களிரண்டும் தொலையவேணுமென்று சாஸ்திரம் சொல்லி நின்றது என்றுணர்க. இந்த சாஸ்த்ரார்த்தத்தை ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹா தேசிகனும் வரதராஜ பஞ்சாசத்தில் “ஸத்யஸ த்யஜந்தி வரது! த்வயி பத்தபாவா: பைதாமஹாதிஷ்ட” பதேஷவபி பாவபநதம், கஸமை ஸவதேத ஸுகஸஞ்சரணேத்ஸு காய காராகருஹே கநகசருங்கலயாபி பந்த:?” என்ற சலோகத்தினால் உரைத் தருளினர். புண்ணியம் பொனவிலங்குபோன்றது, பாவம் இரும்பு விலங்குபோன்றது எனபது இந்த சலோகத்தின தேர்ந்த கருத்து. யதேஷ்டமாக ஸஞ்சரிகக விருமபு கினறவாகனை இரும்பு விலங்கினால் கட்டிவைத்தாலெனன? பொன விலங்கினால் கட்டி வைத்தாலெனன? இரண்டும் துக்கவிஹதுவெயாகு மென்றவாறு.

இங்கே நம்பிள்ளை யிரு காண்பின,—

“[இருமைவினைகடிவாரே] போவாசியாயமாபடி நாம் பண்ணிவைத்த இருவகைப் பட்ட கர்மங்களையும் போக்குவார, புண்ய பாவங்களுக்குத் தன்னில்தான் வைஷ்ணவ முண்டேயாகிலும் மோக்ஷ விரோதிதவாத் தயாஜயமாகா நின்றனவிறே.” ... (9)

கடிவார்தியவினைகள் * நொடியாருமனைவக்கண் *

கொடியாவடுபுள்ளாயர்த்த * வடிவார்மாதவனுரே. *

... (10)

அடு	—	பகைவரை அழிகின்ற	மாதவனா	—	லக்ஷ்மீபதியானவர்
புள்	—	கருடப்பறவையை	தீய வினைகள்	—	கொடிய பாவங்களை
கொடி ஆ உயர்த்த	—	தவஜமாக எழுத்தவரும	நொடி ஆரும்	—	ஒரு கொடிப் பொழுதிற்
வடிவு ஆர்	{	விலக்ஷணமான தீவ்யமங்	அளவை கண்	{	குள்ளே
		கள் விக்ரஹத்தையடைய			
		வருமான	கடிவார்	—	போக்கியருள்வார்.

*** — எம்பெருமான பிராட்டியாடுகூடி அடியார்க்குக் காரியந் செயதருளவது தாமதமாக நடைபெறுமோ எனன; இலலை, ஒரு நொடிப்பொழுதிலே நடைபெறு மென்கிறது இப்பாட்டு. இத் திருவாய்மொழியில் * வழிநின்றவல்வினைமானவித்து * இருமை வினை கடிவார் * கடிவார் தியவினைகள் * என்ற மூன்று இடங்களில் எம்பெருமான நமது பாவங்களைத் தொலைத்தருளவனென்பது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; இவை புநருக்தியாகாது; ஒவ்வொரு திறகும் ஒவ்வொரு அம்சத்திலே நோக்கு;

எங்ஙனையென்னில்; ஆசிரயித்தவர்கள் விஷயத்திலே இக்காரியஞ் செய்தருள்வது என்பது * வழிநின்ற வல்வினைமாள்வித்து * என்ற விடத்திற்கு விவகிதம்; பிராட்டியின் புருஷகாரமடியாக அக்காரியஞ் செய்தருளவெனப்பது * இருமை வினை கடிவாடு * என்ற விடத்திற்கு விவகிதம்; அது செய்வது ஒரு நொடிப்பொழுதிலே எனப்பது இப்பாட்டிற்கு விவகிதம் என்று வாசிகாணக.

இங்ஙனே மூன்று விஷயங்கள் விவகிதமானால், இம்மூன்றையுள் சேர்த்து ஒரு பாசுரமாகவே அமைத்துவிடலாகாதோ? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; அநுபவபாசுரங்களிலே போகிற போக்குக்கள் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திற்குள் தெரியாதவையன்றோ? 'இப்பாடி அமைக்கவேணும்' என்று ஒரு எண்ணத்தோடே ஆழ்வாா பாசுரமமைக்கின்றாரல்லோ; ஆதலால் இந்த சங்கைக்கு உதயமேயில்லை.

“கொடியா அடு புள்ளயர்த்தவடிவார மாதவனார் நொடியாருமளவைக்கண்தீய வினைகள் கடிவார்” என்று அர்வமிப்பது. பின்னடிகளில் பெரிய திருவடியின் பரஸ்தாவம் வந்திருப்பது ‘பெரிய திருவடியை அடிமைகொள்ளுமாபோலே நித்ய மைஸாரிகளான நமமையும் அடிமை கொள்வன்’ என்கிற கருத்தைக் காட்டுவதற்காகவென்று திருக்குருகைப்பிராணபிள்ளான திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். “பிராட்டியோடே கூட நின்று, பெரிய திருவடிக்குக் கொடுத்தருளுமாபோலே தந்தருளும்” எனப்பது ஆறு யிரப்படியருளிச்செயல். இக்கருத்துப் பொலியவே ஆழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்திலே—“ய: சச்சிதேவ யதி கிஞ்சந ஹந்த ஐந்துர பவயோ பஜேத பகவந்தம் அநந்ய சேதா:; தம ஸோயமீத்ருச இயாநிதிவாபயஜாநந் ஹை வைந தேயஸமமபி உரரீக ரோஷி” என்று ஒரு சலோக மருளிச்செய்தார். அன்று வந்த பணிந்த ஒரு அடியாணைக் கைக்கொள்ளுமிடத்து, நித்யஸூரிகளில் தலைவனான பெரிய திருவடியோடு மொகக்கக் கைக்கொள்ளுகிறானென்பது இந்த சலோகத்தின் கருத்து.

மாதவனாரே என்ற விடத்திற்கு நம்பினையீடு காண்மின;— “பிராட்டி அருகே யிருந்து போக்குவிககவாயிறு போக்குவது; ஒருதலை ஜனமம்; ஒருதலை மரணம்; நடுவே ஆதிவ்யாதிகள், இவை செயத குற்றங்களைப் பாக்கக்கடவதோ? குற்றங்கண்டுவிடில் விபூதியாக விடவேண்டிவாராதோ? பொறுத்தருளிர்” என்றால், அவளுக்காகப் பொறுத்தோமெனனு மித்தனை.” (10)

மாதவன்பால் சடகோபன் * தீதவமின்றியுரைத்த *
ஓதமிலாயிரத்திப்பத்து * ஓதவல்லார்பிறவாரே. *

(11)

சடகோபன்	-	ஆழ்வார்	
மாதவன் பால்	{	லக்ஷ்மீநாதனை எம்பெருமான் பகலில் (பக்தி புகாராய்)	ஏகம் இல் ஆயிரத்தது
	{	தனது மேன்மையைப் பார்த்து உதாவீதனாயிருந்தல், அடியாருடைய குற்றங்களைப் பார்த்துக் கைவிட்டொழிதல் ஆகிய இருவகைக்குற்றமும் எம்பெருமானுக்கு இல்லையென்பதையே தென்துரைத்த	இப்பதது - இப்பத்துப்பாசுரங்களையும் ஓக வல்லார் பிறவார்
தீது அவம் இன்றி உரைத்த	{		வருவற்ற இத்திருவாய் மொழியாயிரகதில் (குருமுகமாக) அதிகரிக்க வல்லவர்கள் மீண்டும் பிறந்து வருந்த மாட்டார்கள்.

* * *—இத் திருவாய்மொழியை ஓதவல்லவர்கள் மீண்டும் இந்த ஸம்ஸாரநிலத்தில் வந்து பிறக்கப் பெறுக்கொண்டு பயன்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிற பாசுரமிது.

இப் பாட்டில், தீது அவம் ஏதம் என மூன்று சொற்கள் உள்ளன; குற்றம் எனபதே மூன்றுக்கும் பொருள். மூன்று விஷயங்களுக்குக் குற்றமில்லாமை சொல்லப்படுகின்றது, அதாவது—கவிபாடுகிற தமக்கும் பாட்டுண்கிற எம்பெருமானுக்கும் இக கவிகளுக்கும் ஒரு தீங்கு மில்லாதபடி. மாதவன்பாற சடகோபனுரைத்த ஆயிரம் என்பதாக. பரமாணமாகிய இத் திருவாய்மொழியும் பரமேயனான எம்பெருமானும் பரமாதாவான ஆழ்வார தாமும் குற்றமற்றிருக்கின்றமையைச் சொன்னவாறு. இது ஆரூபிரபடியில் பிள்ளான் அருளிய நிர்வாஹம்.

இங்கே பட்டா விலக்கணமாக அருளிச்செய்வராம்; எங்ஙனையென்னில்; ஏதமிலாயிரம் என்று இப் பிரபந்தத்தைக் குற்றமற்றதாகச் சொன்னபோதே பரபந்த ப்ரதிபாத்யனுக்கும் பரபந்தவக்தாவுக்கும் குற்றமில்லாமை சொன்னதாகவே தேறிவிடும்; அவை தனிப்படச் சொல்லவேண்டாம்; ஆகவே “தீதுஅவம் இன்ற” என்பதற்கு வேறு தாற்பரிய மிருக்கத்தகும்; அதாவது—“மாதவன் பால் தீதவமின்றியுரைத்த” = எம்பெருமானுக்கு இரண்டுவகையான குற்றம் ஸம்பாவிதமாகலாம்; தன்னுடைய மேன்மையைப் பார்த்து ஆசரிதர்களைக்கைவிடுத்தல், ஆசரிதர்களின் நீசத்தன்மைகளைப் பார்த்துத் தான் ஒதுங்கிநின்றல் என்கிற இவ்விரண்டு குற்றங்களும் எம்பெருமானுக்கு இல்லையென்பதைச் சொன்னனிப்பத்து என்க. ‘எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு எளியன்’ என்று சொன்னதுதான் இது. (11)

ஆறந் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானா ஜியர் திருவடிகளை ராணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து ஏழாந் திருவாய்மொழி—மிறவித்துயரம்.

அவதாரிகை. கீழ்த திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு அரியனல்லன். மிகவும் எளியன எனபதை அருளிச்செய்தார். ஆராதனம் எளிதாயிருந்தாலும் ஆசரயணம் இனிதாயிருந்தாலன்றோ நெஞ்சு பொருந்தும்; உலகில் பலபேர்கள் நாம் இட்டதுகொண்டு பரம தருபதியடையுமவர்களாய் ஆராதனைக்கு எளியராயிருக்கக்கூடும்; இருந்தாலும் ஆவர்களுடைய ஆசரயணம் நமக்கு இனிமைமிக்க தாயிருந்தாலன்றிப் பயனில்லையன்றோ; அப்படியே எம்பெருமானும் ஆராதிக்க எளியனான ஆசரயணத்தில் ஸாரயமுடையது யிருக்கவேண்டுமென்று உண்டாத்தலால் அஃது அப்படியே உண்டெனபதை இத் திருவாய்மொழியிலருளிச்செய்கிறார்.

“பகவத் ஸமாச்சரணமாகிறதுதான் இதுக்கு இடபு பிறவாத ஸ்வேச்வரனும் ஆசைப்படும்படி போகளுமாயிருப்பதொன்றிதே” என்பது நம்பினளையருளிச்செயல்.

தன்னுடைய வைலக்ஷணயத்தை எம்பெருமான தானும் பார்த்துத் தனக்குத்தானே அடிமைசெய்துகொள்ள விருமபுமபடியாயிருக்கு மென்று ஒரு அதிசயோக்தியாக இது அருளிச்செய்தபடி. ‘இபபடியும் இருக்குமா? எம்பெருமான் அவ்வளவு உன்மத்தனா?’ என்று சிலர் கினைத்துவிடக்கூடும்; ‘எம்பெருமானுடைய இனிமை ஒப்புயர்வற்றது’ என்று காட்டுவதில் மாத்மிரம் இந்த ஸ்ரீஸூக்தி நோக்குடையதென்று கொள்க.

இதற்கு ஸைவாதமாக பட்டருடையவும் வேதாந்ததேசிகனுடையவும் இரண்டொரு ஸ்ரீஸூக்திகளைக் காட்டுகிறோம், காண்மின்;— பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ பூர்வசதகத்தில், “அக்ரே தார்க்ஷயேண பச்சாத் அஹிபதி சயநே நாத்மநா பார்ச்வயோச ச ஸ்ரீபூமிப்யாமத்ருபத்யா நயந சுககநைஸ் ஸேஸ்ய மாநாமருதௌகம.” என்றருளிச்செய்தார்; உத்ஸவமூர்த்தியாகிய எம்பெருமானை மூலமூர்த்தியாகிய பெரியபெருமான பின்புறத்திலும் பெரிய திருவடி முன்புறத்திலும் திருமடந்தை மணமடந்தைகள் இரண்டருகு மிருந்துகொண்டு எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் த்ருபதி பிறப்பதேயில்லையென்பது இதன்கருதது. எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கள விகரஹாநுபவம் பிறர்க்கு எப்படி ஸ்ப்ருஹணீ யமோ அப்படி ஸ்வாத்மாவுக்கும் ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்குமென்பது விளங்க இதில் * அஹிபதிசயநேந ஆத்மநா * எனப்பட்டது.

வேதாந்ததேசிகன பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில்— “மநுஜத்வ திரோஹிதேந சக்யே வபுஷைகேந விரோதிநாம் கிராஸே, அபஜத் பரதாதி பேதமீச: ஸவ்யமாராதயிதும் ஹி பாதுகே! த்வாம்.” என்றருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமான் மாண்டிருக்கொண்டு சக்ரவர்த்தி திருமகனாய்த் திருவவதரித்தது விரோதிரஸந்திநகாகவாகில் நரஸிம்ஹாவதாரம் முதலான அவதாரங்களிற்போலே தான் ஒருவனாகவே அவதரித்ததுக காரியம் நிறைவேற்றி யிருக்கலாம், அப்படி ஒருவனாக அவதரியாமல் பரதாழ்வான முதலானோராகவும் தன்னை வகுத்துக்கொண்டு திருவவதரித்தது எதற்காகவென்னில்; தனக்கும் பரம்போக்யமான தன்னுடைய பாதுகையைத் தானே ஆராதிக்கவேண்டுமென்று தனக்கு ஆசையுண்டாயிற்று; தானே ஸாக்ஷாததாக ஆரதித்தால் உலகம் எசுமே என்றெண்ணித் தம்பியாக வேற்றுருக்கொண்டு ஆரதித்தானத்தனை எனப்பது இந்த சலோகத்தின் தாற்பரியம்.

ஆக இவற்றால் எம்பெருமானுடைய படிகள் எம்பெருமான்நனக்கும் பரம்போக்யமாயிருக்குமென்பது விளங்கும். இத்தகையதான போகயதையே இத் திருவாய்மொழியில் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றதென்க. * தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி இத்தியாதிகள் இத்திருவாய்மொழிக்கு உபநிஷதாயிருக்கும். (*)

பிறவித்துயரந் தூனத் துள்நின்று *
தூறவிச்சுடர்விளக்கர் தலைப்பெய்வார் *
அறவளை ஆழிப்படை யாத்தனை *
மறவியையிர்நி மறைத் துணைப்பாரே. *

...

...

(1)

பிறவி துயர் அற	{	ஜநமரணங்களினால் வருந்தும்பம் மாத்திரம் நீங்குகைக்காக		தூனத்தான நின்ற	{	ஆத்மாவலோகநமாகிறவை வல்யோபாஸஸத்தில் ஊன்றி
----------------	---	---	--	----------------	---	---

துறவி சுடர் வினக்கம் தலைப்பெய்வார்	{	ஸகல் உபாதிகளையும் விட் டவனான ஸவயம் ப்ர காசனான ஆத்மாவினு டைய ஸாக்ஷாத்காரத் தைப் பெறவிரும்புகின் ற ஸைவல்யார்த்திகள்,	{	அந்தணனை	{	பரம பரிசுத்தனாயிருக் கின்ற எம்பெருமானை	
அறவனை		{		மறவியை இன்றி		{	(தாம் விரும்பிய பலனில்) மறப்பின்பலம்
ஆழி படை				{			மனத்து வைப் பார் ஏ
		பரமதர்மிஷ்டமையும் திருவாழியாழ்வானை ஆயு தமாகவுடையனாயும்					

* * * — எம்பெருமானுடைய போக்யதையை ஆழ்வார் தாம் தமது திருவுள்ளத்தினால் முறந்து அநுபவித்து அதனை வாயவிட்டுப் பாசரமிட்டுப் பேசுவதற்குமுன்னே, இங்ஙனம் பரம போக்யமானவனை ஆச்ரயித்து வைத்து அந்தீதா! அறப் பல னுகிய கைவல்யத்தை அபேகிப்பதே! என்று கேவலர்களை நிந்தித்து, ‘அவர்களுடைய புன்மையைப் பாராதே அவர்கள் அபேகித்ததைக் கொடுப்பீதே!’ என்று எம்பெருமானது நீர்மையைக்கண்டு வியந்து கூறுவது இப்பாட்டு.

கீழே * வளவேழமூலகில் “செடியாராக்கையடியாரைச் சீசாதல் தீர்க்குந் திருமலை” எனறவிடத்து விரிவுரையை நோக்கி இவ்விடத்தையும் நோக்கினால் அந்தீதா! ர தெனன பரஸ்பரவிருத்தமான வார்த்தை! என்று நாம் நினைக்க நேரும்; அவர்கை வல்யார்த்திகளை உயரத்தூக்கிவைத்துப் பேசியுள்ளார்; இங்கு அவர்களைக் கீழ்தள்ளி நிந்தித்துப் பேசுகிறார்; இவை எங்ஙனே பொருந்தும்? என்று சங்கிக்கலாம்; அந்த பரகரணத்திற்கு அது பொருந்தும்; இந்த ப்ரகரணத்திற்கு இது பொருந்தும் என பதே இங்குச் சொல்லக்கூடிய ஸமாதானம். ஆழ்வார் எம்பெருமானது பெரு மேன்மையையும் தமது ரைசரியத்தையும் நோக்கிப் பின்பாவகப்பார்த்த அவ்விடத்திலே, ‘எம்பெருமானை அனுகாமலிருக்கின்ற கேவலர்கள் மிக நல்லவர்கள்’ என்று கொண்டாடவேண்டியது அவசியமாயிற்று. எம்பெருமான் சீலகுணத்தைக் காட்டினபின்பு அந்த * வளவேழமூலகில் நிலைமை || நிங்கிவிட்டதாலாலும் அவனுடைய பரமபோக்யதையிலே இப்போது நெஞ்சு சென்றிருத்தலாலும், இப்படிப்பட்ட போக்யதையிலே எல்லாரும் ஈடுபட்டு அந்வயிக்க பராபதமாயிருக்கச் சிலா இழந்தொழுகின்றார்களே! என்று வருந்தவேண்டி நேர்த்தடியாலும் அந்த வருத்தத்தினால் கேவலர்களை நிந்திக்கிறவிது இங்குப் பொருந்து மென்றுணர்க.

பிறவித்துயரம் = ஸம்ஸார நிலத்தைப்பற்றிவரும் ஸகலமான துயரங்களும் தொலைவ எனற்படி. இது கைவல்யார்த்திகளுக்குப் போலவே பகவத்பராபதிகாமர் கட்டும் உண்டாயினும் இங்குக் கைவல்யார்த்திகளே விவக்ஷிதர்கள்; “அஸ்தி பாதிகே ஸாவம் வாக்யம் ஸாவதாரணம்” என்கிற நியாயப்படிக்கு “பிறவித்துயர அறுவதற்காக மாத்திரம்” என்று இங்குப் பொருளாகும். பகவத்பராபதிகாமர்கள் மஹாநந்தம் பெறுவதையும் விரும்புகின்றவர்களாதலால் அவர்கள் தள்ளுண்டார்கள். பிறவித்துயரறுவதை மாத்திரமே விரும்புகின்றவர்கள் கைவல்யார்த்திகளேயென்க.

ஞானத்துள் நின்று = ஆத்மாவிலாகனமாகிற ஞானத்திலே நிற்பாகனாம் கேவலர்கள் கைவல்யமோக ஸாதனமாவவொறு உபாஸனத்திலே ஊன்றி எனற்படி.

துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார் = முதலடியிற் சொல்லப்பட்ட உபாயாநுஷ்டானத்திற்குப் பலன சொல்லுகிறது இவ்வடி. பிரக்ருதி ஸம்பந்தம் வேறற நீங்குவதுதான் இங்குத் துறவி யெனப்படுகிறது; ஞானஸ்வரூபியான ஆத்மாவை அநுபவிப்பதுதான் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்தல். எல்லாவுபாதிகளும் விட்டு நீங்கப் பெற்ற சுடரொளிமயமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டி யிருப்பவர்கள் எனற்படி.

ஆக, முன்னடிகளின் தேர்ந்த பொருளை நம்பிள்ளை யெடுத்துக்காட்டுகிறார்.—
“ஸாம்ஸாரிக ஸகல துக்கங்களும் போகவேண்டுமென்று ஆத்மஜ்ஞாநத்திலே ஊனறி நின்று பரக்ருதிவிநிரீமுக்த்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை பராபிக்க வேண்டியிருப்பார்” எனறு.

அறவனை ஆழிப்படை அந்தணனை = துறவிச் சுடர்விளக்கந் தலைப்பெய்வாரான கேவலர்கள் மறவியையினறி மனத்துவைப்பார்; எவனை? என்னில்; எம்பெருமானை என்று சொல்லவேண்டுமிடத்து அந்த எம்பெருமானுக்கு வாசகமாக “அறவனை ஆழிப்படையந்தணனை” என்கிறவிது ஆழ்ந்த கருத்தோடு கூடியது. அறவன் என்பது தர்மவீஷ்டன என்றபடி; கைவல்யார்த்திகளது விருப்பத்தின்படியையும், அப்படிப்பட்ட வர்களுக்கும பலன கொடுக்கிற எம்பெருமான படியையும் பார்த்து இப்படியும் ஒரு உதாரணுண்டோ! என்று ஆழ்வார் உருகியருளிச் செய்கிறபடி. இங்கே நம்பிள்ளை யீடு:—“எதேனுமொரு ப்ரயோ ஜநத்துக்கும் தன்னையே அபேக்ஷிக்கும்த்தனையாகாதே வேண்டுவது; எங்களுக்கு நீ வேண்டா, கூடா த்ரபரயோஜனம் அமையும் எனறிருக்கு மவர்களுக்கு அத்தைக்கொடுத்துவிடுவதே! என்ன தார்மிகனே வென்கிறார்” என்பதாம்.

ஆழிப்படை = கையுந்திருவாழியுமான அழகைக்கண்டால் “வடிவார் சோதி வலத்துறையுஞ் சுடராழியும் பல்லாண்டு” எனறு மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறவர் களல்லரே கேவலர்கள்; தங்களுடைய விரோதிகளைத் தொலைத்தறகு நல்ல ஸாதன முண்டு எனறு நினைப்பவர்களே யத்தனை. அந்த நினைவையே காட்டுதற்காம் இங்கு இந்தப் பிரயோகம்.

அந்தணனை = உலகில் ஒரு வகுப்பினரை அந்தணரென்று வழங்குவதுண்டு; அந்தத்தை [வேதாந்தத்தை] † அணவுபவர்—சாராவா என விரித்துக் காரணப் பொருளுரைத்தார் நச்சினுர்க்கினியா. அங்ஙனன்றியே, அம் தண அர எனப்பிரித் துப் பலவாறாகப் பொருள் கொள்வாருமுளர். “அந்தணரென்போரறவேவா மற்றெப் பொருட்குஞ், செந்தணமை பூண்டொழுகலான்” என்ற திருவள்ளுவர் திருக்குறளும் அவ்விடத்துப் பரிமேலழகருரையும் நோக்கத்தக்கது. “நூலேகரகம் முக்கோல்மணியே, ஆயுங்காலை அந்தணாககுரிய” என்ற தொல்காப்பிய மரபியற சூத்திரத்தின கருத்தை நோக்குமிடத்து அந்தணரென்ற சொல் யதிகளைக்குறிக்குமென்பது விளங்கும். இப் பாசுரத்தில் அந்தணனென்று எம்பெருமானைச் சொல்லியிருக்கின்றது; “கொந்தணந்த பொழிற் கோவலுலகளப்பானடி நிமிர்த்த நீ அந்தணனை” என்றும் ‡ “இந்தணுநந்த

† அணவுபவர் என்பது அணர் என விகாரப்பட்டது. “ஆரணத்தின் சிரமீதுறை” என்ற சடகோபர்தாதிச் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளின் ஈற்றடியில் “கார் அணனைக் கம்பனை நினைவாம்” என்றவிடம் காணத்தக்கது அந்தம் அணர், அந்தணர்; தொகுத்தல்.

‡ பெரிய திருமொழி 5, 6, 7

¶ பெரிய திருமடல்

ணனை” என்றும் திருமங்கையாழ்வாரும் அருளிச்செய்கிறார். அந்தணனென்பதற்குப் பரிசுத்தனென்று பொருள் என்று பூருவாசாரியர்கள் திருவுள்ளம்பற்றுகிறார்கள். கைவல்யார்த்திகள எம்பெருமானைச் சாணிச்சாறுபோலே பரிசுத்தனென்று கொண் டார்களத்தனையொழிய போக்யதையிலே கணவைத்து ஈடுபடப் பெற்றிலர்கள்! என்கிற வருத்தம் இங்குத் தொனிக்குமென்ப.

மறவியையின்றி மனத்துவைப்பாரே! = பரம போக்யனான எம்பெருமானைச் சிந்தித்தவாறே தாங்கள் விருமபிய கைவல்ய புருஷார்த்தம் மறந்துபோக வேண்டி யிருக்கவும் அதனை மறவாதே அவனை உபாஸிக்கின்றார்களே! அநாதா! என்று பரி தபிக்கிருராயிற்று.

இப்பாசுரத்தை அநுஸந்திக்குங்கால், “அறவாழியந்தணன் தாளேசுந்தார்க் கல்லால், பிறவாழி நீந்தலரிது” என்ற திருக்குறள் நினைவுக்கு வருமென்று பெரியாரா பணிப்பார். (1)

வைப்பாம்மருந்தாம் அடியரை . வல்வினைத்
துப்பாம்புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடானவன் *
எப்பால்யவர்க்கும் நலத்தாலுயர்ந்துயர்ந்து *
அப்பாலவன் எங்களாய்கொழுந்தே. *

(2)

அடியரை	— தன்னடியாரை	அவன்	— அந்த எம்பெருமான்
வல் வினை	— வலிய கருமங்களினுடைய	எப்பால	— எவ்விடத்துமுள்ள
துப்பு ஆம்	{ மிடுக்கின் வழியிலே ஸஞ் சரிக்கிற	யவர்க்கும்	— யாவர்க்கும்
புலன் ஐந்தும்	{ பஞ்சேந்திரியங் களிலும் அகப்பட்டு	நலத்தால் உயர் ந்து உயர்ந்து	{ ஆனந்தகுணத்தினால் மிக வும் உயர்ந்து
துஞ்சக் கொடான்	{ செத்துப்போம்படி விட்டுக் கொடாதவன்	அப்பாலவன்	{ வாங்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாதபடி அப்புறப் பட்டவனாய்
வைப்பு ஆம்	{ (அவர்களுக்குப் புருஷார்த் தமான) நிதியுமாய்	எங்கள்	— எங்களுக்கே உரியவனான
மருந்து ஆம்	{ (விரோதி நிராகர முகத் தால்) மருந்துமாவன்,	ஆயா கொழுந்து	— ஆயர் தலைவன்,

* * *—தீழ்ப்பாட்டில் ‘ஐயோ! கைவல்யார்த்திகள எம்பெருமானைப் பணிந்து கஷ்டா மாண பலனைப் பெற்றுப்போவதே!’ என்று அவர்களை நிந்தித்தார்; அவன்றன்னையே ஆசைப்படடிருக்குமவாகள திறத்தில் அவன் இருக்குமபடியை அருளிச்செய்கிறாரிப் பாட்டில். “வைப்பாம் மருந்தாம்” என்ற இரண்டாலும் எம்பெருமானுடைய உடையத் தவமும் உபாயதவமும் சொல்லப்பட்டதாகும். “வானோக்கும் மண்ணோக்கும் வைப்பு” என்றும் “வைத்த மாரிதியாம் மதுகுதனை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே கொள்ளக் கொள்ளக்குறையாத மஹாநிதி போல * கொள்ளாமாளாவின்ப வெள்ளமாய் எப்போதும் அநுபவிகை வுரியானிருக்குந்தனமை ‘வைப்பாம்’ என்பதனால் சொல்லப் படுகிறது. அப்படி அநுபவிகை சக்தியற்றவர்களுக்கு சக்தியைக் கொடுத்தருளுந் தனமை ‘மருந்தாம்’ என்பதனால் சொல்லப்படுகிறது; இதுதான் உபாயத்வம்.

[அடியை இத்தாதி.] வணங்காமுடிமன்னனுமிருக்கு மிருப்புத்தவிர்து அவனையே பரம பரயோஜனமாகப் பற்றி நிறகுமடியார் விஷயத்திலே மஹோபகாரஞ் செய்தருள்பவன்; அப்படிப்பட்ட அடியார்களை வலிய வினைகளிலே கொண்டுபோய் ஈட்டவல்ல ஸாமர்த்தியத்தையுடைய இந்திரியங்களைந்தினாலும் நசித்துப்போகாமை செய்தருளபவனென்றபடி.

[எப்பால் யவர்க்கும் இத்தாதி.] மண்ணுலகம் விண்ணுலகம் முதலான எல்லா விடங்களிலும் எல்லாவற்றாலும் உயர்த்தி பெற்றிருப்பார் பலர் உண்டே; அவர்களெல் லாரையும் ஆனந்த குணத்தாலே வென்று அவர்களுக்கு எவ்வளவோ மேறப்பட்டவ னெனாவேணும்படியான நிலைமையிலே நிற்பவன், இப்படிப்பட்ட ஒப்புயாவற்ற மீனமை இருக்கச்செய்தேயும் அதனை யெல்லாம் மறைத்துக்கொண்டு கோபால கருணாஷ்ணாயத் திருவவதரித்தவன். (2)

ஆயர்கொழுந்தாய் அவரால்புடையுண்ணும் *

மாயப்பிராணை என்மாணிக்கச்சோதியை *

தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி * என்

மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே. *

(3)

ஆயர் கொழுந்து	{ இடையர் தலைவனுன கோ	தூய அமுதை	{ பரிசுத்தமான அமுதம்
ஆய்	{ பாலக்ருஷ்ணனாகிய		{ போன்றவனுமான
அவரால்	- அவ்விடையர்களுலே		{ பெருமானை
புடை உண்ணும்	{ (வெண்ணெய்ச் சுவை முத	பருகி பருகி	- இடையருமல் அதுபவித்து
	{ லியவற்றிற்காக அடி	என்	- என்னுடைய
	{ யுண்கிற)		
மாயப் பிராணை	- மாயச்செயல் வல்லவனும்	மாயம்	{ பிரகிருதியின் காரியமாய்
என்	- எனக்கு விதேயனும்	பிறவி	{ வருகின்ற
மாணிக்கம்	{ மாணிக்கம்போல் ஒளிபெற்ற	மயாவ	- பிறவியினாலுண்டான தாகிய
சோதியை	{ வடிவையடையவனும்	அறுத்தேன்	- அஜ்ஞானத்தை
			- போகக்கொண்டேன்

* * *—முதற்பாட்டில் ப்ரயோஜனந்தரபரர்களான கேவலர்களை நிந்தித்தார்; இரண்டாம் பாட்டில், அந்நயபரயோஜனாதிகாரிகள் விஷயத்தில் எம்பெருமான் இருக்குமபடியையருளிச்செய்தார்; 'ஆக இவ்விண்ணு வகுப்பிலே நீர் எந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்?' என்று ஆழ்வாரைச் சிலா கேட்க; 'நான் அந்நயபரயோஜனையை அவனைப்பற்றினை' என்று நேரே சொல்லமாட்டாமல் 'அவனை அதுபவித்துக்கொண்டே யிருக்கச்செய்தே விரோதிகள் தன்னடையே கழிந்துபோகப் பெற்றவன் நான்' என்கிறாதினில்.

கிழப்பாட்டில், ஆயாகொழுந்தென்று கண்ணபிராணை நினைத்தாரே: அப்போதே அவனுடைய மாயச்செயல்களும் நினைவுக்குவர, திருவாயப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷங்குடியி லுள்ளா ரெல்லாராலும் மத்தாலே புடைக்கப்பெற்று அழிந்தவகிறிற்றும் மாயத்தைப் பேசுகிறார்.

"புடையுண்ணும் மாயப்பிராணை என் மாணிக்கச்சோதியை" என்ற சோத்தியழ கால், அடியார்கள் மத்தாலும் கயிற்றுலும் கட்டியடிக்கவடிக்க, களங்கமறக்கடையுண்ட

முதற்பத்து - ஏழாம் திருவாய்மொழி - நிறைத்துயரற. 4. 131

மாணிக்கமடோலே திருமெனி புகர்பெற்று வருகின்றமையை அருளிச்செய்திறவாறு தோனறும்.

தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி = தேவர்களுண்ணும் அமுதமானது பல நியமங்களை அபேக்ஷித்திருக்குமாதலால் அபபடிப்பட்டதலலாத பகவத்விஷயமாகிற அமுதமே தூயதாகுமெனக. இதனை ஆரப்பருகி என் மாயப நிறவி மயாவறுத்தேதனென்றுயிற்று. (3)

மயர்வறவென்மனத்தே மன்னினுள்தன்னை *
உயர்வினையேதரும் ஒன்சுடர்க்கற்றையை *
அயர்விலமரர்கள் ஆத்க்கொழுந்தை * என்
இசைவினை என்சொல்லியான் விடுவேனோ. * (4)

மயர்வு அற	-	அஜ்ஞானம் தொலையும்படி	ஆதி கொழுந்தை	-	முதல் ஸ்வைனம்
என் மனத்தை	-	எனது நெஞ்சிலே			
மன்னினுள் தன்னை	{	நித்யவாஸஞ் செய்பவனாய்	என் இசைவினை	{	(சன்னைக் கிட்டுமாறு) எனக்கு இசைவை விளைவித்துவனான எமபெருமானே
உயர்வினையே தரும்	{	(எனக்கு) ஞானபக்தி வளர்த்தியையே தந்தருள்கின்றவனாய்	யான	-	அடியேன்
ஒன் சுடர் கற்றையை	{	அழகிய தேஜோராசி யாய்	என் சொல்லி	-	என்ன குறையைச்சொல்லி
அயர்வு இல அமரர்கள்	{	மற்பில்லாத சதயஸூரி களுக்கு	விடுவேனோ	-	விடக்கடவேனோ? [விடமாட்டேன்.]

* * * —கீழ்ப்பாட்டில் “என மாயபநிறவி மயாவறுத்தேதன” என்று அருளிச்செய்த ஆழவாசை நோக்கி ‘ஆழவா! மாயபநிறவி மயாவு அறிவுணு மென்பதுதானே உமது உதேதசயம்; அது நிறைவறிவிட்டதாக நிரே சொல்லி விட்டிரே; இனி நீர் ஓயந்திருக்கலாமன்றோ’ என்று சிலா சொல்ல: எமபெருமானே எங்ஙனம் நான் விடுவென்கிறார்.

அஜ்ஞானநாசியை வாஸநையோடே போகச்செய்ததுமன்றிய ‘இனி ஒருநாளும் அது குடிபுகுவொண்ணது’ என்று என்னுடைய ஹருதயத்திலே புகுந்து ஸ்திரமாக இருப்பவனும், அபபடி யிருநதுகொண்டு “நாவலிடநிதிதருகின்றேனம் நமன்றமர் தலைகள் மீதே” என்று சொல்லி யமபடாகள தலையிலும் அடியிட்டுத் துக்கைசூழ்படியான உயர்த்தியையுந் தந்தருளபவனும், இப்படி யெனனை வசப்படுத்திக்கொளவதற்குப் பாவகான வடிவமுதடையவனும், அபபடிப்பட்ட வடிவழகை யநுபவிககும் அயாவறும் மரர்களை ஒரு நாடாகவுடையவனும், என்னை இசைவித்துத் தன தானினைக் கீழ்ப் புகுவித்துக்கொண்டவனுமான ஸாவேசுவரனை என்ன நிறுதுவைக்கொண்டு விடுவன்? (4)

விடுவேனோவென்விளக்கை என்னுவியை *
நடுவேவந்து உய்யக்கொள்கின்றநாதனை *
தொடுவேசெய்து இளவாய்ச்சியர்கண்ணினுள் *
விடவேசெய்து விழிக்கும்பிரானையே. * (5)

என் வினக்கை	{	எனக்கு எல்லாப் பொருள் களையும் வினக்கிக் காட் டுகிற வினக்குப்போன்ற வனும்	{	தொடுவே செய்து-கபடச்செயல்களையே செய்து இள ஆய்ச்சியர் கண்ணினுள்	{	இளமைதங்கிய. இடப்பெ ண்களின் கண்களிலே
என் ஆவியை	-	என் உயிராயிருப்பவனும்	-	விடவே செய்து	-	விடத்தகனமேசெய்து
நடுவே வந்து	-	திரைபொன்று ஒருநாளிலே	-	வழிக்கும்	-	கண்கலப்புச் செய்கிற பிர புவுமாகிய எம்பெருமானே
உய்யக்கொள்	{	உஜ்ஜீவிப்பிக்கின்ற ஸ்வாமி கின்ற நாதனை யும்	{	பிரானே விடுவேனோ	-	விடவல்லேனோ? [விடமாட்டேன்]

* * *— இதுவும் கீழ்ப்பாட்டுக்கு ாஷபுதம். திருவாய்ப்பாடியிலிடைப பெண்கள் கண்ணபிரானேவிட்டுப் பரமபதத்தை விருமபினால் நானும் எம்பெருமானேவிட்டுப் புறம்புபாவை நென்கிறார்.

தன விஷயமாக விளையக்கூடிய அருளுநாந்தகாரம் தொலையும்படி என்னை நிர்ஹதுகமாக விஷயிகரித்துத் தன்னுடைய ஸவருபரூப குண விபூதிகளை எனக்கு நனகு விளங்கக் காட்டியருளினவனும், * மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து * ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளழுந்தும் நாவாயபோல் பிறவிக்கடலுள் நின்று துளங்கிக்கிடந்த என்னைத் தானாகவேயெடுத்துக் கரைசேர்த்தவனும், இங்ஙனம் என்னைக் கரைசேர்ப்பதற்குறுப்பான அவர்ஜீவிய ஸம்பந்த முடையவனும், திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுகண்டு 'இவன திருடினான்' என்று முறையிட வந்த இளவாய்ச்சியார்க்கு மறுநாக்கெடுக்க வொண்ணாதபடி வேறொருவாக்குந் தெரியாம அவர்கள் கண்ணுள்ளே படுமபடியாக 'ஜாரசோர சிகாமணி' என்று பரஸித்த மாமபடியான சேஷபதங்ககையும கண்ணோட்டங்ககையுள் செய்து அபபெண்களை அடிமைகொண்டாப்போலே என்னை அடிமைகொண்டவனுமான பெருமானே விடுவேனோ? என்றாராயிற்று.

விடவு= விடனுடைய தன்மை: விடனென்பது வட சொல்; பெண்டிர் பால் தூர்த்தத்தனகு செய்பவன விடன்; ஆவனது செயல், அல்லது தன்மை—விடவு. (5)

பிரான் பெருநிலங்கீண்டவன் * பின்னும்

விராய்மலர்த்துழாய் யேய்த்தமுடியன் *

மராமரமெய்தமாயவன் * என்னுள்

இரானெனில் பின்னையாடுவோடுவேனோ. *

..

(6)

பிரான்	-	உபகாரகனும்					
பெரு நிலம்	{	(வராஹாவதாரத்தில்) பெ	மராமரம் எய்த	{	எழுமராமரங்களை (ஸூகரீ		
கீண்டவன்	{	ரிய பூமியைப்பிளந்தெ		{	வனுடைய நம்புகலுக்		
		டுத்தவனும்			காக ஓர் அம்பினால்)		
					எய்தவனுமான		
பின்னும்	{	பின்னப்பட்ட [தொடுக்	மாயவன்	-	ஆச்சரியபூதன்		
		கப்பட்ட]	என உன்	-	எனது நெஞ்சினுள்ளே		
விராய்	-	பரிமளம் பொருந்திய	இரான் எனில்	-	எழுந்தருளியிரானாயின்		
துழாய் மலர்	-	திருத்துழாய் மாலையாலே	பின்னே	-	பின்பு		
வேய்த்த	-	சூழப்பட்ட	யான்	-	கான்		
முடியன்	-	திருமுடியையுடையவனும்	ஒட்டுவேனோ	-	தரித்திருப்பேனோ?		

* * *— ஆழ்வீர்! நீர் அவனைவிடமாட்டாதொழியினும் அவன்ருன் உம்மைவிடில் என் செயவீரெனன; அவன் விடும்படியாக நான் ஸமமதிப்பேனோ வெனகிறார்.

பிரான்—பிறர்க்கேயாயிருக்குமவன் எனபது கருத்து, நிலா, தென்றல், புஷ்பம், சந்தனம் முதலான பொருள்கள் தமக்கென்று ஒன்றின்றியே பிறர்க்காகவே அமைந்ததுபோல எம்பெருமானும் நம்போலியர்க்காகவே அமைந்தவனென்க. “ந தே ரூபம் ந சாகாரோ நாயுதாநி ந சாஸ்பதம், ததாபி புருஷாகாரோ பகதாநாம் த்வம் பரகாசஸே.” என்ற ஐதந்தாஸதோத்ரமும், பரிஐநபரிபர்ஹா பூஷணந்யாயு தாநி பரவரகுணகணுச் ச ஐஞாநசக்த்யாதயஸ் தே, பரமபதமதாண்டாநி ஆத்மதேஹஸ் ததாத்மா வரத! ஸகலமேதத் ஸம்ச்சரிதார்த்தம் சகர்த்த!” [வரதராஜஸதவம்] என்கிற ஆழ்வான ஸ்ரீ ஸூக்தியும் காண்க.

பெருநிலங்கீண்டவன் = ஹிரண்யகசிபுவின் உடன பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷ நென்னுங் கொடிய அசுரன் தன வலிமையார் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டியெடுத்துக் கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மஹா வராஹரூபியாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக்கண்டு பொருது கோட்டினாற் குத்திக்கொன்று பாதாளலோகத்திற் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினாற்குத்தி அங்கு நின்று மெடுத்துக்கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளினான் என்பது பெருநிலங்கீண்ட வரலாறு. இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேத வராஹகல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஏகார்ணவமான பிரளயஜலத்தில் மூழ்கியிருந்த பூமியை மேலெயடுக்கவினைத்து மஹாவராஹரூபியாகிக் கோட்டு நுனியாற் பூமியை எடுத்து வந்தனென்ற வரலாறும் உண்டு; “பாராருலகம் முதுமுந்நீ பரந்தகாலம் வகைமருப் பில், ஏராருருவத்தேனமாயெடுத்தவாறறலமமான்” என்ற திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செயலை நோக்குக.

பின்னும் விராய்மலர்த்துழாய்வேய்ந்தமுடியன் = நெருங்கத் தொடுக்கப்பட்டு நறுமணம்மிக்குச் செவ்வி பெற்றிருந்துள்ள திருததுழாய் மாலையாலே சூழப்பட்ட திருவபிஷேகத்தை புடையவன். இத்தால் திவ்யமங்கன விக்ரஹ போக்யதையை அநுபவிக்கிறபடி.

மராமரமெயத வரலாறு “வினையேன வினை தீர்மருந்தானாய்” என்ற பாட்டினுரையில் விரித்துரைக்கப்பட்டது காண்க. ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் என்னிசை வின்றிய எங்ஙனே விட்டுப்போகவல்லான்?

“பின்னை யான ஒட்டுவேனோ?” என்பதற்கு—அப்பெருமான என்னை விட்டகன்றால் நான் தரித்திருப்பேனோ? எனறும் பொருள் பணிபபர். ஆசாய ஹருதயத்திலும் இப்பொருள் ஆதரிக்கப்பட்டது; “இரானெவிஸ் நவவாகக் குழைத்தவன்” என்ற சூர்ணிகை காண்க

யானொட்டியென்னுள் இருத்துவமென்றிலன் *
தானொட்டிவந்து எந்தனிநெஞ்சைவஞ்சித்து *
ஊனொட்டிநின்றனனுயிரில்கலந்து * இயல்
வானொட்டுமோ இனியென்னைநெகிழ்கவே.

... (7)

யான்	- நான்	ஊன் ஒட்டி	- சரீரத்திலே பொருந்தி
ஒட்டி	- இசைந்து	கின்று	- புருந்துகின்ற
என்னுள்	- என்னுள்ளே	என் உயிரில்	{ எனது ஆத்மாவில் கூடி
இருத்துவம்	{ (எம்பெருமானே) இருத்	கலந்து	{
என்றின்	{ துவதாக கிளைத்திலேன்;	இயல்வான்	{ இப்படி நடக்கிற ஸர்வேச்
தான்	- தானே	இனி என்னை	{ வான்
ஒட்டி வந்து	- பிரதிக்கொ பண்ணிவந்து	நெகிழ்க	{ இனி என்னைவிட்டு
என் தனி	{ என்னுடைய ஸ்வதந்திர	ஒட்டுமோ	{ நீங்க
நெஞ்சை	{ மான மனத்தை		
வருகத்து	- நானியாதபடி வசிகரித்து		- ஸம்மதிப்பனோ?

* * *— எம்பெருமான தம்மை ஒருநாளும் விடமாட்டானென்பதை வற்புறுத்தியருளிச் செய்கிறாதிதல். அவன் தானாகவே வந்து கைக்கொண்டவனுமிருந்து வைத்து எவ்வுதே விட்டு நீங்கவல்லானென்கிறார். [யானொட்டியென்னுள் இருத்துவமென்றின்] எம்பெருமானே எனனெ னுகினுள்ளே யிருத்திக்கொண்டது நானாகவே? அவன் தானே வந்து ‘ஆழ்வா! உமமுடைய நெஞ்சிலே உறையக்கடவேன்’ என்றாலும் ‘வேண்டா வேண்டாவென்று விலக்குவதன்றோ என பணியாடிருந்தது; ‘இப்படி நீர் விலக்கு வதனால் நான் இவரு இருந்தே தீர்க்கடவேன்’ என்று சபதம் பண்ணிக்கொண்டு அவனாகவே வந்து இருக்கின்ற இருப்பனானேயிது.

யானொட்டியென்னுள் என்கிற இந்தப்பாசுரத்தின் ஈடு முப்பத்தாறுபிரப்படி வியாக்கியானத்தில் * அந்யமே மரணம் வா * என்கிற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகம் உதா ஹரிக்கப்பட்டு ஷங்கரஹமாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ்விபியிலும் தெலுங்குவிபி யிலும் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள பகவத்விஷய ஸ்ரீகாசங்கலில் அவ்விடத்துள்ள பங்கதி—

“[தான் ஒட்டிவந்து] ‘அந்யமே மரணம் வா’ தந்நம் ஸாகரஸ்ய வா’ என்று இத்தை முடித்தல் கடத்தல செய்யுமதுக்கு மேற்படவில்லை எனருறபோலே பிரதிகை பண்ணியாமிருப்பபுருந்தது” என்றாம்.

இங்கு “இத்தை முடித்தல் கடத்தல்” என்றிருக்கிறது. [இந்த வாக்நியத்தின் கிழஸ் வரூபமென்னவென்பதை மேலே விளக்குவீன.] இவ்விடத்திற் கு அரும பதவுரை யெழுதியவாக—

“அந்யமே தந்நம் வா ஸாகரஸ்ய மரணம் வா என்று அந்வயம் திரு வுள்ளமப, ரி அர்த்தமருளிச்செய்கிறா இத்தை முடித்தல் இதயாதி * சாபாரதய * இதயாதியைக் கடக்கித்து இப்படி யோஷித்தது.

என்றெழுதினவத்திருக்கிறார்களா, இது ஷங்கதமன்று.

முற்காலத்தில் ஓலை ஸ்ரீகாசங்க எழுதிவந்தவர்கள், ஒருவர் ஏடுபார்த்துச் சொல்லவும் மற்றொருவர் எழுதவும் ஆக இப்படியே பெருமபாலும் எழுதிவந்தவர்கள். முன் உதாஹரித்தாட்டுபபங்கதி “இற்றை முடித்தல் கடத்தல்” என்றிருந்தது. எழுது மவர்க்கு ஏடுபார்த்துச் சொல்லிவந்தவா இற்றை எனபதைத் தற்கால உச்சாரண

முறைப்படி இத்தை என்று சொன்னார். எழுதுகிறவரும் “இத்தை முடிதல் கடத்தல்” என்றெழுதிவைத்தார். அதைப்பார்த்து மற்றொருவர் எழுதிக்கொள்ளும்போது ‘இத்தை முடிதல்’ என்றால் அந்விதிக்க வில்லையென்று “இத்தை முடித்தல்” என்று எழுதிவிட்டார். இங்ஙனம் பல ஸ்ரீகோசங்களை பரவிவிட்டன. அருமபதவுரைகாரர்க்கு இத்தகைய பாடங்கொண்ட ஸ்ரீகோசம் கிடைத்தமையால் அதற்குத்தக்கபடி அவர் விவரணஞ் செய்துவிட்டார். வெகுநாளாக் கு முற்பட்ட ஓலை ஸ்ரீகோசங்களை ஸம்பாதித் துப பார்த்ததில் இந்த நுட்பம் புலனாயிற்று.

இப்போது யாம் எடுத்தெழுதிய பாடத்தில் அர்த்தம் நன்கு பொருந்துவதுந தவிர, ஈடு முப்பத்தாறுபிரபடியில் இந்த ச்லோகம் எந்த அமசததிற்கு உதாஹாண மாக எடுத்தாளப்பட்டதோ அதற்கும் ரிக்க பொருத்தமாக அமைவினது. ‘அத்யமே மரணம் வா’ என்ற மூலத்திற்குத்தகுதியான அர்த்தம் ‘இறை முடிதல் என்பது. இறை = இன்றைத்தினம் என்றபடி, இது அத்ய என்பதன் பொருள். முடிதல்— மரணமடைதல். இது ‘மே மரணம் வா’ என்றதன் பொருள் “யானொட்டியென்னுள்” என்கிற இந்தப்பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் இந்த ச்லோகத்தை எடுத்து விவரிக்க வேண்டிய காரணமென்ன? என்று ஆராய்வுமா. மூலத்தில் ‘எம்பெருமானே நான் விட்டாலும் அவன் என்னை விடான்’ என்றருளிச்செய்யப்படுக்த ஆழ்வரா, “நான் இசைந்து என்னுடைய ஹருதயத்திலே இருக்கவேணும் என்றிலேன்; அவ்வெம் பெருமான தானாகவே பாதிக்கொப்பண்ணிக்கொண்டு என்னுள்ள புருந்தருளிதை லால் இப்படி ரீர்ஹதுகமாக அடியேனை விஷயிகரித்த அவன் நான் அகன்றுபோ வதை இசைநதிடுவது?” என்றருளிர்செய்திருக்கிறார். ஆழ்வா விஷயத்திலே எம்பெருமான பாதினைப்பண்ணினதாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே, இது எப்படிப் பட்ட பாதினை” என்று கேள்வியாக, இதற்கு இராமபிரானுடைய ஓர் பிரதிக்கொளைய எடுத்துக்காட்டினார் நமஸ்காரம். கடலரசனுடைய ஸ்தானத்தில் ஆழ்வாரும், இராம பிரானுடைய ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானுமாகக் கொள்ளவேணும். கொண்டு, “அத் யமே மரணம் வா” என்கிற ச்லோகத்திற்கு ‘ஸுறத்தத்தை முடிக்கவாவது அதை நான் கடக்கவாவதுவேணும்’ என்பதாகப் பொருளுரைத்தால் தராஷ்டாந்திகத்தில் ‘ஆழ்வாரைக் கொல்லவாவது’ என்பதாக பாதிபுருஷின் அகாரம் கூற வேண்டாம். இது எங்ஙனம் பொருந்துமா?

ஸ்ரீராமாயண பாகுணத்திற்கும் ஈட்டில் உதாஹரித்த பாகுணத்திற்கும் கவி ஹருதயத்திற்கும் ச்லோகசைலிகளும் சிறிதெனும் ஸம்பந்தமின்றியே அருமபதவுரை காரர் எழுதியுள்ளபொருள் பராமாதிக மெனபதையும் பரமாதத்தின் நிமித்தத்தையும் ஈட்டு ஸ்ரீஸூகியின் உண்மையான நிலைமையையும் ஈண்டு நன்கு ரிநிபிதாயிற்று.

[எந்தவிதெந்த வந்தித்து இத்யாதி.] ஸாவரத்தன தன்னாலும் திருத்த வொண்ணாதபடி ஸவாதத்தியத்தில் தலைநின்று அவிந்தையாயக்கிடந்த எனது நெரு சைத தனனுடைய லோகி குணங்களாலும் வடிவரூபாலும் தனக்கு விதேய மாமபடி பண்ணி, அபிமதவிஷயத்தில் அழகு உகப்பாடப்போலே என்னுடைய லேயமான வுடலைப்பற்றி நினது என பகலிலே விலககாமை பெற்றவாறே என்னுத்தமாவோடும வந்துகலந்து இதுவே போதுபாககாகவிருந்து இப்படி ரிர்ஹதுகமாக என்னை விஷயிகரித்தவன், நான் தனபக்கலில் நினதும் நெகிழ்ந்துபோவேனென்றால் அவன்

இசையப் பரஸக்தியுண்டோ? எனக்கு ஞானம் பிறக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணி, பிறந்த ஞானம் பலிக்குமளவானகாலத்திலே நான் அகனனுபோவேனென்றால் அவ்வினா அகல வொட்டுவது? (7)

என்னைநெகிழ்க்கிலும் என்னுடைநன்னெஞ்சந்
தன்னை * அகல்விக்கத்தானுங்கில்லானினி *
மின்னைநெடும்பனைத்தோள் மகிழ்பீடுடை *
முன்னையமரர் முழுமுதலானே. *

யின்னை	{	நப்பின்னைப்பிராட்டியினு	என்னை நெகிழ்க்	{	(ஒருகால்) என்னைப்பிரிய
நெடு	-	டைய	கிலும்	{	விட்டாலும்
பனை	-	பெரிய	என்னுடை	-	என்னுடைய
தோள்	{	சுற்றுடைத்தான	நல் நெஞ்சம்	{	நல்ல நெஞ்சை
	{	தோள்களோடே அனை	தன்னை	{	
	{	யப் பெற்றதனனுண்		{	
	{	டான		{	
மகிழ்பீடு	{	ஆனந்தப் பெருமையை	அகல்விக்க	{	(கன்னிடத் தினிர்மும்)
உடை	{	உடையவனும்		{	பிரிகக
முன்னை அமரர்	{	பூருவர்களான நியயஸூரி	தானும்	-	ஸ்வசக்தியுத்தனான தானும்
	{	களுக்கு	இனி	-	இனிமேல்
முழுமுதலான்	{	வகலமும் தானையாயிருக்	கில்லான்	-	மைர்த்தனாகமாட்டான்.
	{	கப்பெற்றவனுமான எம்			
	{	பெருமான்			

* * * — அகடிதகடநாஸமர்த்தனான எம்பெருமான் நன்னாலும் இனியொருநாளும் வேறு படுத்தவொண்ணாதபடி எனது நெஞ்சு அங்கே ஆழங்காறப்பட்டுவிட்டதென்கிறா. இதற்குமுன்புள்ள காலமெல்லாம் நான் அவனைவிட்டு நெகிழ்ந்தவனையாகிலும் இனி அங்ஙனம் ஒருநாளும் நெகிழமாட்டேன்; எம்பெருமான் தனது ஸ்வாதந்திரியத்தினாலே ஒருகால் என்னை நெகிழவிட்டாலும் விடக்கூடும்; தன் பக்கலிலேயே ஊன்றிக்கிடக்கின்ற எனது நெஞ்சை ஒருவகையாலும் அப்பிறப்படுத்த அவனறன்னாலுமாகாது.

அவ்வினா ஸாவசக்தன்; நினைத்தபடி எதையும்செய்து நிறைவேற்றவல்லவன்; அவனுக்கு ஆகாததும் ஒன்றுண்டோ எனினில்; [தானும் கில்லான்.] அப்படிப்பட்ட அபாரசக்திவாய்ந்த பகவானும் இவ்விஷயத்தில் அஸமாததேனையாவன்.

அங்ஙனம் சொல்லலாமோ? இதுவரையில் உம்மை மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறக்கச்செய்யவில்லையா? உமது நெஞ்சை இதர விஷயங்களிலே அகனனு போகச் செய்யவில்லையா எனில்; இதுவரையில் செய்தது உண்மையே, இனி அங்ஙனஞ்செய்ய அவனாலுமாகாது. இவ்வளவு உறுதியாகச் சொல்லுவதற்கு நிறைவு ஏதெனில்: [மின்னை நெடும்பனைத்தோள் இதயாதி.] நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் புருஷகரரமாகக் கொண்டு பற்றினாதுதலால் இனி ஒருநாளும் அகல்விக்க பரஸக்தியிலலை எனபது பரம தாற்பரியம். நியயஸூரிகளைவிட்டால்ன்றோ என்னைவிடுவது என்பதும் உட்கருத்தாம். (8)

அமரர்முழுமுதல் ஆகியவாதியை *

அமரர்க்கமுதிந்த ஆயர்கொழுந்தை *

முதற்பத்து - ஏழாந்திருவாய்மொழி - பிறவித்துயரம். 10. 137

அமரவழும்பத் துழாவி யென்னுனி *

அமரத்தழுவிற்று இனியகலுமோ. *

...

...

...

... (9)

அமரர்	-	நித்யஸூரிகளுடைய	ஆயர்	{	இடையர்களுக்குத் தலைவ
முழு	{	ஸ்வரூபம் ஸ்திதி ப்ரவ்ரு	கொழுந்தை	{	னுமான எம்பெருமானை
		த்தி ஆகிய எல்லாவற்	என் ஆவி	-	எனது ஆத்மாவானது
		றிற்கும்			
முதல் ஆகிய	-	ஹேதுவாய்க்கொண்டு	அமர அழும்ப	{	மிகவும் நெருக்கமாகக்
ஆதியை	-	பிரதானனுனவனும,	துழாவி	{	கலசி
அமரர்க்கு	-	(இந்திராதி) தேவர்களுக்கு			
அமுது	{	(அவர்கள் விரும்பிய) அம	அமர	{	இனிமேல் ஒருவராலும்
		ருத்ததை			பிரிக்கவொண்ணாதபடி
சுந்த	{	(கடல்கடைந்து எடுத்துக்)	கழுவிற்று	-	உகந்து கலத்தது;
		கொடுத்தவனும்,			
			இனி அகலுமோ-இனிமேல் பிரிய வழியுண்டோ?		

* * * —“என்னுடை நன்னொருசந்தனை யகல்விக்கத் தானுங்கில்லான்” என்று சொல்லவேண்டிய ப்ரஸக்திதானுமில்லையே; ‘எனது நெஞ்சம் அவனுஞ்சீர்த்து ஒரு திரவியம்’ என்னலாமபடி ஒற்றுமைபெற்றுள்ள விதனைப் பிரிக்கும்வகைதான் உண்டோவென்கிறார்.

நித்யஸூரிகளிறுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி பாவருத்திகளெல்லாம் தனனுடைய அதிசயமாபடியிருப்பவனும், நமபோலியரைக் கணக்கின்பரவகளை கொடுத்துப் படைத்தவனும், ‘எவர்களுக்கு நீ வேண்டா; உப்புச்சாறு போதும்’ என்ற தேவர்கட்கும் கடல்கடைந்து அமுதமளித்தவனும், அந்த அமருதம் வேண்டா, நீயே வேணும்’ என்ற ஆயர்களுக்காக வந்து அவதரித்துத் தன்னைக்கொடுத்தவனுமான எம்பெருமானை எனனுடைய ஆத்மாவாந்து கிட்டிச்செறிந்து அனுபவித்து ஏகாதி வ்யமொன்னலாம படி கலந்துவிட்டது, இரண்டு வஸ்துவாக இருந்தாலன்றோ பிரிக்கலாவது; இனி பிரிக்க விரகில்லை யென்றாராபிறறு.

...

..

..

..

... (9)

அகல்கலும் அணுகிலனாகும் *

புகழ்மரியன் பொருவல்லனென்றான் *

நிகரிலவன்புகழ் பாடியினைப்பின் *

பகலுமிரவும் படிந்துகுடைந்தே *

...

..

...

... (10)

அகலில்	{	(தன்பக்கவில் அற்பவன்	அணுகும்	{	(அவர்களோடு) ஒரு நீரா
		களைப் பெற்றுக்கொண்		{	கக்கல்குமவனும்,
		டுசிலர்) பிரித்துபோ	புகழ் அரியன்	{	(பிரதிகுலர்க்கு) அணுகவு
		வை			மொண்ணாதவனும்
		(அவர்கள் விஷயத்தில்)			
அகலும்	{	வருத்ததோடே பிரித்	பொருவு அல்லன்	{	(அதுகடலர்க்குத்) தடை
		திருப்பவனும்,			யற்றவனும்
			எம்மான்	-	எனக்கு ஸ்வாமியானவனும்
அணுகில்	{	(சிலா அநயப்பரையோஜ	நிகரிலவன்	{	(ஆக இப்படிக்களாலே) ஒப்
		ராய்) வீடமாட்டாதே			பில்லாதவனுமான ஸர்
		யிருந்தால்			வேச்வரனுடைய

புகழ்	- திருப்புகழ்களை	குடைந்து	- எங்கும் கலந்து
பகலும் இரவும்	- எப்போதும்	பாடி	- பாடி
படித்து	- உட்புகுந்து	இளைப்பில்	- ஓயுதல் உண்டாகிறிலேம்

***—என்றோடுகலந்த எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை எத்தனைகாலமனுபவித், தாலும் த்ருப்தி பிறப்பதிலையெனகிறார். [அகலில் அகலும்] எம்பெருமான எவ வித்திலாவது நமமைத் தன் வலையில் அகப்படுத்திக்கொள்ளுவழியையே பார்ப பன; அவனுடைய உபாயங்கடையெல்லாம் பழுதாக்கி நாம் அவனது வலைக்கு அகப் படாமல் அகனறுபோவதையே விரதமாகக்கொண்டிருப்போமாகில், ஐயோ! நம முடைய க்ருஷி பலிக்கவில்லையே! என்று கண்ணீர்விட்டழுதுகொண்டே கைவாங்கி நிற்பன் என்றபடி. [அனுகில் அனுகும்] நாம் அவனபால நாலடி கிட்டசசென்றால் நமமுடைய அபிரிவிசைத்துக்கும மேலாகவே அபிரிவிசைங்கொண்டு அவன் நமமைர் சூழ்ந்துகொளவன் என்க. விபீஷணுழவான போல்வார்திறத்திலே இக்குணம் காணத் தக்கது.

[புகலும் அரியல்] நல்ல எண்ணமில்லாதார்க்கு எட்டாதவன என்றபடி. துரி யோதனனும் அர்ஜுனனும் படைத்துணைவேண்டி வந்தபோது அஸாரங்களைப்பெற்று ஒழிந்துபோமபடியன்றோ துரியோதனனுக்கு ஆயிற்று. [பொருவல்லன்] இதற்கு ஆரூயிரப்படி:—“எமாசரயணோம்முகரா யிருப்பார்க்கு ஒரு தடையின்றியே புக்கு ஆசர யிக்கலாம்படி யெளியனும்” எனபதாம். “ஆச்ரிதர் தனைன்கிட்டுமிடத்தில் தடை யுடையனல்லன்” என்பர் மற்ற வியாக்கியாதாக்களும், பொரு என்பதற்கு “தடை” என்னும்பொருள் நேரே கிடைக்காதாயினும் “லக்ஷிதலக்ஷணை” எனனும் முறைமையால் கிடைக்குமென்று திருவுளம. [எம்மான்] ஆக இப்படிப்பட்ட தன்மைகளைக்காட்டி எனனை யீடுபடுத்திக்கொண்டவன் என்றவாறு.

நிகிலவன் புகழ்பாடி=கீழ்ச்சொன்ன தன்மைகளினால் தனக்கு ஒருவரையும் ஒப்பாக்கக்கொள்ளப்பெறாத அந்தப் பெருமானுடைய திருக்குணங்களை இரவும் பகலும் பூர்ணாநுபவம்பண்ணினும் ஓயவுபெறுகின்றிலேன் என்றதாயிற்று.

“எம்பெருமானுடைய ஒபயில்லாத கலயாணகுணங்களிலே” என்ற ஆரூயிரப படிக்குச் சேர “நிகில வன் புகழ்” எனப்பாடமிருக்கலாமெனபர் சிலர். “நிகரில் அவன்புகழ்” என்று விபாகமாகலாம். ... (10)

குடைந்துவெண்ணும் துழாய் முடியானை *
அடைந்ததென்குருகூர்ச் சடகோபன் *
மிடைந்தசொல்தொடை ஆயிரத்திப்பத்து *
உடைந்துநோய்களை ஒடுவிக்குமே. * ... (11)

வண்டு	- வண்டுகள்	முடியானை	{ திருமுடியிலணிந்த பெரு மானை
குடைந்து	- உட்புகுந்து	அடைந்த	- பணிந்த
உண்ணும்	- மதுவுண்ணப்பெற்ற		
துழாய்	- திருத்துழாய் மாலையை		

தென் குருகூர்	{	திருநகரியிலவதரித்த ஆழ்		இ பத்து	-	இந்தத் திருவாய்மொழி
சடகோபன்		வாருடைய		கோய்களை		-
மிடைந்த	-	நெருங்கின		உடைந்து ஓடு	{	உருக்குலைந்து ஒடுமபடி.
சொல் தொடை	-	சொல்மாலையாகிய		விக்கும்	{	செய்திடும்.
ஆயிரத்து	-	ஆயிரத்தினுள்ளே				

* * * — இத்திருவாய்மொழிதானே இது கற்றவர்களினுடைய ப்ராப்திப் ப்ரதிபந்தங்களை வேறுகுமுமென்று பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது. மதுவைப் பருகவேணுமென்று இழிந்தவண்ணுகளானவை பெருங்கடலிலே யிழிந்தாற்போலே உள்ளேயுள்ளே இடங்கொண்டு புஜிக்குமபடியாக மதுவெள்ளம் நிறைந்த திருத்துழாயமாலை யையணிந்த திருவபிஷேகத்தையுடையனா எம்பெருமானை யடிபணிந்த நமமாழ்வார அருளிச்செய்த சொற்செறிவு வாயந்த இத்திருவாய்மொழிதானே நோய்களை உடைந்தோடுமபடிபண்ணும் என்றதாயிற்று (11)

ஏழாந்திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெமபெருமானார் ஜியா திருவடிகளை சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து எட்டாந் திருவாய்மொழி — ஒடுமபுள்ளேறி.

அவதாரிகை—ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு குணத்தை அநுபவித்துப் பேசுவருகின்ற ஆழ்வார், கீழ்த் திருவாய்மொழியில் அவனது இனிமைக்குணமென்கிற பரம போக்யதையை அநுபவித்துப்பேசுகிறார்; இத்திருவாய்மொழியில் அவனது ஆர்ஜன குணத்தை அநுபவித்துப்பேசுகிறார். ஆர்ஜனவாது—ருஜுவாயிருக்குந்தனமை, மனத்திலுள்ளது ஒன்றும், வாயாறசொல்லுவது வேறென்றும், காரியத்தில் ஈடத்துவது பிறிதொன்றுமாயிருக்கை யன்றியே மனமொழி மெய்கள மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருத்தல் ஆர்ஜனமெனப்படும். இதற்குத் தமிழில் செம்மை என்று பெயர். இக்குணம் இத்திருவாய்மொழியில் அநுபவிக்கப்படுகிறது.

ஸம்ஸாரிகள், நினைவும் சொல்லும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிராமல் பலவகைப்பட்டிருத்தலால் அன்னவர்களோடு எம்பெருமான தான் பரிமாறுமிடத்தில் அவர்கள் போனவழியே தனக்கு வழியாகப்படித்தான அவாகட்குச் செவ்வியனாய் பரிமாறுகை இங்குச் செம்மை எப்படுகின்றது. ஒருவன் ஒருவனை நோக்கி 'அப்பா! நீ எவ்வூர்?' என்றால் 'நான் தற்காலமிருப்பது இவ்வூர்' என்று விடையளிப்பதும், 'உன் பெயர் என்ன?' என்றால் 'என் பெயர் உணடுவளார்தான்' என்று விடையளிப்பதும், இவ்விடத்திற்கு எப்போது வந்தாய்? என்றால் 'நீ பார்த்தபோது வந்தேன்' என்று விடையளிப்பதும் இவ்வாறாகக் கேட்பதற்கெல்லாம் கோணலாகவே விடையளிப்பது கௌ

டில்ய குணத்தின் காரியமாகும். உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்லுகையும் செய்கையும் செம்மைக்குணத்தின் காரியமாகும். சக்ரவர்த்தி திருமகனார் பஞ்சவடியில் எழுந் தருளியிருந்தபோது சூர்ப்பணகை வந்து, ஆகதஸ் த்வமிம தே தரம கதம் ராக்ஷஸ ஸேவிதம், கிமாகமந்ருத்யமதே தத்வ மாக்க்யாதுமர்ஹஸி.”] ராக்ஷஸர்கள் மிடைத் திருக்கின்ற இவ்விடத்திற்கு நீர் எவ்வாறு வந்தீர்? வந்த காரியமென்ன? என்று கேட்க, அதற்குப் பெருமான கோணலான உததரம கூறலாமாயினும் அங்ஙனங் கூறுது ஆஸீத் தசரதோ நாம ராஜா’ என்று தொடங்கி நேரான மறுமொழி கூறினர்; அவ்விடத்திலே வால்மீகி முனிவன் “ருஜுபுத்திதயா ஸாவமாக்க்யாது முபசகரமே.” (இராமபிரான ருஜுவான புத்தியையுடையதலால் அனைத்தையும் உள்ளபடியே உரைக்கத் தொடங்கினன்) என்கிறான். இதுவாய்த்து ஆர்ஜவகுணம், ஆளவந் தாரும் ஸ்தோத்தரத்தத்தில் “வசீஷதாந்ய” என்கிற சலோகத்தில் ருஜு: என்ற பதத் தினால் இக்குணத்தைப் பேசியருளினார்.

இத்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய திவ்யைச்வர்யஞ் சொல்லுகிறதாக ஆரூபிரபடியில் திருக்குருகைப்பிராண்டிள்ளான அருளிச்செய்திருக்கிறார். பெரிய வாச்சான் பிள்ளையும் வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளையும் அதனைப் பகூர்தரமாக்கி ‘இத் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய ஆர்ஜவகுணஞ் சொல்லுகிறது’ என்று அருளிச்செய்துள்ளார்கள். ஸ்ரீமந் நிகமரந்த மஹாதேசிகன நம்பிள்ளை திருவடிகள் நிஷகர்ஷித்தபடியையே ஆதரித்து நிருபதிம ருஜுதாம் நிரவாணே ஜகாத” என்றும் “பரக்ருதி ருஜுதயா” என்றும் த்ரமிடோப நிஷத தாத்பய ரதநாவளியிலும், “ஸுசிலம் ஸ்வாராதம ஸரஸபஜம் ஸ்வார்ஜவ குணம்” என்று த்ரமிடோபநிஷத ஸாரத்திலும் சீலாகமிட்டு இத் திருவாய்மொழிக்கு ஆர்ஜவகுணபரதிபாதநமே பரமேயமென்னு மிடத்தை வெளியிட்டருளினார் என்பதும் இங்குக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இங்கே ஸ்ரீபரகால ஸ்வாமியின் பதினென்னுபிரபடியிலுள்ள சில திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் விவேகிகளுக்குவிவேச நீயங்களாம்.

இங்கே ஈடு முபபத்தாரூபிரபடி ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின்;—“இத் திருவாய் மொழிதான் ஸர்வேச்வரனுடைய ஜச்வாயத்தைச் சொல்லுகிறது எனபாருமுண்டு: அன்றிக்கே ‘ாச்வரத்வலக்ஷணஞ் சொல்லுகிறது’ எனபாருமுண்டு. அன்றிக்கே; கீழே * பாடியினைப்பிலம் * என்றார்; அபபடியே பாடி அநுபவிககிறார் எனபாருமுண்டு. ‘ஆர்ஜவகுணஞ் சொல்லுகிறது’ என்று பட்டரருளிச் செய்யுப்படி. பத்தர், முக்தர், நித்யர் என்று சேதநர்க்கு ஒரு த்ரைவித்யமுண்டிறே; த்ரிவித சேதநரோடும் பரிமாறு மிடத்தில் அவர்கள் தன்னினைவிலே வருமபடி பண்ணுகை யன்றிக்கே, நீரேருமேடு களிலே விரகாலே நீரேறறுமாபோலே தனனை அவாகளுக்கிடாக அமைத்துப் பரிமா றும் என்னுமவவறியாலே இவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறார்.” எனபன்.

ஒடும்புள்ளேறி * நுநுந்தண்முறாய் *

நீடுநின்றவை * ஆடுமம்மானே. *

.. ... (1)

நீடு நின்ற அவை	{	நித்யஸூரிகனாயிருக்கின்ற பெரிய திருவடி முதலானோடு	புன் எறி ஒடும்	- பெருய்திருவடிமேற்கொண்டு - (விரைந்து) ஒடிவன்;
ஆடும்	-	கூடிப்பரிமாறுகிற	தண் துழாய்	{ குளிர்த் திருத்துழாய் மாலையை
அம்மான்	-	ஸ்வாமி,	குடும்	- சாத்திக்கொள்வன்.

முதற்பத்து - எட்டாந் திருவாய்மொழி - ஓடும்புள்ளேறி. 2. 141

* * * — நித்ய விபூதியிலுள்ளாரோடு செவ்வைக்குணமுடையனாய் பரிமாறும்வகை இப்பாட்டிற் சொல்லப்படுகிறது. பரமபதத்திலே செவ்வைக்கேடு சிறிதுமில்லாமை யானால் அவர்களோடு எம்பெருமான் செவ்வியனாய் பரிமாறுகிறான் என்றால் இதற்கு ஒரு பொருளில்லையே, ஸமஸாரிகளான நமக்களேரு ரெவவைக்கேடு உள்ளது, நம் மோடு பரிமாறுந்திறத்தில் செவ்வியனாய் பரிமாறுகிறானென்றால் இது பொருந்தும்; செவ்வையே உள்ளதானவிடத்தில் செவ்வியனாய்ப் பரிமாறுகிறானென்கைக்கு பரஸக்தி யில்லையே! என்று சிலா சங்கிக்கக்கூடும்; கேணமின; பரமபதத்திலுள்ளார்க்குச் செவ்வைக்கேடு இல்லையென்பது உணமையே; அங்குள்ளாரெல்லார்க்கும் விஷயம் பகவத் விஷயமொன்றேயாகிலும் ஒவ்வொருவா ஒவ்வொருவிதமான பணிவிடையைப் பரிக்ரஹிக்கின்றமையால் அந்த வருத்தி பேதத்தாலே ருசிபேதமுண்டாகுமே; அவரவர்களது ருசிக்கிடாகவே பரிமாறுகிறுவென்கிறது. பெரிய திருவடிகுத் தன்னைச்சுமந்து திரிகை அபேக்ஷிதமானால் அவனமேலேறி ஸஞ்சரிப்பன; திருத்துழாய் செவ்வியநியாமல சூடவேண்டும நிலையறிந்து அதனைச் சூடக்கொளவன்; ஆகவிப்படி சாசவதமாக அந்த நித்யஸூரிகளோடே ஒரு நீராகக்கலந்து பரிமாறுவெனம் பெருமான என்றதாயிற்று.

மூன்றாமடியில் அவை என்றது முன்வடிகளிற்சொன்ன புள்ளையும் துழாயையுமாம். நித்யஸூரிகளாய் பரம நீரதர்களாயிருக்கின்ற அவர்களை அவை என்று அழைப்பதைப் பெயாச்சுட்டாறசொன்னது வழக்குபற்றிய வழவழமைதி யென்னலாம்.

‘அவரேருட பரிமாறும்’ என்கிறத அவையாடும் என்றது எம்பெருமானுக்கு அவர்களோடு அணையும்து விடாயா மடுவிலே புருத்து குடைந்து ஆடினாப்பாலை யிருக்குந்தனமையைக்காட்டுதற்கெனப்பட. (1)

அம்மாய்ப்பின்னும் * எம்மாண்புமான் *
வெம்மாவாய்கிணட * செம்மாகண்ணோ * (2)

அம்மாண் ஆய்	—	ஸவாயியாயிருந்து	செம்மா கண்ணன் பின்னும் எம்மாண்பும் ஆனான்	{ { — {	சிவந்துபெரிய திருக்கண்
வெம்	—	உககிரமான			களை யுடையவனுமான
மா	{	குதிரையின் வடிவாகலர்க்கேசி யென்னுமசரணே			பின்னையம்
வாய்கிணட	—	வாய்கிழித்தவனும்			எல்லா அவரை நெனத்தரி யமு முடையனாயினான்.

* * * — கிழப்பாட்டிற் கூறியபடி பூவைகுண்டத்திலுள்ளாரோடு செவ்வியனாய் பரிமாறுகை மாததிரமையல்லாமல் அங்குள்ளும் இந்நிலத்திலே வந்து அவர்கிதது விரோதிகளைத் தொலைத்து ஸமஸாரிகளுடன் பரிமாறுமபடியும் எம்பெருமானுக்குள்ள தென்று இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறது.

“அம்மாய் வெம்மாவாய்கிணட செம்மா கண்ணன் பின்னும் எம்மாண்புமான்” என்று அநவயிப்பது. ஒருநாள் கண்ணபிரானைக் கொல்லுமாறு காலனுலேவப்பட்டு கேசி யென்பானோ அஸூரன் குதிரையினுருவத்தோடு ஆயாகா அஞ்சி நடுங்குப்படி களைத்துத் துரத்திக்கொண்டு கண்ணனமீது பாயந்துவர, அப்பெருமான் தன திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற் கொடுத்ததுத் தாக்கிப்படுகையுதித்து

உதட்டையிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தளனினை என்ற * வெம் மாவாய்நீண்ட வாலாறு இவகு உணர்த்தக்கது.

பின்னும் எம்மாண்புமான் = இப்படி க்ருஷ்ணவதாரஞ்செய்தருளினது மாத் திரமன்றிய இன்னமும் எத்தனையோ அவதாரங்கள் செய்து தனது ருஜுத்வத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டானென்பது பரமதாற்பரியம். (2)

கண்ணாவானென்றும் * மண்ணோர்விண்ணோர்க்கு *

தண்ணோர்வேங்கட * விண்ணோர்வெற்பளே. * (3)

மண்ணோர்	—	மண்ணுலகத்தார்க்கும்	தண் ஆர்	—	குளிர்ச்சி நிறைந்த
விண்ணோர்க்கு	—	விண்ணுலகத்தார்க்கும்	வேங்கடம்	{	திருவேங்கடமென்கிற பெயரையுடைய
என்றும்	—	எப்போதும்	விண்ணோர்	{	நித்யஸூரிகட்கிடமான திரு
		(யாவென்னெனில்)	வெற்பன்	{	மலையை யுடையவன்.
கண் ஆவான்	—	கண்ணுயிருப்பன்,			

* * * — இரட்டைப்பிள்ளைபெற்ற தாயானவள் இருகுழந்தைகட்டும் முலைகொடுக்கப் பாங்காக நடுவே கிடக்குமாபோலே நித்யஸூரிகளுக்கு மலஸாரிகளுக்குமொகக முகந்தருதற்காகத் திருவேங்கடமலையிலே நின்றருளும் நீர்மையை அருளிச்செய்கிறா.

‘கண்ணாவான்’ என்பதைப் பெயர்ச்சொல்லாகவுங்கொள்ளலாம், வான்விசுதி பெற்ற விளையெச்சமாகவுங் கொள்ளலாம். பெயர்ச்சொல்லாகக்கொண்டால் ‘கண்ண யிருப்பவன்’ என்றபடி. விளையெச்சமாகக்கொண்டால் ‘கண்ணயிருப்பதற்காக’ என்ற படி. * चक्षुर्वानामुत मर्यानाम् * எனகிற வேதவாக்கியத்தை மொழிபெயர்ப்பனபோ டுள்ளன முதலிரண்டடிகள்.

மேலுள்ளவர்கள் சிறிதுதூரம் பயணமெடுத்துவந்து சேரும்படியாய், கிழள்ள வர்களும் சிறிதுதூரம் சென்று சேரும்படியாய் 1. “தானோங்கி நிறகினுள்ள தண்ணருவி வேங்கடமே, வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு” எனகிறபடியே இருதலையார்க்கும் நிதியாகவுள்ள திருவேங்கடமலையில் ஸந்திதிபண்ணியிராநின்றான்.

திருமலையானது மண்ணவர்க்கும் விண்ணவர்க்கும் பொதுவான தலமா யிருக்கச்செய்தே இவகு ‘விண்ணோர்வெற்பு’ என்றது ஏனெனினில்; ஸம்ஸாரிகளைக் காட்டிலும் நித்யஸூரிகளே பெரும்பானமையாக அருபவிப்பவர்களாதல் பற்றி யென்க “மந்திராய் வடவேங்கடமாமலை வானவாகள சந்திசெய்யநின்றான்” என்பர் திருப்பா னாழ்வாரும். திருமலையிலுள்ள பசு பகழி திரியக் ஸதாவரங்களையுமெல்லாம் நித்யஸூரி களின பராதூபபாவங்களாகவே கருதுவா பெரியோர். (3)

வெற்பையொன்றெடுத்து * ஒற்கமின்றியே

நிந்தும்மாள்சீர் * கற்பன்னைவகலே. *

(4)

ஒன்று	(கோவர்த்தன மென்னும்)	அம்மான்	- எம்பெருமானுடைய
வெற்றை	ஒரு மலையை	சீர்	- திருக்குணத்தை
எடுத்த	(குடையாகத்) தூக்கி	வைகல்	- நான் கோலும்
ஒங்கம் இன்றியே	இளைப்பில்லாமல்	கற்பன்	- பேசக்கடவேன்,
நிற்கும்	- நின்றருளின		

* * *—அவனுடைய ருஜுத்வகுணத்தை இடைவிடாது பேசி யநுபவிக்கப்பெற்றமை தமக்கு நேர்த்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

ஒங்கமின்றியே நிற்கு மென்ற விடத்து, “கோடியேறு செந்தாமரைக் கை விரல்களே கோலமு மழிந்திலவாடிற்றில், வடிவேறு திருவுகிர்நொந்துமில் மணி வண்ணான மலையுமோர்ச்சம்பிரதம்” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியும் “கோணீத்ரம் புநரபிச் ச ஸபதராத்ரம்,— அமலாநா வரத’ ததாபி பாணயஸ்தே” என்ற வரத ராஜஸ்தவமும் ஸ்மிர்க்கவுரியன. இந்திரன் மேகங்களை ஏவி மழைபெயவித்துத் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள சராசரங்களனைத்துக்கும் பெருகத தீங்கை உண்டிபண்ணப் புகுந்ததற்குக் கண்ணபிரான சேறமுறறு அவவிந்திரன் தலையை அறுத்தெறிய வல்லமைபெற்றிருந்தபோதிலும், அப்பிரான அவன திறத்தது இறையேனுஞ் சேறங் கொள்ளாமல் ‘நமமிடத்தில் ஆறுகூடையருடைய இந்திரனுக்கு இக்குற்றம் திடீரென்று நோந்துவிட்டதத்தனை; பெருமபசியாற் பிறந்த கோபத்தினால் இப்போது இவன திங்கிழைக்க ஒருபட்டாறாயினும் சிறிதுபொது கழிந்தவாறே தானே ஓயவன்; இவனது உணவைக் கொள்ளுகொண்ட நாம் உயிரையுங் கொள்ளுகொள்ககடவே மாமலலோம்” எனப் பேராருள் பாராட்டி அடியாரை மலையேடுத்துக்காதத ருஜுத்வ குணம் இவனு “அம்மான் சீர்” என்றதனால் காட்டப்பட்டதாகும். ... (4)

வைகலும் வெண்ணெய் * கைகலத்துண்டான் *

பொய்கலவாது * என்ற பொய்கலத்தானே.

(5)

வைகலும்	- எப்போதும்	பொய் கலவாது	- மெய்யாகவே
வெண்ணெய்	- வெண்ணெயை	என் மெய்	- எனது மேனியிலே
கை கலந்து	- கை உள்ளவன் கீட்டி	கலத்தான்	- ஒன்றுபடக்கூடி ஒன்
உண்டான்	(வாரியெடுத்தது) அமுது		
	செய்தவன்		

* * * — நான் எம்பெருமானது திருக்குணத்தையே விருமடிவதுபோல அவனும் எனனுடைய சரீரத்தையே விருமபாவினருன்னெனினால், இப்பாடடில் பின்னடிகளை முக்கியமானவை; அதிறசொல்லும் விஷயத்திற்குத் தருஷ்டாநதம் காட்டுவது பின்னடிகள். திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் அவனுக்கு எவ்வளவு போகயமாயிருந்திதா அவ்வளவு போகயமாயிருந்தது எனனுடைய சரீரமவனுக்கு என்றவாறு.

பொய்கலவாது = அவாபதஸமஸ்தகாமனும் அகிலஇலையபரத்யங்க கலயானை சுதாநனுமான ஸாவேசுவரன் உமமுடைய அழகுக்குடமபிலே கலந்தானென்றால் இது நமபததருந்ததோவென்று சிலா ஸந்தேஹிககக்கூடுமென்றுகருதி ஸதயமிட்டுச் சொல்லுகிறாபோலும். (5)

கலந்தென்னுவி * நலங்கொள்நாதன் *

புலன்கொள்மானாய் * நலங்கொண்டானே. * ... (6)

கலந்து	- ஒருநீராககலந்து	புலன் கொள்	{	(கண் முதலிய) இந்திரியங்
என் ஆவி	- எனது ஆத்மாவிலுடைய	மாண் ஆய		களைக் கவர்ந்துகொள்
கலம்	{ அடிமைத்தனமாகிற நன் மையை			கின்ற [மனோஹரமான]
கொள்	- தனக்காக்கிக்கொண்ட	நிலம்		வாமந ப்ரம்மசாரி
நாதன்	- ஸ்வாமியானவன்	கொண்டான்		வேஷத்தையுடையவனாய்
				(மூவடி) நிலத்தை
				பிணையேறறுக்கொண்டான்

* * * — என்னைத் தனக்கே அடிமைப்படுத்திக்கொண்டானென்கிறார். மஹாபலியைத் தன் வசப்படுத்தி, அவன் தன்னதாக அபிமானித்திருந்த பொருளைத் தனனதாக்கிக் கொண்டது போலவே என்னோடே ஒரு நீராகக் கலந்து என்னுதமாவைக் கொண்டான் — நான் எனக்குரியையிருக்கிற விருப்பதைத் தவிர்த்தான். ... (6)

கொண்டானேழ்விடை * உண்டானேழ்வையம் *

தண்டாமஞ்செய்து * என் னென்தானுனே. * .. (7)

எழ் விடை	- எழு எழுதுகளையும்	கண் தாமம்	{	குளிரந்த பாம்பதத்திற்
கொண்டான்	{ (நப்பின்னைக்காக) உலி யடக்கினவனும்,	செய்து		கொப்பாக என்னைத்திரு வன்எம்பற்றி
எழ் வையம்	- எழல்கங்கையம்			நான் எண்ணின் எண்ணத்
உண்டான்	{ (பிரளயங்கொள்ளாதபடி) திருவயிறறிலே வைத்த வனுமான எம்பெருமான்	என் னென்தான் ஆனான்		திறுதப் பிரதியாகத் தான் சில எண்ணங்கள் கொண்டான்.

* * * — நப்பின்னைப் பிராட்டியோடு ஸம்சலேஷப்பதற்காக அதற்குடையுருயிருந்த ஏழெழுதுகளையும் வலியுடக்கினாப்போலே என்னோடு கலவிசெய்ய விருமபி எனனுடைய பாபம் முதலிய பிரதிபந்தகங்களைப் போக்கியருளினென்பது முதலடியின் கருத்து. பிரளயங்கொள்ளப்புகுந்த பூமண்டலத்தைத் தனது திருவயிறறிலே வைத்து ரகியா விடில் தனக்குத் தரிக்கவொண்ணாமேயிருந்ததுபோலே என்னைத் தன்னுள்ளே ஒரு நீராக்கிக் கொள்ளாவிடில் தனக்குத்தரிப்பில்லை யென்னலாமபடி யிருந்தானென்பது இரண்டாமடியின் கருத்து. பாம்பதத்திற பண்ணும் விருப்பத்தை எனபக்கலிலே பண்ணி னென்பது மூன்றாமடியின் கருத்து.

என் என் தான் ஆனான் = அவன் விஷயத்திலே நான் எண்ணின் எண்ணத்தை அவன் என விஷயத்தில் எண்ணினான் என்றபடி. அதாவது—'பாம்பதத்திற்குச் செல்லவேணும், விரஜையாறறிலே முழுகவேணும்' அங்கே ஸாமகானமபண்ணி அவனை யருபவிக்கவேணும், எனறிப்படியெல்லாம் நான் பாரிததுக்கொண்டிருக்க 'திருக்குருகூர்க்குச் செல்லவேணும், தாமரபாணியிலே நீராடவேணும், கண்ணிருளை சிறுத்தாமடி பாடி ஆழவாரை அருபவிக்கவேணும், என்று அவன்ருன் பாரிதது9 கொண்டி இங்கே ஒரு ஓடிவந்தான் என்றவாறு.

முதற்பத்து - எட்டாம் திருவாய்மொழி - ஓடும்புள்ளேறி. 8, 9. 145

‘நான் எண்ணிப்படியே எனக்குக் கைபுகுந்துவிட்டான்’ என்கிற பொருளும் ஈற்றடிக்குக் கொளளத்தகும், ஆனாலும் மேலே விவரித்தபொருளைச் சீரியது. (7)

ஆனாலுமாய் * மீனோடேனமும் *

தானுனென்னில் * தானுய சங்கே. *

... (8)

ஆன் ஆன்	{	பசுமேய்க்கும் இடைய	என்னில்	—	என்னுமிடத்து
ஆனான்	{	ஹான்,	தான் ஆய	—	தானெடுத்த அவதாரங்கள்
மீனோடு எனமும்	{	மதையாவதாரமும் வரா	சங்கே	{	சங்கமென்னுங் கணக்கை
தான் ஆனான்	{	ஹாவதாரமும் முதலான			யுடையனவே.
		அவதாரங்களைத் தானே			(ஆபாரமென்றபடி.)
		செய்தான்,			

* * * — என்னை யகப்படுத்திக்கொளவதற்காகவே எம்பெருமான பல திருவவதாரங் கள செய்தான்; அவங்ளா செய்த அவதாரங்களுக்கு ஓர் எல்லைமீலையெய்கிறார். “என்னில் தானுய சங்கே” என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் அருளிச்செய்வர்; பதவுரையில் காட்டின பொருள் ஒன்று; மறநென்று —; என்னில் — என்னிடத்தில், தான் ஆய — தனக்குண்டான், சங்கு — ஸங்கத்தினாலே, (அதாவது) ஆசையினாலே; ஆனாலுமாய், மீனோடு எனமும் தானுனான் என்பதாக. இங்கு ஆரூர்ப்படி காண் பீன — “தன்னுடையதிவய சேஷடிதமாத்ரமேயோ எனக்கு போக்யமாகச் செய்தரு ளிற்று, தன்னுடைய திவயாவதாரங்களுமெல்லாம் எனபக்கடிள்ள ஸங்கத்தாலே எனக்கு போக்யமாகச் செய்தருளினானென்கிறார்.” என்று.

சங்கு: எனனும் வடசொல்லும் சங்கு எனத்திரியும்; தானு: எனனும் வடசொல் லும் சங்கு எனத்திரியும். பதவுரைப்படி பொருள்கொண்டால், சங்கு என்பது லகூம நீகாடி போலே ஒரு மிகப்பெரிய எண்ணுக்குப் பெயர். ... (8)

சங்கு சக்கரம் * அங்கையில்கொண்டான் *

எந்தந்தானுய * நங்கன்நாதனே. *

.. . . . (9)

எங்கும்	—	எவ்விடத்தும்	அங்கையில்	—	அழகிய திருக்கைகளில்
தான் ஆய	{	(அலகாரமுக்காலே)	சங்கு சக்கரம்	—	திருவாழி திருச்சங்குகளை
நங்கன் நாதன்	{	தானே வியாபித்த	கொண்டான்	—	தரிததுள்ளான்
		எம்பெருமான			

* * * — இப்படி எனக்காக ஸகல யோனிகளிலும் வந்து பிறந்தருளிகிறவன் தானது திருக்கைகளில் அழகிய திருவாழியும் திருவரங்குர எந்தி அவவழிகோடுங் கட வந்து பிறப்பவனென்கிறார். சிலரை வசப்படுத்திக்கொள்ள நினைத்தவர்கள் கையிலே மருந் தைவைத்துக்கொண்டு திரியுமாபோலே அவதாரங்களைத் தானுய திவயாயுதங்கள் எனிட வந்து அவதரிப்பனும். எல்லா அவதாரங்களிலும் திவயாயுதங்கள் உண்டாவென னில், எங்கு முண்டு; உகவாதார் கண்ணுக்குத் தோற்றது, உகவதா கண்ணுக்குத் தோற்றும்.

இங்கே நம்பிள்ளையிடு; — “ராஜாக்கள கறுப்புடுத்துப் புறப்பட்டால் அந்தரங்கா அபேகித தசையிலே முகங்காட்டுகைக்காகப் பிரியத்திரிவர்கள்; அதுபோலே

தோற்றூதேயும் நிற்பர்கள்.” எனறு. (அதாவது) ராஜாக்கள நகரசோதனைக்காக ஒருவர்க்குந் தெரியாதபடி நிலவஸ்திர முடுத்துக்கொண்டு இருளோடே யிருளாகத் திரிவர்கள்; அப்போது அந்தரங்காகளாகவுள்ளவர்களும கூடவேவந்து திரிவர்கள்; ஆனால் அவாகள கூடவே யிருக்கமாட்டார்கள்; கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஏனென்று வந்து அணுகி நிற்கும்படியாக எங்கேனும் மறைந்து திரிவர்கள்; அதுபோலே திருவாய்மொழி திருச்சங்கு முதலான அந்தரங்கர்களும் எம்பெருமானுடைய எந்த அவதாரத்திலும் மறைந்து உடனிருப்பார்களென்றவாறு.

“எங்குந் தானாய்” என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறுவர் (1) தேவ யோரி மனுஷ்யயோரி முதலிய எந்நின்ற யோனிகளிலும் வந்து திருவவதரிக்கின்ற. (2) ஒருவனைப் பிடிக்கவேண்டி ஊரை வளைவாரைப்போலே தமமை விஷயீகரிப்பதற்காக எங்கும் வியாபித்து ஸர்வாந்தர்யாமியாயிருப்பவன். (9)

நாதன் ஞாலங்கொள் * பாதனென்னம்மான் *

ஒதம்போல்கினர் * வேதநீரே. * (10)

நாதன்	—	ஸ்கல்லோகநாதனும்	என் அம்மான்	—	எம்பெருமான்
ஞாலம் கொள்	{	உலகத்தையெல்லாமளந்து	ஒதம் போல்கினர்	—	கடல்போல முழங்குகின்ற
பாதன்		கொண்ட திருவடிகளை யுடையனுமான	வேதம்	—	வேதக்களால் ஆறியத்தக்க
			நீரன்	—	நீர்மையையுடையான்.

*** — இப்படி எனக்காக எண்ணிற்றந்த திருவவதாரங்களைப் பண்ணியருளின இவனுடைய ஆசரித வாத்தஸ்யத்தைப் பேசவேண்டில், நாடுனா பேசுவது? கடலோதங்கிளர்ந்தாப்போலே கிளர்ந்துள்ள வேதங்களே யன்றோ பேசவேண்டுமென்கிறார். எல்லார்க்கும் சேஷியாய், வலிஷ்ட சண்டாள விபாகமின்றியே எல்லா தலைகளிலும் திருவடிகளைப் பரப்பினவனான ஸர்வேச்சுவரன், கடல்போலே கிளர்ந்து ஸ்தேதாத்திரம பண்ணுகின்ற வேதங்களாலே பேசப்பட்ட நீர்மையையுடையவன்.

நீர்மையையுடையவன் — நீரன். (10)

நீர்புரைவண்ணன் * சீர்சடகோபன் *

நேர்நலாயிரத்து * ஒர்தலிவையே. * (11)

நீர் புரை வண்ணன்	{	நீரையோத்த நிறத்தை யுடையவனான ஸர்வேச் வரனுடைய	சடகோபன்	—	நம்மாழ்வார்
சீர்		ருஜுகவமென்னுங் குணத்தைக் குறித்து	சேர்தல் இவை ஆயிரத்து ஒர்தல்	{	நேர்ந்து அருளிச்செய்த இப்பத்துப் பாட்டும் ஆயிரத்தினுள் ஆராய்ந்து அறியத்தக்கன.

*** — இந்தத் திருவாய்மொழி மற்ற திருவாய்மொழிகளினும் ஆராய்ந்து சொல்லப் பட்டதென்கிறார். ‘நீர் புரைவண்ணன்சீர்’ என்றதனால் இத்திருவாய்மொழிக்கு பரமேயம் ருஜுவ்வகுணம் என்பது பெறப்படும். நீரின் ஸ்வபாவம்போன்ற ஸ்வபாவத்தை

யுடைய எம்பெருமானுடைய குணம் எனவே ஆர்ஜவகுணம் எனபது எங்ஙனே தெரிய லாகும் என்னில்; நீர்வெள்ளத்தை நாம் எப்படியிழுத்தாலும் அப்படியெல்லாம் அது ஓடிவரும்; அதுபோலே எம்பெருமான யார்க்கும் உடன்பட்டுவருவன் என்க.

“நீர்புரைவண்ணன்சீர்” என்ற இவ்விடத்து ஒன்பதினாயிரப்படியில்— “உபாயத் துக்கு நினைததவிடத்திலே கொடு போகலான நீரின தனமையை யுடையவனுடைய குணத்தை” என்றருளிச்செய்தது காண்க.

இத்திருவாய்மொழியை ஒதுதற்குப் பலன் யாதொன்றுங் ஊறப்படாமையினால் இதனை ஒதுதல தானே ஸவயம் பரயோஜனம் என்பது விளங்கும். (11)

எட்டாந்திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜியர் திருவடிகளின் சாணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து. ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி — இவையுமவையும்.

அவதாரிகை. எம்பெருமானிடத்தில் [ஸாந்மயபோக ப்ரதத்வம்] என்றொரு குண மூண்டு; அதாவது, அடியார்களுக்குத் தன்னை அநுபவிப்பிக்முடித்தில் ஏககாலத்தி லேயே பூணுநுபவங் கொடுத்ததுவிடுகை யன்றியே பொறுக்கப் பொறுக்கச் சிறிது சிறியதாகக் கொடுத்தலாம். அவ்வங்ங் கொடாமல் ஓரடியிலேயே பூணுநுபவத்தைத் தந்தருளினால் அது தாங்கமுடியாத போதும். சிறு குழந்தைகட்கு முதல்தன்னி லேயே சோறும் சாறும் கறியுமிவாரில்லையே, பால், கஞ்சி, சோறு என்று வரிசைக் கிரமமாக ஊட்டுகையன்றோவுளது; அதுபோலவே மாணக்கர்களுக்கும் சிறு சிறு பாடங்களாகக் கறியிட்டுக்கொண்டுபெயப் பெரும் பாடங்கள் கறியிக்கும் முறை காண ினனோம். இவ்வங்ங் எம்பெருமானும் பொறுக்கப் பொறுக்கப் பரிமாறுமவகை யொன்றுண்டு; அஃது இத்திருவாய்மொழியில் விளங்கும்.

ஆசார்யஹருதயத்தில் — “புணர்தொறுமென்னக் கலந்து பிரிந்து ஞ்ஞாநபக திகளை வளர்த்தது கனங்குழைபிடக் காது பெருக்குதலும் மாஸோபவாஸி போஜநப் புறப்பூச்சும் போலே ஆற்ற நல்ல மாபோகச சிரமமாக” என்றருளிச் செய்த குர்ணிகை இங்கே அதுஸந்திக்கத்தகும்; (இதன கருத்தாவது:—) ஆழ்வார் “பொய்க்கினற ஞான மும் பொல்லா வொழுக்கு மழக்குடமும் இந்நினற ஞான இனியாழ்முறை” என்ற போரித இவாகுப பரிபூணுநுபவம் கொடுத்ததுவல்லாமாயிருக்க, இவரை இந்நிலத் திலே வைத்துத் தன்னுடைய ஸமாசலேஷ விசலேஷங்கனாலே ஞ்ஞாந பக்திகளை வளர்த்தது எதுக்காகவென்னில், கனமான காதணியிடுகைக்கு இடமாமபடி. நூலிட் டுத திரியிட்டுக் குதுமபையிட்டுக் காது பெருக்குமாபோலவும், மாஸோபவாஸிகளுக்கு முதலியே போஜனமிட்டால் பொருதென்று சோற்றை யரைத்து உடம்பிலே பூசப் பொரிக்கஞ்சி கொடுத்துப் பொரிக்கடிக்கொடுத்து நாளடைவிலே போஜனம் பொறுப்பிக்குமாபோலவும் 1. “ஆற்றநல்ல வகைகாட்டு மமமான” என்று எனக்

குப் பொறுக்கப் பொறுக்கத் தன் குணசேஷடிதாதிகளைக் காட்டி அவ்வழியாலே எனனை அடிமைகொண்டவ னென்னுமபடி பகவதநுபவம் கணககண்டறியாத விவாக்கு மிகவுஞ் சிறந்ததாய நித்யஸூரிகள அநுபவிக்குமதான போகத்தை முதல் முதலிலே கொடுத்தால் ஸாத்மிகமாட்டாதென்று கருதி அது ஸாத்மிககைக்காகசரமம் செய வித்தபடி — எனபதாம்.

ஆக இப்படிப்பட்ட ஸாத்மயபோக பரதத்வ மெனனுங் குணம் திருவிருத்தந் தொடங்கி, சூழவிசுமபணிமுகிலளவும் தொடர்ந்துகொண்டே வருவதாயிருக்க, இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு விசேஷ மென்னென்னில்; மறற திருவாய்மொழிகளில் நுட்பமாகக் கண்டறியவேண்டியதான இக் குணம் இத் திருவாய்மொழியிலே பாசுர வரிசையில் ஸபஷடமாகவே காணக்கிடைத்தல் விசேஷமென்றுணாக.

ஆழ்வாருடைய திருமுடியிலே வந்து விற்றிருக்கவேணுமென நினைத்த எம் பெருமான முதலடியிலே அது செய்தால், நிதிக்கட ஐன்ம தரித்ரனபோலே ஸந்தோஷாதீசயம் தாங்கமாட்டாமே தளர்ந்திருவர்; ஆதலால், சுற்றுப்பக்கத்திலே நின்று, அருகே நின்று, கூட நின்று, ஒக்கலையிலே வந்திருந்து, ஹருதயபரதேசத்திலே வந்திருந்து, தோளிலே வந்திருந்து, நாவிலே வந்து புகுந்து, கண்ணுள்ளே நின்று, நெற்றியிலே நின்று பிறகு உச்சியிலே நின்றன; ஆக விங்ஙனே பொறுக்கப் பொறுக்கச் செய்த செயலையநுபவித்து அடுபடுகிறாராழ்வார் இத்திருவாய்மொழியில். . . (*)

இவையுமவையுமுமையும் இவருமவருமுமரும் *

எவையுமயவரும் தன்னுள்ளே ஆகியுமாக்கியுங்காக்கும் *

அவையுந்தரிமுதலெம்மான் கண்ணிரானென்னமுதம்*

சுவையன் திருவிண்மனுளன் என்னுடைச்சூழலுளானே. * ... (1)

இவையும்	{ ஸமீபத்திலுள்ள பொருள் களும்	காக்கும்	{ ஈகித்தும் போருகிற வனும்
அவையும்	{ தூரத்திலுள்ள பொருள் களும்	அவையுள்	{ அந்த சேதநாசேதநங்களு க்கு அநதாயாமியான வனும்
உவையும்	{ நடுத்தாமாகவுள்ள பொருள் களும்	தனி முதல்	- ஒப்பற்ற காரணபூதனும்
இவரும்	{ ஸமீபத்திலுள்ள சேதனா களும்	எம்மான்	- அஸ்த வ்வாமியும்
அவரும்	{ தூரத்திலுள்ள சேதனர் களும்	கண்ணிரான்	{ கண்ணொரு அவதரித்து ஸௌலப்பதைக் காட் டினவனும்
உவரும்	{ நடுத்தாமாகவுள்ள சேதனர் களும்	என் அமுதம்	{ எனக்கு அமுதகம்போல் பரம போகயனும்
யவையும்	- ஸகல அசேதனங்களும்	சுவையன்	- ரவிகனும்
யவரும்	- ஸகல சேதனர்களும் (பிரளயகாலத்தில்)	திருவின் மனான்	{ பெரியபிராட்டியார்க்கு மண வான் னுமானபெருமான்
தன்னுள்ளே	- தனக்குள்ளே	என்னுடை சூழல்	{ என்னுடைய சுற்றுப்பக் கத்தில்
ஆகியும்	- ஆதும்படி வைத்தும்	உளான்	- தங்கியிராவின்றான்.
ஆக்கியும்	- (பிறகு) படைத்தும்		

* * * — ஐகத்காரணபூதனும ஸர்வாந்தர்யாயியும் திருமகன கொழுநனுமான கண்ண பிரான எனனுடைய சூழலைவிட்டுப் போகமாட்டாதபடியானு னென்கிறார். * உயர் வறவுயாநலமென்கிற முதல் திருவாய்மொழியில் “நாமவன்” என்கிற நாலாமபாட்டிற் சொன்ன சேதநாசேதநங்கள் இப்பாட்டில் திரளத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன: அப்பாட்டி-னுரையில் விரியக்கண்டு கொளவது. ஆக இப்படிப்பட்ட சேதநாசேதந வாக்கங்க ளெல்லாம ஸமஹார ஸமயத்திலே தன்னுள்ளே யாமபடியாயும் ஸ்ருஷடி ஸமயத்திலே உண்டாக்கியும், ஸ்ருஷடிக்கப்பட்ட வவற்றுக்கு நேரும் ஆபத்துக்களைப் போக்கி அபி மதங்களைக்கொடுத்து ரக்ஷிக்குமவனாய் அவற்றினுள்ளே அந்தராத்மாவாய வேறொரு ஸஹாயத்தையு மபேக்ஷியாத காரணமுமாய ஸ்வாமியுமாய, கண்ணபிரானுன எளி மையைக் காட்டி எனக்குப் பரம போக்யபூதனாய் ரஸிகனுன எம்பெருமான பிராட்டி யோடுகூட என்னுடைய சூழலிலே ஆளுன.

சுவையன் திருவிண்மனுள் = சுவையனுகையாலே திருவிண் மணானுன; திருவிண் மணானுகையாலே சுவையனுன என்று யோஜித்து உபந்யஸித்தருளவர் அழகியமணவாளச்சீயர். ரஸிகனுகையாலே பிராட்டி * அகலகில்லேனிறையு மென்று இணைபிரியாதிருக்க ப்ராபதமாயிற்று; பிராட்டி அணையப்பெற்றதனலதான் ரஸிகனு னன் என்று பரஸ்பர ஸாபேக்ஷத்வம் கூறி யோஜிப்பது மிக அழகியதே. .. (1)

சூழல்பலவல்லான் தொல்லைங்காலத்துலகை *

கேழலொன்றுகியிடந்த கேசவனென்னுடையம்மான் .

வேழம் தப்பையொச்சித்தான் விண்ணவர்க்கெண்ணலியான் *

ஆரநெடுங்கடல்சேர்ந்தான் அவனென்னருகல்லானே. * (2)

பலபல சூழல்	{ மிகப்பல அவதாரங்கள் செய்ய	ஒசித்தான்	{ ஒடித்து அவ்யானையை முடித
வல்லான்	{ வல்லவனும		{ கவனும்
தொல்லையம்	{ முன்பொரு காலத்திலே	வண்ணகைகு	{ -தேவர்களுக்கு
காலத்து	{	எண்ணை	{ கிணத்திற்கும் அருமையான
உலகை	{ பூமியை	அரியான்	{ வனும்
கேழல ஒன்று	{ ஒப்பற்ற வராஹருபியாகி	ஆழம்	{ -ஆழமாகிய
ஆகி	{	செங்கடல்	{ -கிணட ஸ்ரமக்ரகதிலே
இடந்த	{ குத்தியெடுத்தவந்தவனும	சோர்கான்	{ திருக்கண் விளக்கருள்பவனு
கேசவன்	{ கேசவனென்னும் திருமாம		{ மான
	{ முடையவனும	என்னுடை அம்	{ அவ்வெம்பெருமான்
வேழம்	{ (குலையாபீட மென்னும்)	மான் அவன்	{
	{ யானையினுடைய	என் அருக	{ என்னருகிலுள்ளான்.
மருப்பை	{ -கொம்புகளை	லிலான்	{

* * * — கீழ்பாட்டிற் கூறியபடி பரிஸரத்திலே வந்து இருந்த நிலை ஸாதமித்தவாரேற என்னருகே வந்து நின்றானென்கிறார். சூழல் என்னுஞ் சொல் கீழ்பாட்டில் சுற்றுப் பிரதேசம் என்ற பொருளில் வந்தது. இப்பாட்டில் அதுவே சொல் அவதாரமென்ற பொருளில் வந்தது. சூழத்துக்கொளவதற்காகச் செயத காரியம் [அதாவது] ஸமஸாரிகளை அகப்படுத்திக் கொளவதற்காகச் செயதது என்ற காரணத்தினால் இச் சொல் அவதாரத்தைக் குறிக்குமென்க. “எந்நின்ற யோனியுமாயப் பிறந்தாய்” என்றபடி எம் பெருமான எண்ணிறந்த யோனிகளில் திருவவதாரங்கள் செய்தமையால் “சூழல் பல பல வல்லான்” என்றார். நாமும் பல பிறவிகள் பிறக்கிறோமானாலும் கருமங்காரணமா

கப் பிறக்கின்றோம்; எம்பெருமான் கருணை காரணமாகப் பிறக்கின்றனாதலாலும், நர ஸம்ஹம்போலே சேராச் சேர்த்தியான அவதாரங்களையும் எடுக்கின்றனாதலாலும் வல்லான் என்றது.

அப்படி அவன செய்தருளின அவதாரங்களில் ஓரவதாரத்தை யநுபவிக்கிறார் கேழலொன்றுகி யென்று. ஹிரண்யகசிபுவின் உடன்பிறந்தவனான ஹிரணயாக்ஷ னென்னுங் கொடிய அசுரன் தன் வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டி யெடுத்துக் கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டு கோளினால் திருமால் மஹா வராஹரூபியாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ வசுரனை நாடிக் கண்டு பொருது கோட்டினுற் குத்திக்கொண்டு, பாதாளலோகத்திற் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினுற் குத்தி அங்கு நினறு எடுத்துக்கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளின னென்ற வராஹாவதார வரலாறு அறியத்தக்கது. இப் பொழுது நடக்கிற ச்வேத வராஹகல்பத்துக்கு முந்தின பாதம் கல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஏகார்க்காவமான பிரளய ஜலத்தில் முழுகி யிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்க நினைத்து மஹா வராஹரூபியாகிக் கோட்டு நுனியாற பூமியை எடுத்துவந்தன னென்ற வரலாறும் உண்டு: 1. “பாராருலகம் முதுமுந்நீர் பரந்த காலம் வளைமருப்பில், ஏராருருவத் தேனமாய எடுத்தவாறறலமமான” என்ற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயல் காணத்தக்கது. (2)

அருகலிலாயபெருஞ்சீர் அமரர்களாதிமுதல்வன் *

கருகியநீலநன்மேனிவண்ணன் செந்தாமரைக்கண்ணன் *

பொருகிறைப்புள்ளுவந்தேறும் பூமகளார்தனிக்கேள்வன் *

ஒருகதியிள்கவைதந்திட்டு ஒழிவிலனென்னோடுடனே. * (3)

அருகல் இல்	{ ஒருநாளும் குறைபடுதலை	பொரு	கிறை	{ செறிந்த சிறகையுடைய
ஆய	{ உடையதல்லாத	புள்		{ பெரிய திருவடியை
பெரு சீர்	{ சிறந்த திருக்குணங்களை	உவந்து வதும		{ விரும்பி வாழ்ணமாகக்கொள்
	{ யுடையவனும்	பூமகளார்		{ பவனும்
அமரர்கள்	-நித்யஸூரிகளுக்கு	தனி		{ பெரியபிராட்டியார்க்கு
ஆதி முதல்வன்	-தலைவனும்	கேள்வன்		{ ஒப்பற்ற நாநனுமான
கருகிய நீலம்	{ கறுத்த நீலமணிபோல் வில	என்னோடுடனே		{ என்னோடுகூட்டிவந்து
நல் மேனி	{ க்ஷணமான திருமேனி	ஒரு கதியின்		{ ஒருவழியிலுள்ள இனிமை
வண்ணன்	{ நிறத்தையுடையவனும்	கவை தர்		{ யைத்தந்து கவிருகுறனிலை
செம் தாமரை	{ செந்தாமரை மலர்போன்ற	திட்டு		{ எகலவித அதுபவங்களையும்
கண்ணன்	{ திருக்கண்களையுடையவனும்	ஒழிவில்		{ தருகின்றனென்றபடி.]

* * * — பெரிய திருவடி. திருவனந்தாதாமான் பிராட்டிமார் முதலானோர் ஓரொரு வகைகளாலே தன்னோடு ஸம்சுலேஷஸம் பெறுமாபோலல்லாமல், எல்லாவகைகளாலு முள்ள ஸம்சுலேஷஸங்களையும் நான பெறும்படி எகைக்குத் தந்து எனனை ஒரு காலும் விடாதபடி யானான் எம்பெருமானென்கிறார்.

அருகல் — குறைதல், அது இல்லாத எனவே, நித்யமான என்றபடி. அனறி, சேடில்லாமையைச் சொல்லிற்றாய் குணங்கள் தன்னையும் கல்யாணமாயிருக்கின்றன வென்றபடியுமாம். ஹேய ப்ரதயநிக் கல்யாண மஹாகுணங்களையுடையனாய், அந்தக்

முதற்பத்து-ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி-இவையுமவையும். 4. 151

குணங்களின் அநுபவமே யாத்திரையான நியஸ்திரிகளுக்குத் தலைவனாய், கறுத்து நெய்தது விலகணமான திருமேனி நிறத்தையுடையனாய், திருவுள்ளத்தினுள்ளே யுள்ள தண்ணளிக்கு ஸதசகமாயிருக்கும் திருக்கண்களையுடையனாய், ஸந்தோஷ மிகுதியினால் பதருகின்றனள்ள சிறகையுடைய பெரிய திருவடிபினமீது உவந்து ஏறும்வனாய், கமலேகேழவனான எம்பெருமான எவககு ஏதோ வொருவகையான ரஸாநுபவத்தை மாத்திரம் தந்துவிடாமல் நியஸ்திரிகளெல்லார்க்கும் தனித்தனியே தந்தருளும் அநுபவங்களையெல்லாம் எனனொருவனுக்குத் தந்தருளி வேறு எங்கும் போக்கறவனாய் “நித்யவியூதியை நிர்வஹிபபதம் இங்கே யிருந்துகொண்டே போலும்” எனனும்படி என்னை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விடுகிறனில்லை யெனருராமிற்று.

அருகலியை பெருஞ்சீர் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட அகிலேஹயப்ரத்யநீக கல யாணைகதாநமான ஸ்வரூப வைலக்ஷணயமென்ன, அமரர்களாதிமுதல்வன் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட நியஸ்திரி நிரவாஹகதவமென்ன, கருகியநீலந் மேனிவண்ணன் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட விலக்ஷண திவ்யமங்குள விக்ரஹயுத்தத்வமென்ன, செந் தாமரைக்கண்ணன் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட புண்டரீகாக்ஷத்வமென்ன, பொரு சிறைப்புன்னுநத்தேறும் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட கருடவாஹநத்வமென்ன, பூமக ளார்தனிக்கேள்வன் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட சீரிய:பதித்வமென்ன ஆகிய இந்த அநுசுவையுந் தாராநின்றனென்று உட்கருத்துணராக. ... (3)

உடனமர்காதல்மகவிநீருமகள் மண்கமளாயர்

ராமமகள் * என்றிவ்மூவராரும் உலக மும்மூன்றே *

உடனவையொக்கவிழுங்கி ஆலிலைச்சேர்ந்தவனெம்மான் *

கடல்மலிமாயப்பெருமான் கண்ணனென்றென்கையானே. * ... (4)

உடன் அமர்	{	கடலே அமர்ந்திருக்கைக்கு	அவை	-	அவ்வுலகங்களை
காதல்	{	விருப்பமுள்ள	உடன்	-	விடாமலே
மகளிர்	-	பிராட்டிமா (யாவரென்னில்)	ஒக்க விழுங்கி	-	ஏககாலத்திலே உண்டு
திருமகள்	-	ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி	ஆல் இலை	-	ஆலிலையில்
மண் மகள்	-	பூமிப்பிராட்டி	சேர்ந்தவன்	-	கண்வளர்த்தவனும்
ஆயர் மட	{	இடைக்குலத் தப்பெண்ணை	எம்மான்	-	எனக்கு எவமாயும்
மகள்	{	கிய நப்பின்னைப்பிராட்டி	கடல் மலி	-	கடலிற்காட்டிலும் மிகப்
என்ற இவர்	{	என்று சொல்லப்பட்ட இம்	மாயம் பெரு	-	பெரிய மாயச்செயல்களால்
மூவா	{	மூவராவா;	மான்	-	பெருமைபெற்றவனுமான்
ஆனும் உலகமும்	{	தன்னுள்ளப்படுகின்ற உலகம்	கண்ணன்	-	கண்ணபிரான்
மூன்றே	{	கனம் மூன்றையாயிருக்கும்,	என ஒக்கலை	-	என் இடுப்பிலே உந்தமர்ந்
	{	(ஆக இங்ஙனம் வாய்த்தவனும்)	யான்	-	தான்.

* * * — ஒன்றொன்று குறைவில்லாதவறைய ஸாவாக்ஷகனான எம்பெருமான் யசோ தைப பிராட்டியின் இடுபயிலிருக்குமாபோல என்னிடுபயிலே வந்திருத்தல் தனக்குப் பெருப பேறு என நினைத்திராநின்றனென்கிறார். எப்போதும் கூடியியிருந்தா லொழியத் தரிக்கமாட்டாத பெரிய பிராட்டியாரையும் பூமிப்பிராட்டியாரையும் நப பின்னைப்பிராட்டியையும் தனக்கு திவ்ய மஹிஷிகளாகவுடையனாய், பூமிமுதலிய ஸகல லோகங்களையும் தனக்கு லீலாபகரணமாகவுடையனாய், ஆபத்து நேருங்காலங்களிலே அவ்வுலகங்களைத் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி ஒரு சிறிய ஆலந்தாரிலே கண்

துயினறருள்பவனாய், கடலிறகாட்டிலும் மிகப் பெரியன என்னலாமபடியான ஆசசரிய சேஷ்டிதங்கனாயுடையனான எம்பெருமான என்னிறப்பிலே வந்து சேர்ந்தருளினான்.

உலகமும் மூன்றே என்றதில் அழியா வலகமாகிய பரமபதத்தைதழுந் சோத்துப் பொருள்கொள்ளும் பகஷத்தில், மேலே “உடனவையொக்கவிழுங்கி” என்றதில் அர்த்தவப்பாவத்தாலே பரமபதம் மாத்திரம் கழியுண்ணக்கடவது. பரமபதத்தைச் சேராமலே பாதாளவுலகம் நிலவுலகம் சுவர்க்கவுலகம் என மூலகங்கொன்னவுமாம்.

கடல் மலி = திருப்பாறகடலில் சயனித்தருளகிற எனறுமாம். ... (4)

ஒக்கலைவத்துமுலைப்பாலுண்ணென்று தந்திடவாங்கி *

செக்கஞ்செகவன்றவன்பால் உயிர்செகவுண்டபெருமான் *

நக்கிரானேடு அயனுமித்திரனும்முதலாக *

ஒக்கவும்தேற்றிய வீசன் மாயனென்றெஞ்சினானே. * ... (5)

ஒக்கலை வைத்து — துடுப்பிலெடுத்துக்கொண்டு
முலைப்பால் { ‘முலைப்பாலையுண்பாய்’ என்று
உண் என்று { சொல்லி
தந்திட — முலைகொடுக்க
வாங்கி { (அம்முலையைக்) கையாற்
பிடித்து
செக்கம் — (அந்தப் பூசனையின்) நினைவு
செக — அவனோடே முடியும்படியாக
அன்று — அந்நாளில்
அவன்பால் — அவளது பாலையும்
உயிர் — பிராணனையும்
செக — அழிய
உண்ட — அமுதுசெய்த

பெருமான் — ஸவாமியானதும்,
நக்கிரானேடு — திகம்பரச்சாமியான ருத்தானும்
அயனும் — பிரமனும்
இந்திரனும் — இந்திரனும்
முதலாக — முதலாகவுள்ள
ஒக்கவும் — எல்லாரையும்
தோற்றிய — படைத்த
சுசன் — ஈசனானவனும்
மாயன் { ஆசசரிய குணசேஷ்டிதங்
கனா யுடையனுமான எம்
பெருமான்
என் நெஞ்சின் { எனது இதயத்திலுள்ளான
உளான் { னான்.

* * * — பிரமன் சிவனிற்கிரன முதலானாகுகும் ஜநகனா எம்பெருமான எனது நெஞ்சிலேவந்து புகுந்தானென்கிறா. பூநீக்ருஷணனைப் பெற்ற தாயான தேவகியினது உடன பிறந்தவனாய் அக்கண்ண பிரானாகு மாமனாகிய கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப் பிறந்த தேவகி புத்திரன ஒளித்துவளாதலையறிந்து, அக் குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுப் பல அசுரர்களை எவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு ஓரளிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கிருஷண சிசுவை யொடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக்கொடுத்துக் கொல்ல முயல், பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவருயிரையும் உறிஞ்சி அவனைப் பேரிரைசசலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின கடடெல்லாம் நங்கி விழுந்து இறக்குமபடி செயதனன் என்ற வரலாறு அறிச. [ஒக்கலைவத்து இத்யாதி.] “மகனாகக்கொண்டெடுத்தாள மாண்பாய் கொங்கை, அக்ரோஷுண்ப நென்றுண்டு, மகனைத் தாய் தேருதவண்ணர் திருத்தியாய்” எனனுமபடியே பூதனையென்னுமரக்கி கண்ணனை யிடுப்பிலே தூக்கிவைத்துக்கொண்டு முலையுண்ணக் கொடுத்தாளென்க.

முதற்பத்து-ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி-இவையுமவையும். 6. 15:

செக்கஞ் செக எனபதற்குப் பலபடியாகப் பொருள்கூறுவர், செக்கம் என்று மரணத்திற்குப் பேராய, கண்ணனுக்காக அவள எண்ணின மரணம் அவளுக்கேயாய் படி எனனுதல்: செக்கஞ் செக = மிகவுஞ் சிவப்பாக என்றபடியாய், “கறுப்புஞ்சிவப் புடி வெகுளிப்பெயரே” என்ற தமிழாகளின் வித்தார்த்தத்தின்படி. சேறறத்தைச்சொல் லிறாய், மிகவுஞ் கோபங்கொண்டு என்றபடியுமாம். திருப்பவளம் மிகச் சிவக்குறப்படி [அதரத்தின் பழுப்பு நனகு தெரியுமபடி] சிரித்துக்கொண்டே என்றபடியுமாம்

அவன்பால் = பால் எனபதை ஏழனுருபாகவுங் கொள்ளலாம். அவளிடத் துள்ள எனறபடி.

[நக்ந:] என்ற வடசொல் நக்கன் எனத் திரியும்; அரையில் ஆடையில்லாத வன் என்றபடி. இது சிவபிரானுக்கு வழங்கும் நாமம். அயன் — அஜன: அகார வாச்சயான எம்பெருமானிடத்துத தோன்றினவன் என்ற காரணத்தினால் பிரமனுக்குப் பெயர். (5)

இப்பாட்டில் நெஞ்சு என்று மார்வைச் சொன்னபடி.

மாயனென்னெஞ்சிலுள்ளான் மற்றும்யவர்க்குமேதே *

காயமும்சீவனும்தானே காலுமெரியுமவனே *

சேயனானியன்யவர்க்கும் சிந்தைக்கும்கோசரமல்லன் *

தாயன்துயக்கன்மயக்கன் என்னுடைத்தோனினையானே. * (6)

மாயன் — ஆசசரியுனை எம்பெருமான்
என் நெஞ்சில் — எனது நெஞ்சில் இருக்கின்
உள்ளான் — ருன் ;
மற்றும் யவர்க்கும் — வேறு யாருக்கேனும்
அலேதே — அப்படியிருப்பதுண்டோ ?
(இல்லை ,)
காயமும் — உடம்பும்
சீவனும் — உயிரும்
தானே — தானேயாய்,
காலும் — காலும்
எரியும் — கொடுப்பும்
அவனே — அவன் தானேயாய்,
சேயன் — (சிலர்க்கு) தூரஸ்தனும்,

அணியன் — (சிலர்க்கு) ஸரீரஸ்தனும்
யவர்க்கும் — எப்படிப்பட்ட ஞானிகளுக்
கும்
சிந்தைக்கும் — மனத்திற்கும் எட்டாதவ
கோசரமல்லன் — னாய்
தாயன் — பரிசுத்தனும்
தூயக்கன் — (அநுகரஹபாத்திரமாகாதவர்
களுக்கு)ஸந்தேஹரூபமாயும்
மயக்கன் — விபரீத ரூபமாயுமிருக்கும்
ஞானங்களைப் பிறப்பிப்பவ
என்னுடைதோ — னான எம்பெருமான்
ள் இணையான் — எனது இரண்டு தோள்களி
லுமுள்ளானே.

* * * — அநுகூலர்க்கு எவியயுய, பிரதிகூலர்க்கு அரியவனான எம்பெருமான் எனது மாபிலிருந்து தோளினுக்கு ஏறிவிட்டானென்கிறா. மேற்பாட்டிற் சொன்னதையே மறுபடியும் “மாயனென்னெஞ்சிலுள்ளான்” என்று அநுபாஷணத் செய்தது காட்டிடின் மிகுதியைக் காட்டும. இது என்ன பெருப்பேறு? என்று தலைசீய்த்துர சொல்லு கிறபடி. [மற்றும் யவர்க்குமேதே] எனனைதவிர வேறு யாருக்காவது இப்படிப்பட்ட பேறு கிடைத்ததுண்டோ? எங்கே இப்பேறு அஸாதாரணம் என்றவாறு

காயமும் என்று தொடங்கி மயக்கன் என்னுமளவும் எம்பெருமானுடையபடி களைப் பேசியருபவிகுறா. தேவ மருஷயாதி சீரங்கனம் அந்தந்த சீரங்கனிலுள்ள ஆத்மாக்களும் தானிட்டவழக்காமபடியிருக்கப் பெற்றவனாய், வாயு தேஜஸ்ஸு

டு வெகுளி = கோபம்.

முதலிய பஞ்சபூதங்களும் அப்படியே தானிட்ட வழக்காம் படியிருக்கப் பெற்றவனாய், தம் முயற்சியாலே காண நினைப்பார்க்கு எட்டாதவனாய், நிரூபித்துக் விஷயிகார பாத் திர பூதங்களுக்குக் கைச்சாக்காக எளியனாயிருப்பவன்.

சேயன் என்றதற்கு விவரணம் “யவாக்குஞ் சிந்தைக்குங் கேசரமல்லன்” என பது; அணியன் என்றதற்கு விவரணம் “தூயன்” எனபது. தம் முயற்சியாலே காண விரும்பார் எத்தனையேனும் மஹானகளாயினும் அவர்களது கண்ணுக்கு மாததிரமே யன்றியே மனோரதத்திற்கும் விஷயமாகாள். [தூயன்] இங்குத் தூயமாயாவது யிரோதைபிராட்டிபொல்வார்க்குக் கடடவுமடிககவும் எளியனாந்தனமை.

பூயங்கள் மயங்கள் = தூய்க்கு என்று ஸந்தேஹத்திற்குப் பெயர், மயக்கு என்று விபரித்தானத்திற்குப் பெயர்; ஸந்தேஹாத் ஜநானத்திற்கும் விபரித்த ஜநானத் திறமும் விஷயமாயிருப்பவன் என்றபடி. எம்பெருமானா தரிசனத்திலுள்ளவர்கள் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபுண விபூதிகளை உள்ளது உள்ளபடியாகவும் ஸந்தே ஹமில்லாமலும் நன்கு அறிந்துகொண்டிருக்க, இதர பாஹய குதருஷ்டி தர்சனங்களி லுள்ளார் பலர் ஸந்தேஹமேபட்டுக்கொண்டும் விபரிதமாகவே யுணர்ந்துகொண்டும் இருக்கின்றார்களன்றோ, இங்ஙனம் சிலரை வாழவித்துச் சிலரை மமசய விபரிய யானங்களாலே மாயப்பவன் எம்பெருமான என்றபடி. இங்ஙனஞ்செய்வதும் அவரவா களது கருமாதீனமாதலால் எம்பெருமானுக்கு குறையொன்றுமில்லை யென்க.

இவ்விடத்து அரும்பதவுரையில் ஓர் ஜிதிறமும் எழுதப்பட்டுள்ளது; அது வரு மாறு;— முற்காலத்தில், பட்டருடைய காலகேப கோஷ்டியில் சாஸ்த்ரஜ்ஞான ஒரு பிராமணன் பலகாலும் வந்து போவதுண்டு; அவனைக் கண்டால் பட்டர் ஆதரவுகாட் டாமல் ‘வந்தாயோ, போய்யோ’ என்று ஸாமான்யமாக வியவஹரித்தருளிச்செயவர். சாஸ்த்ரஜ்ஞானம் முதலியன இல்லாத ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் வந்து போவதுண்டு; அவரைக்கண்டால் மிகவும் அருள்காட்டி ஆதரித்துக்கொண்டெழுந்தருளியிருப்பர். இவ்விரண்டையும் பலகாலும் கண்டிருப்பாரொருவர் ஒரு நாள் பட்டரைவந்து ஸேவித்து, ஸவாமிந்! தேவரிருடைய கோஷ்டிக்குப் பலகாலும் வந்து போகிற சாஸ்திரி மஹாவித்வான், மிகவும் பரஸித்தர்; அவர்வந்தால் ஸாமான்யமாக வயவஹரித்தருளு கிறது; மறநேரு ஸாது ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வரக்கண்டல் மிகவும் பிரதிபத்திபண்ணியருளு கிறது; பஹுமானிக்கவேண்டுமிடத்தில் ஸாமான்ய வயவஹாரமும், உதாஸித்திருக்க வேண்டுமிடத்தில் பஹுமானாதிசயமும் செய்தருளவதற்குக் காரணமருளிச்செய்ய வேணும்’ என்று கைகப்பி நின்று கேட்க; அதற்கு பட்டர், ‘அவர்களிருவரும் எப் பொதுமப்போலே நாணாயும் வருவார்களே; அப்போது நீரும் பார்த்திரும்; வாகியை நீரே அறிந்துகொள்வீர்’ எனன், அவரும் அப்படியே பார்த்திருக்க, மறுநாள் காலை அந்த அந்தணன் முதலில் வந்து ஸேவிக்க, பட்டர் அவனை எப்போதும்போலே வினவி யருளி ‘நீர் ஆரைத்தான பாதகவமாக அறுதியிட்டிருப்பது?’ என்று கேட்க, அவன் சிவப்ரமாணங்கள் பரஹமாவைப் பாதகவமாகப் பேசுகின்றன; சிலப்ரமாணங்கள் ருதரணைப் பேசுகின்றன; சிலப்ரமாணங்கள் விஷ்ணுவைப் பேசுகின்றன; ஆகவே பர மாணங்களெல்லாம் இப்படி வியாகுலங்களாயிருக்க, நமமால் தத்வநிர்ணயமபண்ணப் போமோ? அவரவர்களுடைய அபிமானத்திபையே சொல்லிக்கொள்ள வேண்டிய துதான்’ என்று விடையளிக்க, அவனைப் போகவிட்டு, பிறகு அந்த ஸாது ஸ்ரீவைஷ்

முதற்பத்து-ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி-இவையுமவையும். 7. 15:

ணவர் வந்தவாரே அவரை நோக்கி, 'தேவரீர் ஆரைத்தான பரதத்வமென்றிருபபது? என்று பட்டர் கேட்க, 'தேவரீர் சரிய:பதி நாராயணனே பரதத்வமென்றும் எம்பெருமான். திருவடிகளே தஞ்சமென்றும் பலகாலும் அருளிச்செய்யுமே, அது தவிர அடியேன வேறென்றறியேன்' என, அவரையும் அனுப்பிவிட்டு, கேளவிகேட்ட ஸ்வாமியை நோக்கி 'இருவருடைய வாசியையுங் கண்டரா? ஆரை பஹுமாநிக்க பரபதம்'? என்ன, அவரும் விஸ்மயப்பட்டுப்போனார் — எனபதாம். "தூயன துயக்கன் மயக்கன்" என்ற விடத்திறகு இது ஏற்ற ஸ்வவாதம். (6)

தோளிணைமேலும், தன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் *

தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணத்துழாயுடையம்மான் *

கேளிணையொன்றுமிலாதான் கிளரும்சுடரொளிமூர்த்தி *

நாளிணைந்தொன்றுமகலான் என்னுடை நாவிலுள்ளானே. * (7)

தோள் இணை	இரண்டு திருத்தோள்களி	கேள் இணை ஒன்	பொருத்தமான உபமான
மேலும்	லும்	மும் இலாதான்	மொன்று மில்லாதவனும்
கல் மார்பின்	விலக்ஷணமான திருமார்பி	கிளரும் சுடர்	மேன்மேலும் கிளர்கின்ற சிற
மேலும்	லும்	ஒளி	ந்த வெளியே வடிவெடுத்
சுடர் முடி	ஒளிபொருந்திய திருமுடி	மூர்த்தி	தவனன எம்பெருமான்
மேலும்	யிலும்	கான்	— காடோலும்
தான் இணை	இரண்டு திருவடிகளிலும்	அணைந்து	— கிட்டி
மேலும்	— அணியப்பட்ட	ஒன்றும் அக	— சிறிதும் விலகாதவனுக்க
புனைந்த	— அணியப்பட்ட	லான்	— கொண்டு
தண் அம் துழாய்	குளிர்த்தழகிய திருத்துழாயை	என்னுடை	— என்னுடைய
உடை அம்மான	யுடைய ஸ்வாமியாய்	நாவின் உளான்	— நாவிலுள்ளவனாக ஆனான்.

* * * — உலகில் நாயகியோடு கலவி செய்யவரும நாயகன் அவன் உகக்குமாறு தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு வருமாபோலே எம்பெருமானும் என்னோடு கலக்க விரும்பித் திருத்துழாய் மாலையாலே மிகவும் அழகு பெறுவித்துக்கொண்டுவந்து எனது நாவிலே கலந்தானென்கிறிப்பாட்டில். முதற் பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில ஆழ்வார் பலகாலும் தண்ணந்தழாய் தண்ணந்தழா யென்ற வாய்வுருவி வராதலால் இவரானதிரத் தண்ணந்தழாய் மாலையோடு அழகியனாக வந்து சேர்ந்தானாயிற்று.

அடியார்களைக் கண்டவாரே முதலுற முன்னம் தோள்களாலே அழந்தககட்டி யணைப்பதொலால் முன்னே தோளிணைமேல் திருத்துழாய் சாத்தினான்; தோள்களாலே தழவி மார்பிலே அணைத்துக்கொள்ள வேண்டுதலால் பிறகு திருமார்புக்குத் திருத் துழாய் சாத்தினான், இப்படி நமமை அணைத்துக்கொள்பவன் *கதிராரீரொளி கலந் தெரிததாலொத்த நீணமுடியின்னோ? என்று ஸாமராஜ்ய ஸ்ஞ்சகமான திருவடிக்ஷ கததின்மிது கண ஓடுமாதலால், அதன் பிறகு சுடர் முடியிது சாத்தினான்; அவன் வாரி யணைத்துக்கொண்டாலும் திருவடிகளில் விழந்திறைஞ்சுவதே நமது ஸ்வரூபமென்று முடிவாகத் திருவடிவரத்திலே விழிவேண்டியிருத்தலால் அதன் பிறகு தாளிணைமேற் புனைந்தான் என்று கொள்க.

அடியார்களைச் சேர்விக்கும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டி யிருக்குமிடமாதல் பற்றி 'தன்மார்பு' எனப்பட்டது. முடியென்று சிரஸஸுக்கும் கிட்டத்திற்கும் பெயர்.

இங்கே பட்டருடைய ஒரு ரஸோக்தி காண்மின்;— உலகில வீரராயிருப்பவர்கள் முன்னே ஆயுத்தத்திற்கு அலங்காரம் செய்யுந் கணக்கிலே திவ்யாயுதங்களுக்கு உறை விடமான தோளிணைமல முன்னம புனைந்தான்; பரணயிகளாயிருப்பவர்கள் அபிமத விஷயத்திற்கு அலங்காரரு செய்யுங்கணக்கிலே பின்னை மங்கையுறைமார்புக்குப் புனைந தான்; ஆயுதத்திற்கும் அபிமத விஷயத்திற்கும் இட்டுப் பிறகு தாங்கள் விநியோகங் கொள்ளுமித்தனையாகையாலே தனமுடிந்து சூட்டிக்கொண்டான்; சேஷம் அடியார் கைக்கு வாராகையாலே திருவடிகளுக்குச் சாததினுன — என்று.

கேள் இளை ஒன்று மிலாதான் = கேள் எனபதைக் கேழ் எனக்கொண்டு, உவமை யென்று பொருள கொள்ளலாம், இளை யெனறாலும் உவமை, ஆக, இரணடுவகை யான உவமையுமில்லாதவ னெனறவாறு. தனித்தனியே ஒவ்வொரு அம்சத்திற்கும் ஒப்பில்லை, ஸமுதாயத்திற்கும் ஒப்பில்லை எனற்படி. சந்திரன், மேகம், தாமரை, மலை முதலியவற்றை ஒப்பாகச் சொல்லுகின்றோமெனினில், ஏதேனுமொரு உபமானம் சொல்லித்திரவேனு மென்பதற்காகச் சொல்லுகிறதத்தனையொழிய, உணமையில் ஒப்பாவதொன்றில்லை யென்க. “கட்டுரைக்கில தாமரை நின் கணபாதங் கையொவ்வா, சுட்டுரைத்த நனபொன் உன் திருமேனி யொளி யொவ்வாது, ஒட்டுரைத்திவ்வுல குண்ணைப் புகழுவெல்லாம் பெருமபாலும், பட்டுரையாய்ப்புறகெனறே காட்டுமால் பரஞ் சோதி” என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்வா மூன்றாம் பத்தில. [கேள் எனறே கொண்டு, பொருத்தமான உவமையில்லாதவன் என்று முரைக்கலாம்; கேள்—உறவு; அதாவது பொருத்தம்.] (7)

நாவினுள்நின் மூலமும் ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம் *

ஆவியுமாக்கையும்தானே அழிப்போடளிப்பவன்தானே *

பூவியல்நால்தடந்தோளன் பொருபடையாழிசங்கேதமும் *

காவிறன்மேனிக்கமலக்கண்ணன் என்கண்ணினுளானே. *

(8)

நாவினுள்நின் — நாவினிடத்தில் நின்றும்

மலரும் — பரவகின்ற

ஞானம் கலை { ஞானஞ்ஞானமான எல்லாக்

ஞக்கு எல்லாம் { கலைகளினுடையவும்

ஆவியும் { உயிரான அர்த்தமும் உடம்

ஆக்கையும் { பாண சப்தமும் தானிட்ட

தானே { வழக்காமபடி யிருப்பவனும்

அழிப்போடு { (அவற்றினுடைய) உட்பத்தி

அளிப்பவன் { விநாசங்களும் தானிட்ட

தானே { வழக்காமபடி யிருப்பவனும்

பூ இயல் நால { பூமாறாத நான்கு பெரிய திருத்

தடதோளன் { தோள்களையுடையவனும்

(அத்திருத்தோள்களில்)

பொரு படை { போர்செய்கின்ற ஆயுதங்களா

ஆழி சங்கு { கிய திருவாழிதிருச்சங்கு

எந்தும் { களைத் தரித்திருப்பவனும்

காவி நல் { கருநெய்தல்போன்று அழகிய

மேனி { திருமேனியையுடையவனும்

கமலம் { செந்தாமரைபோன்ற திருக்

கண் { கண்களை யுடையனுமானிய

ணன் { எம்பெருமான்

என் கண்ணின் { (இவ்வழிகோடே) என்து

உளான் { கண்ணுகளுள்ளேயானான்.

* * * — கலைகளெல்லாவற்றாலும் காணவேண்டியவனான எம்பெருமான பரமானங் களாலே காணக்கடவதான தன் வடிவை என கட்டிலனுக்கு இலககாக்கினுனென்கிறார். சாஸ்திரங்கள் யாவும் ஞானத்திற்கு ஸாதனமாக அவதரித்தவை யாதலால் ஞானக் கலைகள் எனப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட சாஸ்திரங்களெல்லாம் நாவின் நுனியில் மலர் வனவாதலால் “நாவினுள் நின் மலரும் ஞானக்கலைகள்” எனப்பட்டது.

ஆவியும் ஆக்கையுந்தானே = ஆவியாவது உயிர்; ஆக்கையாவது உடல் உலகில் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணக்கூடியது உடல்; அதனுள்ளே உறைந்திருப்பது உயிர், அதுபோலே இங்கு, சபதம் ஆக்கையாகவும் அர்த்தம் ஆவியாகவும் கொள்ளத்தகுந் திருக்கிறது. 'இன்ன சப்தத்திற்கு இன்னது அர்த்தம்' என்று ஸங்கேதம் செய்துவைத்த வன் எம்பெருமானே யாதலால் சபதார்த்த ஸம்பந்தம் தானிட்ட வழக்காற்றுக்கப்ப பெற்றவனென்றவாறு.

அழிப்போடு அளிப்பவன்தானே = உலகங்களினுடைய உத்பத்தி விநாசங்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கு என்கிற அர்த்தமன்று இங்கு விவக்ஷிதம்; கீழ்ச்சொன்ன ஞானக்கலைகளைப் பிரவர்த்திப்பிக்கின்றவனும் அவனே, உபஸம்ஹரிக்கின்றவனும் அவனே என்றபடி. இங்கே நம்பிளையீடு:—"மந்தமதிகளால் சேதநருடைய பரதி பத்தி தோஷங்களாலும் லேக்ய தோஷங்களாலும் பாடபேதங்களாலும் இவை உருமாயு மளவிலே ஸமஹரித்தும், அபேக்ஷித ஸமயத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தும் போருகிறுந்தானே. அல்லாத ஸ்ருஷ்டி ஸமஹாரங்களைச் சொல்லுகிற தென்பாருமுண்டு."

[பூவியல் இத்யாதி.] புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாராயம், சதுர்ப்புஜாயை, சங்க சக்ர கதாதராயம், இந்தீவரதளச்யாமாயம் புண்டரீகாக்ஷையிருந்தவன் என கண்ணுக்குள்ளே புகுந்தருளினாயிற்று. .. (8)

கமலகண்ணென்கண்ணினுள்ளான் காண்பவன்கண்களாலே *
அமலங்களாகவிழிக்கும் ஐம்புலனுமவன்முர்த்தி *
கமலத்தயன்நம்பிதன்னைக் கண்ணுதலானெடுத்தோற்றி *
அமலத்தெய்வத்தோடுகமாக்கி எந்நெற்றியுளானே. * (9)

கமலம் கண்ணன் - புண்டரீகாக்ஷன்
என்கண்ணினுள் { எனது கண்களுக்கு இலக்
காண { காணன்;
காண்பன் { (நானும் அவனைக்) காணுநின்
{ தேன்;
(இதுவரையில் அவனைக்
காணப்பெறுக காண் இப்
போது எவ்வனே காணப்
பெற்றேனெனினிஃ)
அவன் - அப்பெருமான்
கண்களாலே - (தனது) திருக்கண்களாலே
அமலங்கள் ஆக { அஜ்ஞானம் முதலியமலங்கள்
விழிக்கும் { தொலையும்படி கடாசுதித்
தருளினான்; (அதனாலே
காணப்பெற்றேனெனினிஃ)
ஐம்புலனும் { மற்றுமுள்ள எல்லா இந்திரி
யங்களும்

அவன் மூர்த்தி { அப்பெருமானுக்கே விதேயன்
களாயின;
(அவன் யாவனென்னில்);
கமலத்து நம்பி { தாமரையாலும் ஜ்ஞானாதி
அயன் தன்னை { பரிபூர்ணாயுமிருக்கிற பிர
மனையும்
கண்றுதலானெ { நெற்றிக்கண்ணனாகிய சிவ
மும் { பிரானையும்
தோற்றி - தோற்றுவித்து
(அவர்கள் முதலாக)
அமலம் தெய்வத் { ஸாதவிகர்களான தேவர்க
தோடு { னோடு கூடின
உலகம் - உலகங்களையும்;
ஆக்கி - படைக்குமவன்;
(ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான்)
என நெற்றி { எனது நெற்றியிலே யானான்
உளான்

* * *—பிரமன் முதலாகப் பிபிலிகா பர்யந்தமாக வகல ஜகத்தையும படைத்தருளின கமலக்கண்ணன் என கண்ணினுள்ளே புகுந்தருளினான்; நானும் அவனை என கண்

கனார் காண்பபெற்றேன், அவனும் தன் ஸுடைய சூரிந்தழகிய திருக்கண்களால் எனனுடைய ஸகல தாபங்களுமே நெருப்படி எனனைக் குளிர நோக்கியருளா மின்றான். இப்படியே மற்றுமுள்ள தெளிவுதலிய காணங்காளும் அவனையே அருபவிக்கப்பெற்றேன்: கண்ணுள்ள அவன் வந்திருந்த இரூப்பு எனக்கு ஸாத்தித்தவாரே பின்னை என நெற்றியுள் பொருநுரிநன் எண்ணாராயினே.

அரங்கநாக விழிக்கும் = ஒதுவரையில் அவனைக் காண முடியாதபடி தோஷங்கள் கிடாபடிக்கிடந்தன; அவை அவனது கடாசுவிஷணமடியாக மாயந்தனவாதலால் இன்னு காண்பபெற்றேன் என்று கருத்து.

ஹர்புலனும் அவன்முர்த்தி = தெளிவாய்க்கா முக்கு உடல என்பன ஹர்புலன்கள்: முதலடியில் காண்பவர் எனமுறையால் கண்பகவத் விஷயத்திலே பரவணமானவை அங்கே சொல்லப்படாததலால் மற்ற நான்கு காணங்களுமே அங்கு கனார்பால்வே அவ விஷயத்திலேயே அவகாஸித்தமை சொல்லுதலுக்கு விவகரித்தம். கீழ்க்காண்களிலெல்லாம் விஷயந்தரங்களில் ஊன்றிகிடந்த காணங்களையும் இன்று அவனிட்ட வழக்கார்படி அவனுக்கு விடுதயமாய் அங்கே பணிபொருந்தாவென்கை. (9)

நெற்றியுள்நின்றென்றையாரும் நிரைமலர்ப்பாதங்க்கந்தடி *

கற்றைத்துழாய்முடிக்கோலக் கண்ணிராளைத்தொழுவார் *

ஒற்றைப்பிறையணிந்தானும் நான்முகனுமிந்திரனும் *

மற்றையமரமுமெல்லாம் வந்தெனதுச்சியுளானே. *

(10)

ஒற்றை பிறை	{ சந்திரசேகரனாகிய சிவபெரு	கற்றை துழாய்	{ செறிந்த திருத்துழாயாகிற
கண்ணிந்தானும்	— மானும்	முடி கோலம்	{ வளையமணிந்த எம்பெரு
நான்முகனும்	— பிரமதேவனுள்	கண்ணிராளை	— மாளை
இந்திரனும்	— தேவேந்திரனும்		
மற்றை அமரரும்	{ மற்றுமுள்ள எல்லாத் தேவர்	தொழுவார்	— வணங்காநிற்பார்கள்.
எல்லாம்	{ களும்		
வந்து	—கிட்டி,		{ அத்தகைய பெருமைவாய்ந்த எம்பெருமான்)
நெற்றியுள்	{ நெற்றியில் படிந்திருந்து என்	எனது உச்சி	{ என் தலையின்மேலேயா
நின்ற என்னை	னையாங்கின்ற மலரொழுந்	உளான்	{ னான்.
ஆளு ம் நிரை	{ கமைந்த திருவடிகளை (தந்த		
மலர் பாதங்கள்	கள் தலையிலே) குழிக		
குழி	கொண்டு		

* * * — பிரமன் சிவனிரந்திரன் முதலான மஹாக்கருங்கூடத்தன்னைப் பெறுதற்கு ஸமயம் எதிர்பார்த்திருப்பாராயத் தரிமாறும்படி யிருக்கிறவன் தான் என்னைப் பெறுகைக்கு அவஸை பார்த்துவருது என தலையீது ஏறிவிட்டாணென்கிறார்.

நெற்றியுள்நின்று என்றையாரும் என்பது நிரைமலர்ப்பாதங்களுக்கு விசேஷணம். எனனுடைய நெற்றியிலே [ஊர்த்துவு புண்டரூபமாக] இருந்துகொண்டு என்னை டுரீவைவண்ணவதிகளைக் ஆக்கிய திருவடிமலர்களைத் தாங்கா குழிக்கொண்டு ஒற்றைப் பிறையணிந்தானும் நான்முகனுமிந்திரனும் மற்றையமரமுமெல்லாம் கண்ணிராளைத் தொழுவார் என்கிறார். இதனால் ஆழ்வா ஹரிபாதாகாரமான ஊர்த்துவபுண்டரமே சாத்திக்கொண்டிருந்தவா என்பதும், அதுதானும் ஏகபாதாகாரமன்று, பாதத்துவயாகாரம் என்பதும் ஸ்பஷ்டமாகும். (10)

முதற்பத்து-ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி-இவையுமவையுந், 11. 159

உச்சியுள்ளே நிற்த் தேவதேவற்குக் கண்ணிராற்கு *
இச்சையுள்செல்லுணர்த்தி வண்குருகூர்ச்சடகோபன் *
இச்சொன்னவாயிரத்துள் இவையுமோர்பத்தெம்மிராற்கு *
நிச்சலும்விண்ணாப்பச்சொய்ய நீங்கமுல்சென்விபொருமே. *

(11)

உச்சி உள்ளே	(கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடி)	இவையும ஓர்	(இந்த அத்தவியமான பதத்துப்
விற்கும்	{ என் தலைமீதுபவவனும்	பத்து	{ பாசுரங்களையும்
தேவதேவற்கு	— தேவாதிதேவனும்	எம் பிராற்கு	— எம்பெருமானுக்கு
கண்ணிரார்க்கு	{ கண்ணனாகத் திருவவதரித்த வனுமான பெருமானுக்கு	விண்ணப்பம்	{ (ஒருகால) விண்ணப்பந் செய்ய { செய்யுமனவில
இச்சை உள்	{ (கன் பககலிலே அவன் பண்	நீள் கழல்	{ (உலகமளக்க) நீண்ட (அவ
செல்ல உண	ணி) ஆதாரத்தைத் தாம		னது) திருவடிகளானவை
ர்த்தி	{ அறிந்தபடியைத் திருவுள்	நிச்சலும்	— எப்போதும்
	ளத்திலே பட அறிவித்தது	சென்னி	— தலையிலே
வண் குருகூர்	சடகோபன் சொன்ன—,	பொரும்	— வந்து சென்றம்
இ ஆயிரத்துள்	இத்தவியப்பந்தத்தினுள்		

*** — இத்திருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்வார்தலையிலே அப்பெருமானது திருவடிகள் நாடோறும் வந்து சேருமென்று பயனுரைத்துத் தலைக் கட்டுகிறார். கீழே தமமுடைய ஒவ்வொரு அவயவத்திலும் முறையேவந்து சென்று முடிவாக முடிந்துவந்துசேராத பெருமானுக்கு இனி எங்கும் போகக்கிடமில்லையென்பது தோன்ற “உச்சியுள்ளே நிற்தம்” எனகிறார் அமர் சென்னிபயுவான் எம்பெருமான என் சென்னிக்கு அப்பால் போக்கிடமில்லையென்று துணிந்தது இங்கே படுகாடுகடக்கின்ற னெனகை. எனனுச்சியுள்ளே நிறகையால தான் தேவதேவனுக்கினொன்பதும் ஆழ்வார்க்கு விவக்ஷிதமென்ப; தேவதேவனுக்குக்கின்ற தான் என்னுச்சியுள்ளே நிற்பதை ஒரு பேருக்ககருதுகின்றனே ! இது என்ன நிலம் ! என் வியத்தவாறுமார்.

இத்திருவாய்மொழியில் ஒவ்வொரு பாசுரத்தாலும் எம்பெருமான தமது ஒவ்வொரு அவயவத்திலே வந்து சேராதனை கைப பேசியவது, எம்பெருமானுக்குத் தம் மிடத்தில அவ்வளவு ஆவல் இருக்கின்றமையை யறிந்து கூறியபடி என்பதை யுணர்த்துகின்றார் இச்சையுள் செல்லுணர்த்தி என்பதனால்.

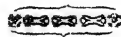
“இவையுமோர்பத்து எப்பிராற்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, நீள்கழல் நிச்சலும் சென்னிபொரும்” என்று அகவையிப்பது. இது கற்பார, தமக்குப் பாங்கான ஸமயத்திலே ஒருகால விண்ணப்பஞ்செய்யப்பெறில், ஆசாலேசமுடையாரிருந்தவிடத்திலே செல்லவாராக திருவடிகள் எப்பிராந்தர அவர்களது சென்னிக்கு அணியாமென்ற வாய்.

ஆழ்வார்க்குக்கிடைத்த பேபிற அவாடியார்க்கும் பேருருளாக.

(11)

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானா ஸ்ரீயர் திருவடிகளை சாணார்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து பத்தாந் திருவாய்மொழி — பொருமானீப்படை.

அவதாரிகை. எம்பெருமானுடைய அநுகரஹம் நிராஹேதுகம் என்பது இத் திருவாய்மொழியில் அநுபந்ததருளிச்செய்யப்படுகிறது. கீழ்த் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான தமீமாடே அவயவங்களேதோறுங் கலந்த கலனியை அருளிச்செய்த ஆழ்வார் அந்தக் கலனியால் தமக்குப் பிறந்த அளவிலாத ஆனந்தத்தை இத்திருவாய்மொழிமுகத்தால் வெளியிடுகிறார் என்று இவ்வுடைய சில ஆசார்யர்கள் நிரவஹிப்பதுண்டு. பட்டா விசேஷித்து நிர்வஹிப்பாராம், எவ்வுடையெனினில்; கீழ்த்திருவாய்மொழியில் “வந்து எனதுச்சியுளானே” என்றும் “உச்சியுள்ளேநிற்குந் தேவதேவறகு” என்றும் தலைக்கொண்ட அநுபவம் தமக்குக் கிடைத்ததாக ஆழ்வாரருளிச்செய்தார். இனி அவ்வநுபவத்திற்காட்டிலும் ஏற்றமாகச் செய்துகொடுக்கக்கூடிய வேறு அநுபவம் என்ன இருக்கிறது? ஒன்றுமில்லை. அவ்வநுபவம் இடையறாது தொடர்ந்து செல்லுமாறு செய்து கொடுக்கவேண்டுமத்தனையே யுள்ளது. அது எம்பெருமான திருவுள்ளத்தைப் பொறுத்தவிஷயம். அது நிற்க. ஆழ்வார் கீழ்த் திருவாய்மொழியில் தமக்குப் பிறந்த பேறறை ஆராய்ந்துபார்த்து இப்போது நமக்குக் கிடைத்தபேறே மிகவும் கனத்திருக்கின்றது; இதிற்காட்டிலும் உத்தமமான பேறு வேறென்றில்லை: இத்தகைய பேறு நமக்கு வந்த வழி என்ன? என்று விமர்சிக்கத்தொங்கினார். இப்பேற்றிற்குத் தகுதியாயிருப்பதொரு நனமை [அதாவது * இதற்குத் தக்க ஸாதநாநுஷ்டாநம்] தம்மிடத்தில் ஒன்றுமில்லை யென்பதைத்தெரிந்துகொண்டார்; தம் தலையில் ஏதேனுமிருந்தாலும், அத்தேவஷமோ ஆபி முகயமோ இருக்குமேயன்றி வேறென்றிருப்பதாகக் காணவிடமில்லை. அவை ஸாதனமாக நினைக்கவொண்ணாதவை; இத்தலையிலே பரமபக்தியளவும் பிறந்தாலும் நம்மிடத்திலே ஸாதனமாக மதிகலாவதொன்றில்லையே; ஒருவன் ஓர் எலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்து ராஜ்யத்தைப் பெற்றால் அதற்கு அது விலையாக நினைக்கலாகுமோ? எம்பெருமானடியாக நமக்குக் கிடைக்கும் பேற்றுக்கு இத்தலையில் ஒரு ஸாதனமும் நிரூபிக்க வொண்ணாதே; 1. “வரவாரென்றில்லையால் வாழவு இனிதால்” என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்யும் படியாயிற்றே. சேதநனை முதலிலே ஸருஷ்டிக்கிறபோது ‘இவன் தீயவழியைத்தப்பி நல்வழிப்பாகவேணும்’ என்று உபகரணங்களைக் கொடுத்தவிடுகையாலே சேதநனை தலையால் பிறந்த நனமைக்கும் அவையே யன்றே மூலகாரணமாயிருக்கத் தகுதியுடையான்; புத்தி முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் நிரவாஹகனும் அவையே யாகையாலே அத்தேவஷம் முதலாகப் பரமபக்தி யிருக்க எல்லா நனமைகளையும் தானே பிறப்பிப்பான ஆகவே இப்படி எம்பெருமான நிராஹேதுகமாகப் பண்ணிக்கொடுத்த பரமோபகாரம் எனினே! என்று உருகி உள்குழைந்து அநுஸந்திப்பதென்று ஒன்றுண்டே, அது நான் இத்திருவாய்மொழியிற் செல்லுகிறது என்று.

கீழ்த் திருவாய்மொழியில் உந்மஸ்தகமாகப் பிறந்த கலனியினபத்தை நினைத்து வருகிறாரென்பது மற்ற ஆசார்யர்களின் நிரவாஹத்திற்கும் பட்டா நிரவாஹத்துக்கும் ஒக்கும். நிராஹேதுகத்வாநுஸந்தானத்தையும் கூட்டி ரஸிப்பிக்கை பட்டா நிரவாஹத்திற்குத் தன்னேற்றம். இந்த நிரவாஹத்தை ஸ்ரீமந் நிகமார்தமஹாதேதசிகனுய ஆதரித்தருளினாரென்பது தாத்பர்யரத்நாவனியில் * ஆத்மாவித்தம் பரத்வாதித் யாத் ச்லோகத்தில் அப்யாஜோதாரபாவாத்” என்றருளிச்செய்ததனால் ஸ்பஷ்டம்.

முதற்பத்து - பத்தாந் திருவாய்மொழி - பொ ருமாநீன்படை, 1.161

பொருமாநீன்படை ஆழிசங்கத்தொடு *

திருமாநீங்குழல் ஏழுலகுந்தொழ *
ஒருமாணிக்குறளாகி நிமிர்ந்த * அக்

கருமாணிக்கம் என்கண்ணுளதாருமே *

... .. (1)

பொரு	- போர்செய்வவல்ல	ஒரு மாணி குறள் { ஒப்பற்ற பிரமசாரிவாமனனாய்
மா	- பெருமைதங்கிய	ஆகி நிமிர்ந்த { வளர்ந்தருளின
நீள் படை	- சிறந்த ஆயுதமாகிய	அ கரு மாணிக { நீலமணிபோன்ற அப் பெரு
ஆழி சங்கத்தொடு	- சங்கு சககரங்களைடுகூட	கம் { மான்
திரு மா நீள்	{ தனது மிகச்சிறந்த திருவடி	என் கண் உளது { எனது கண்ணுக்கு இலக்காயி
கழல்	{ களை	ஆதும் { னன்
ஏழ் உலகம்	{ ஸகலலோகமும் தொழும்படி	
தொழ	{ யாக	

* * * —இத் திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தத்திற்கு இப்பாசரம் ஸங்கரஹ மென்னலாம். மஹாபலியாகவன் 'எம்பெருமான் நமமிடத்திற்கு அழகிய திருக்கோலங் கொண்டு எழுந்தருளப்போகிறான்' என்று களவிலும் கருதாதிருக்கையில், அவன் பக்கலில் தானே யாசகனாய் சென்று நின்றபுபோலே எனக்கு நினைவின்றியே யிருக்கத் தானே வந்து தன் வடிவழகை என கண்ணுகு இலக்காக்கினான்! என்று அவனது நிர்ஹதுக விஷயிகரத்தைச் சிந்தித்து உருகிப் பேசுகின்றார்.

பொருமாநீன்படையாழிசங்கத்தொடு = “என்னிதுமாயம் என்னப்பனறிந்திலன், முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாயெனன், மன்னு நமுகியை வாரிநசுழற்றிய” என்கிறபடியே, உலகனந்த காலத்தில் தடைசெய்த நமுகிபோல்வார் மீது அடல் காட்டி னமை பொரு என்றவிடத்த விவகிதம். “இடங்கை வலம் புரி நின்றர்ப்ப எரிகான்று அடங்காரொடுங்குவித்ததாழி. விடங்காலந் தீவாயாவணமேல் தேதன்றல் திசையளப் பான, பூவாடிநிமிர்ந்தபோது” என்ற பூதத்தாழ்வார் பாசரமும் காண்க.

இனி, பொரு என்பதற்கு, ‘பகைவர்மீது போர் செய்கிற’ என்ற பொருள் கொள்ளாது, தமயில் தாம் போர்செய்கிற’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். எம்பெருமானுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமாரியங்களை அஸ்தானத்திலும் அச்சத்தை விளைவிப்பன வாதலால், திருவாய்மொழிவான்மீது திருச்சங்காழ்வான் அதிசங்கைகொள்ளுதலும் திருச்சங்காழ்வான்மீது திருவாய்மொழிவான் அதிசங்கை கொள்ளுதலும் ப்ராப்தம். சித்திரகூட மலைக்குவந்து ஸ்ரீராமபிரானைத் தொழவேணுமென்று பரமபத்தியோடு வருகின்ற பாதாழ்வானை குஹப்பெருமானும் பரத்வாஜமஹர்ஷியும் இனியபெருமானும் அதிசங்கித்தது முதலானவை இங்கு நினைக்கத்தக்கன.

ஆக இப்படிப்பட்ட திவ்யாயுதங்களை எந்தின அவவழகையும் தன் திருவடியையும் அனைவருங்கண்டு தொழும்படியாக விலகலுண்டாமல் ப்ரஹ்மசாரியாயக்கொண்டு வளர்ந்த அக்கருமாணிக்கம் அவ்வழகோடே என் கண்ணுளதாயிற்று என்றாரா யிறுது. (1)

கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால்தொழில் *

எண்ணிலும்வரும் எண்ணிவிடுவெனும் ? *

மண்ணும்நீரும் எரியுநல்வாயுவும் *

விண்ணுமாய்விரியும் எம்பிரானேயே. * (2)

மண்ணும் நீரும் எரியும் நல்வாயு வும் விண்ணும்	{ பூமிமுதலிய பஞ்ச பூதங்களை யும் சரீரமாகவடையனும் கொண்டு	கண்ணுள்ளே நிற்கும்	{ (அவன்) நான் காணும்படியாக இருப்பன்;
ஆய் விரியும்	{	எண்ணிலும் வரும்	{ ஒன்று இரண்டு என்று எண் னிலுமும் வந்து நிற்பன்;
எம்பிரானே	{	என் இனி வேண்டுவம்	{ இனிமேல் என்னகுறை?
காதன்மையால் தொழில்	{ பக்தியோடு தொழுதால்		

* * * — எம்பெருமான அடியார்களுக்குக் காட்சி தருந்தன்மை எப்படிப்பட்டதென்றால், பரமபக்தியுத்தர்க்கு முகங்காட்டுவதுபோலவே எண்ணிக்கையினால் தன்னைக் குறிப்பிடுமவர்களுக்கும் முகங்காட்டுந்தன்மை யுளாதென்று இப்பாடடில் கூறப்படுகின்றது [காதன்மையால் தொழில் கண்ணுள்ளே நிற்கும்] காதன்மையாவது பிரியில் தரிக்க மாட்டாத பக்தி, அத்தகைய பக்தியோடு தொழுதால் அவர்களது கண்வட்டத்துக்கு அப்பால் போகமாட்டாதேயிருப்பான். [எண்ணிலும் வரும்] ஒன்று இரண்டு மூன்று என்று எண்ணிக்கொண்டேபோனால் 'இருபத்தாறு' எனனுமளவில் தன்னைக்குறித்ததாகக் கொண்டுவந்து நிற்பன்; 1. “பொங்கைப்புலனும் பொறியையந்துங் சுருமேந்திரிய மைம்பூதம், இங்கிவ்வுமிரேய பிரகிருதிமானாநகரமனங்களே” என்கிறபடியே இருபத்தி னான்கு தத்துவங்களுக்குமேல் இருபத்தைந்தாவது தத்துவம் ஜீவாத்மா, இருபத் தாறாவது தத்துவம் பரமாத்மா எனபது சாஸ்திரஸித்தாந்தமாதலால், ஒருவன் இதனை யறியாமல் ஏதோ காரியப்பாடாக ஒன்று முதலாக எண்ணிக்கொண்டுபோந்து இருபத் தாறாவிலே வந்தால் அந்த எண் தன்னைக்குறித்ததாக எம்பெருமான் வந்து நிற்பன் என்கிறவிது — ஏதேனுமொரு வியாஜத்தையிட்டு எம்பெருமான் நம்மைக் கைக்கொள்வதில் மிக்க ஆற்றமுடையவன் என்பதைக்காட்டும். ஸ்ரீவசுநபூஷணத்தில் நான்காவது பிரகரணத்தில் “த்ரிபாத் விபூதிமீலே பரிபூரணரூபவம் நடவாநிற்க” என்று தொடங்கும் முதல் சூர்ணிகையிலே இவ்வர்த்தம் விரியக்காணத்தக்கது. “எண்ணிலும் வரும்” என்பதற்கு மற்றும் பலபடியும் பொருளுரைப்பா.

என் இனி வேண்டுவம் = ஸர்வேச்வரனுடைய இயல்வு இதுவானபின்பு ஹிதாம் சத்தில் இனி நமக்கொரு குறையுண்டோ? பரம பக்திக்கும் பரிகண நைக்குமொக்க முகங்காட்டுவானைப்பின்பு இனியென்னகுறை?

மண்ணும் நீருமெரியு நல்வாயுவும் விண்ணுமாய் விரியுமெம்பிரானேக் காதன்மையால் தொழில்... .. என்று அநவயிப்பது. ‘எம்பிரானே’ என்றதில் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபத்தளனி முதல் வேற்றுமையாகவே கொள்ளுமாம். (2)

முதற்பத்து - பத்தாந் திருவாய்மொழி - பொருமானீன்படை, 3. 163

எம்பிரானை எந்தைதந்தைதந்தைக்கும்
தம்பிரானை * தண்டாமரைக்கண்ணனை *
கொம்பராவுதுண்ணேரிடைமார்வனை †
எம்பிரானைத்தொழாய் மடநெஞ்சமே ! *

(3)

மடநெஞ்சமே	— விதேயமான மனமே!	அராவு	— ஸர்ப்பத்தினும்
எம் பிரானை	— எமக்கு உபகாரகனும்	நுண்	— நுட்பமான
எந்தை தந்தை	{ (நம்மனவில்த் தில்லாமல்) நம் தந்தைக்கும் தம் பிரானை	நேர்	— நேர்த்திபொருந்திய
தந்தைக்கும் தம்		இடை	{ இடையை யுடையவளான பிராட்டியை
தண் தாமரை	{ குளிரக்கடாக்கித்தின்ற தாம ரை போன்ற திருக்கண் கண்ணனை	மாற்பனை	— மாப்பிலே உடையவனுமான
கண்ணனை		எம்பிரானை	— எம்பெருமானை
கொம்பு	— வஞ்சிக்கொடியினும்	தொழாய்	— வணங்குவாயாக.

*** — எம்பெருமானுக்கு அடியாரா திறத்தில அளவிற்றத நீரமைக்குக் காரணம் பிராட்டி ஸம்பந்தமேயென்று அதனை யநுஸந்தித்து அந்தத் திருமாலைத் தொழாய நெஞ்சே யென்று திருவுள்ளத்திற்கு உரைக்கிறார். எம்பெருமானுடைய விஷயிகாரம் தம்மொருத்தரோடே பர்யவளித்துவிடாமல் 1. “கேசவன் தமர் கீழமேலெமரேழுழ பிறப்பும மாசுதிரிதுபெற்று நம்முடை வாழவு வாய்க்கின்றவா” என்னுமாபோலே ஸம் பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் ஏறிப்பாயுந் தனமையை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார் “எம்பிரானை எந்தை தந்தை தந்தைக்கும் தம்பிரானை” என்று அழகாகப்பேச, அப்பாசுரத்தின் போக்யதையைக்கண்ட எம்பெருமான் ‘இப்படி எத்துகிறவன ஆர்?’ என்று குளிரக் கடாக்கித்தேவே “தண்டாமரைக் கண்ணனை” என்று அக்கடாக்கத்திற்கு ஒரு பாசுர மிட்டார்.

குறறமே வடிவான நாமீது எம்பெருமான் இவ்வளவு விசேஷ கடாக்கூந் செலுத் தக் காரணமில்லையே! என்ன காரணமென்று ஆராயந்துபார்த்து, கடாக்கித்தச் செய்ய வல்ல பெரியபிராட்டியார் அருகே யிருக்கின்றாளென்பதுணர்ந்து அதனைப் பேசுகிறார் “கொம்பராவு துண்ணேரிடை மார்பனை” என்று. மாதாகளின் இடைக்கு வஞ்சிக்கொம் பையும் அரவையும் உவமை கூறுதல் கவி மரபு.

இவ்விடத்து ாடு முப்பத்தாறுயிரப்படியிலும் இருபத்தினாலாயிரப்படியிலும் “அராவு என்கிற வித்தை அராவு என்று நீட்டிக் கிடக்கிறது; நச்சராவனை என்னக்கட வகிறே” என்கிற வாக்கியம் காணப்படுகிறது. பெரியாய்வார் திருமொழியில் (1-3-5.) “வழுவின்கொடையான் வயிச்சிரவணன்” என்ற விடத்திற்கு நாம் உரையிடுமிடத்து எழுதியுள்ள விஷயங்கள் இங்கு நோக்கத்தக்கன. “குறியதன்கீழ் ஆக் குறுகலுமத னோடு, உகரமேற்றலுமியிலுமார தூக்கின” என்ற நன்னூற் குத்திரத்தின் பொருளை ஆராய்ந்தால் மேற்குறித்த வாக்கியம் ஆசாரியர்க ளாருளிச்செய்ததாயிருக்கத் தகுதி யில்லை யென்றும், காலகேசுப்பார்களால் ஒலை ஸ்ரீகோசங்களில் டுப்பணியாக எழுதி வைக்கப்பட்டுப் பிறகு வியாக்கியான பங்கதியாகவே சேர்த்தச்சிடப்பட்டது போலு

மென் றும் கருத்தத்தக்கதாக வுள்ளது என்று பெரியார்கள் திருவுள்ளம் பற்றுகின்றனர்: மேற்குறித்த சூத்திரமடங்கிய நனநால் கிரந்தம் ஆசாரியாகளின் காலத்தில் இல்லாதிருக்கலாமென்றும், அந்தச் சூத்திரத்தினால் உணர்த்தப்படும் பொருள் ஒருசாரார் கொள்கையாபிருக்கலாமென்றும் அபிப்பிராயங்கொண்டு விவாதாஸ்பத வாக்கியம் உள்ளது தானென்பாருமுளர்.

கொம்பும் அராவும் என்று உமமைத் தொகையாகக் கொள்ளுதலினறியே கொம்பை அராவுகின்ற நுண்ணென்கை என்றுரைத்தலுமொன்று. வஞ்சிக்கொம்பை வென்ற என்பது தாற்பரியம். ... (5)

நெஞ்சமே! நல்லநல்ல உன்னைப்பெற்றச்

என்செய்யோம்? * இனி யென்னகுறைவினம்? *

மைத்தனை மலரான்மனாவானனை *

துஞ்சும்போதும்விடாது தொடர்கண்டாய். * ... (4)

நெஞ்சமே — மனமே!

நல்ல நல்ல { நீ மிகவும் நன்மையையுடைய;

உன்னை பெற்றால்—உன்னை உதவியாகப் பெற்றால்

என் செய்யோம் { எதைத்தான் செய்து முடிக்க மாட்டோம்;

(எதையுஞ்செய்து முடிக்கலாம்)

இனி என்ன { இனி என்ன குறையை யுடைய குறைவினம் { யோம்?

மைத்தனை — நீதயெளவன முடையவனும்

மலரான் மன { திருமகன் நாதனுமான எம் வானனை { பெருமானை

துஞ்சும் போதும்—நான் அகன்று மறந்த போதும்

விடாது தொடர்—நீ விடாமல் தொடர்ந்து நில்;

(கண்டாய்—முன்னிலையசை)

*** — “எம்பிரானைத் தொழாய் மடநெஞ்சமே!” என்று கீழே தானுசெனவாறே மேல்விழுந்து தொழுத நெஞ்சைக் கொண்டாடி, என்றைக்காவது நானைச் சியாறு ஸந்தானம் பண்ணிப் பிரியப் பார்த்தவிடத்திலும் நீ எம்பிரானை விடாமலே தொடர வேணுமென்று அந்த நெஞ்சையிரக்கிரார். சொன்ன காரியத்தை யுடனே செய்த நனமக்களைத் தாய் தந்தையர் மடியிலே வைத்துக் கொண்டாடுதல்பால இவரும் தமகருப் பரமவிதேயமான நெஞ்சை நல்லநல்ல யென்று கொண்டாடுகிரார். இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகாண்மின்:— “நல்லநல்லயென்கிற வீபஸைக்குக் கருத்து எனனென்னில்; இவர்தாம் அவன் பக்கல் தூதுவிடுமாபோலே தனக்கு இவர் தூதுவிடவேண்டுமபடி இவா தமமைவிட்டு அவன் பக்கலிலே நிறகவல்ல நெஞ்சாகையாலே, “எனனெருசினாரைக் கண்டாலென்னைச் சொல்லியவரிடை நீரின்னகு செல்லிரோ” என்னுமபடி முந் துற்ற நெஞ்சாகையாலே நல்லநல்ல யென்கிற மிமிசை.”

எம்பெருமான பக்கலில் நாரை கொக்கு கிளி பூவை முதலியவற்றைத் தூதுவிடுதல் போலவே, அவனிடத்துச் சென்ற தமது நெஞ்சைக் குறித்தும் 1. “அனனகு செல்விரும வண்டானஞ்செல்விருந் தொழுதிரந்தேன்” என்று சில பறவைகளை யாசித்துத் தூதுவிட வேண்டுமபடி யிருத்தலால் இத்தகைய வைலக்ஷணியந் தோற்றுமாறு நல்லநல்ல என்றிரட்டித்துக் கூறப்பட்ட தெனறவாறு.

“உண்ணப்பெற்றால் என் செய்யோம்” = நீ எனனோடு ஒத்திருந்த பின்பு எனக்குச் செய்யமுடியாததுண்டோ? பேறு தருகைக்கு எம்பெருமானுண்டு; விலக்காமைக்கு நீயுண்டு; இனிச்செய்ய முடியாததுண்டோ? என்று சொன்னவாறே, சிறிது ஆராய்ந்து பார்த்தார்; “உண்ணப்பெற்றாலென்செய்யோம்” என்று சொல்லுவதற்கே ப்ரஸக்தி மில்லையே; ஸாத்யமான அமசம ஏதாவது இருந்தாலன்றோ அங்ஙனஞ் சொல்லவேண்டும்; நெஞ்சு அநுகூலித்திருப்பது தானே பற்றாசாக எம்பெருமான் எல்லாஞ்செய்து முடிப்பானாதலால் இனியொரு குறையுமில்லை யெனறுணர்ந்து அதனை வெளியிடுகிறார் இனியென்ன குறைவினம் என்று.

குறைவினம் = குறையுடையோம். இனிமேல் நெஞ்சுக்கு என்ன காரியமெனன, ஒன்று விதிக்கிறா பின்புடிகளில்; நான் அவனைக் கிட்டினவாறே “வளவீழ மூலகினமுதலாய” என்கிற திருவாய்மொழியிறப்படியே நைச்சியாநுஸந்தானம் பண்ணி அகலப் பார்ப்பதொன்றுண்டு; அப்போது அவனை நீ விடாதேகிடாய என்கிறார்.

துஞ்சும்போதும் = துஞ்சுதலாவது உறங்குதல்; இச் சொல் விநாசபரியாயமாக வே பெரும்பாலும் பிரயோகிக்கப்படும்; ஆழ்வார் தமக்கு விநாசமாக நினைப்பது பகவத் விச்சலேஷத்தையே யாதலாலும், நிராஹதுக விஷயீகார ஸக்தனாகிய பகவான் இனித் தான் அகலமாட்டானாகையாலும், நைச்சியாநுஸந்தானம் பண்ணித் தானே அகலத் தேடுவராதலாலும் அந்த ஸமயத்திலும் நெஞ்சு அவனை விடாது தொடர்வெனுமென்பதே இங்கு விவக்ஷிதமென்க.

கண்டாயேநெஞ்சே ! கருமங்கள்வாய்க்கின்ற * ஓர்

எண்டானுமின்றியே வந்தியதுமாறு *

உண்டானை உலகேழுமோர்மூவடி

கொண்டானை * கண்டு கொண்டனைநீயுமே. *

(5)

நெஞ்சே	- மனமே!	(எவ்வளவு யெனின்)
கருமங்கள் வாய்க்கின்ற	{ காரியங்கள் பலிக்குமிடத்தில்	உலகு ஏழும் - ஏழு லோகங்களையும்
ஓர் எண் தானும்	{ (நமமுடைய) நினைவு ஒன்று	உண்டானை - (பிரளயத்தில்) விழுங்கினவனும்
இன்றியே	{ மேயில்லாமல்	ஓர் மூ அடி { (மற்றொருகால் அவ்வகல்
வந்து இயலும்	{ பலித்தவருநிற்படியை	உண்டானை { ஊர் மூன்றடிக்களாலே
ஆறு		அனந்தகொண்டவனு
கண்டாயே	- பார்த்தாயோ ?	மான பெருமானை
		நீயும் கண்டு { நீயும் காணப்பெற்றாயன்
		கொண்டனை { ரோ ?

*** — இத்திருவாய்மொழியை நிரீஹதுக விஷயீகாரபரமாக பட்டர் நிரவஹித்த தற்கு இப் பாசுரமே நிதானமா யிருக்கும். கீழ் இரண்டாம் பாட்டில் “எண்ணிலும் வரும்” என்று பரஸதுதமான எண் தானுமில்லாமல் அவனை மேல்விழுந்து விஷயீகரித்தபடியை நெஞ்சுக்கு மூதலிக்கிறார்.

நெஞ்சமே! ஐஞான பரஸரத்வாரமான ஐனக்கு நான் சொல்லவேண்டுமோ? நான் சொன்னபடியே பலன் கைபுகுநதமை கண்டாயே; காரியம் பலிக்கத் தொடங்கி விட்டால் அசுந்திதமாகவே பலித்துத் தீருமென்று உலகஞ் சொல்லுகிறபடியே

பலித்துவிட்டதுகாண் என்றார்; அப்படி என்ன பலித்துவிட்டது? எனன்; பின்னடிக ளாலே அதனை விசுபிக்கிறார். பிரளயங்கொண்ட ஐகததுக்கு 'அவன் நாமம் வழிறிலே வைத்து நோக்கியருள வான்' எனனும் நினைவு உண்டோ? அவன் ஒருமாணிகருளாகி நிமிர்ந்து உலகங்களை அளக்கிறபோது நம் தலையிலே திருவடிகளை வைக்கபுகாநின் றான்' எனனும் நினைவுண்டோ? அப்படி நீயும் நினையாதிருக்க அவனைக் காணப்பெற ருயே! வேறு என்ன வுதாஹாணம் வேண்டுமா? ... (5)

நீயும்நானும் இந்தேந்திரன் மோல்மற்றேர்

நோயுஞ்சார்கொடான் நெஞ்சமேசெய்வனேன் *

தாயுத்தந்தையுமாய் இவ்வுலகிவீல் *

வாயுமீசன் மணிவண்ண நெந்தையே. *

(6)

நெஞ்சமே — மனமே!
நீயும் நானும் — நீயும்நானுமாக
இதேர் நிற்கின் — இந்த நிலையிலே நின்றால்
மேல் — இனிமேல்;
இ உலகினில் — இவ்வுலகத்தில்
தாயும் தந்தையும் ஆய் { மாதாவும் பிதாவுமாகி
வாயும் — அவதரித்துள்ளவனும்

மணி வண்ணன் — நீலமணிவண்ணனும்
எந்தை — எமக்கு ஸ்வாமியுமாகிய
சான் — ஸர்வேசுவரன்
மற்று இதேர் நோயும் { வேறொரு தன்பமும் அணுக
சார்கொடான் { வொட்டான்;
சொன்னேன் { இது உண்மையாகச் சொன்
னேன்.

* * * — “விடாது தொடர்கண்டாய” என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி நெஞ்சானது, நான் விடாது தொடர்கிறேன். அவன் விட்டால் செயவதென்? எனன்; நைசகியாநுஸந் தானமபண்ணி நாம் அகலாதொழியில் நாமம் யொருநாளும் அவன் விடாவென்கிறார்.

தாயைப்போல் பரியமே நடத்துபவனாயும் தந்தையைப்போல் ஹிதமே நடத்து பவனாயும் இந்த லோகத்தி லவதரித்து வந்து தன்னுடைய நிருபாதிக ஸ்வாமிதவமே யடியாகத் தன்னுடைய நிலைநிலையிலே யிருக்கிற வழவை எனக்கு உபகரித்து அவ வழியாலே என்னை யடிமைகொண்ட ஸ்வாமியாவான், நெஞ்சே! எனக்குக் காரணமா யிருக்கின்ற நீயும் உன்னைக் கரணமாகவுடைய நானும் இப்போதுள்ள நிலையிலேயே நிலை நின்றிருப்போமாயின் மேலுள்ள காலமெல்லாம் ஸ்வாநுபவமொழிய மறறும் நோயா யிருப்பதொன்றையும் சேரக்கொடான்; இப்பரமார்த்தத்தை யுலக்குச் சொன்னேன் என்கிறார். ... (6)

எந்தையென்றும் எம்பெருமானென்றும் *

சிந்தையுள்வைப்பன் சொல்லுவன்பாவினேன் *

எந்தையெம்பெருமானென்று வானவர்

சிந்தையுள்வைத்து * சொல்லும்செல்வனேயே. ... (7)

வானவர் — தீத்யஸூரிகள்
எந்தை எம்பெரு { எந்தையே! எம்பெருமானே!
மான் என்று { என்று
சிந்தையுள் வைத்து—மனத்தினால் சிந்தித்து

சொல்லும் { வாயினால் தோத்திரஞ் செய
யப்பெற்ற
செல்வனை — ஸ்ரீ மாணவிய எம்பெருமானை
பாலியேன் — பாலியாகிய நான்

முதற் பத்து - பத்தாந் திருவாய்மொழி - பொருமாநீன்படை. 8. 167

எந்தையே என்றும்	{ எந்தையே! என்றும்	சின்தையுள் வைப் பன்	{ மனத்தில் வைப்பேன்
எம்பெருமான் என்றும்	{ எம்பெருமானே என்றும்	சொல்லுவன்	- வாயினாலுஞ் சொல்லுவேன்.

* * — = ந அச்சிலம் கீர்த்தியேத்” என்று வேதபுருஷன் சொன்னான், அச்சிலமான விஷயத்தை வாயினூற சொல்லக்கூடாது என்றபடி. ஸந்தியாநுஸந்தானம் பண்ணி அவனை விட்டுப்பிரிதல் என்கிற அச்சிலத்தை இவா தாமே || பரஸ்தானித்தமையால் அப்படியே வந்து புதுந்தது, அயோக்யன என்று அகலுகிருப்பாடில். அவனுடைய மேன்மையையும் தமமுடைய தாழ்வையும் பார்த்து * அயாவறுமமரர்கள் தங்கள் சிந்தையுள்ளே வைக்கவும் தங்கள் வாயாரிலே துதிக்கவும் வாயந்த பெருமானே என சிந்தையிலும் என வாககிலுங் கொண்டு கெடுதேனிடத்தனை; என்ன பாவிநியா நான் என்று தமமைத தாமே வெறுத்துக்கொள்ளுகிறார். (7)

செல்வநாரணனென்ற சொல்கேட்டலும் *

மல்கும்கண்பனி நாடுவன்மாயமே *

அல்லநன்பகலும் இடைவீழ்ன்றி *

நல்கி யென்னைவிடான் நம்பி நம்பியே.

...

...

(8)

செல்வம் காரணன்	{ ஸ்ரீமந் நாராயணன் என்கிற	மாயமே	-இது ஆச்சரியமே;
என்றசொல்	{ வாத்நையை	கம்பி	{ எல்லாவற்றாலும் நிறைந்த
கேட்டலும்	- கேட்டவனாலிலே		{ அப்பெருமான்
கண்	- கண்களானவை	கல் அல்லம் பகலும்-கல்ல இரவும் பகலும்	
பனி மல்கும்	- நீர் ததும்புகின்றன	இடை வீடு இன்றி - இடைவிடாமல்	
நாடுவன்	{ (எங்குமற்றும் எம்பெருமான்! என்ற அவினாத) தேவான்;	நல்கி	- கிருபை பண்ணி
		நம்பி	- என்மேல் விருப்பம் கொண்டு
		என்னை விடான்	- என்னை விடாதிருக்கிறான்.

* * * — விலகாணர்கள் தாமே ருபுடுதற்குரித்தான பகலுத் விஷயத்தில் தாம ருபடுவது தகாதென்று உறுதிக்கொண்ட ஆழ்வார், பகவத விஷயம் நடையாடாததே தாரிடத்திலே கிடக்கவேண்டுமென்று பேராய ஒரு குட்டிச்சுவரிலே முட்டாக்கட்டுக் கொண்டு கிடந்தாராம்; அங்கே பெருஞ்சுமை யெடுத்ததுபோகிற ஒரு வழிப்போக்கன் சுமை கனத்ததனால் அதனைக் கீழே தள்ளுவான் ‘ஸ்ரீமந்நாராயண!’ என்று சொல்லிக்கொண்டே தள்ளினானு, அச் சொல் செவிப்படட மாதத்திரத்திலே தமமுடைய கரணங்கள மீண்டும் பகவதவிஷயத்தில் பரவணமானபடியைக் கண்டு வியக்கிறார். ஆழ்வாரருகில் பரஹ்மசாரி நாராயணன் போ சொல்லுவாரிலராதலால் வழிப்போக்கனும் ஸ்ரீமந்நாராயணவென்றே சொன்னானுயிற்று. அச் சொல் காதிருப்பட மாதத்திரத்திலே கண்கள் பரவசமாய்ப பனிமலக, நெஞ்சம் எங்குறரு யெம்பெருமானென்று தீதப்புகுந்தது; இப்படி நான் அவனை விட்டொழியிவணுமென்று ஸங்கல்பித்தாலும் விடமாட்டாத படியாவதற்குக் காரணமேதெனில; அவன் என்னை விடமாட்டாமையே என்கிறார்.

[அல்லம் நன்பகலும்.] நல் என்ற அடைமொழி அல்லிலும் பகலிலும் அந்வமிக்கக்கடவது.

|| நான்காம் பாட்டில் “தருசம் போதும்” என்றதனால்

தம்முடைய விருப்பமில்லாதிருக்கச் செயதேயும் தம்முடைய கரணங்களுக்கு பகவதநுபவமே யாத்ரையரம்படி அவன் மேல்விழுகிற காலமாதலால் நல்ல இரவும் நல்ல பகலுமென்கிறார். ... (8)

நம்பியைத் தென்குறுங்குடிநின்ற * அச்
செம்பொனேதிகழும் திருமுர்த்தியை *
உம்பர்வானவர் ஆதியஞ்சோதியை *
எம்பிரானே யென்சொல்விழப்பனே? *

... (9)

நம்பியை	- கல்யாண குண பரிபூர்ணனும்	ஆதி	- காரணபூதனும்
தென் குறுங்	{ திருக்குறுங்குடியிலே சிற்ப	அச் சோதியை	- அழகிய ஒளியுருவனுமாகிய
குடி நின்ற	{ வனும்	எம் பிரானே	- எம்பெருமானே
அ செம்பொனே	{ அழகிய செம்பொன் போலவே	என் சொல்லி	- என்னவென்று
திகழும் திரு	{ பிரகாசிக்கின்ற திருமேனியை	மறப்பன்	- மறப்பேன்.
மூர்த்தியை	{ யுடையவனும்		
உம்பர் வானவர்	- மேலான நித்ய ஸூரிகளுக்கு		

*** — அவன் விடாதிருந்தாலிருக்கட்டும்; நீர் அவனை மறந்து ஸமஸாரிகளைப் போலே * உண்டியே உடையே உகந்தாடித் திரியமாட்டீரோ வெனன, நான் எதையிட்டு அவனை மறப்பது? மறக்குமவகை தெரியவில்லையே யென்கிறார்.

நம்பியைத் தென்குறுங்குடிநின்ற = பரமபதத்தினும் எம்பெருமான ஸகல குணங்களும் நிரம்பப்பெற்றவனுமினும் அங்கு எம்பெருமானிற குறைந்தாரில் லாமை யாலே வாத்ஸல்யம் ஸேசீல்யம் முதலிய எண்ணில் பல்குணங்கள் உபயோகப்படாமே கிடந்து இந்நிலத்தில் அர்ச்சாவதாரங்களில் இருட்டறையில் விளங்குப்போலே பிரகா சிப்பன வாதலால், பரிபூர்ணன் எனலும் பொருளையுடைய நம்பி எனனுஞ் சொல் அர்ச்சாவதாரத்திலே அமையக்கிடக்கின்றதெனக.

அச் செம்பொன் = பத்துப் பாட்டுள் பெரும்பாணுற்றுப் படையில் “அவ்வாய வளர்பிறை” எனபதற்கு “அழகிய இடத்தையுடைய வளரும் பிறை” என்றும், நெடு நல்வாடையில் “அவளிதழவிழபதம்” எனபதற்கு “அழகிய இதழுகள் விரியுஞ் செவவி” என்றும் ஆசிரியர் நச்சுரைக்கினியரா உரையெழுதிப் போந்தமை கொண்டு இங்கு “அச் செம்பொன்” எனபதற்கு “அழகிய செம்பொன்” என்று பதவுரை கூறப்பட்டது. இனி, அகரத்தைச் சுட்டாகக் கொண்டு உரைத்தலுமாம்.

அபர்வறுமமரர்களோடேகூடத் திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளித் தன்னு டைய ஓபபறற வடிவழகைக் காட்டி என்னைத் தோற்பித்துத் தன பக்கலிலே விழ விட்டுக்கொண்டான்; இனி எங்ஙனே அவனை நான் மறக்குமபடி? பூர்த்தி யில்லாதவ னென்று மறக்கவோ? ஸமீபஸ்தனல்லன் என்று மறக்கவோ? வடிவழகில்லையென்று மறக்கவோ? மேன்மையில்லையென்று மறக்கவோ? எனக்கு உபகாரஞ் செயபவனல்லன் என்று மறக்கவோ? எதையிட்டு மறப்பேனென்கிறார்.

குறுங்குடி = இது பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினெட்டில் ஒன்று. குறு கியவனான வாமநனது கேஷத்ரமாதலால் இத் தலத்திற்குக் குறுங்குடி யென்று பெயர் வந்ததெனபர். இத்தலத்திலுள்ள எம்பெருமாண்களுள் ஒரு எம்பெருமான் ஸ்ரீபாஷ்ய காரர் பக்கவிலே திருமணகாப்பு சாத்திக்கொண்டு வேதாந்தார்த்தமுங்கேட்டு சிஷ்ய னாய் 'நாமும் நமமிராமாநுசனையுடையோம்' என்கையாலே அப்பெருமாளுக்கு வைஷ்ணவநம்பி யென்று திருநாமம். ஆனது பற்றியே 'வைஷ்ணவ வாமந கேஷத்ரம்' என் றும் இத்தலம் வழங்கப்படும். நமமாழ்வார திருவவதாரத்திற்குக் காரணமாயிருந்த வரும் இத்தலத்து நம்பியே.

செம்பொனேதிகழுந் திருமூர்த்தி = எம்பெருமானுடைய வடிவு காளமேக நிபச யாம மென்று வருணிக்கப்படாநிற்க, 'செம்பொனே திகழுந் திருமூர்த்தி' எனறு இங்ஙுச் சொன்னது தேஜஸ்ஸின் மிகுதியைப் பற்றவென்க. "கநகமரதகாந்ஜநத்ரவா னாம் மதநஸமுத்தித் ஸாரமேளநோத்தம், ஜயதி கிமபி ரூபமஸ்ய தேஜ:" என்ற ஸுந் தரபாஹுஸ்தவ ஸூக்தியும், "த்ருதகநகஜகிரிபரிமிலதுததிப்ரசலிதலஹரிவதஹ மஹ மிகயா, ஸநபயதி ஜநமிம மபஹரதி தம: பணிசயமரதக மணிகரணகண:" என்ற ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தியும் காணத்தக்கன. ... (9)

மறப்பும் ஞானமும் நானென்றுணர்ந்திலன் .

மறக்குமென்று செந்தாமரைக்கண்ணோடு .

மறப்பறவேன் ஞான்றே மன்னினுந்தன்னை .

மறப்பனே வினி யானென்மணியையோ, ... (10)

மறப்பும் ஞானம் ஒன்று	[மறச்சலும், அறிதலுமாகிய ஒன்றையும்	மறப்பு அற	= மறப்புக்கு அவகாசமில்லாதபடி
நான் உணர்ந்திலன்-நான் அறியேன்;	(இப்படியிருக்க)	என் உன்னே	= எனது நெஞ்சினுள்ளே
மறக்கும் என்று	[இவன் நம்மை மறந்துவிடுவான் என்று நினைத்து	மன்னினான்	கண்ணை-கிலைபெற்றிருந்தவனான
செம் தாமரை கண்ணோடு	[செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களோடு	என் மணியை	[எனது நீலரத்தினமாகிய எம் பெருமானை
		இனி யான் மறப்	[இனி நான் மறப்பேனோ?
		பனே	(ஒருநாளும் மறவேன்)

* * * —வருந்தியாகிலும் அவன் பக்கலில் நினறும் நெஞ்சை மீட்டு அவனை மறந்திருந் தாலோவென்ன, தன்னை நான் மறவாமெனக்காகத் தன்னுடைய அழகிய திருக்கண் ளோடேகூட என்னுள்ளேபுகுந்து எனக்கு மிகவுமெனியனுபக்கொண்டு 'இனிப் பேரேன' என்றிருந்தருளினானைதலால் அவனை நான் மறக்கவிரகில்லையே யென்கிறார்.

மறப்பும் ஞானமும் நானென்று உணர்ந்திலன் = மறப்பென்றும் ஞானமென்றும் ஒன்றுமறிந்திலேனெனான். நான் ஒரு சேதநனாயிருந்து, நினைத்தது என அதினமா யிருந்தாலன்றோ மறப்பும் என்ன தினமாவது; அசித்தகல்பனயன்றோ நானிருந்தது. இப் படிப்பட்ட நான் நினைந்தேனாகவும் நினைவையும் என் தலைமீலே யேறிட்டு 'பிறந்த

ஞானத்திற்கு இடைவிடு வாவொண்ணது' என்றுபார்த்து அழகிய திருக்கண்களாலே குளிர நிகாக்கிக்கொண்டு தன்னைப்பற்றி யெனக்குவரும் மறப்பப்போமபடி என்னுள னத்தினுள்ளே நிதியவாஸம் பண்ணுகிறவனை எங்ஙனே மறப்பேன?

ரதந்ம ஈவவளவு விலையுயர்ந்ததாயினும் தலைப்பில் முடிந்து ஆளலாமபடி யிருக்கும்; எம்பெருமானும் பரதவத்தை மறைத்து ஸௌஸபயத்தைக் காட்டுவனிறே.

மணியைவாவளவர்கண்ணைத் தன்னதோ

ரணியை * தென் குருகூர்ச்சடகோபன் * சொல்

பணிசெய்யாரித்துள் இவைபத்துடன் *

தனிலவர்கற்பரேல் கல்விவாயுமே. (11)

மணியை — நீலமணிபோன்றவனும்

வானவா கண் ணனை { நித்ய ஸூரிநாதனும்

தன்னது தூர் { தனக்குத்தானே ஓராபரணமா
ஆணியை { யிருப்பவனுமான பெரு
மாணக் குறித்து

தென் குருகூர் சடகோபன்:—;

சொல் பணி செய்—வாசிக கைங்கரியஞ்செய்த

ஆயிரத்துள் — ஆயிரத்தினுள்

இவை பத்து — இப்பத்துப் பாட்டையும்

உடன் — கருத்துடன்

தனிவு இலர் — திருப்தி பெறாதவர்களாய்

கற்பர் எல் — கற்பாராயின் (அவர்களுக்கு)

கல்வி வாயுமே — ஞானம் நிரம்பும்.

* * * — இப்பதிகத்தைக் கற்பவர்கள் ஒப்புயர்வற்ற புருஷார்த்தமான பகவத கைங்கரியத்தைப் பெறுவரென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறது

மணியை = மணிக்கும் எம்பெருமானுக்கும் ஒப்புமை பலபடிகளாலே சொல்லத் தகுதியுண்டு. மணியாவது ரத்னம்; அது தன்னைப் பெற்றவாகளையும் பெற விருப்ப முடையாரையும் இரவும் பகலும் கண்ணுற்றவகவொட்டாது; எம்பெருமான படியும்ப படியே; “கண்ணூரக் கண்டு கழிவதோர் காதுஹருர்க்கு முண்டோ கண்கள துஞ்சுதலே” என்கிறபடியே காண்பதற்குமுனடி முழுகூக்ககையுற்றவகவொட்டான; கண்டபின்பும் * ஸதாபத்யந்தி யாகையாலேநித்யமுத்தாககை உறங்கவெட்டான.

ரத்னம் எவ்வளவு விலையுயர்ந்ததாயினும் தலைப்பில் முடிந்து ஆளலாமபடி யிருக்கும்; எம்பெருமானும் பரதவத்தை மறைத்து ஸௌஸபயத்தைக் காட்டுவனிறே.

ரத்னம், கடல் மலை முதலிய இடங்களில் உள்ளது; எம்பெருமானும் திருப்பாற் கடல் திருமலை முதலான இடங்களில், “மலைமேல் நிற்பாய் கடல் சேர்ப்பாய்.” என்கிற படியே யுள்ள.

ரத்னமானது தன்னையுடையவனை மாபு நெறிக்கப்பண்ணும்; எம்பெருமானு மப்படியே: “எனக்காரும் நிகரிலலையே” “மாறுளதோவிமமண்ணின்மிசையே” “எனக் கென்னினி வேண்டுவதே” “இலலையெனக் கெதிரில்லையெனக் கெதிரில்லை யெனக் கெதிரே” என்று செருக்கிப் பேசுவர்களிறே எம்பெருமானையுடையார்.

ரத்னமானது தன்னைக் கைக்கொண்டவனை உலகமெல்லாம் அநுவர்த்திக்கும் படிபண்ணும்; எம்பெருமானுமப்படியே; “மைத்ரேய: பரிபரர்ச்ச பரணிபத்யாபிவாத்ய ச” இத்யாதிகள காண்க.

ரத்னமானது இடையில் ஒருபுருஷனைக்கொண்டே வாங்கப்படும; எம்பெருமானு மப்படியே; புருஷாகாரமினறிப பெறமுடியாதிற எம்பெருமானை, “வேதம் வல்லார் களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான திருப்பாதமபணிந்து” இத்யாதி.

ரத்னமானது சிலசில ஆர்யங்களில் அதிகமான மதிப்புப் பெறும; எம்பெரு மானுமப்படியே, ஆழவார்கள் திருவாக்கில் புருந்து புறப்பட்ட திருப்பதிகளிலையிற எம்பெருமானுக்கு மதிப்பு அதிகம்.

ரத்னம் ஒளியைவிட்டு இராமு; எம்பெருமானும் பிராட்டியைவிட்டு இரான்; தேவத்வே தேவதேஹையம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷி” இத்யாதிகள காண்க.

ரத்னமானது தன்னையிழந்தவனைக் கதறிக்கதறியழப்பண்ணும்; எம்பெருமானு மப்படியே; ஸ்ரீராமரத்ததை யிழந்த பரதாழ்வான ஸபையிற புரண்டு கதறியழ்தமை ஸ்ரீராமாயணதி ப்ரலித்தம். ‘பழுதே பலபகலும் போயின’ வென்று கதறியழுவர் விவேகமுடையார், 1. “இனபத்தையிழந்த பாவியேனெனதாவி நில்லாதே” 2. “எழில் கொள் மின்திருக் கண்ணினை நோக்கந் தன்னையுமிழந்தேனிடந்தேன” 3. “உண்ணை கரண்பான் நானலப்பாய் ஆகாயத்தை நோக்கியழுவன்” என்றபடி யெல்லாம் கதறுவர் கள்—இங்ஙனே மற்றும் பல உவமைப் பொருத்தங்கள் கண்டுகொள்க.

வானவர்கண்ணை = கீழ் ‘மணியை’ எனபதறைசொன்ன எளிமைக்கு எதிர்த் தட்டான மேன்மை இதனைச் சொல்லப்படுகிறது. பரத்வத்தைக்கண்டு அஞ்சுமவர் கட்டு ஸௌலப்யத்தை ழுதலிப்பதும், ஸௌலப்யத்தை நோக்கி அநாதரிக்க நினைப பார்க்குப பரத்வத்தை நிர்ஹணம்மண்ணித் தெளிவு பெறுவிப்பதுமேயன்றே ஆழவார் களுக்குப் பணி.

தன்னதோரணியை = தனக்குத்தானே ஆபரணமாயிருப்பவன். பெருமாள் ஆபரணங்கள் அணிந்துகொள்வது அவ்வாபரணங்களுக்கு அழகு கொடுக்கக்காகவே யல்லது அவற்றால் தான் அழகுபெறுவதற்கன்றே. “ஆபரணததுக்கு அழகுசொடுக் கும பெருமாள்” என்று அழகியமணவாளனுக்குக் கட்டியம். கிம்நு ஸ்வயம் ஸ்வாதம் விபூஷணம் பவந் அஸாவலங்கார இதிரிதோ ஜநந” என்ற ஸுந்தர பாஹுஸ்தவமுங் காண்க.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான விஷயமாக நமமாழ்வார் வாக்கினாலே அடிமை செயததாகிய ஆயிரத்தினுள் இத்திருவாய்மொழியைக் கருத்துடன் கற்பவர்கட்டு ஞான பலம் கைகூடும் எனறதாயிற்று.

கல்வி வாயும் என்பதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருளுரைப்பர்; ஞானமுண்டாகுமென்பது ஒரு பொருள்; ஞானம் ஸபலமாகுமென்பது மற்றொரு பொருள். “ஓண்தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு” என்கிறபடியே ஞானமானது பகவத்விஷயத்தைப்பற்றினதாகவே யிருக்குமாதலால் அது ஸபலமாகையாவது கைங்கர்ய பரியந்தமாகை. (11)

ஸ்ரீ காஞ்சி மீரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

திருவாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையில் முதற்பத்து முற்றிற்று.

ஆழவாரெம்பெருமானார் ஜீயா திருவடிகளே சரணம்.

ஆஸ்திகர்களுக்கு அறிவிப்பு

ஸத்கரந்த பரகாச ஸபா என்றும் பெயர்கொண்ட ஸபை
சென்னையில் 1947-வருஷம் அக்டோபர் மாதத்தில்

புகார் P. B. அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமிகளின்
கலைமையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நடத்து வருகிறது.

இந்த ஸபையின் மூலமாகத் தமிழ் விபியிலும், தெலுங்கு விபியிலும்
நம்முடைய ஸம்பாத்ய கரந்தங்க ஸெல்லாம் மிகவும் அரங்கிய முறையில்
அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டு வருகின்றன.

“ஸ்ரீ ராமா நுஜன்”

என்ற பெயரால் இரண்டு வித மாதப் பத்திரிகைகளும் தமிழ் தெலுங்கு
உபய பாஷைகளிலும் தனித்தனி நடத்தப்பட்டு வருகின்றது.

ஜி. ஸத்கரந்த பரகாச ஸபையில்

மொத்தமாக 250 ரூபாய் செலுத்துகிறவர்கள் பேட்ரன்கள்.
100 ரூபாய் செலுத்துகிறவர்கள் ஜீவிய சந்தாதாரர்கள்.
வருஷத்தோறும் (போஸ்டேஜ உள்பட) 10 ரூபாய் சந்தா செலுத்துமவர்கள்
ஆர்டிவரி மெம்பர்கள்.

ஆக இம்முன்று வருப்பிலும் சேர்ந்தவர்கள் மாதப் பத்திரிகைக்காகத்
தனிப்பட்ட சந்தா செலுத்தவேண்டிய திட்டம். மாதப் பத்திரிகை
மாதம் விரும்புமவர்களுக்கு

தமிழ்ப் பத்திரிகையின் வருஷச் சந்தா ரூ. 5-8-0

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் A கீஸ் ரூ. 5-0-0

தெலுங்கு பத்திரிகையின் வருஷச் சந்தா ரூ. 3-0-0

மற்றும் இது ஸம்மத்தமான விவரங்களுக்கு விசேஷ விளம்பரம் தருவித்தப் பார்க்க.
சமுதம் போக்குவரத்துக்கும் மணியாப்டர் அனுப்புவதற்கும் விவரம்—

P. B. அண்ணங்கராசாரியர், கரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

கரந்தமாலா ஆபீஸ் பதிப்புகளுக்கு விரிவான க்யாட்லாக் வரவறைத்துப் பார்க்க.
உடையவா, நம்பின்னா, தேசிகன், மணவாளமாமுனிகள் முதலான புகுவா
சாரியர்களுளிடையேதான் வகை கரந்தங்களுக்கும், அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமிகள்
இயற்றிய நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்த வியாக்கியானங்கள், ஸ்ரீ வசந்தஜ்ஞா
ஆசாரிய ஹருதயாதி ஹஸ்ய வியாக்கியானங்கள், வகை ஸ்தோத்ரபாட
வியாக்கியானங்கள் மற்றும் பல ஸம்பாச்ய நூல்கள், பலவகை உபந்யாஸ நூல்
கள், சரித்திர நூல்கள் இங்கே கிடைக்கும்.

மானேஜர்,

கரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.